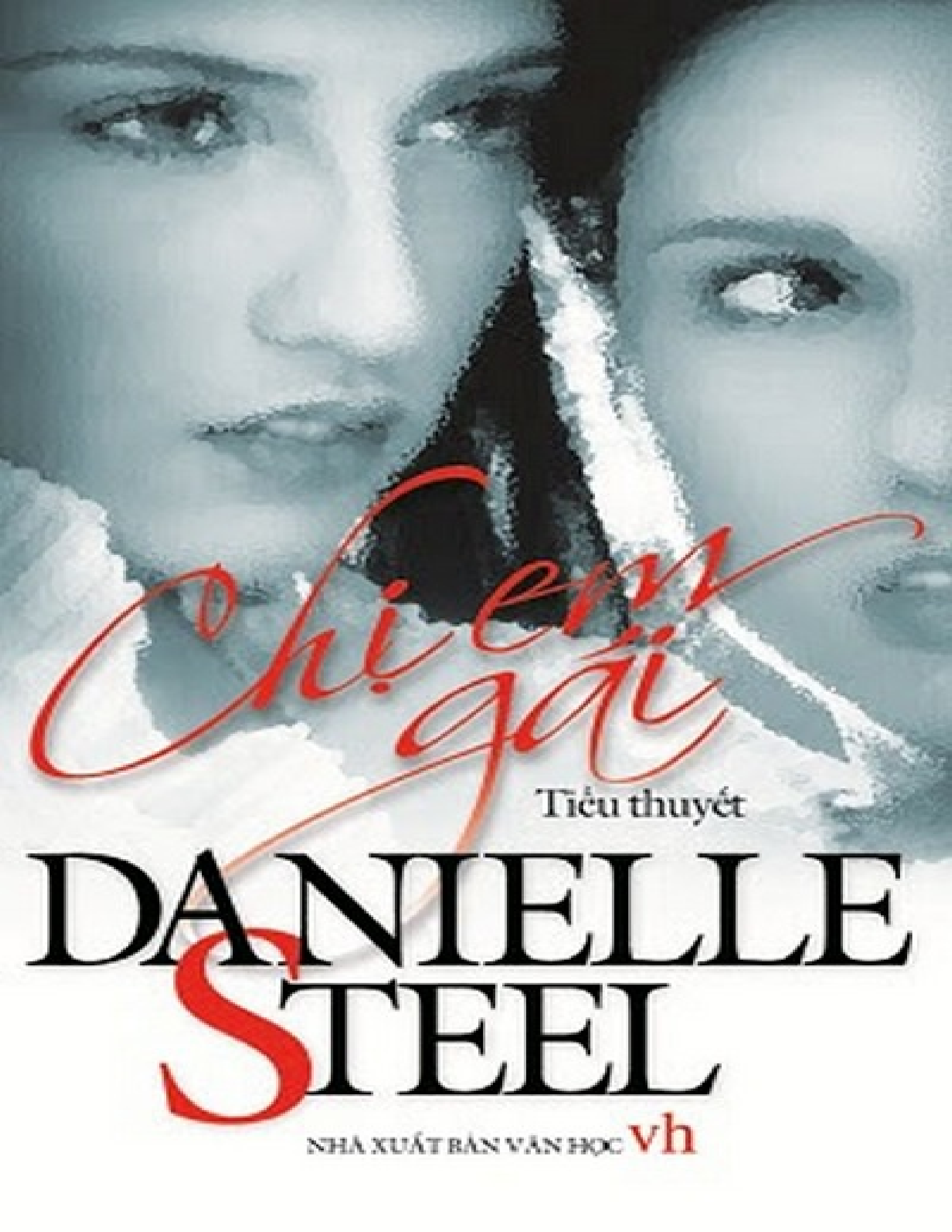

Chiến gái

Tiểu thuyết

DANIELLE
STEEL

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC **vh**

Chị Em Gái

Danielle Steel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>

Giới thiệu

Sabrina, Tammy, Annie, Candy là bốn chị em gái thông minh, xinh đẹp và rất nổi tiếng. Công việc hết sức bận rộn và sống cách xa nhau, nhưng vào các dịp lễ quan trọng họ đều trở về sum họp cùng cha mẹ. Ngày lễ 4 tháng 7 năm ấy, tai họa bất ngờ ập xuống gia đình: người mẹ đáng kính của họ qua đời, còn Annie bị thương và mù cả hai mắt.

Một gia đình đang yên ả, hạnh phúc phút chốc mọi thứ đều rơi xuống tận cùng vực thẳm; những khó khăn, rắc rối liên tục phát sinh. Bốn chị em gái và người cha già bị cuốn vào vòng xoáy của đổi thay...

Cuộc đời họ bỗng rẽ sang một ngã mới.

Chương 1

Chương trình chụp ảnh quảng cáo diễn ra ở Quảng trường Place de la Concorde, Paris, từ tám giờ sáng. Địa điểm là một khu có giếng phun được rào bao quanh để cách ly, người hiến bình mặt có vẻ lo lắng đứng nhìn cảnh đang diễn ra. Người mẫu đứng trong giếng phun suốt hàng giờ, khi thì nhảy nhót, khi thì bắn nước tung tóe, miệng cười tươi, đầu ngửa ra sau với vẻ sung sướng điệu nghệ, và mỗi lần ngửa đầu như thế, cô ta trông rất gợi cảm, hấp dẫn. Cô mặc chiếc áo dài dạ hội kéo cao lên đến đầu gối, khoác chiếc áo choàng lông chồn. Chiếc quạt máy chạy bằng bình ắc quy mở hết tốc lực, thổi tung mái tóc vàng dài và rậm của cô ra phía sau.

Khách qua đường thấy cảnh hấp dẫn bèn đứng lại nhìn, trong khi người phụ trách trang điểm mặc quần soóc và áo hở vai chạy đi chạy lại trang điểm cho người mẫu. Đến trưa, cô ta vẫn tươi cười vui vẻ với người nhiếp ảnh và hai phụ tá của anh ta lúc nghỉ ngơi cũng như khi chụp ảnh. Một chiếc xe hơi chạy qua thấy vậy liền chạy chậm lại, hai cô bé tuổi teen người Mỹ dừng chân nhìn sững cô người mẫu, vì chúng đã nhận ra cô.

Cô bé lớn tuổi ngạc nhiên thốt lên :

- Ôi lạy Chúa, cô Candy!

Hai cô bé ở Chicago đi nghỉ hè ở Paris, nhưng người dân Paris cũng dễ dàng nhận ra Candy. Cô là người mẫu nổi tiếng ở Mỹ, thường xuất hiện tại các danh lam thắng cảnh trên khắp thế giới, và đã nổi tiếng từ khi 17 tuổi. Bây giờ Candy đã 21 tuổi, nhờ làm người mẫu mà có gia tài kếch sù. Cô đã làm người mẫu ở New York, Paris, London, Tokyo, và tại nhiều thành phố lớn khác. Công ty đại diện cho cô không thể giải quyết hết những nơi đăng ký mời cô làm quảng cáo. Hàng năm, ít cô cũng xuất hiện hai lần trên trang bìa tờ Vogue, và họ yêu cầu cô quảng cáo thường xuyên cho họ. Rõ ràng Candy là người mẫu được mọi người mến mộ, ngay cả những người ít quan tâm về thời trang cũng biết đến tên cô.

Tên họ của cô là Candy Adams, nhưng cô không bao giờ dùng họ, mà chỉ dùng tên Candy. Và mọi người chỉ cần nghe tên cô, liền biết ngay cô là người mẫu nổi tiếng. Cô thường làm những việc lạ đời, như chỉ mặc đồ hai mảnh chạy trên tuyết dưới trời băng giá ở Thụy Sĩ, mặc áo dài dạ hội lướt ván vào mùa đông ở Long Island, hay mặc áo lông chồn kín đáo dưới trời nắng chang chang trên đồi Tuscan. Bất cứ Candy làm gì, cũng có mục đích. Bây giờ đứng trong giếng phun ở Quảng trường Place de la Concorde vào tháng bảy có vẻ dễ dàng, thoải mái, mặc dù đây là tháng nóng nhất ở Paris, nhất là dưới ánh mặt trời buổi sáng. Cô chụp hình này để in lên trang bìa tờ Vogue số tháng mười, người chụp ảnh cô là Matt Harding, một trong những nhiếp ảnh gia có tiếng tăm trong nghề. Họ đã làm việc với nhau hàng trăm lần trong bốn năm qua, và anh rất thích chụp ảnh cô.

Không giống những người mẫu nổi tiếng khác, Candy luôn luôn dễ dãi - tính tình tốt, vui vẻ, không câu nệ, dịu dàng, và thơ ngây một cách kỳ lạ trước thành công rực rỡ của mình. Cô rất dễ thương và cực kỳ xinh đẹp. Trước ống kính, gương mặt cô rất hoàn hảo, không có nét nào chê được. Cô như viên đá quý được đeo gọt công phu, mái tóc vàng dài mềm mại với thân hình kiêu diễm, đôi mắt to màu xanh da trời. Matt biết cô thích đi dự tiệc về khuya, nhưng ngày hôm sau gương mặt vẫn không có vẻ gì là mệt mỏi. Cô vẫn tươi trẻ, dịu dàng như lúc mới vào nghề, khi Matt chụp hình cô để đăng lên trang bìa tờ Vogue. Anh yêu cô. Mọi người đều yêu cô. Không có người đàn ông hay đàn bà nào trong nghề mà không yêu Candy.

Cô cao 1m85 và khi mập nhất cũng chỉ nặng gần 53kg. Vì nghề nghiệp, cô cần nhẹ ký, nên nhịn ăn là cách tốt nhất. Dù người cao gầy, nhưng khi chụp ảnh, trông cô rất tuyệt vời. Tờ Vogue rất thích Candy làm người mẫu cho họ.

Họ hoàn tất công việc ở đây lúc 12h30. Cô leo ra khỏi giếng phun như thể mới ở trong đó có mười phút, nhưng thực ra cô đã ở lâu đến bốn tiếng rưỡi. Họ sẽ làm xuất thứ hai ở Arc de Triomphe vào chiều hôm đó, và thêm một xuất nữa vào buổi tối tại tháp Eiffel. Ở đây sẽ có pháo hoa đốt ở phía sau họ. Candy không bao giờ kêu ca về điều kiện khó khăn hay thì giờ kéo

dài lâu, cho nên đây là lý do khiến các nhiếp ảnh gia thích làm việc với cô, vì cuối cùng họ sẽ có được những bức ảnh đẹp. Lúc nào cô cũng tươi vui, dễ chịu.

- Cô muốn ăn trưa ở đâu? - Matt hỏi. Hai người phụ tá tháo máy ảnh ra khỏi giá ba chân, khóa phim, trong khi Candy cởi áo lông chồn trắng và lấy khăn tắm lau khô hai chân. Cô cười, như thể rất thích thú công việc đang làm.

- Tôi không biết, ở tiệm L'Avenue được không? - Cô đề nghị, miệng mỉm cười thoải mái. Họ có nhiều thời gian để nghỉ ngơi. Các phụ tá cho nhiếp ảnh gia còn hai tiếng nữa để dựng giàn giá chụp ảnh tại Arc de Triomphe. Hôm qua, anh đã bàn với họ về các chi tiết và góc chụp, nên hôm nay anh chỉ cần đến đó khi bắt đầu. Anh và Candy có hai giờ để ăn trưa. Nhiều người mẫu và các nhân vật quan trọng trong giới thời trang thường đến ăn ở tiệm L'Avenue, hay các tiệm Costes, Buddha Bar, Man Ray, và các nơi hấp dẫn khác ở Paris. Anh cũng thích tiệm L'Avenue, và lại đây là nơi gần với chỗ làm việc chiều nay. Anh biết ăn ở đâu cũng chẳng quan trọng gì, vì Candy chẳng ăn gì mấy, chỉ cần vài lít nước là đủ, như phần lớn các người mẫu cần dùng. Họ uống nước để khỏi lên cân. Candy chỉ cần ăn vài cọng rau diếp thôi là đủ. Cô vẫn có vẻ hấp dẫn, tuy bề ngoài trông cao lêu nghêu và gầy nhom. Gầy đến độ người ta thấy cả xương vai, ngực và xương sườn rất rõ. Trong số các cô làm nghề người mẫu, Candy nổi tiếng là người gầy nhất. Thỉnh thoảng Matt lo cho cô, nhưng mỗi lần anh nói cô phải ăn uống cho điều độ, cô chỉ cười. Candy không bao giờ trả lời những ý kiến về trọng lượng của cô. Hầu hết những người mẫu nổi tiếng đều không thích ăn và thường nhịn ăn. Họ phải nhịn ăn để theo nghề.

Họ đến nhà hàng ở đại lộ Avenue Montaigne, và như thường lệ, hàng năm vào dịp này, người đến đây ăn rất đông. Tuần sau đã đến ngày trình diễn các kiểu áo quần sang trọng, nên những nhà thiết kế, các nhiếp ảnh gia và người mẫu đều đổ xô đến đây. Lại thêm mùa này ở Paris là mùa du lịch. Người Mỹ thích ăn nhà hàng, nhưng người dân Paris sành điệu cũng thích. Cảnh tượng luôn luôn nhộn nhịp. Một trong số chủ nhân nhà hàng thấy cô, bèn đến chào rồi mời họ vào ngồi ở chiếc bàn kê ngoài hàng hiên có kính bao quanh. Cô thích ngồi ngoài hiên như thế này, vì thích hút thuốc trong nhà hàng ở Paris. Cô hút không nhiều, nhưng thỉnh thoảng, thích được tự do hút thuốc, không bị ai bàn tán hay dòm ngó khó chịu. Matt nói rằng cô là một trong số ít người phụ nữ có vẻ hấp dẫn khi hút thuốc. Cái gì Candy làm cũng có duyên, ngay cả khi buộc dây giày cô cũng có vẻ hấp dẫn. Cô có sẵn thiên phú ấy.

Matt gọi rượu vang trắng trước bữa ăn, và Candy gọi nước suối. Cô đã để quên chai nước lớn trong xe. Cô gọi món rau không có dầu giấm để ăn trưa, còn Matt gọi thịt bò bít tết, rồi họ ngồi dựa người ra lưng ghế nghỉ ngơi. Những người ngồi các bàn quanh đấy đều đưa mắt nhìn Candy. Mọi người trong nhà hàng đều nhận ra cô. Cô mặc quần jeans, áo cánh hở vai, chân mang xăng đan đế phẳng màu bạc, cô đã mua nó năm ngoái ở Portoño. Cô thường mua xăng đan đóng ở đấy hay ở St.Tropez vào mùa hè.

- Cuối tuần này cô đến St.Tropez không? - Matt hỏi, anh nghĩ chắc cô sẽ đến. - Sẽ có tiệc trên du thuyền của Valentino. Anh nghĩ Candy sẽ là người đầu tiên được mời đến dự, và hiếm khi cô từ chối, anh tin chắc lần này cũng vậy. Cô thường ở khách sạn Byblos với bạn, hay ở trên du thuyền của ai đấy. Thường có nhiều nơi mời Candy ở với thái độ rất trân trọng, vì cô là người nổi tiếng và là khách quý. Mọi người muốn thông báo hiện cô đang ở chỗ họ, thế là mọi người sẽ đua nhau đến ở. Người ta dùng cô để quyến rũ khách hàng, để câu khách. Cô biết người ta lợi dụng điều ấy để khai thác cô, nhưng cô có vẻ không quan tâm và đã quen với không khí này rồi. Chỗ nào cô thích và nghĩ sẽ được vui vẻ, thoải mái là cô đến. Nhưng lần này cô làm Matt ngạc nhiên. Mặc dù cô xinh đẹp, quyến rũ, nhưng là người sống tình cảm chứ không hời hợt như người ta nghĩ. Candy không chỉ đẹp rực rỡ mà còn biết các lễ nghi, rất thông minh, mặc dù thành công rực rỡ nhưng cô vẫn khiêm tốn dịu dàng. Matt thích cô vì cô có những đức tính này. Không có gì làm Candy mệt mỏi, cô thích công việc, dù khó nhọc đến đâu.

- Tôi không thể đi St.Tropez được, - cô đáp, xóc một dùm rau diếp.

- Có chương trình khác à?

- Phải, - cô cười đáp. - Tôi phải về nhà. Năm nào bố mẹ tôi cũng ăn mừng ngày lễ 4 tháng 7, nếu

tôi không về dự, mẹ tôi sẽ giết tôi. Tôi và các chị gái đều phải về dự.

Matt biết cô rất gần gũi với các chị. Các chị không ai làm người mẫu, và nếu anh nhớ không lầm thì cô là em út. Cô đã nói cho anh nghe về gia đình mình nhiều lần rồi.

- Cô không trình diễn thời trang vào tuần sau à? - Matt hỏi. Cô thường làm mẫu cho hãng thời trang Chanel và đã từng làm mẫu cho hãng Saint Laurent trước khi họ đóng cửa. Cô là người đặc biệt của họ.

- Năm nay thì không. Tôi nghỉ hai tuần. Mọi năm tôi chỉ về nhà dự tiệc mừng lễ thôi, rồi quay lại đúng lúc để trình diễn thời trang. Nhưng năm nay tôi ở nhà hai tuần, không thể trình diễn được. Tôi không gặp các chị từ Giáng sinh đến giờ. Xa nhà lâu, tôi rất nhớ bố mẹ và các chị. Từ tháng ba đến giờ tôi không về New York lần nào, mẹ tôi thường hay phàn nàn, nên tôi sẽ ở nhà hai tuần, sau đó sang Nhật để chụp ảnh đăng lên tờ Vogue của Nhật. - Candy kiếm được rất nhiều tiền ở Nhật vì các tạp chí thời trang ở Nhật rất thích mái tóc vàng và chiều cao của cô.

- Mẹ tôi sẽ rất giận nếu tôi không về nhà, - cô nói thêm, còn Matt cười. - Có gì vui mà anh cười?

- Cười cô. Cô là người mẫu vui tính nhất. Cô sợ mẹ buồn nếu không về nhà ăn tiệc mừng ngày 4 tháng 7. Tôi thích cô ở điểm này. Cô giống như em bé vậy. - Candy nhún vai, miệng cười ngây thơ.

- Tôi yêu mẹ lắm, - cô đáp, - và yêu các chị nữa. Mẹ tôi sẽ rất buồn khi chúng tôi không về nhà vào các dịp lễ 4 tháng 7, Tạ ơn, Giáng sinh. Có một lần tôi không về ăn lễ Tạ ơn, bị mẹ tôi la mắng suốt năm. Theo bà, gia đình là trên hết. Tôi nghĩ bà đúng. Khi tôi có con, tôi cũng muốn thế. Công việc này vui thật, nhưng không bền. Gia đình mới bền vững.

Candy vẫn còn giữ nguyên các giá trị đạo đức mà cô đã được dạy bảo từ khi còn nhỏ. Mặc dù cô thích nghề người mẫu, nhưng vẫn tin tưởng sâu sắc vào các giá trị này. Đối với cô, gia đình rất quan trọng. Quan trọng hơn cả những người đàn ông trong đời cô. Theo Candy thì họ là những người chỉ đến với cô trong một thời gian ngắn rồi rời đi, còn theo nhận xét của Matt họ thường là những kẻ lưu manh. Nếu còn trẻ, họ muốn cặp kè với cô để đánh bóng mình, còn nếu lớn tuổi, họ thường có ý đồ xấu xa tệ hại. Giống như nhiều thiếu nữ trẻ đẹp khác, Candy là thói nam châm thu hút đàn ông, nhưng họ là những người chỉ muốn lợi dụng cô, muốn mọi người thấy đi chung với cô, hay thưởng thức sự thành công tuyệt đỉnh của cô. Người mới đây nhất đi với cô là một tay ăn chơi khét tiếng giàu sang người Ý, ông ta nổi tiếng là tay trắng hoa với các người đẹp, nhưng chỉ một thời gian ngắn rồi thôi. Trước đó, cô đi chơi với một nhà quý tộc trẻ người Anh, nhưng ông ta lại muốn độc chiếm cô cho mình. Sau đó, Candy phát hiện ra ông ta là người ái nam ái nữ và nghiện ma túy rất nặng. Candy lo sợ, trốn tránh ông ta, mặc dù đây không phải là lần đầu cô được người ta đề nghị dùng ma túy. Trong bốn năm qua, cô đã nghe nhiều đến vấn đề này. Hầu hết những mối tình của cô đều ngắn ngủi. Cô không có thì giờ để nghĩ đến chuyện yên bề gia thất, cũng không muốn chuyện này, và những người đàn ông cô gặp đều không phải người cô muốn sống chung. Cô thường nói không hề yêu ai, mặc dù cô đi chơi với nhiều người. Từ ngày chia tay với chàng trai cô yêu khi còn học trung học, cô thấy không còn ai đáng cho cô yêu thương. Chàng trai ấy bây giờ đang học đại học, nhưng họ không còn gặp nhau nữa.

Candy không vào đại học. Việc làm người mẫu khiến cô thành công rực rỡ khi đang học lớp 12 và sau đó cô đi theo nghề này, nhưng hứa với mẹ rằng sẽ trở về học tiếp khi nghề chững lại. Cô muốn tận dụng cơ hội đang có. Cô đã dành dụm được một số tiền rất lớn, không kể căn hộ trên sân thượng một cao ốc ở New York, sắm rất nhiều áo quần và vui chơi thỏa thích. Vào đại học chưa chắc đã hái ra nhiều tiền như thế này, nên cô thấy việc đó không phải là điều quan trọng. Ngoài ra, cô thường nói với bố mẹ rằng cô không thông minh như các chị. Bố mẹ và các chị cô đều bác bỏ ý kiến này, nên họ vẫn nghĩ rằng cô nên đi học đại học khi công việc của cô hết ăn khách. Nhưng hiện tại, công việc của cô rất thành công, nên cô vẫn tiếp tục nghề này. Cô đang trên đà danh vọng, đang vui hưởng kết quả do sự nghiệp mang lại.

- Tôi không tin cô sẽ về nhà để dự tiệc mừng ngày 4 tháng 7. Tôi đề nghị cô đừng về, được không? - Matt hỏi, hy vọng cô nghe theo ý kiến của anh. Anh có bạn gái, nhưng cô ta không ở

Pháp và anh với Candy là bạn thân của nhau. Anh vui sướng được ở bên cạnh cô và nếu họ cùng đi St. Tropez vui chơi với nhau vào ngày cuối tuần, sẽ vui biết nhường nào.

- Không được, - cô đáp, vẻ dứt khoát. - Mẹ tôi sẽ rất buồn, tôi không thể làm thế. Các chị tôi cũng sẽ giận. Họ sẽ về nhà hết.

- Nhưng trường hợp này khác. Tôi nghĩ họ sẽ vui khi nghe cô đi dự tiệc trên du thuyền.

- Không, họ sẽ nghĩ khác. Dù có tiệc ở đâu vui vẻ, chúng tôi cũng đều về nhà vào ngày lễ 4 tháng 7.

- Yêu nước quá nhỉ! - Anh nói, giọng chua chát. Nhiều người đi qua bàn họ ngồi đều nhìn Candy chăm chăm. Người ta thấy rõ ngực cô qua lớp vải trắng mỏng của chiếc áo cánh hở vai. Áo thuộc loại áo lót của đàn ông, loại áo mà dân trong nghề thường gọi là áo "trời đánh". Cô mặc áo này nhiều lần và không đeo nịt ngực.

Cô đã làm cho ngực to thêm hơn trước đây ba năm, trông nó rất tương phản với thân hình ốm tong teo của cô. Cặp vú mới không bị lấm nhưng trông rất đẹp và được làm rất khéo. Khi sờ vào nó mềm mại, không như vú nhân tạo, nhất là các loại rẻ tiền. Cô đã phẫu thuật ngực tại một viện thẩm mỹ danh tiếng nhất ở New York, mẹ và chị cô rất kinh hoàng. Nhưng cô nói rằng mình phải làm thế vì nghề nghiệp. Mẹ cô và các chị cô không hề nghĩ đến chuyện làm một việc như vậy, mà họ cũng chẳng cần. Mẹ cô đã 57 tuổi nhưng vẫn còn đẹp, thân hình bà rất tuyệt vời.

Tất cả phụ nữ trong gia đình đều xinh đẹp, mặc dù mỗi người một vẻ khác nhau. Candy không giống những người khác trong nhà. Cô là người cao nhất, có chiều cao và dáng người giống bố. Bố cô rất đẹp, ông chơi bóng đá cho trường Yale, cao 1m90 và khi còn trẻ, tóc ông vàng như cô. Đến tháng chạp này, Jim Adams tròn 60. Bố mẹ cô không ai già như tuổi của mình. Hai ông bà vẫn còn rất trẻ và hấp dẫn. Mẹ cô có mái tóc đỏ như Tammy, chị cô. Tóc Annie có màu nâu hạt dẻ ngã sang màu nâu vàng, còn tóc Sabrina lại có màu đen tuyền. Mỗi người đều có một màu tóc riêng, và bố họ thích đùa về các màu sắc này. Khi còn nhỏ, trông họ như những bức tranh quảng cáo của Breck về giống người quý tộc xưa ở phương Đông, cao quý và xinh đẹp. Hồi còn nhỏ, mỗi khi bốn cô ra ngoài, mọi người đều xì xào khen ngợi, ngay cả khi đi với mẹ, người ta cũng bàn tán, và bây giờ cũng thế. Candy là người được mọi người chú ý đến nhiều nhất, vì cô cao gầy, nghề nghiệp nổi tiếng, nhưng những cô khác cũng rất được yêu mến.

Họ ăn trưa xong ở tiệm L'Avenue. Matt ăn cái bánh Macaron có tẩm nước ép trái mâm xôi ở trên. Candy nhăn mặt, nói rằng bánh quá ngọt, nên cô chỉ uống tách cà phê phin, ăn chút xíu sôcôla. Như vậy là nhiều rồi, ít khi cô ăn như thế. Sau khi ăn xong, người tài xế đưa họ đến Khải Hoàn Môn (Arc de Triomphe). Họ đã có sẵn toa xe moóc cho cô ở đây, toa xe đậu ở Đại lộ Foch, sau Khải Hoàn Môn. Một lát sau, cô xuất hiện trong chiếc áo dài dạ hội màu đỏ cực đẹp, kéo theo chiếc áo khoác bằng lông chồn quý ở phía sau. Trông cô thật tuyệt. Hai cảnh sát giúp cô đi qua dòng xe cộ để đến nơi Matt và các nhân viên phụ tá đứng đợi dưới lá cờ Pháp to tướng bay phất phới từ Khải Hoàn Môn. Thấy cô đến, Matt nhoẻn miệng cười tươi. Chưa bao giờ anh thấy ai đẹp như Candy, có lẽ cả thế giới cũng không có ai đẹp bằng.

- Trời, trông cô đẹp không thể tưởng tượng nổi.

- Cảm ơn Matt, - cô đáp, miệng cười với hai người cảnh sát, họ cũng có vẻ bàng hoàng trước sắc đẹp của cô. Cô cũng làm các tài xế mất tập trung khi hai người cảnh sát dẫn cô qua đường.

Họ đã chụp xong các ảnh cô dưới Khải Hoàn Môn sau năm giờ. Sau đó cô về khách sạn Ritz nghỉ ngơi trong bốn giờ. Cô tắm rồi, gọi cho đại lý ở New York và đến tháp Eiffel để chụp cảnh cuối cùng lúc chín giờ tối. Khi ấy ánh sáng đã dịu lại. Họ chụp xong lúc một giờ sáng, sau đó cô đi dự tiệc như đã hứa. Cô về lại khách sạn Ritz lúc bốn giờ sáng, người vẫn sung sức, không có dấu hiệu gì của sự mệt mỏi. Matt đã bỏ về trước đó hai giờ. Anh nói không có tuổi nào khỏe bằng tuổi 21. Anh đã 27, không theo kịp cô, các chàng theo đuổi cô hầu hết cũng không theo kịp.

Candy cho đồ đạc vào túi, rồi đi tắm, sau đó nằm nghỉ một giờ. Tối hôm đó cô rất vui nhưng

thức ăn trong buổi tiệc, không có gì hấp dẫn cả. Cô phải rời khách sạn lúc bảy giờ sáng, có mặt ở phi trường Charles de Gaulle lúc 8h để đáp chuyến bay lúc 10h sáng. Máy bay sẽ hạ cánh ở phi trường Kennedy lúc 12h trưa, giờ địa phương. Mất một giờ để lấy hành lý và qua hải quan, đi xe đến Connecticut mất hai giờ nữa, cô sẽ có mặt ở nhà lúc 3h chiều, còn khối thì giờ để dự tiệc mừng ngày 4 tháng 7 vào hôm sau. Cô mong đợi giây phút gặp bố mẹ và các chị trước khi dự tiệc tung bừng vào tối hôm sau.

Khi ra khỏi khách sạn Ritz, Candy cười với những người gác cửa và những nhân viên an ninh quen thuộc. Cô mặc quần jeans, áo thun, tóc buộc thành đuôi ngựa. Cô mang cái túi xách nhỏ bằng da cá sấu cũ hiệu Hermès. Cô lên chiếc Limousine đã đợi sẵn ở bên ngoài. Cô biết mình sẽ trở lại Paris trong một thời gian ngắn, vì có nhiều công việc phải làm ở đây. Cô đã có hai buổi chụp hình được dự kiến sẽ thực hiện ở Paris, sau chuyến đi Nhật vào cuối tháng bảy. Cô chưa nghĩ ra kế hoạch cho tháng tám, nhưng hy vọng sẽ nghỉ được vài ngày, hoặc là nghỉ ở Hamptons, hoặc ở Miền Nam nước Pháp. Cô có rất nhiều cơ hội để vui chơi và làm việc. Cuộc sống của cô rất tuyệt vời, cô mong đợi giây phút được nghỉ để vui chơi với gia đình hai tuần. Ở với gia đình lúc nào cô cũng thấy vui, mặc dù các chị thường trêu cô đã là người mẫu. Cô bé có tên là Candace Adams, học lớp nào cũng xếp vào loại cao nhất, vụng về nhất, đã trở thành con thiên nga xinh đẹp, nổi tiếng khắp thế giới với tên gọi Candy. Mặc dù cô yêu công việc đang làm, và đi đến đâu cũng được vui vẻ, sung sướng, nhưng không đâu cô thích bằng ở nhà, và không có ai cô yêu thương bằng mẹ và các chị. Dĩ nhiên cô cũng yêu bố, nhưng tình cảm đó khác hơn.

Candy ngồi dựa lưng vào ghế khi xe chạy trên đường phố Paris, hòa vào dòng xe cộ lúc sáng sớm. Tuy bề ngoài trông cô đẹp rực rỡ, nhưng trong lòng cô vẫn còn non nớt, vẫn là cô gái bé bỏng của mẹ.

Chương 2

Mặt trời chiếu sáng rực rỡ xuống Quảng trường Piazza Della Signoria ở Florence, khi Annie - người thiếu nữ trẻ đẹp mua thạch ở một quán bên đường. Cô nói tiếng Ý thông thạo khi mua thạch chanh trộn sôcôla, và khi thưởng thức món thạch tổng hợp này, cô đã để thạch rơi xuống tay hai giọt. Cô đưa lưỡi liếm nước thạch trên tay trong lúc ánh mặt trời chiếu sáng mái tóc màu cổ đồng của cô. Cô đi qua phòng trưng bày nghệ thuật Uffizi để về nhà. Cô đã sống ở Florence hai năm, sau khi tốt nghiệp đại học với tấm bằng cử nhân mỹ thuật ở trường Thiết kế Rhode Island. Trường đại học này tương đối nổi tiếng và được nhiều người biết đến. Sau khi tốt nghiệp ở Rhode Island, Annie theo học trường Mỹ thuật ở Paris và đậu bằng thạc sỹ. Cô mơ đến chuyện học hỏi về hội họa ở Ý suốt đời, nên sau khi tốt nghiệp ở Paris, cô đến đây, và thấy việc theo học ở đây rất quan trọng cho mình.

Cô theo lớp học vẽ hàng ngày và học kỹ thuật vẽ của các họa sĩ bậc thầy. Trong năm qua, cô cảm thấy tiến bộ rất nhiều trong công việc, nhưng luôn nghĩ cần phải học hỏi thêm nhiều nữa. Annie mặc chiếc váy vải và đi đôi xăng đan mua ở vệ đường với giá 15 Euro, còn chiếc áo bình dị cô đã mua khi đi chơi ở Seina. Chưa bao giờ cô thấy ở đâu sung sướng như ở đây. Sống ở Florence này, giấc mơ của cô đã thành sự thật.

Annie có kế hoạch tối đó sẽ đến dự buổi học vẽ chân dung, có người ngồi làm mẫu. Buổi học diễn ra tại phòng vẽ của một họa sĩ, bắt đầu lúc 6h tối. Ngày mai cô sẽ lên đường về Mỹ. Cô không thích rời khỏi đây, nhưng đã hứa với mẹ sẽ về nhà như mọi năm. Dù chỉ rời Florence vài ngày thôi, cô cũng không muốn. Cô chỉ vắng mặt một tuần, rồi sẽ trở về đây để cùng các bạn đi chơi ở Umbria. Từ khi đến đây, cô đã đi thăm nhiều nơi trên đất Ý, đến Hồ Como, nghỉ ngơi ở Portofino, và hầu như tham quan khắp các nhà thờ, viện bảo tàng ở Ý. Cô rất thích đến Venice để xem các nhà thờ và kiến trúc ở đây. Cô nghĩ rằng chắc chắn nước Ý là nơi rất quan trọng cho cô, từ khi đến đây cô đã học hỏi được rất nhiều về nghệ thuật.

Annie đã thuê một căn gác xép áp mái ở một chung cư cũ kỹ, nó rất hợp cho cô. Công việc cô đang làm là thành quả của nhiều năm lao động vất vả. Cô đã tặng bố mẹ bức tranh do cô vẽ vào dịp Giáng sinh, họ rất kinh ngạc trước tác phẩm của cô vì nó có chiều sâu và rất đẹp. Bức họa vẽ cảnh *Đức Mẹ đồng trinh và Chúa hài đồng*, rất giống bút pháp của các bậc danh họa xưa. Cô đã dùng các kỹ thuật mới của mình khi thể hiện tác phẩm. Cô đã kết hợp kỹ thuật vẽ tranh hiện đại với cổ điển. Mẹ cô nói bức tranh là một kiệt tác, nên đem treo ở phòng khách trong nhà để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

Cô sẽ về nhà để dự tiệc mừng ngày 4 tháng 7. Năm nào bố mẹ cô cũng tổ chức mừng lễ này, cô và các chị dù ở đâu và bận mấy cũng phải lo về nhà để tham dự. Năm nay Annie về nhà là cả một sự hy sinh lớn. Cô có rất nhiều việc cần phải làm, nên không muốn rời khỏi đây, dù chỉ một tuần. Nhưng giống như các chị em, cô không muốn làm mẹ thất vọng. Mẹ cô sống để đợi ngày gặp các con, bà hy vọng cả bốn con gái đều về nhà sum họp. Bà nhắc đến chuyện này suốt năm. Trong căn hộ kỳ quặc của Annie, không có điện thoại, nhưng bà thường gọi vào di động của cô để xem cô có khỏe không. Bà thích nghe giọng con gái. Không có gì làm cho Annie sung sướng và thú vị hơn công việc của cô ở Florence. Nhiều lúc cô đã đứng hàng giờ trong phòng tranh Uffizi, nghiên cứu các bức tranh. Có khi cô lái xe đến các thành phố lân cận để xem các bức họa nổi tiếng. Đối với cô, Florence là thánh địa Mecca.

Gần đây cô đã yêu một họa sĩ trẻ đến từ New York. Anh chỉ mới đến Ý sáu tháng nay. Sau khi anh đến đây mấy ngày họ đã gặp nhau. Cô gặp anh tại phòng tranh của một người bạn là họa sĩ trẻ vào đêm giao thừa. Sau đó, mối tình của họ càng ngày càng thắm thiết. Họ yêu tác phẩm của nhau, cùng chia sẻ quan điểm về nghệ thuật với nhau. Tác phẩm của anh mang tính hiện đại, còn tác phẩm của Annie có nét truyền thống, nhưng nhiều quan điểm và lý thuyết của họ rất giống nhau. Anh đã bỏ nhiều thời gian đi làm thiết kế, nhưng không thích công việc này. Anh nói làm việc ấy là bán rẻ tài năng của mình.

Cho nên anh đã dành chọn tiền và sang Ý học hội họa trong một năm.

Annie may mắn hơn. Ở tuổi 26 mà cô vẫn còn được gia đình giúp đỡ. Cô có thể sống ở Ý suốt đời, không có gì làm cho cô vui sướng hơn. Mặc dù cô thương bố mẹ và các chị em, nhưng lại không thích về nhà. Mỗi lần phải rời xa Florence, xa công việc, cô cảm thấy đau khổ vô cùng. Cô muốn làm họa sĩ ngay từ khi còn nhỏ, và thời gian trôi qua, mong ước ấy ngày càng lớn mạnh, cương quyết hơn. Ý định này làm cho cô khác xa với các chị em cô. Các chị em cô đều làm những nghề phổ biến hơn, nó giúp họ hái ra tiền. Người chị đầu của cô là luật sư, người chị kế làm giám đốc chương trình biểu diễn trên TV ở L.A., còn cô em út làm người mẫu, cả thế giới đều biết đến cô. Annie là người duy nhất trong nhà theo nghề họa sĩ, cô không quan tâm đến việc nó sẽ giúp cô kiếm được nhiều tiền như những nghề khác hay không. Cô sung sướng khi thấy mình đam mê với công việc, thậm chí không nghĩ đến chuyện tác phẩm có bán được hay không. Cô nhận thấy mình rất may mắn vì được bố mẹ giúp đỡ, nhưng cũng tự nhủ sẽ cố gắng để sống tự lập. Hiện tại, cô đang nghiên cứu về kỹ thuật cổ điển và hấp thụ những tinh hoa về nghệ thuật ở Florence.

Candy, em gái cô thường đến Paris, nhưng Annie không bỏ công việc để đi thăm em, và mặc dù thương yêu người em út, nhưng cô và Candy ít có chung quan điểm. Khi Annie làm việc, cô không quan tâm đến việc mình có chải tóc hay không, và những thứ trong nhà cô đều dính đầy sơn. Bất cứ khi nào Annie gặp Candy, cô em gái đều khuyên chị cắt tóc cho đẹp, hay học cách trang điểm, còn Annie chỉ cười. Cô không nghĩ đến chuyện làm tóc và trang điểm. Suốt hai năm, cô không mua cái gì mới để mặc. Chuyện thời trang không có trong kế hoạch của cô. Annie chỉ ăn, ngủ, uống và làm nghệ thuật. Cô chỉ biết có chừng ấy, thích chừng ấy, và người bạn trai của cô, Charlie, cũng thích những thứ như cô. Trong sáu tháng trời, họ gần như không xa nhau nửa bước, họ cùng đi du lịch với nhau khắp nước Ý, cả hai đều nghiên cứu những tác phẩm hội họa nổi tiếng là khó hiểu. Tình yêu của họ tiến triển tốt đẹp. Khi cô gọi điện thoại nói chuyện với mẹ, cô nói anh là một họa sĩ rất tuyệt, họ tương tác nhau về nhiều điểm. Điều duy nhất khiến Annie lo lắng là anh có kế hoạch sẽ về New York vào cuối năm, trừ phi cô thuyết phục được anh ở lại. Ngày nào cô cũng khuyên anh ở lại Florence thêm. Nhưng vì anh là người Mỹ, anh không thể làm việc ở Ý và cuối cùng anh sẽ cạn tiền. Annie có thể sống lâu dài ở Florence vì được bố mẹ giúp đỡ. Cô biết thế, nên rất cảm ơn bố mẹ đã cho cô hưởng được niềm hạnh phúc này.

Annie tự hứa với mình đến 30 tuổi sẽ tự túc về mặt tài chính, vì hy vọng khi ấy sẽ bán được tranh. Cô đã trưng bày tranh hai lần ở một phòng trưng bày nhỏ tại Rome, và đã bán được nhiều bức. Nhưng nếu không có sự giúp đỡ của bố mẹ, cô sẽ không thể có được cuộc sống sung túc. Nhiều lúc cô thấy bối rối, nhưng chưa thể sống bằng tiền bán tranh được. Thỉnh thoảng Charlie trêu cô về chuyện này, và chỉ cho cô thấy cô là người may mắn và việc Annie sống trong căn gác xép tồi tàn chỉ là việc lừa dối. Nếu cô muôn, bố mẹ cô có thể thuê cho cô một căn hộ tương tất. Chắc chắn trường hợp của cô không bi đát như phần đông các họa sĩ mà họ biết. Tuy nhiên, dù anh trêu chọc cô về việc được bố mẹ giúp đỡ nhiều, anh vẫn kính trọng cô, vì tác phẩm của cô rất có chất lượng. Anh nghĩ cô rất có năng lực về hội họa, và mới 26 tuổi đời, cô đã vững vàng trên con đường sự nghiệp. Tác phẩm của cô có chiều sâu và kỹ thuật khéo léo. Nghệ thuật pha màu của cô, tinh vi, sắc sảo. Khi cô thực hiện được một đề tài khó, Charlie nói với cô rằng anh rất tự hào về cô.

Anh muốn đi với cô đến Pompei để nghỉ cuối tuần, nghiên cứu tranh vẽ trên tường ở đấy, nhưng cô đáp rằng cô phải về nhà để ăn mừng lễ 4 tháng 7. Bố mẹ cô năm nào cũng mở tiệc ăn mừng ngày lễ này.

- Tại sao em xem việc này quan trọng thế? - Charlie không gần gũi với gia đình mình, nên không có kế hoạch về thăm họ trong năm nay. Nhiều lần anh nói cô gần bó với bố mẹ và chị em gái giống như trẻ con vậy. Dù sao cô cũng đã 26 tuổi rồi.

- Quan trọng là vì gia đình em rất yêu thương nhau, - cô đáp. - Không phải vì ngày 4 tháng 7 là ngày lễ quan trọng mà chính việc gia đình sum họp với nhau mới quan trọng. Em còn về nhà vào dịp lễ Tạ ơn và Giáng sinh nữa. - Cô báo trước như thế để sau này anh khỏi thất vọng hay hiểu lầm. Những ngày nghỉ lễ là thời gian thiêng liêng của họ.

Charlie hơi bực mình, nên thay vì đợi thêm một tuần nữa để đi Pompei với cô, anh nói sẽ đi đến đây với một người bạn cũng là họa sĩ. Annie buồn vì không đi với anh, nhưng cố xem như không có chuyện gì. Ít ra, trong thời gian cô đi xa, anh có việc để làm. Mới đây anh thất bại trong công việc, anh đang phấn đấu để lấy lại phong độ bằng ý tưởng và kỹ thuật mới. Hiện giờ, công việc của anh chưa tốt đẹp, nhưng cô tin anh sẽ sớm thoát khỏi cảnh bế tắc này. Anh là một họa sĩ có tài, nhưng người họa sĩ lớn tuổi đã làm cố vấn cho anh tại Florence nói rằng thời gian anh làm thiết kế đã phá hỏng sự trong sáng trong tác phẩm của anh. Người họa sĩ đó nghĩ rằng trong tác phẩm của anh quá thực tế, ông ta khuyên nên từ bỏ điều ấy đi. Lời khuyên của ông ta đã chạm tự ái của anh, khiến anh không nói chuyện với nhà phê bình anh đã chọn trong nhiều tuần. Anh rất dễ bị xúc phạm giống như nhiều họa sĩ khác. Ngược lại, Annie rất cởi mở trước các lời phê bình, cô vui vẻ tiếp thu ý kiến của mọi người để hoàn thiện mình. Như cô em Candy, cô luôn luôn khiêm nhường, về nghề nghiệp cũng như về bản thân.

Nhiều tháng nay, Annie đã cố thuyết phục Candy đến thăm mình trong những dịp cô em đến Paris và Milan, nhưng Candy không đến Florence vì cho rằng đây là xứ của những họa sĩ chết đói. Mỗi khi tạm nghỉ, Candy thích đến những nơi như London và St. Tropez. Cuộc sống của Candy khác xa với Annie. Annie không muốn bay đến Paris để gặp cô em gái, cũng không muốn ở tại những khách sạn sang trọng như Ritz. Cô thấy hạnh phúc khi đi ở thành phố Florence, ăn thạch, hay đến nhà trưng bày Uffizi, chỉ mang xăng đan và mặc váy bình dị. Cô thích như thế hơn mặc áo quần sang trọng, trang điểm lòe loẹt, đi giày cao gót như mọi người trong giới của Candy. Cô không thích những con người giả tạo thường đi với Candy. Còn Candy thường nói rằng bạn của Annie có vẻ như cần tắm rửa. Hai chị em họ sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

- Khi nào em về? - Charlie hỏi, khi anh đến nhà cô. Cô đã hứa sẽ nấu cho anh ăn vào buổi tối trước khi cô đi. Cô mua mì sợi, khoai tây và rau, tất cả đều còn tươi và cô định sẽ làm món sốt. Charlie đem đến chai rượu Chianti, rót cho cô một ly trong khi cô đang nấu. Anh đứng bên kia phòng ngắm cô. Cô xinh đẹp, tự nhiên và khiêm tốn. Bất kỳ người nào đã gặp Annie đều cho cô là người bình dị, nhưng thật ra cô là người học cao, thông thạo nghề nghiệp, và xuất thân trong một gia đình tốt, khá giả. Từ lâu, anh đã nghĩ rằng gia đình cô rất tốt, nhưng Annie không bao giờ nói đến đời sống sung túc của mình lúc còn nhỏ, và hiện nay vẫn còn nhờ gia đình. Cô lặng lẽ sống cuộc đời của một họa sĩ nghèo, làm việc cực nhọc. Dấu hiệu duy nhất ở Annie cho biết cô thuộc thành phần thượng lưu là chiếc nhẫn vàng có khắc hình gia huy cô mang trên bàn tay trái, hình gia huy của mẹ cô. Annie cũng lặng lẽ và khiêm tốn về vấn đề này. Tiêu chuẩn duy nhất để cô đánh giá mình và những người khác là họ có làm việc cật lực cho công việc hay không.

- Ngày mai em sẽ đi, - cô đáp, nhắc lại cho anh nhớ. Cô để một cái bát to đựng mì sợi lên bàn ăn. Mì sợi thơm phức, cô rắc pho mát parmesan lên trên. Bữa ăn của họ còn có bánh mì nóng hổi mới ra lò. - Vì thế tối nay em nấu cho anh ăn. Khi nào anh và Cesco đi Pompei?

- Ngày mốt, - Charlie đáp. Họ ngồi vào hai chiếc ghế không giống nhau, hơi lung lay, kê hai bên bàn. Anh nhìn cô và cười. Cô đã lượm hai cái ghế này ở ngoài đường đem về dùng. Đồ đạc trong nhà cô đều tậu bằng cách này. Cô dùng tiền bố mẹ cho ít chùng nào hay chùng ấy, ngoài việc dùng để thuê nhà và ăn uống. Cô không sống theo nếp sống xa hoa. Chiếc xe cô đi là loại Fiat đã chạy được 15 năm. Mẹ cô sợ xe không được an toàn, nhưng Annie không chịu mua xe mới.

- Anh sẽ nhớ em, - Charlie buồn bã nói. Từ khi họ gặp nhau đến giờ, bây giờ là lần đầu tiên họ xa nhau. Anh nói anh yêu cô sau một tháng kể từ ngày họ đi chơi với nhau lần đầu tiên. Cô thích anh hơn bất cứ ai trong nhiều năm và cũng yêu anh. Điều duy nhất khiến cô lo sợ cho tình yêu của họ là việc anh sẽ trở về Mỹ trong vòng sáu tháng nữa. Anh đã khuyên cô trở về New York, nhưng cô chưa muôn rời nước Ý, dù để theo anh. Khi anh ra về, cô không thể quyết định về cùng anh được. Mặc dù cô yêu anh, nhưng cô đã thề không bao giờ từ bỏ cơ hội học tập hội họa ở Florence để theo bất kỳ người đàn ông nào. Cho đến bây giờ, cô luôn luôn xem hội họa là điều ưu tiên hàng đầu. Cô nghĩ rằng nếu cô rời bỏ Florence để theo Charlie, thì sẽ là một sự hy sinh quá lớn cho cô.

- Tại sao chúng ta không đi đâu đó sau khi đi Umbria trở về? - Anh nói, vẻ hy vọng, và cô cười. Họ có kế hoạch sẽ đi Umbria với bạn trong tháng bảy, nhưng anh muốn có thời gian ở riêng với cô.

- Bất cứ khi nào anh muốn, - cô đáp, và thật tình muốn thế. Anh cúi người qua bên kia bàn hôn cô, rồi cô phục vụ anh mì sợi. Cả hai người đều cho rằng mì sợi rất ngon. Charlie thường nói rằng việc gặp cô là điều tuyệt vời cho anh từ khi anh đến châu Âu. Nghe anh nói, cô thấy cảm động vô cùng.

Cô lấy ảnh của Charlie đưa cho các chị em và mẹ xem, họ nghĩ rằng cuộc tình giữa cô và anh rất quan trọng. Mẹ cô nói với các chị em cô rằng bà hy vọng Charlie sẽ thuyết phục được Annie trở về. Bà tôn trọng công việc Annie làm ở Ý, nhưng ở đây quá xa và cô thấy sung sướng khi được ở đây, nên không muốn về nhà nữa. Bà rất mừng khi nghe cô bằng lòng về nhà ăn lễ 4 tháng 7 như mọi năm. Mẹ cô sợ cứ mỗi năm trôi qua, các con bà sẽ bỏ thông lệ ấy và không về nhà nữa. Bây giờ chưa có người con nào của bà lấy chồng, có con, nhưng bà biết rằng khi họ có chồng con, tình hình sẽ đổi thay. Trong lúc chờ đợi điều đó xảy ra, bà cứ vui hưởng thời gian với con, sung sướng có con về thăm hàng năm. Bà nhận thấy rằng chỉ có phép lạ mới đưa đầy cả bốn người con cùng về nhà ăn lễ với bà một năm ba lần, ngoài ra họ còn tranh thủ để về thăm bà trong các dịp khác nếu có thể.

Annie ít về nhà hơn những người khác, nhưng cô rất trân trọng về ba ngày lễ truyền thống. Charlie ít liên hệ với gia đình mình, anh không về thăm gia đình ở New Mexico gần bốn năm nay. Cô không tưởng tượng ra được chuyện cô không về thăm bố mẹ và các chị em một thời gian lâu như thế. Dù ở Florence xa xôi, nhưng cô vẫn rất thương nhớ gia đình.

Ngày hôm sau, Charlie lái xe đưa Annie ra phi trường. Chuyến đi sẽ khá dài. Cô bay đến Paris, rồi ngồi chờ ở phi trường ba giờ mới đáp chuyến bay đi New York lúc bốn giờ chiều. Cô sẽ đến New York lúc 6h, và hy vọng về đến nhà sau khi gia đình ăn tối xong khoảng 9h. Tuần trước cô đã gọi nói chuyện với chị Tammy, họ sẽ về nhà cách nhau chừng nửa giờ. Candy sẽ đến sớm hơn, còn Sabrina lái xe từ New York về nhà, nếu chị chịu bước ra khỏi văn phòng, và dĩ nhiên chị sẽ mang theo con chó khủng khiếp của mình. Annie là người duy nhất trong gia đình ghét chó. Những người khác không rời khỏi chó của mình, ngoại trừ Candy mỗi lần đi làm việc xa mới để chó ở nhà. Còn những lúc khác, Candy luôn kè kè con chó giống Yorkshire, cô thường mặc cho nó cái áo len casomia màu hồng và thắt nơ. Annie không yêu chó, nhưng dù họ có thích chó hay không thì mẹ cô vẫn sung sướng khi thấy họ về nhà.

- Em nhớ cẩn thận giữ mình, - Charlie nói rồi hôn cô thật lâu. - Anh sẽ rất nhớ em. - Khi cô đi, trông anh có vẻ lạc lõng và buồn thảm.

- Em cũng vậy, - Annie đáp nho nhỏ. Đêm qua họ làm tình suốt mấy giờ. - Em sẽ gọi cho anh, - cô hứa. Khi xa nhau, họ luôn liên lạc với nhau qua điện thoại di động, dù chỉ là vài giờ. Charlie luôn thích gần gũi người yêu. Có lần anh nói rằng cô quan trọng với anh hơn cả gia đình. Cô không nói như thế, và không nghĩ như thế, nhưng cô rất yêu anh. Lần đầu tiên cô cảm thấy như thế mình đã gặp được người đồng cảm với mình và có lẽ anh là người bạn chí tình, mặc dù cô chưa muốn lấy chồng trong nhiều năm nữa, cả Charlie cũng nói vậy. Nhưng họ nghĩ đến chuyện sống chung trong mấy tháng cuối cùng anh còn ở đây, tối qua họ nói lại chuyện ấy. Cô định khi về lại đây sẽ đề nghị như thế với anh. Cô nghĩ đây là điều anh muốn, và bây giờ cô đã sẵn sàng tính đến chuyện ấy. Trong sáu tháng vừa qua, họ không xa nhau nửa bước. Anh thường nói, dù cô có mập ra, già đi, rụng răng, hết tài, hay mất trí, thì anh vẫn yêu cô. Cô cười khi nghe anh nói như vậy, và nói với anh rằng cô sẽ cố gắng để không rụng răng hay mất trí. Điều quan trọng nhất cho cả hai là hội họa.

Loa phóng thanh trong phi trường mời hành khách lên máy bay, họ hôn nhau lần cuối. Annie vẫy tay chào rồi vào cổng phi trường, ngoái nhìn hình bóng Charlie cao, đẹp trai, nhìn theo cô vẫy tay chào, cặp mắt tình tứ. Lần này cô không mời anh về nhà cô, nhưng định vào dịp Giáng sinh sẽ mời anh đi cùng, khi ấy có lẽ là lúc anh trở về Mỹ. Annie muốn Charlie gặp gia đình mình, mặc dù cô biết các chị em cô có lúc hơi quá đáng. Họ có ý kiến khác với cô, nhất là Sabrina và Tammy, hai cô này thường không thích nghề của Annie, quan điểm về cuộc sống

của họ rất khác quan điểm củi cô. Mặc dù cô thương yêu các chị em, nhưng có chung quan điểm với Charlie hơn với họ. Giữa cô và các chị em chỉ có tình chị em là thiêng liêng thôi.

Annie ngồi gần một bà già trên chuyến bay đến Paris. Sau khi máy bay hạ cánh, cô đi loanh quanh trong phi trường ở Paris. Charlie gọi cho cô khi cô mở máy lúc xuống máy bay.

- Giờ anh đã thấy nhớ em rồi! - Anh nói, giọng thảm thiết. - Anh biết làm gì cả tuần nếu không có em? - Anh có vẻ như không thể rời cô được nửa bước, nên nghe vậy cô rất vui lòng. Họ đã gần bó với nhau đến nỗi lần xa nhau này rất khổ cho cả hai người.

- Anh sẽ vui khi ở Pompei, - cô đáp. - Ít ngày nữa em sẽ về. Em sẽ mang về cho anh bơ đậu phụng, - cô hứa. Anh thường kêu ca rằng từ khi đến đây, anh luôn nhớ món bơ đậu phụng này. Đối với Annie, ngoài gia đình ra, cô không nhớ gì ở Mỹ hết. Cô thích sống ở Ý, thích nền văn hóa, ngôn ngữ, tập quán và thức ăn ở đây. Thực vậy, bây giờ về Mỹ, cô thấy nước Mỹ có vẻ xa lạ đối với mình. Cô nhớ Ý hơn là nhớ Mỹ, vì thế cô muốn ở lại Ý. Cô cảm thấy nước Ý như quê hương của mình, nên không thích rời khỏi đây. Nếu sáu tháng nữa, khi Charlie về lại Mỹ mà anh muốn cô đi theo, thì quả đây là điều khó xử cho cô. Cô sẽ phải đấu tranh giữa hai lựa chọn, một bên là theo người yêu, một bên là nơi cô cảm thấy như quê hương yêu dấu của mình. Cô nói tiếng Ý rất thông thạo.

Chuyến bay của hãng Air France cất cánh ở phi trường Charles de Gaulle đúng giờ. Annie biết Candy đã đi máy bay tại phi trường này trước đó sáu tiếng, nhưng Candy không muốn đợi để đi cùng một chuyến với Annie, vì Candy đi vé hạng nhất, còn Annie đi vé hạng bình dân. Candy tự túc mua vé, còn Annie thì không. Annie không muốn bố mẹ tốn kém nhiều khi mua vé hạng nhất, còn Candy lại nói cô thà chết còn hơn đi vé bình dân, phải ngồi một chỗ, không có chỗ duỗi chân, hai bên sát với chỗ ngồi của người khác, không thể nằm nghỉ được. Đi vé hạng nhất, cô có thể biến chỗ ngồi thành giường nằm. Cô không muốn ngồi suốt cả chuyến bay. Cô nói với Annie rằng sẽ gặp chị ở nhà. Candy đã nghĩ đến chuyện trả thêm tiền vé cho Annie để Annie có thể đi giường nằm, nhưng Candy biết thế nào Annie cũng từ chối, vì cô không muốn nhờ cậy em gái.

Khi máy bay cất cánh, Annie rất hài lòng về việc cô đã mua vé bình dân. Mặc dù nhớ Charlie, nhưng nghĩ đến chuyện gặp gia đình, Annie thấy nôn nóng muốn về nhà thật nhanh. Cô ngồi dựa người ra lưng ghế, nhắm mắt, miệng mỉm cười, nghĩ đến những người trong gia đình.

Chương 3

Ở Los Angeles, Tammy làm việc như điên. Sáng hôm đó, cô bắt đầu làm việc lúc 8h, cố giải quyết mọi việc cho xong trước khi về nhà với bố mẹ. Chương trình truyền hình mà Tammy là đạo diễn trong ba năm nay phải gián đoạn trong mùa hè, nhưng cô bận lo tổ chức chương trình tiếp theo. Nữ diễn viên nổi tiếng của họ tuần trước đã thông báo là cô ta có thai song sinh. Còn người nam diễn viên hàng đầu đã bị bắt vì buôn bán ma túy, nhưng vụ này đã được ém nhem yên ổn. Vào cuối chương trình vừa rồi, họ đã sa thải hai diễn viên. Những người phụ trách âm thanh dọa sẽ đình công, họ có thể làm cho chương trình tiếp theo của hãng hoãn lại, và một trong những người tài trợ dọa sẽ chuyển sang làm cho chương trình khác. Trên bàn làm việc của Tammy có tin nhắn của các luật sư về hợp đồng, và những người đại diện trả lời các cuộc điện thoại của cô. Cô là đạo diễn có uy tín, được đài truyền hình dành cho một số thời gian thuận lợi để trình diễn chương trình vào giờ cao điểm có nhiều khán giả.

Tammy học khoa Truyền hình và Truyền thông ở trường Đại học UC ở L.A. Sau khi tốt nghiệp, cô ở lại Los Angeles làm trợ lý giám đốc điều hành của một chương trình truyền hình rất thành công. Sau đó, cô làm thêm hai chương trình; chương trình thời sự và chương trình giao duyên. Trong ba năm qua, Tammy cho ra mắt chương trình Doctors, nói về công việc của bốn nữ bác sĩ. Đây là chương trình truyền hình số một trong suốt hai đợt trình diễn vừa qua. Tammy chỉ biết vui đầu vào công việc. Chuyện tình cảm của cô đã chấm hết gần được hai năm. Cô có cảm giác mình không có thì giờ để gặp ai, hay không có sức để đi đâu khi rời khỏi văn phòng vào buổi tối. Người bạn thân nhất của Tammy là con chó giống Mexico nhỏ, chỉ nặng 1kg35, thường ngồi dưới bàn làm việc của cô và ngủ khi cô làm việc.

Đến tháng chín này Tammy tròn 30 tuổi, các chị em cô đều trêu rằng cô sẽ thành gái già. Có lẽ họ nói đúng. Đến năm 29 tuổi, cô không có thì giờ để hẹn hò, gặp gỡ đàn ông, hay làm tóc, đọc báo, đi đâu nghỉ cuối tuần. Đây là cái giá cô phải trả cho việc sản xuất chương trình biểu diễn trên truyền hình. Họ có hai giải Emmy trong hai đợt trình diễn vừa qua. Chương trình của họ được khen ngợi hết lời và được đánh giá rất cao. Đài truyền hình và các nhà tài trợ thích các chương trình của cô. Cô biết họ còn thích chừng nào chương trình còn được đánh giá cao. Khi không còn được khen ngợi, xuống dốc, họ sẽ bị người đời quên lãng. Các chương trình nghệ thuật trên truyền hình từ trên trời đi xuống tận vực thẳm chỉ trong nháy mắt. Nhất là khi diễn viên chính của họ có thai và nghỉ để sinh. Một sự thách thức lớn sẽ đến cho Tammy, cô không biết phải làm sao để giải quyết vấn đề này. Cô nghĩ mình sẽ có cách để giải quyết như mọi lần. Cô có tài cứu vãn tình hình.

Đến 10h30 sáng hôm đó, Tammy làm cật lực cho xong mọi việc và đưa cho người phụ tá một chồng thư để đánh máy. Cô cần ký chúng trước khi đi, cô phải ra phi trường lúc một giờ để đáp chuyến bay về New York lúc ba giờ. Không thể nào nói cho gia đình biết công việc hàng ngày của cô như thế nào, không thể giải thích cho họ rõ cô đã chịu đựng áp lực gì để giữ cho chương trình thuộc loại được đánh giá cao. Sau khi lấy tách cà phê thứ ba, cô vào lại văn phòng, nhìn con chó nhỏ đang ngủ say dưới bàn. Juanita ngẩng đầu nháy mắt, lăn sang một bên, rồi ngủ lại. Tammy đã nuôi Juanita từ khi học đại học và đi đâu cô cũng mang nó theo. Con chó có lông màu nâu vàng, bất cứ khi nào không mặc áo len casomía là nó run. Khi Tammy rời khỏi văn phòng để đi mua đồ lặt vặt hay đi ăn trưa, cô bỏ Juanita vào cái xách hiệu Birkin của hãng Hermès. Cái xách có chỗ cho người bạn nhỏ của cô nằm thoải mái.

- Chào, Juanita. Mà khỏe không, cưng? - Con chó nhỏ rên nho nhỏ rồi ngủ tiếp dưới bàn. Người nào đến văn phòng để gặp Tammy cũng biết có con chó dưới bàn, nên cẩn thận canh chừng để khỏi dẫm lên nó. Nếu có gì xảy ra cho Juanita thì Tammy sẽ rất buồn. Cô gắn bó với con chó một cách kỳ lạ, như mẹ cô đã nói nhiều lần. Con chó thay cho những gì Tammy không có trong đời sống, chồng con, bạn nữ cùng đi chơi, chị em có nhau hằng ngày nay đã xa nhà mỗi người một nơi. Juanita là vật duy nhất nhận được tất cả tình thương yêu của Tammy. Có một lần Juanita bị lạc trong tòa nhà, mọi người đổ xô đi tìm, còn Tammy thì khóc không ngớt, lại còn chạy ra đường để tìm nó. Họ đã tìm ra nó nằm ngủ say bên cạnh lò sưởi ở trường quay. Bây giờ

con chó nổi tiếng khắp tòa nhà, cũng như Tammy, cô thành công rực rỡ với chương trình truyền hình và vì quá thương yêu con chó.

Tammy rất xinh đẹp, hấp dẫn. Mái tóc đỏ quần buông dài trông mượt mà, óng ả, nhiều người tưởng cô đội tóc giả, nhưng đây là tóc thật của cô. Tóc cô cùng màu với tóc mẹ cô, màu đỏ rực tươi, mắt màu xanh lục, tàn nhang lấm tấm trên sống mũi và trên hai gò má khiến cô có vẻ trẻ trung, tinh nghịch. Mỗi khi Tammy bù đầu với chương trình diễn xuất và ngồi miệt mài trong phòng làm việc, trông cô không được duyên dáng, trẻ trung như các chị em. Khi bận việc đi đâu phải rời khỏi văn phòng ngồi trên máy bay, Tammy cảm thấy như bị cắt da xẻ thịt, nhưng cô luôn luôn về nhà vào dịp lễ 4 tháng 7 để cùng sum họp với chị em và bố mẹ. Đây là lúc thuận tiện cho cô để đi, vì đang lúc các diễn viên nghỉ gián đoạn giữa chương trình.

Vào dịp lễ Tạ ơn và Giáng sinh thì khó khăn hơn cho cô, vì khi ấy đang giữa đợt trình diễn, là lúc các chương trình đua nhau để được đánh giá xếp loại cao. Nhưng dù khó khăn đến mấy, cô cũng tranh thủ về nhà. Cô đem hai máy điện thoại di động và máy tính theo. Cô theo dõi email trên máy tính và thường xuyên liên lạc với nhân viên trong văn phòng. Tammy là đạo diễn chuyên nghiệp tài ba, là nhà điều hành chương trình truyền hình mẫu mực. Bố mẹ rất tự hào về cô nhưng cũng lo cho sức khỏe của cô. Người có trách nhiệm như cô không thể không bị căng thẳng tinh thần, và đến lúc nào đó, thể nào sức khỏe cô cũng bị sa sút. Mẹ cô thường khẩn thiết yêu cầu cô làm việc bớt lại, trong khi bố cô khâm phục ra mặt trước thành công của cô. Các chị em của cô vui vẻ đùa rằng cô bị điên, nhưng thực ra họ nói vậy có phần đúng. Tammy tuyên bố rằng chỉ có điên mới làm truyền hình, cho nên công việc này rất phù hợp với cô. Cô tin rằng sở dĩ cô vượt qua được việc này là vì có cuộc sống gia đình bình thường khi khôn lớn. Đây là điều mà hầu như người nào cũng mơ ước mà không có được. Tình thương yêu bố mẹ đã khắc sâu vào lòng các chị em cô. Thỉnh thoảng cô nhớ cuộc sống gia đình hạnh phúc này. Từ khi Tammy xa nhà, cuộc sống của cô hình như không được trọn vẹn. Bây giờ các chị em mỗi người một nơi. Annie ở Florence, Candy đi khắp nơi trên thế giới để chụp hình cho các tạp chí hay trình diễn chớp nhoáng ở Paris, còn Sabrina thì ở New York. Nhiều lúc Tammy nhớ họ da diết, nhưng phải đợi đến đêm khuya mới gọi điện thoại nói chuyện với họ được, còn những lúc khác mọi người đều bận nên cô chỉ gửi email thôi. Mỗi khi họ gọi điện cho Tammy, cô thường bận họp hay bận việc trên sân quay, nên họ chỉ nói vài lời vắn tắt rồi thôi. Nên cô mong đợi giây phút gặp họ vào dịp nghỉ này.

Người phụ tá Hailey thò đầu vào cửa phòng cô và nói:

- Tammy, xe chị ở dưới nhà.

- Cô đã đánh máy thư từ cho tôi ký xong chưa? - Cô lo lắng hỏi.

- Dạ rồi, - Hailey đáp, tay ôm kẹp hồ sơ trước ngực. Chị đi vào, để tập hồ sơ lên bàn Tammy và đưa bút cho cô. Tammy nhìn sơ vào các lá thư rồi ký tên vào phía dưới. Ít ra bây giờ cô cũng nhẹ người khi ra đi. Những việc quan trọng đã làm xong. Cô không thể chịu được cảnh đi nghỉ cuối tuần mà không hoàn thành công việc. Vì thế cô thường đến làm cả ngày thứ bảy và chủ nhật mà không đi đâu để nghỉ cuối tuần.

Tammy có ngôi nhà riêng ở Beverly Hills, cô rất yêu ngôi nhà này. Cô mua nhà này đã ba năm nay, nhưng vẫn chưa trang hoàng xong. Cô không muốn thuê người trang trí, định sẽ tự tay trang hoàng cho vừa ý, nhưng không có thì giờ. Từ khi cô bán ngôi nhà cũ, các thùng đựng đồ sứ và dụng cụ trang hoàng nhà cửa vẫn còn y nguyên, chưa được tháo ra. Cô tự hứa với mình và bố mẹ rằng ngày nào đó cô sẽ bớt việc, nhưng chưa đến lúc. Bây giờ đang là lúc cao điểm, chương trình cô sản xuất rất hấp dẫn, nếu để mất cơ hội này, có lẽ sự nghiệp của cô sẽ đổ xuống sông xuống biển. Và thực ra cô yêu cuộc sống như thế này, cuồn cuộn, vô trật tự, xô bồ. Cô yêu ngôi nhà, công việc và bạn bè mỗi khi có dịp gặp họ. Nhưng cô không có thì giờ để gặp bạn, luôn luôn bận bịu vì công việc truyền hình. Cô thích sống ở Los Angeles, cũng như Annie thích sống ở Florence, và Sabrina thích New York. Người duy nhất không quan tâm đến việc ở đâu là Candy. Ở đâu cô cũng vui vẻ và thoải mái hết, vì cô thường ở tại khách sạn năm sao. Cô rất sung sướng khi ở Paris, Milan, hay Tokyo cũng như tại ngôi nhà trên sân thượng chung cư ở New York. Tammy thường nói rằng Candy có máu du mục trong người. Những người khác gần

bó với những thành phố họ sống, gắn bó với ngôi nhà họ đang ở, nơi họ trang hoàng theo sở thích của mình.

Mặc dù Candy chỉ trẻ hơn Tammy tám tuổi, nhưng cô có vẻ như một em bé. Cuộc sống của hai chị em hoàn toàn khác biệt nhau. Nghề nghiệp của Candy nhờ vào sắc đẹp của cô - mặc dù cô rất khiêm tốn về mặt này còn công việc của Tammy nhờ vào sắc đẹp của người khác, cô chỉ cần khôn khéo, mặc dù cô rất hấp dẫn, nhưng không bao giờ cô nghĩ đến điều đó. Cô bận công việc đến nỗi không nghĩ đến nhan sắc của mình, vì thế không có người đàn ông nào nghiêm túc đến ngõ lời cô trong suốt hai năm qua. Cô không có thì giờ để gặp gỡ đàn ông, còn những người đàn ông thường xuất hiện bên cô thì cô không thích. Những người đàn ông cô gặp trong khi làm việc không phải là mẫu đàn ông cô muốn yêu. Hầu hết những người này đều tự cao, tự đại, cho mình là trung tâm của vũ trụ. Cô thường cảm thấy mình già hơn đối với họ. Họ thích hẹn hò đi chơi với các nữ diễn viên, còn hầu hết những người đàn ông mời cô đi chơi đều đã có vợ hay thích lừa dối vợ hơn là trung thành với gia đình. Cô rất ghét nghe những chuyện lếu láo, bĩ ối, ghét những kẻ tự yêu mình, cô không muốn làm tình nhân của họ. Còn những diễn viên Tammy đã gặp, cô thấy họ có vẻ điên khùng. Lần đầu tiên cô đến L.A. và bắt đầu làm công việc này, cô đã hẹn hò với rất nhiều người như thế, và cô thấy hầu hết họ đều xấu tính, hoặc vì lý do này hay lý do khác, họ đều làm cho cô thất vọng. Bây giờ mỗi khi rời khỏi văn phòng, cô cảm thấy sung sướng khi được cùng Juanita ở nhà nghỉ xả hơi, trút bỏ hết những chuyện điên khùng trong ngày. Cô không có thì giờ hay không có sức để đi nhà hàng sang trọng, ngồi nghe những anh chàng thất tình kêu ca hôn nhân của họ đổ vỡ, bà vợ sắp trở thành vợ cũ điên khùng và giấy tờ ly dị sắp được giải quyết. Trai độc thân khỏe mạnh khó kiếm được và với tuổi 29 cô không vội gì lấy chồng. Cô còn lo cho sự nghiệp của mình. Mẹ cô nhắc nhở rằng thời gian qua mau, nếu không lo việc chồng con thì sẽ quá muộn. Tammy không biết cô có tin bà hay không nhưng cô chưa lo đến vấn đề này. Hiện giờ, sự nghiệp đối với cô là trên hết và cô chỉ lấy công việc làm vui.

Lúc một giờ hơn, cô bỏ Juanita vào cái túi hiệu Birkin, lấy chồng hồ sơ và máy tính xếp vào cặp. Người phụ tá đã đưa vali của cô xuống dưới nhà. Tammy không cần đem gì nhiều trong ngày cuối tuần, chỉ quần jeans xanh và áo thun, cái váy trắng để dự tiệc của bố mẹ và đôi giày vải loại Louboutin đế cao. Cô đeo một hàng vòng trên cánh tay, và mặc dù thiếu nhiệt tình với việc trang điểm, nhưng cô luôn luôn có vẻ hợp thời trang và tự nhiên. Cô còn trẻ, nên dù mang gì trên người, trông cô cũng xinh đẹp. Juanita ngồi trong cái túi, nhìn quanh với vẻ ngạc nhiên, rồi khi Tammy đi ra khỏi văn phòng, nó run run. Cô vẫy tay chào người phụ tá rồi đến thang máy. Hai phút sau, cô ngồi trong xe chạy ra phi trường. Khi ngồi trên xe, cô mở điện thoại gọi cho vài người, nhưng bức tức khi biết họ đã rời khỏi văn phòng sớm để đi nghỉ cuối tuần. Khi đi được nửa đường ra phi trường, cô thấy không có việc gì để làm, nên ngồi dựa đầu ra lưng ghế, nghỉ ngơi. Cô đã đem theo giấy tờ để làm việc trên máy bay. Cô hy vọng không có người thích nói chuyện ngồi bên cạnh.

Mẹ cô thường nói rằng cô có thể gặp người trong mộng trên máy bay. Tammy cười khi nghĩ đến lời nói của mẹ. Cô không tìm hoàng tử duyên dáng, người bình thường chắc tốt hơn, nhưng cô cũng không tìm anh ta. Hiện giờ cô không tìm ai hết. Cô chỉ muốn đợt trình diễn khác được suôn sẻ thôi và giữ được vị trí như cũ. Như thế cũng đã khó rồi, nhất là khi người diễn viên chính đang mang thai, bụng ngày một to dần. Cô vẫn không nghĩ ra cách để giải quyết vấn đề này nhưng thế nào cô cũng sẽ nghĩ ra. Tammy luôn luôn tìm ra cách để giải quyết tình thế khó khăn. Cô nổi tiếng về việc này.

Ban phục vụ VIP đứng bên vệ đường đợi các nhân vật quan trọng đến, người trưởng ban liền nhận ra Tammy. Họ lo cho cô trước hết. Người phụ tá của cô đã thu xếp việc này. Họ đăng ký gửi hành lý cho cô, mang cặp cho cô, và nói con chó của cô rất dễ thương.

- Mày nghe không, Juanita? - Tammy nói, cô cúi xuống hôn con chó nhỏ. - Bà ta nói mày dễ thương. Phải, mày dễ thương lắm. - Juanita run người đáp lại lời cô. Tammy đã nhét cái áo len casomía hồng vào trong túi cùng với con chó, khi lên máy bay cô sẽ mặc cho nó. Cô thường phàn nàn rằng họ bỏ bê khoang hạng nhất, để ở đấy quá lạnh. Cô cũng mang theo áo len cho mình nữa. Cô thường lạnh cóng trên máy bay. Có lẽ vì cô ăn uống thất thường và ít ngủ. Nghĩ

đến chuyện về nhà bố mẹ, cô có cảm giác lâng lâng. Đây là nơi duy nhất cô cảm thấy mình được yêu thương, bảo bọc khỏi cần chăm sóc ai. Mẹ cô thương yêu, chăm lo đến họ, dù họ đã khôn lớn. Cô trông mong giây phút gặp các chị em mình để nói đến kỷ niệm 35 năm ngày cưới của bố mẹ, ngày ấy đúng vào tháng chạp sắp tới. Họ muốn tổ chức một buổi tiệc lớn để mừng ngày này. Hai trong số các chị em muốn tổ chức ở Connecticut, còn Tammy lại nghĩ rằng họ nên tổ chức một buổi tiệc thật lớn, thật sang trọng tại khách sạn ở New York. Dù sao đây cũng là ngày kỷ niệm hai ông bà lấy nhau, đánh dấu ngày trọng đại trong đời họ.

Trưởng ban phục vụ VIP đưa cô đến ban an ninh rồi rút lui. Ở đây Tammy tự mình lo liệu mọi việc. Khi cô đi qua phòng kiểm soát, cô ôm con chó trên tay, nó run cầm cập và khi đã đi qua phòng ấy, cô bỏ nó lại vào túi. Khi lên máy bay, cô sung sướng thấy không có ai ngồi bên cạnh. Cô để cái cặp lên chỗ ngồi bên cạnh, lấy giấy tờ ra làm việc. Rồi cô mặc áo len cho Juanita vì trong khoang quá lạnh. Cô mặc áo len cho mình và khi máy bay cất cánh cô đã làm việc rồi. Cô từ chối sâm banh do phục vụ đem đến, vì nghĩ uống vào sẽ rất buồn ngủ. Cô lấy chai nước mang theo trong xách, cho con chó uống một ít. Khi bay được nửa đường, cô đã làm việc xong, dựa đầu ra lưng ghế, nhắm mắt lại. Thậm chí cô không thềm bận tâm nghĩ việc để ăn trưa. Cô đẩy ghế ra thành giường nằm và ngủ suốt đoạn đường còn lại. Tuần vừa qua cô rất mệt, nhưng bây giờ rời khỏi văn phòng, cô thư giãn để xả hơi. Tammy muốn khi gặp các chị em, cô được nghỉ ngơi cho lại sức và tỉnh táo. Họ có rất nhiều chuyện để nói với nhau, và kể cho nhau nghe. Ngoài việc muốn gặp lại các chị em, Tammy còn muốn ôm ghì mẹ. Dù cô rất có vị thế ở Hollywood, ở lĩnh vực truyền hình, nhưng cô vẫn rất sung sướng khi được trở về nhà.

Chương 4

Sabrina rời văn phòng lúc sáu giờ. Cô muốn đi sớm hơn, nhưng có nhiều giấy tờ cần phải đọc và ký. Không có gì giải quyết trong ngày cuối tuần, nhưng vì cô nghỉ đến thứ ba trong khi cô thư ký phải nộp giấy tờ cho tòa vào thứ hai. Sabrina không thích cảnh ăn không ngồi rồi. Cô làm luật sư phụ trách về luật gia đình trong một công ty luật đắt khách nhất ở New York. Cô chuyên trách về việc cưới hỏi, ly dị, và những ca bảo trợ khó khăn. Những gì cô đã thấy trong tám năm làm luật sư khiến cô không muốn lập gia đình, mặc dù bạn trai của cô là người rất tốt và cô rất yêu anh. Người yêu cô là Chris, anh cũng là luật sư, làm cho công ty vốn là đối thủ của công ty Sabrina làm. Chuyên môn của anh là luật chống lại nạn độc quyền, anh tham gia các hoạt động xóa bỏ tình trạng phân biệt giai cấp được tiến hành nhiều năm nay. Anh là người vững vàng, tốt, đáng yêu. Hai người đã yêu nhau ba năm rồi.

Sabrina đã 34 tuổi. Cô và Chris không sống với nhau, nhưng họ qua đêm với nhau, tại nhà anh hay nhà cô, ba hay bốn lần một tuần. Bố mẹ cô thôi không hỏi họ có lấy nhau không, hay khi nào thì lấy. Sabrina tin rằng cô có thể tin tưởng Chris và hai người thích được ở bên nhau. Họ vui vẻ cùng khi đi xem kịch, nghe hòa nhạc, xem múa ba lê, leo núi, đi bộ, chơi tennis, và ở bên nhau vào ngày cuối tuần. Bây giờ hầu hết bạn bè của họ đã lập gia đình, thậm chí có người sắp có con thứ hai. Sabrina chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình và cũng không muốn. Chris đã 37, thỉnh thoảng anh nhắc đến chuyện muốn có con, còn Sabrina thì không đồng ý với anh. Cô muốn ngày nào đó sẽ có con, nhưng bây giờ thì chưa. Nhưng với tuổi 34, cô là người cuối cùng trong số bạn bè còn muốn chờ đợi ngày có con. Cô nghĩ mình và Chris đã sống cuộc sống như vợ chồng rồi. Hai người không có cảnh cãi vã nhau, không sợ nguy cơ ly dị, và không đau khổ như cô thấy nhiều người cô tiếp xúc khi làm việc. Cô không muốn sống như khách hàng của mình, ghét người đàn ông mà mình đã kết hôn, thất vọng nào nề trước những chuyện bất hạnh đã xảy ra trong gia đình họ. Cô yêu Chris, thích cuộc sống của họ như hiện nay.

Ngày hôm sau anh cũng đến dự tiệc với bố mẹ cô và sẽ ở lại đêm tại ngôi nhà ở Connecticut. Anh biết những ngày nghỉ cuối tuần với gia đình đối với cô rất quan trọng. Anh thích các người em gái và bố mẹ cô. Không có gì nơi Sabrina mà anh không thích, có lẽ ngoại trừ việc cô không muốn lập gia đình. Thật tình anh không hiểu nổi lý do, vì bố mẹ cô sống rất hạnh phúc. Anh nghĩ có lẽ những việc xảy ra tại công ty khiến cô không muốn lấy chồng.

Mới đầu, anh nghĩ chắc chuyện tình cảm của họ chỉ kéo dài hai năm là cùng, nhưng không phải như thế. Bây giờ họ đã có cuộc sống rất dễ chịu. Nhà của họ chỉ cách nhau vài khu phố, nên họ qua lại rất dễ dàng. Anh có chìa khóa nhà cô, và cô có chìa khóa nhà anh. Khi cô làm việc về trễ, cô gọi cho anh, nhờ anh đến nhà mang theo con chó. Chó của cô là loại chó Baxê, tên Benlah, nó thay cho con của họ. Anh tặng cô con chó này vào dịp Giáng sinh đã ba năm rồi. Sabrina rất yêu con chó. Nó có bộ lông đen trắng trông rất vui mắt, có vẻ mặt buồn rầu và tính đại sầu đa cảm. Khi Benlah không được để ý đúng mức, nó buồn rầu chán nản, phải mất nhiều ngày mới khuyến lơn nó khỏi buồn chán được. Nó ngủ dưới chân giường của họ. Mặc dù nó nặng đến 27 kg nhưng Chris không phàn nàn vì anh đã cho cô con chó này. Nó là món quà quý giá đối với Sabrina.

Sabrina rời văn phòng về nhà để mang theo con chó. Cô thấy Benlah ngồi trên chiếc ghế nó thích nhất kê bên cạnh lò sưởi ở phòng khách với vẻ mặt rầu rĩ. Rõ ràng nó biết cô chủ về trễ để dẫn nó đi dạo, cho nó ăn.

Vừa bước vào phòng, Sabrina nói với nó:

- Thôi đừng cau có như thế. Tao phải làm việc cho xong chứ. Tao không thể cho mày ăn trước khi đi đâu, nếu không mày sẽ bị bệnh trong xe. - Benlah đi đâu thường say xăng, nó ghét đi xe lâu. Sabrina biết ít ra cũng mất hai giờ mới về đến Connecticut nếu đi đường thẳng, còn nếu đi theo đường khác thì lâu hơn. Đi đường này xa hơn và xe chạy chậm hơn. Benlah không thích bỏ ăn. Nó không chịu vì không được tập thể dục. Ngày cuối tuần nào, Chris cũng dẫn nó chạy trong công viên, nhưng gần đây cả hai đều bận việc. Anh bận về một vụ án lớn, còn Sabrina hiện đang

giải quyết một vụ ly dị quan trọng và ít ra ba vụ phải đưa ra tòa. Công việc của cô rất bề bộn, và cô được giới thượng lưu ở New York yêu cầu làm luật sư cho mình.

Sabrina đưa cho Benlah cái bánh bích quy của nó, nó liền hếch mũi lên, không thèm ăn. Con chó mập mạp này muốn phạt Sabrina như nó thường làm. Hành động của nó chỉ làm cho Sabrina cười. Chris rất giỏi trong việc làm cho con chó hết giận, anh thường kiên nhẫn với nó. Còn Sabrina bây giờ nôn nóng lên đường cho nhanh. Cô đã cho đồ đạc vào vali từ tối qua, bây giờ chỉ còn việc thay áo quần nữa là xong. Sáng nay cô phải ra tòa nên mặc bộ đồ vải lanh màu xám đen, với chiếc áo ngắn lụa màu xám, đeo chuỗi ngọc trai và đi giày cao gót. Bây giờ cô thay quần jeans, áo vải tay ngắn, mang xăng đan để đi xe về Connecticut. Cô mong ngóng về nhà sớm, nhưng nghĩ chắc cũng phải gần 10h mới đến nơi. Các em gái Candy và Annie chắc đã có mặt ở nhà rồi.

Cô nghĩ rằng, Tammy phải đến hai giờ sáng mới về tới. Tammy đi lúc 11h30, và sau đó cô phải đi xe từ phi trường JFK đến Connecticut. Sabrina không mong gì các chị em sẽ đến thăm nhau. Cách đây hai năm, cô và Chris đã đi thăm Tammy ở California, nhưng từ khi ấy đến giờ họ không thể đi được, mặc dù họ đã hứa sẽ tranh thủ thời gian để đi thăm em lại. Họ đã vui chơi với Tammy, mặc dù cô rất bận. Chris nói Sabrina và Tammy đều tham công tiếc việc. Anh làm việc đến giờ là về, và không làm vào ngày cuối tuần còn Sabrina luôn có cái cặp đựng đầy giấy tờ cần đọc, hay chuẩn bị hồ sơ cho một vụ kiện bên mình. Chris cũng là luật sư giỏi, nhưng anh sống thoải mái hơn, nên hai người đã bổ sung cho nhau trong cuộc sống. Anh làm cho cô thành thạo đôi chút, và cô thúc anh làm việc, không để cho anh quên việc. Tính Chris thường chần chừ. Thỉnh thoảng Sabrina trách anh về chuyện này, nhưng anh cười và không nói gì.

Cô ước gì Tammy tìm được người yêu như Chris, nhưng đời Tammy không có ai hết. Sabrina không thích người đàn ông nào từng đi chơi với Tammy trong 10 năm qua. Họ toàn là những kẻ xấu tính, coi mình như trung tâm của vũ trụ. Sabrina đã chọn được người như bố mình, anh thoải mái và tốt tính. Thật khó mà không yêu Chris. Mọi người trong gia đình Sabrina đều quý anh. Thậm chí, anh còn có vẻ giống như bố cô. Các cô em đều trêu cô về việc này khi họ mới gặp anh lần đầu. Bây giờ họ đều quý anh, như cô yêu anh vậy. Cô chỉ không muốn kết hôn với anh thôi, hay không muốn lấy ai. Cô sợ hôn nhân sẽ làm cho mọi việc đảo lộn, như cô thường thấy. Nhiều lần cô nghe những cặp vợ chồng nói rằng khi họ sống chung, mọi việc đều rất tốt đẹp, nhưng khi lấy nhau chúng trở nên tệ hại và tình yêu vì thế mà tan vỡ. Sống như cô và Chris bây giờ là tốt nhất.

Khi Sabrina để vali xuống bên cửa trước, Benlah nhìn cô với vẻ khổ sở. Nó nghĩ sẽ bị để lại ở nhà.

- Đừng nhìn tao ngu ngốc như thế, mày sẽ cùng đi với tao. - Nói xong, cô lấy sợi dây dắt chó, Benlah liền nhảy ra khỏi ghế, đuôi vẫy vẫy, vẻ sung sướng. - Sao, mọi việc tốt đẹp cả rồi chứ, phải không? - Cô tắt đèn, lấy vali, rồi dắt chó ra cửa.

Xe hơi của cô ở trong gara gần đó. Cô không dùng xe trong thành phố, chỉ khi nào đi ra khỏi thành phố mới dùng. Từ nhà ra gara chỉ đi một đoạn ngắn. Cô để túi xách vào thùng xe, Benlah ngồi chễm chệ ở ghế trước, nhìn ra cửa sổ xe. Sabrina mừng vì bố mẹ cô vui vẻ khi các cô dẫn chó về nhà của ông bà. Khi họ còn nhỏ, bố mẹ họ có con chó cộc nhỏ lông vàng, nhưng nhiều năm nay bố mẹ cô không nuôi chó. Họ xem ba con chó đến làm khách này là “chó cháu” vì mẹ cô bắt đầu nghĩ rằng họ sẽ không có cháu.

Sabrina thường nghĩ rằng một trong các cô em sẽ lấy chồng trước, có lẽ là Annie. Candy còn quá trẻ, và cô gái chưa phân biệt được đàn ông ai tốt ai xấu. Candy thường gặp những người xấu, họ đến với cô vì sắc đẹp và vì cô nổi tiếng. Tammy không hẹn hò đi chơi với ai từ hai năm nay, vì làm việc đầu tắt mặt tối nên không gặp được người như ý. Cô và Chris không muốn tiến xa hơn nữa, họ thấy như thế này là hạnh phúc rồi. Chỉ có Annie là người có thể lấy chồng được thôi. Khi lái xe ra khỏi gara, Sabrina tự hỏi không biết người bạn trai của Annie có nghiêm túc không. Cô ta có vẻ say mê anh chàng, nói rằng anh chàng rất tuyệt. Nhưng như vậy chưa đủ để kết hôn. Annie đã nói cho Sabrina nghe rằng anh ta sẽ về New York vào cuối năm, và điều này làm cho Annie hoang mang. Sabrina nghĩ rằng đây là điều duy nhất có thể khiến cho Annie từ

giã Florence. Annie thích ở đây, điều này khiến cho Sabrina lo sợ. Nếu cô không từ giã châu Âu để về New York thì sao? Đến Florence để thăm Annie còn khó hơn đến L.A. để thăm Tammy. Cô ghét thực tế là bây giờ các chị em cô mỗi người một nơi. Cô rất nhớ họ. Thỉnh thoảng cô có gặp Candy khi hai người có thì giờ. Lúc đó họ sẽ đi ăn trưa hay ăn tối, hay đi uống cà phê, nhưng không gặp được hai người kia, cô cảm thấy rất nhớ họ. Thỉnh thoảng sự nhớ nhung này làm cô đau đớn. Tình nghĩa chị em, tình nghĩa gia đình trong cô rất thấm thiết, nhiều khi mạnh hơn cả tình yêu đối với Chris, mặc dù cô rất yêu anh.

Khi xe ra đến xa lộ, cô lấy điện thoại gọi cho Chris. Anh vừa chơi quần vợt với bạn xong và mới về nhà, anh nói rất mệt nhưng sung sướng vì đã thắng.

- Ngày mai mấy giờ anh đến? - Sabrina hỏi. Cô cảm thấy rất nhớ anh. Cô thường nhớ anh vào những đêm họ không ở với nhau, nhưng những đêm họ ở với nhau thì rất tuyệt.

- Anh sẽ đến vào buổi chiều, trước giờ ăn tiệc. Anh muốn có thời gian để gặp các em gái. Anh biết các chị em rất thương nhau và có nhiều chuyện để nói với nhau. Giày dép, tóc tai, bạn trai, áo quần, công việc... - Anh trêu cô, nhưng không đi xa vấn đề. Họ vẫn như thời còn niên thiếu, cười nói huyền thoại, thỉnh thoảng còn thức khuya để đùa với nhau. Chỉ có điều khác biệt là bây giờ họ hút thuốc và uống rượu khi nói chuyện và tỏ ra quan tâm tới bố mẹ hơn trước nhiều. Bây giờ họ nhận ra thật may mắn khi còn bố mẹ và hai ông bà vẫn khỏe mạnh, vui vẻ.

Khi còn niên thiếu, Sabrina và Tammy thường gây cho bố mẹ nhiều khó khăn. Candy và Annie thì dễ chịu hơn, và hưởng được sự tự do mà Tammy và Sabrina đã đấu tranh giành cho được trước đó - trong những hoàn cảnh chật vật, khó khăn. Sabrina thường nói rằng họ đã làm cho bố mẹ mệt mỏi, nhưng nhiều lúc cô không gặp may. Sabrina nghĩ rằng nuôi bốn cô con gái không phải là việc dễ. Bố mẹ họ đã làm một công việc tuyệt vời. Tuy nhiên, bố cô thường phục tùng mẹ, để cho bà quyết định nhiều việc, khiến Sabrina bực ông. Cô muốn được bố giúp đỡ khi đấu tranh với mẹ, nhưng ông không giúp. Ông không phải chiến sĩ, mà là người tình. Còn mẹ cô, khi thấy mình đúng, bà thường nói thẳng, không chịu nhượng bộ con cái, dù không được chúng khen. Sabrina nghĩ rằng bà rất trung thực, nên cô rất kính nể bà. Cô hy vọng mình sẽ là người mẹ tốt như bà, nếu ngày nào đó cô đủ can đảm để có chồng có con. Hiện giờ cô chưa có quyết định lấy chồng và sinh con. Đã 34 tuổi, nhưng cô vẫn chưa muốn có con.

Tammy là người lo sợ về việc sẽ không có con, nếu cô không gặp được người chồng tốt. Vào Giáng sinh, Tammy nói rằng nếu cần cô sẽ đi thụ tinh nhân tạo. Cô không muốn bỏ lỡ cơ hội có con, chỉ vì không tìm được người xứng đáng làm chồng. Nhưng thời gian còn nhiều, và các chị em khuyên cô đừng hoảng hốt, nóng vội, nếu không, cô sẽ vớ phải một anh chồng không ra gì. Trước đây đã nhiều lần cô mắc phải sai lầm này còn bây giờ cô đã thoát được nó. Cô nói đàn ông mà cô gặp đều không tốt và Sabrina đồng ý với em gái, vì cô nghĩ tất cả những người đàn ông yêu Tammy đều là những kẻ bần tiện.

May thay cho cô là Chris không có tính xấu hay tính bần tiện như thế. Tất cả mọi người trong nhà đều đồng ý như vậy. Họ chỉ không đồng ý việc cô không muốn thành hôn với anh.

- Tối nay anh sẽ làm gì? - Cô hỏi qua điện thoại khi xe đang chạy bon bon trên đường. Xe chạy nhanh nhưng nói chuyện với anh rất thú vị. Lúc nào cũng thế. Họ hiếm khi cãi nhau và nếu có cãi cũng nhanh thôi. Anh giống bố cô về điểm này nữa. Bố cô không thích cãi cọ, nhất là cãi với vợ con. Ông là người dễ chịu nhất trên hành tinh và Chris cũng vậy.

- Anh định sẽ nấu bữa tối, xem thể thao trên TV rồi đi ngủ. Anh mệt. - Cô biết anh rất bận rộn với vụ án thuộc công ty dầu khí. Vụ án ô nhiễm môi trường, chắc sẽ kéo dài trong nhiều năm mới xong và có liên quan đến nhiều người. Cô rất tự hào về anh. - Benlah khỏe không? Sabrina nhìn chỗ ngồi phía trước và cười.

- Nó đang ngủ. Nó giận em vì em về trễ. Anh dễ thương hơn nó nhiều về điểm này.

- Nó sẽ tha thứ cho em khi nó đùa trong cỏ và đuổi bắt thỏ.

- Nó có dòng máu chó săn, mặc dù bây giờ nó là chó thành phố. Thứ duy nhất mà nó đuổi ở đây là chim bồ câu ở công viên mỗi khi Chris chạy cùng nó.

- Anh sẽ cho nó tập thể dục vào ngày mai khi anh đến đây.

- Nó cần tập, vì nó trở nên mập rồi đấy, - Sabrina đáp. Cô nói xong, Benlah liền tỉnh dậy, vì khi ấy xe tăng tốc. Nó quắc mắt nhìn cô, như thể nghe điều cô nói và bị sỉ nhục. - Xin lỗi Benlah, tao không có ý xấu khi nói thế đâu. - Con chó cuộn mình trong chỗ ngồi, khịt mũi một lúc rồi ngủ tiếp. Sabrina rất yêu nó, cô thích có nó cùng đi. Cô nói tiếp với Chris: - Em hy vọng Juanita không tấn công nó nữa. Lần trước, nó làm cho Benlah sợ hết hồn.

- Cũng lạ đấy. Tại sao Benlah sợ con chó nhỏ nặng hơn một ký nhỉ?

- Juanita nghĩ mình là giống Dane cao quý. Nó thường tấn công những con chó khác.

- Anh ăn bánh Taco, cái bánh còn to hơn nó. Trông nó thật kỳ, nhỏ như con dơi. - Anh cười, nghĩ đến ba con chó của các cô, con nào cũng có vẻ kỳ khôi. Con Yorkie của Candy là nàng công chúa nhỏ, luôn luôn mang nơ trên đầu, và mỗi khi có dịp thuận tiện là con chó nhỏ Mexico hất nó ra. Nó là con chó nặng 1,2kg ưa gây chuyện.

- Đừng nói thế, - Sabrina dặn anh. - Tammy nghĩ rằng nó rất tuyệt.

- Anh nghĩ tình yêu làm cho người ta mù quáng, ngay cả với chó. Ít ra cô em Annie của em tỉnh táo hơn.

- Nó thường ghét chó. Nó nghĩ rằng chó rất tai hại. Có lần nó cạo hết lông con chó của mẹ em. Mẹ em phạt nó hạn chế đi chơi ba tuần. Annie nói chó lông lá nhiều, vào giữa mùa hè nóng lắm. Tội nghiệp con chó, trông nó rất thảm hại. Cả hai đều cười khi hình dung ra cảnh ấy. Rồi xe cô tăng tốc lại, Sabrina nói cô phải chú ý vào việc lái xe. Chris nói yêu cô rồi hẹn ngày mai gặp lại ở nhà bố mẹ cô.

Sabrina vừa lái xe vừa nghĩ đến anh, cô nghĩ mình thật may mắn khi gặp anh. Gặp được người đàn ông tốt không dễ gì, và gặp được người dễ thương như Chris rất hiếm. Cô biết rõ như thế, và rất mừng vì họ hạnh phúc bên nhau. Vì thế mẹ cô không hiểu việc cô thiếu quan tâm đến chuyện kết hôn với Chris. Chính Sabrina muốn như thế, còn về phần Chris, anh muốn hai người kết hôn với nhau. Vì cô chưa muốn, nên anh kiên nhẫn chờ đợi. Anh không hối thúc mà chấp nhận sự trì hoãn của cô.

Tối đó đường về Connecticut chậm và xa. Cô gọi về nhà xin lỗi việc cô về trễ, mẹ cô nói rằng Candy và Annie đã về, họ đang ngồi ngoài hồ bơi. Bà nói cả hai đều khỏe mạnh, mặc dù Candy không mập ra chút nào, nhưng ít ra cô không gầy hơn. Annie nói cho họ nghe về Charlie. Mẹ cô nói vấn đề có vẻ nghiêm trọng cho cô ấy. Nghe nói, Sabrina cười.

- Con sắp về đến nhà, mẹ à. Con xin lỗi vì về trễ.

- Mẹ biết thế nào con cũng về trễ, con yêu. Ra khỏi văn phòng là việc khó cho con. Chris khỏe chứ?

- Dạ, anh ấy khỏe. Chiều mai anh ấy mới đến. Anh ấy muốn để cho chúng con có thì giờ hỏi han nhau, chuyện phụ nữ mà. Anh ấy rất tâm lý về chuyện này.

- Đúng vậy, - mẹ cô đồng ý. - Sabrina, lái xe cẩn thận đấy nhé. Đừng vội. Dù sao tối nay chúng ta cũng thức khuya. Tammy phải đến hai giờ mới tới. Hôm nay nó cũng phải làm việc. Mẹ phải công nhận là hai con đều làm việc quá nhiều, nhưng kết quả tốt. Mẹ không biết các con học ai mà làm việc nhiều như vậy. Mẹ không nghĩ là bố con hay mẹ làm việc nhiều như hai con.

- Cảm ơn mẹ. - Mẹ họ thường khen con hết lời. Bà tự hào về bốn người con gái, tùy theo khả năng riêng, mỗi người đều làm tốt công việc của mình. Quan trọng hơn là cả bốn cô đều hạnh phúc, đều tìm được công việc mình thích. Mẹ họ không so sánh các cô với nhau, ngay cả khi họ còn nhỏ, bà xem họ như nhau, đều có tài riêng và có nhu cầu khác nhau. Mỗi liên hệ của họ càng ngày càng tốt đẹp hơn, và mọi người đều yêu thương mẹ, tùy theo cách riêng của mỗi người. Đối với họ, bà như người bạn thân. Họ được bà thương yêu hết mình, và bà luôn tỏ ra mình là bà mẹ hiền, chứ không phải chỉ là người bạn. Sabrina thích bà cư xử như thế, tất cả bạn bè của cô cũng thương yêu bà. Khi còn nhỏ, bạn bè của các cô thích đến nhà họ chơi, vì được

đón tiếp niềm nở, khi tỏ ra lễ phép và biết cư xử. Khi các cô còn trẻ, mẹ họ không chấp nhận việc uống rượu và dùng ma túy. Bàn bề của các cô đều tôn trọng nguyên tắc ấy, khi họ không tuân theo, bà rất nghiêm khắc với họ.

Khi Sabrina rẽ xe chạy trên đường vào nhà thì đã hơn 10h. Cô cho Benlah ra khỏi xe rồi đi ra hồ bơi, cô biết mọi người đều ở đấy. Các cô em đang ở dưới nước, bố mẹ họ ngồi trên ghế nói chuyện với họ. Thấy Sabrina đến, mọi người reo hò vui sướng. Candy nhảy ra khỏi hồ, đến ôm ghì lấy chị khiến cho Sabrina ướt hết người. Sabrina đi tới ôm Annie. Ba cô cười sung sướng khi gặp lại nhau. Annie nói bỏ công đi từ Florence về nhà gặp chị thật đáng giá. Cô nói Sabrina trông thật đẹp. Sabrina cắt mái tóc đen tuyền xõa xuống quá vai, còn trước kia cô để dài hơn. Khi còn nhỏ, Annie thường nói Sabrina trông giống nàng Bạch Tuyết, nước da trắng màu kem, tóc đen nhánh, và mắt to xanh như mắt Candy. Mắt của bố họ cũng xanh. Cả Tammy và Annie đều có mắt màu lục như mắt mẹ. Tóc của mẹ cô có màu đỏ như tóc Tammy, nhưng thẳng và bây giờ đã ngắn. Tammy là người duy nhất trong nhà có tóc hơi quăn, cô ghét để tóc dài. Trước kia cô duỗi tóc cho thẳng còn bây giờ để tự nhiên nên mái tóc lăn quăn bồm xồm trên đầu. Tammy luôn thèm có được mái tóc như Sabrina. Tóc Sabrina đen, dày và thẳng. Và giống các cô em, cô là một phụ nữ xinh đẹp nhưng khác với cái đẹp của các cô em. Hai chân cô dài, thân hình thanh mảnh. Cô cao, nhưng không bằng Candy. Tammy thì nhỏ nhắn giống mẹ, còn Annie có chiều cao trung bình ở giữa hai cô, nhưng cũng xinh đẹp một cách kỳ lạ.

- Thế em với Charlie đến đâu rồi Annie? - Sabrina hỏi Annie. Cô khua chân dưới hồ, mẹ cô đưa cho cô ly nước chanh. Bà có vẻ sung sướng khi thấy ba cô con gái đã về nhà, còn một cô nữa sắp về. Bà thích cảnh cả gia đình đoàn tụ như thế này. Bà âu yếm nhìn chồng, và ông cười với bà. Ông biết bà đang rất sung sướng và hạnh phúc. Sau 35 năm lấy nhau, họ vẫn thương yêu nhau thấm thiết.

Qua nhiều năm sống bên nhau, họ cũng có cãi cọ, nhưng không nghiêm trọng. Từ ngày lấy nhau đến giờ, hôn nhân của họ vẫn bền vững. Có lẽ vì thế mà Sabrina thường ngần ngại về việc lấy chồng. Cô không biết mình có đủ may mắn để có cuộc hôn nhân tốt đẹp như bố mẹ không. Có lẽ Chris là người chồng tốt, nhưng cô sợ mình sẽ không là người vợ tốt như mẹ. Jane Adams là một người vợ tốt, một bà mẹ hiền. Có lần Sabrina nói với mẹ như thế, bà rất ngạc nhiên. Mẹ cô nói rằng bà cũng có lỗi lầm như bao người khác. Nhưng bà biết nhân nhượng với chồng, khiến hôn nhân của họ được tốt đẹp. Bà nói bố cô là người tốt. Chỉ nhìn thôi, người ta cũng biết ông là người như vậy, nhưng bà nói khi mới lấy chồng, bà cũng lo sợ. Hôn nhân là chuyện lớn, quan trọng, nhưng bà nói với Sabrina rằng người ta phải liều thôi, chuyện hôn nhân đáng cho ta làm thế.

- Em nói về Charlie cho chị nghe đi, - Sabrina giục em. - Chuyện có nghiêm túc không? Hai người đã đính hôn chưa?

- Chưa, - Annie đáp nhỏ. - Anh ấy rất tốt, nhưng bọn em chỉ mới quen nhau có sáu tháng. Em mới 26 tuổi, chưa muốn lấy chồng. Chị phải lấy trước. Chris ra sao?

- Anh ấy rất tuyệt, - Sabrina đáp. Bỗng hai người ngừng nói vì con chó giống Yorkie của Candy sủa dữ dội khi thấy con chó giống Baxê. Benlah hoảng sợ trốn dưới bụi cây trong lúc con chó giống Yorkie, đầu mang chiếc nơ hồng, đứng xa nó sủa vang lên. Khi về, Candy đã ghé qua nhà để mang theo con chó. Trong thời gian ở Paris, cô rất nhớ nó, nên bây giờ đem nó theo về nhà bố mẹ, cô rất vui sướng. - Con chó của chị rất ngộ, - Sabrina nói, cô cười với em. - Chị nghĩ nó biết tự trọng, không muốn dây dưa đến chuyện không hay.

- Coi chừng Juanita sẽ tấn công nó đấy, - Candy nói, cười vang. Ngay cả Zoe, con chó nòi Yorkie cũng sợ nó.

- Còn Paris ra sao? - Sabrina hỏi Candy.

- Tuyệt lắm. Mọi người đều đi St. Tropez nghỉ cuối tuần. Em thích về nhà hơn.

- Chị cũng vậy, - Annie đáp, cười tươi.

- Tất cả chúng ta đều muốn vậy. - Sabrina nói, cười với bố mẹ. Mọi thứ quanh họ đều có vẻ lý

tưởng, thanh bình. Khung cảnh này nhắc họ nhớ lại thời thơ ấu được bình an, được yêu thương và che chở. Cô luôn cảm thấy được hạnh phúc ở đây.

Họ ngồi ngoài trời nói chuyện thêm một giờ nữa rồi bố họ đi ngủ. Mẹ họ thức đợi Tammy. Bà muốn thức để chào đón cô. Sabrina thay áo tắm, xuống hồ bơi với các cô em. Trời đêm nóng, đom đóm chập chờn, nước trong hồ mát mẻ. Cuối cùng, họ vào nhà, thay áo ngủ lúc gần một giờ sáng. Mẹ họ lấy thêm ra bàn ăn ở bếp bánh xăng uých, bánh qui và nước chanh.

- Nếu em ở đây, em sẽ mập ra, không làm việc được, - Candy nói. Cô cắn một miếng bánh qui rồi bỏ xuống.

- Chị nghĩ em không mập đâu, đừng sợ, - Annie đáp. Như những người khác, cô lo cho sức khỏe của Candy. Cô ta làm ra rất nhiều tiền, mà để cho người gầy quá.

Họ đang ngồi nói chuyện trong bếp thì xe của Tammy chạy vào. Họ nghe tiếng cửa xe đóng mạnh, rồi Tammy chạy vào bếp, và tất cả mọi người đổ xô đến ôm ghì cô. Họ cười và nói với nhau, còn Juanita sửa tư tung về phía mọi người. Nó ở trong bếp, chỉ sau hai giây là cắn rồi lòi cái nơ trên đầu con Zoe xuống, sau đó tấn công Benlah khiến con này phải trốn dưới ghế. Tính của nó không giống tính của Tammy, mặc dù nó là con chó nhỏ nhất, nhưng hung dữ nhất trong nhóm. Tammy bế nó lên, mắng nó, nhưng vừa để nó xuống đất lại, là nó đuổi hai con kia chạy mất hút.

- Con chó ghê gớm thật! - Tammy xin lỗi, rồi nhìn các chị em và thốt lên: - Lạy Chúa, mọi người tuyệt quá! Em rất nhớ bố mẹ và các chị em. - Tammy quàng tay ôm ghì mẹ vào lòng, mấy phút sau, bà Jane đứng lên. Công việc của bà thế là xong. Bà đã chào đón các con về nhà, còn bây giờ để cho các cô nói chuyện nhau. Bà biết họ sẽ ngồi nói chuyện hàng giờ, kể cho nhau nghe về chuyện đời tư của họ. Đã đến lúc bà nên rút lui.

- Ngày mai mẹ sẽ gặp lại các con, - bà nói, miệng ngáp rồi ra khỏi bếp. Có các con về nhà là tuyệt rồi. Đây là những giây phút sung sướng nhất của bà trong năm.

- Chúc mẹ ngủ ngon, hẹn mai gặp mẹ. - Các con bà đáp, lần lượt hôn bà như ngày còn nhỏ.

Sau khi bà đi rồi, họ mở chai rượu vang, ngồi nói chuyện cho đến quá bốn giờ sáng mới đi ngủ. Một điều rất tuyệt là phòng ngủ của họ vẫn được giữ nguyên như lúc còn nhỏ. Mỗi lần về nhà họ ngủ tại phòng của mình. Điều này khiến cho họ cảm thấy như mình vẫn còn bé, và bao nhiêu kỷ niệm xưa ủa về. Họ nói rằng ngày mai sẽ bàn về buổi tiệc kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ, họ sẽ lên kế hoạch chung. Họ kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện, tuy trước kia họ có nhiều điểm không hợp nhưng bây giờ khi đã khôn lớn, chúng đều biến mất. Người duy nhất còn có vẻ trẻ con là Candy, do cô còn quá trẻ. Những người kia cảm thấy mình trưởng thành, và Candy dù còn trẻ, nhưng đã sông cuộc đời của người trưởng thành. Tiền bạc và danh vọng đến với cô quá sớm làm cho cô có vẻ lớn hơn tuổi rất nhiều. Sabrina và Tammy luôn lo lắng cho cô, thỉnh thoảng họ nói với nhau về vấn đề này. Candy là con mồi cho nhiều kẻ lưu manh đáng sợ, vì nghề người mẫu đã lôi cuốn họ. Hai cô chỉ hy vọng cô em biết cách giữ mình. Họ cũng lo đến chuyện ăn uống của Candy. Annie thoải mái hơn nên thường nói rằng Candy khỏe mạnh. Nhưng xét về một vài khía cạnh, Annie biết ít về những khó khăn nguy hiểm mà Candy phải đương đầu để theo đuổi nghề nghiệp. Cuộc sống của Annie là cuộc sống nghệ sĩ, giản dị, nên cô không hiểu được cuộc sống phức tạp của Candy. Đối với cô, cuộc sống của cô em hoàn toàn thuộc về một thế giới khác. Hai bà chị của cô luôn ý thức được sự nguy hiểm luôn rình rập quanh cô em út.

Họ hôn nhau chúc ngủ ngon rồi về phòng riêng. Mấy phút sau, Sabrina qua phòng Tammy, nói rằng cô rất sung sướng khi gặp lại cô em. Tammy đang ngồi trên giường, mặc áo ngủ màu hồng, mái tóc đỏ lộn xộn như hào quang.

- Chị ước gì em không ở xa như thế, - Sabrina buồn bã nói.

- Em cũng vậy, - Tammy đáp. - Em nhớ mọi người quá. Mỗi khi gặp chị, em lại nhớ gia đình da diết. Nhưng ở đây em không có việc gì làm cho tốt. Tất cả các chương trình quan trọng đều ở L.A. hết.

- Chị biết, - Sabrina gật đầu đáp. - Đáng ra chị nên đến đó thăm em luôn mới phải. Chị bị sa lầy ở đây. - Cô nói với vẻ tiếc nuối.

- Tất cả chúng ta đều thế, - Tammy đáp. - Thời gian trôi quá nhanh. Em không thích đợi sáu tháng mới được gặp chị. Em thường ước vẫn sống ở đây với bố mẹ, và chúng ta còn nhỏ như ngày nào.

- Chị cũng thế, - Sabrina đáp rồi ôm ghì cô em. - Chị sung sướng vì chúng ta còn về nhà được như thế này. Ít ra, đây cũng là điều hạnh phúc. Có lẽ chúng ta nên tổ chức đi chơi đâu đó rồi ghé thăm Annie ở Florence. Chắc sẽ rất vui, và bố mẹ có lẽ cũng đi được.

- Mẹ thì có thể, nhưng bố chưa chắc. Bố nghĩ rằng trong văn phòng mà thiếu ông, mọi người khó làm việc được. Rồi Tammy cười to. - Em nghĩ em có thể đi và chị cũng thế. Hiện giờ chúng ta đang tự do, không chồng không con. Sau này khi có gia đình, chắc khó gặp nhau được. Trong lúc còn có thể, chúng ta nên cố gắng gặp nhau.

- Chị đồng ý, - Sabrina đáp. Bỗng con Juanita thò đầu ra khỏi chăn, nhìn cò, gầm gừ. Cô vùng đứng dậy, kinh ngạc trước vẻ đáng sợ của con chó chỉ to hơn con chuột cống một chút. Con chó giống Baxê của cô đã ngủ say trong phòng. - Tại sao lần này chúng ta không tổ chức đi chơi đâu đó trước khi về lại nơi sinh sống? Chị được nghỉ một tuần. Nếu ta tổ chức, chị sẽ có đủ thì giờ.

- Em cũng vậy, - Tammy đáp, cô muốn làm thế, nhưng không tin có thể ra đi một cách dễ dàng. Trong mùa trình diễn, cô không có thời gian để nghỉ ngơi.

- Ngày mai chúng ta sẽ bàn về chuyện này, - Sabrina nói, rồi ra khỏi phòng. Cô sung sướng vì được gặp các cô em.

Trong khi đó, mẹ họ ở trong phòng, nghe họ đi từ phòng này sang phòng khác để hỏi han nhau. Bà cười, quay qua phía chồng. Bà nhớ lại ngày trước, mỗi khi bốn cô con gái đã về nhà, bà biết các con đều khỏe mạnh, bình an. Bà vui sướng khi nghe tiếng các con vang lên dưới mái nhà. Bà nhắm tính những ngày hạnh phúc còn lại, rồi chìm vào giấc ngủ, trong đầu nghĩ rằng mình thật may mắn biết bao. Bà thấy việc các con về nhà là món quà quý giá mà Chúa ban tặng cho bà.

Chương 5

Sáng hôm sau, khi bốn chị em lần lượt thức dậy, mẹ họ đang đợi trong bếp, sẵn sàng làm bữa sáng đặc biệt cho họ. Bà thích nấu cho các con ăn, nhưng hiếm khi có cơ hội. Bố họ đã ăn trước đó mấy giờ, hiện đang đọc báo ở ngoài hồ bơi. Ông thích để các cô ở với mẹ, chỉ khi nào có việc quan trọng ông mới vào. Ông nghĩ có điên mới ở với năm người phụ nữ lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt. Ông thích buổi sáng yên tĩnh, thanh bình.

Sabrina thường là người dậy trước nhất. Cô xuống lầu, thấy mẹ ở trong bếp, liền đề nghị giúp mẹ nấu buổi sáng cho mọi người. Jane nhất quyết không cho nói rằng bà thích làm như vậy. Sabrina thấy mẹ sáng nay có vẻ sung sướng lạ, cô nghĩ rằng việc các cô về nhà đã làm cho bà hạnh phúc, mặc dù họ chỉ về trong một thời gian ngắn. Bà bắc ấm cà phê lên bếp, Sabrina rót một tách, mang đến bàn ngồi uống để vừa đợi các em vừa nói chuyện với mẹ. Cô mới uống mấy hớp cà phê thì Tammy đi vào và theo sau là Annie. Candy là người dậy muộn nhất. Trong bao nhiêu năm rồi, chuyện ấy vẫn không thay đổi. Cô vẫn là người ngủ dậy trễ, mặc dù con chó của cô đã ở dưới bếp, đang nô đùa với con Juanita. Sabrina đã thả con chó của mình ra ngoài để nó canh chừng mọi thứ cho cô, và cô hy vọng nó sẽ tìm thấy cái gì đó để đuổi theo.

- Chào các con buổi sáng, - bà Jane vui vẻ nói. Bà mặc quần soóc trắng, áo cánh hở vai và mang xăng đan đế thấp. Sabrina không thể không chú ý đến đôi chân còn rất đẹp của mẹ. Ba cô con gái lớn đều có điểm phúc là có chân giống mẹ. Riêng chân Candy thì dài, giống chân bố. - Các con ăn gì mẹ làm? - Cả mấy cô đều đáp họ thường không ăn sáng, không ai đói, uống cà phê là tốt rồi. Họ đang ở vùng có giờ giấc khác trước. Đối với Candy, bây giờ là giờ ăn tối, nhưng cô còn ngủ. Còn với Annie, cô đói meo, nhưng không nói ra. Cô lấy trái cam nơi tô đựng trái cây để trên bàn, và lột vỏ. Mẹ cô rót cà phê cho Annie và Tammy. Đối với Tammy, thời gian như còn nửa đêm, nhưng cô đã tỉnh ngủ. Mọi người đều tỉnh hết. Mặc dù đêm qua họ thức rất khuya. Jane đề nghị làm món trứng tráng, rồi bà để đĩa bánh mì ngọt, đĩa bơ, lọ mứt trên bàn. Ba cô vừa nói chuyện vừa tự lấy thức ăn. Sabrina đề nghị một người lên đánh thức Candy, để cô ta khỏi ngủ đến chiều. Annie bèn đứng dậy đi lên lầu và mười phút sau, cả hai cô đi xuống. Khi ấy, mẹ họ đang làm món trứng tráng và thịt heo xông khói. Mọi người đều khẳng khái rằng mình không đói, nhưng khi trứng chiên xong, họ lấy phần mình rất nhiều, kể cả thịt heo xông khói. Sabrina sung sướng khi thấy Candy cũng lấy một ít trứng tráng, nửa ổ bánh mì nhỏ và một ít thịt heo xông khói. Từ nhiều năm nay, có lẽ đây là lần cô ăn sáng nhiều nhất.

Jane ngồi xuống với các con, bà cũng xúc ra đĩa món trứng cho mình. Bà hỏi các cô:

- Sáng nay các con muốn làm gì? - Không có nhiều việc để làm, vì họ đang nghỉ lễ, mọi nơi đều đóng cửa. Nhưng bà nghĩ họ có thể gọi nói chuyện với một số bạn bè còn ở trong thành phố. Nhiều người đã đi xa, lấy chồng, hay có công việc ở các thành phố khác, nhưng các cô vẫn còn liên lạc với bạn bè.

- Con muốn đi theo các chị em con và theo mẹ, - Annie đáp, cô đã nói đúng ý nghĩ của mọi người. - Và bố nữa, nếu bố không thấy đông quá. - Họ biết ông thích có con về nhà, nhưng ông cũng thích được sống trong thế giới riêng của mình. Khi họ còn nhỏ, họ thấy ông thường đánh quần vợt hay chơi gôn với bạn bè, và bây giờ họ nghe mẹ nói ông vẫn còn thích thế.

Ông đã 59 tuổi, nhưng còn hoạt động nhanh nhẹn như thanh niên, trông ông không thay đổi nhiều. Mái tóc ông tuy đã bạc nhiều, nhưng dáng dấp vẫn còn phong độ. Và họ đều đồng ý rằng mẹ họ trông còn trẻ hơn nhiều. Mặt bà vẫn xinh đẹp, không có vết nhăn. Bà có thể nói dối tuổi mình ít hơn đến mười tuổi. Thật khó tin khi nghe bà nói có con lớn tuổi như vậy, mặc dù bà lấy chồng sớm. Bà chăm sóc rất kỹ để khỏi có vết nhăn trên người. Tuần nào bà cũng tham gia lớp tập thể dục ba lần, và tập múa ba lê để giữ vóc dáng mảnh mai. Những việc bà làm đều mang lại kết quả tốt đẹp. Dáng của bà còn đẹp hơn cả lúc thanh niên.

- Mẹ này, chúng ta cần làm gì để chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay? - Annie hỏi.

Mẹ cô đã nói những người cung cấp thực phẩm sẽ đem thức ăn đến vào lúc 4h. Khách được

mời đến dự lúc 7h. - Nhưng mẹ cần đi cửa hàng để mua vài thứ còn thiếu, - Jane nói. - Có một siêu thị ở bên kia xa lộ hôm nay mở cửa. Mẹ quên mua dưa chua cho bố con. - Họ sẽ có bánh mì kẹp xúc xích nóng, thịt bò băm viên, gà quay, và các thứ ăn kèm. Những người cung cấp thực phẩm sẽ phục vụ buổi tiệc đứng thịnh soạn, với xà lách, khoai tây chiên, hành tây hầm giấm, món sushi của Nhật, và các loại kem cùng bánh ngọt. - Con biết bố con sẽ rất buồn nếu không có dưa chua, vả lại chúng ta cũng hết sốt mayonnaise rồi. Mãi đến tối qua mẹ mới nhớ. Sau khi ăn trưa xong, mẹ sẽ đi mua các thứ ấy. - Bà không muốn rời khỏi các con nửa bước. Annie nhìn mẹ, cô hiểu tâm trạng của bà.

- Con sẽ đi với mẹ, mẹ à. Tại sao ta không đi mua sau khi ăn sáng xong? Đi nhanh thôi. - Đường đến siêu thị mà mẹ cô vừa nói chỉ mất mười phút. - Nếu mẹ muốn, con sẽ đi mua cho mẹ.

- Mẹ sẽ đi với con, - Jane đáp. Bà đi tráng đĩa rồi cho vào máy rửa, Sabrina tới giúp bà. Lúc này, Jane mới sung sướng vì nhà có hai máy. Họ vẫn giữ hai máy rửa và hai máy sấy. Khi nhà chỉ có bà và chồng, họ thường ít dùng chúng. Còn bây giờ có các con về nhà, máy dùng cả ngày.

- Có nhiều người cùng làm, nên chỉ vài phút sau là họ lau chùi xong nhà bếp. Mẹ họ chạy lên lầu, lấy chìa khóa xe và ví. Lát sau bà xuống rồi cùng Annie đi, còn ba cô kia ra hồ bơi để xem bố đang làm gì.

Xe của Jane có thùng chở hàng ở sau, hiệu Mercedes. Bà nổ máy rồi cho xe chạy, hai mẹ con nói chuyện với nhau vui vẻ. Annie kể cho mẹ nghe về các lớp học vẽ ở Florence, về các kỹ thuật mới của hội họa. Các kỹ thuật tuy mới nhưng căn bản đều dựa trên các nguyên tắc cũ, cô còn học được cách pha màu, vài trường hợp còn pha với trứng.

- Con có nghĩ đến chuyện sẽ về nhà không? - Mẹ cô hỏi với giọng tự nhiên. Annie cười, cô nghĩ rằng mẹ rất buồn khi có con gái đi xa lâu.

- Chắc cuối cùng con sẽ về, nhưng hiện giờ thì chưa, - Annie thành thật đáp. - Con thích ở lại đây để học, cuộc sống ở đây rất dễ chịu, thích hợp cho họa sĩ.

- New York cũng dễ chịu, - mẹ cô đáp, cố tỏ ra không hối thúc cô về việc này. - Mẹ hy vọng con không ở luôn bên ấy. Mẹ không thích xa con.

- Không xa gì đâu, mẹ à. Nếu mẹ cần có con, con sẽ bay về nhà ngay.

- Vấn đề không phải thế. Bố và mẹ đều khỏe mạnh. Chỉ có điều mẹ thích có con ở bên cạnh, chứ không phải mỗi năm ba lần vào dịp nghỉ lễ. Nói ra có vẻ tham lam, nhưng mẹ muốn con về nhà. Mẹ muốn thấy con ở trong nhà, hay ở trong thành phố như chị Sabrina.

- Con biết, mẹ à. Bố và mẹ nên đến thăm con vì Florence là thành phố đẹp. Con đã quyết định, khó làm cho con lay chuyển. - Cô không nói cho bà hay rằng Charlie có kế hoạch sẽ trở về, và cô đang suy nghĩ về điều này. Cô không muốn để cho tình yêu trở nên quan trọng, nhất là dưới mắt mẹ. Bà luôn luôn hy vọng Annie sẽ về nhà. Cô không muốn làm cho bà hy vọng hão huyền.

Họ tìm ra chỗ đậu xe ở siêu thị một cách dễ dàng, rồi cùng đi vào bên trong. Họ bỏ vài thứ cần thiết vào chiếc xe đẩy, rồi theo đường ưu tiên đến quầy tính tiền. Chưa đầy năm phút sau họ đã trở lại bãi đậu xe. Thời tiết quá nóng, hai mẹ con đều muốn nhanh chóng về nhà để nhảy xuống hồ cho mát. Còn lâu khách mới đến dự. Jane trông đợi những giây phút được ở bên con, hầu hết thời gian đều ở trong hồ bơi hay quanh đấy. Nhiệt độ buổi chiều dự kiến sẽ trên 37°C và bà hy vọng tối đó nhiệt độ sẽ mát hơn một chút. Nếu không, khách sẽ rất mệt mỏi, và 7h sẽ vẫn còn ánh sáng mặt trời. Sau 8h trời mới tối.

- Trời ở đây còn nóng hơn ở Florence, - Annie nói. Họ trở về xe hơi có máy điều hòa. Khi mẹ cô mở máy, hơi mát phả vào mặt, cô mới thấy khoan khoái trong người.

Họ phải băng qua xa lộ để về nhà. Annie nói chuyện về Charlie cho mẹ nghe, xe họ chạy sau chiếc xe tải chở đầy ống nước bằng sắt. Jane chăm chú nghe cô nói, rồi bỗng cả hai mẹ con nghe tiếng ầm thật lớn và thấy những ống sắt đổ ào ra khỏi xe tải. Một số ống lăn nhào sang hai bên khiến cho xe hơi đang chạy bên kia đường phải ngoặt ra để tránh các ống sắt rơi xuống, số ống còn lại rơi khỏi xe tải, đâm thẳng vào chiếc Mercedes của Jane. Bà cố hãm thẳng cho xe

chạy chậm lại, và khi ấy Annie há hốc mồm kinh ngạc vì thấy ba cái ống sắt rơi khỏi xe tải đang đâm thẳng về phía họ. Cô liền đưa tay về phía mẹ, miệng hét lớn “Mẹ!”. Nhưng trễ quá rồi. Cảnh như trong phim, cô không ngăn lại được. Annie thấy ba ống sắt đâm qua kính chắn gió, bay vào xe, Jane mất tay lái, chiếc xe lao vào lối đi khác. Annie nghe mình hét lên, cổ vói tay nắm tay lái, ngay khi ấy cô nghe có tiếng sắt va nhau, kính vỡ, tiếng thắng của xe kêu kin kít. Cô nhìn về phía mẹ, không thấy bà đâu. Cánh cửa bên phải tài xế mở toang, chiếc xe lao vun vút, Annie thấy người tài xế của chiếc xe họ tông, đồng thời mọi vật quanh cô tối sầm và cô bất tỉnh.

Hai ống sắt rơi vào xe trong khi xe chạy nhanh, chiếc xe đâm vào hai chiếc xe phía trước rồi mới dừng lại. Những chiếc xe phía sau và phía trước hãm phanh kin kít để dừng lại. Có người gọi cảnh sát, xe cô bị tắc lại trên đường.

Những chiếc xe bị tông đều nằm im, không nhúc nhích, tài xế chiếc xe tải đứng khóc bên vệ đường trước cảnh tàn phá do xe tải của ông ta gây nên. Khi cảnh sát đến, ông ta cũng sờ không nói nên lời. Xe chữa cháy đến, cùng với xe cấp cứu, cảnh sát địa phương, cảnh sát tuần tra xa lộ. Các tài xế của ba chiếc xe đều chết, cùng với năm hành khách cả thảy. Chỉ có một người sống sót, lính cứu hỏa khẳng định như thế, và phải mất nửa giờ họ mới đưa được Annie ra khỏi xe. Annie bị những ống nước đè lên người, và khi xe cấp cứu đưa cô đi, cô đã hôn mê bất tỉnh. Những nạn nhân khác được đưa ra khỏi xe, để nằm trên xa lộ, đắp vải bạt để đợi xe cứu thương đến chở đi. Cảnh sát ra lệnh cho xe cô lùi xa hiện trường. Vào ngày 4 tháng 7 thường xảy ra cảnh như thế này. Khi các ống nước rơi vào xe của Jane, bà bị văng ra khỏi xe và chết ngay tức khắc. Và khi người ta đưa Annie đến phòng chấn thương ở bệnh viện Bridgeport, cô chỉ còn thở thoi thóp, cuộc sống như chỉ mảnh treo chuông.

Ở nhà bố mẹ cô, các chị em cô nói chuyện vui vẻ với bố, thưởng thức ngày hè nắng nóng một cách vô tư lự. Họ đợi mẹ và em gái trở về, không mấy may hay biết rằng họ sẽ không bao giờ thấy lại mẹ nữa, và cô em gái đang vật lộn với sự sống.

Chương 6

Hai người cảnh sát trong đội tuần tra xa lộ bấm chuông nhà Adams sau 12h30 một chút. Khi Annie được xe cấp cứu chở đi, họ đã tìm thấy bằng lái xe của Jane trong ví của bà ở trong xe, và theo bằng lái xe của Annie, họ có thể suy ra cô là con gái của bà. Trên bằng lái xe ở Mỹ có ghi địa chỉ cô ở nhà bố mẹ tại Connecticut. Trong túi xách của cô, còn có bằng lái xe ở Ý nữa. Nếu cần, lính tuần tra xa lộ có thể thông báo cho thân nhân người bị tai nạn bằng điện thoại. Nhưng Chuck Petri, sĩ quan cảnh sát tại hiện trường, nghĩ rằng làm như thế quá vô tình. Nếu vợ hay con gái ông bị tai nạn như thế này, ông muốn có người đích thân đến thông báo cho ông biết, chứ không phải qua điện thoại. Vì thế ông cử hai lính tuần tra đến nhà Adams để thông báo và đích thân điều khiển xe cộ lưu thông. Họ đang hướng dẫn đoàn xe hơi đi qua chỗ xảy ra tai nạn. Họ buộc xe chỉ chạy chậm với tốc độ năm dặm một giờ. Xa lộ sẽ bị ùn tắc xe trong nhiều giờ.

Hai người lính tuần tra xa lộ bấm chuông nhà Adams với vẻ mặt u sầu. Một người là lính mới, chưa bao giờ làm công việc như thế này. Người đi với anh là vị sĩ quan lớn tuổi, hứa với anh ta để mình nói chuyện với người trong nhà.

Mấy phút sau mới có người ra mở cửa, rõ ràng họ đang ở tại hồ bơi nên không nghe tiếng chuông reo. Sabrina vừa nói cô băn khoăn không biết mẹ và Annie ở đâu. Họ đã đi gần một giờ rồi, đến cửa hàng như thế là lâu hơn mọi khi rất nhiều. Có lẽ cửa hàng đóng cửa, họ phải đi chỗ khác để mua dưa chua và mayonnaise. Tammy vào bếp để lấy đồ uống thì cô nghe chuông reo và ra mở cửa. Cô mở cửa trước, nhìn qua cửa lưới thì thấy cảnh sát. Bỗng tim cô đập thình thịch, nhưng cô hy vọng không có chuyện gì trầm trọng xảy ra. Có lẽ họ chỉ mắc phải lỗi lầm nhỏ gì đấy thôi, như vòi xít nước đã lỡ phun vài chỗ ở cửa sổ nhà hàng xóm, hay để chó làm ồn quá. Chắc chỉ như thế thôi. Người cảnh sát trẻ tuổi nhìn cô, miệng gượng cười, còn người cảnh sát lớn tuổi nhìn cô, mặt mày cau có buồn bã.

- Ông cần gì, thưa ông cảnh sát? - Tammy hỏi, nhìn thẳng vào mắt ông ta, lặng lẽ tự trấn tĩnh mình.

- Có ông Adams ở đây không? - Trong khi hai người lái xe đến đây, người cảnh sát trẻ tuổi đã tra cứu người thân thuộc của Jane qua máy tính và biết được tên chồng bà.

- Có, thưa ông, - Tammy lễ phép đáp, rồi tránh sang một bên cho hai người đi vào. Trong nhà mát lạnh, mẹ họ thích để máy điều hòa chạy hết cỡ cho mát. - Để tôi gọi bố tôi cho các ông. Ông có thể nói cho tôi biết các ông muốn gặp bố tôi về chuyện gì được không? - Cô muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng bỗng bố cô xuất hiện phía sau cô, như thể ông cảm thấy chuông reo đang báo hiệu chuyện gì quan trọng. Ông ngạc nhiên khi thấy hai cảnh sát mặc đồng phục tuần tra xa lộ.

- Ông là ông Adams phải không?

- Phải. Có gì không ổn à? - Tammy thấy mặt bố tái mét, và khi ấy Sabrina và Candy đang đi vào.

- Tôi nói chuyện riêng với ông được không? - Người cảnh sát lớn tuổi nói, ông ta cất mũ khi vào nhà. Tammy nhận thấy mặc dù đầu hói, nhưng ông ta rất dễ thương, cỡ tuổi bố cô. Người cảnh sát đi với ông có vẻ còn rất trẻ.

Không nói một tiếng, bố họ dẫn hai người cảnh sát vào thư viện. Bố và mẹ họ thường dùng phòng này như nơi giải trí vào mùa đông. Căn phòng có ván ốp tường đẹp, có lò sưởi, và nhiều kệ sách mà họ đã sưu tầm trong nhiều năm qua. Trong phòng có hai ghế nệm dài và nhiều ghế bành bọc da. Jim ngồi xuống ghế bành và đưa tay mời hai người ngồi vào ghế nệm dài. Ông không biết lý do tại sao họ đến đây. Bỗng ông sợ rằng họ đến để bắt một trong số các con ông, nhưng ông không nghĩ ra lý do tại sao. Ông hy vọng các con ông không ai làm chuyện gì phi pháp. Bỗng ông nghĩ đến Candy, vì cô nhỏ tuổi nhất. Có lẽ cô buồn lậu ma túy, khi từ Paris về cõ mang theo một ít qua hải quan. Hay Annie sống quá nghệ sĩ. Ông hy vọng không phải, nhưng trí ông cứ nghĩ đến chuyện ấy. Các con gái ông đứng yên ngoài hành lang, lo lắng, chờ đợi. Trong khi đó, người cảnh sát lớn tuổi hút một hơi thật sâu, tay nắm chặt mũ. Ông ta im lặng, tay cầm

mũ và thở mạnh trông rất căng thẳng.

- Thưa ngài, tôi rất buồn xin báo cho ngài biết đã xảy ra tai nạn. Tai nạn xảy ra ở xa lộ 1 khoảng hai mươi phút, trước và cách đây khoảng năm dặm.

- Tai nạn à? - Jim sững sốt hỏi. Trong khi ấy, ở hành lang bên ngoài, Sabrina há hốc mồm kinh ngạc, nứu chặt hai tay của Tammy. Bả họ không nghĩ đến chuyện này.

- Vâng, thưa ngài. Tôi rất buồn. Chúng tôi muốn đến đây để báo cho gia đình biết. Tai nạn xảy ra do một chiếc xe tải chở ống nước bằng sắt gây nên, những ống nước bung dây, rơi lung tung, một số đâm thẳng vào xe hơi. Người tài xế tên là Jane Wilkinson Adams, sinh ngày 11 tháng 6 năm 1950. Theo hồ sơ trên máy tính thì ông là người thân cận của bà ấy. Tôi nghĩ bà là vợ ông.

- Giọng ông ta nhỏ dần cho đến khi nói hết. Jim nhìn ông ta hoảng hốt.

- Bà ấy chính là vợ tôi. - Jim đáp.

- Bà ấy chết ngay khi tai nạn xảy ra. Các ống nước đâm qua kính chắn gió xe của bà, hất bà văng ra khỏi xe, chiếc xe không có người lái nên đâm vào hai xe khác trước khi dừng lại. Bà ấy chết vì bị va đập mạnh. - Không có cách nào để nói cho gọn hơn. Tin báo khiến cho ông đau đớn, mặt ông nhăn nhó khi nghe lời của người cảnh sát.

- Ôi lạy Chúa... Ôi lạy Chúa... - Các cô nghe tiếng khóc trong phòng, họ không chịu được nữa, bèn chạy ừa vào. Họ chỉ nghe câu “chết vì va đập mạnh” nhưng không biết ai chết, Annie hay mẹ, hay cả hai? Khi nghe bố khóc, họ đều hoảng sợ vô cùng.

Sabrina chạy vào trước hai em, cô hỏi:

- Ai chết? Chuyện xảy ra như thế nào? - Candy đã khóc mặc dù cô không biết ai chết, và tại sao chết.

- Mẹ con chết. - Bả họ đáp, giọng nghẹn ngào.

Đã xảy ra tai nạn... ống nước văng ra khỏi xe tải chạy phía trước và đâm vào xe mẹ... - Tammy và Sabrina chảy nước mắt, Sabrina liền quay qua nhìn người cảnh sát, mắt hoảng hốt. Ông ta bèn nói ông ta rất buồn khi phải đến báo tin mẹ họ đã chết.

- Em gái tôi thế nào? Cô ấy ngồi trong xe với mẹ tôi. Cô ấy tên Annie. - Sabrina không muốn nghĩ đến chuyện cả hai đều chết. Cô nín thở, chờ đợi câu trả lời.

- Cô ấy còn sống. Tôi sắp nói cho bố cô biết, nhưng tôi muốn ông có thời gian để thở. - Người cảnh sát nhìn họ với ánh mắt buồn rầu, còn người cảnh sát nhỏ tuổi đã chảy nước mắt. Anh không ngờ tình hình lại tệ như thế này. Anh chỉ bằng tuổi Candy và có ba người chị tuổi gần bằng họ. - Cô ấy bị thương nặng khi tai nạn xảy ra, người ta đã đưa cô ấy đến bên viện Bridgeport. Cô ấy bất tỉnh khi người ta đưa ra khỏi xe. Như có phép lạ - cô ấy là người duy nhất sống sót trong ba xe bị tai nạn. - Tổng cộng có tám người chết, nhưng người cảnh sát không nói cho gia đình Adams biết. Ông đến đây trước, vì Annie còn sống. Ông muốn thông báo gấp cho gia đình biết để họ đến bệnh viện ngay. Việc đến nơi có người chết ít quan trọng hơn việc cứu người còn sống sót.

- Chuyện gì đã xảy ra cho Annie? Nó sẽ không sao chứ? - Tammy lên tiếng hỏi, còn Candy vẫn đứng khóc nức nở, như đứa bé năm tuổi cao tổng ngồng.

- Khi người ta đưa cô ấy đi, cô ấy trong tình trạng rất nguy kịch. Nếu quý vị cần, tôi sẽ đưa quý vị đến đấy. Hay tôi sẽ dẫn đường cho quý vị, hử còi, nếu quý vị muốn đi xe riêng. - Jim vẫn nhìn ông ta với vẻ hoảng hốt, kinh ngạc. Gần 35 năm sống với người phụ nữ mình thương yêu ngay từ khi mới gặp nhau, bây giờ bỗng nhiên tai nạn xảy ra, bà ra đi trong tích tắc. Ông không hiểu họ nói gì về Annie vì đang nghĩ đến vợ.

- Vâng, - Sabrina đáp trước khi có người lên tiếng. - Chúng tôi sẽ theo ông. - Người cảnh sát gật đầu, cô và Tammy liền đi ngay. Họ chạy lên lầu lấy túi và bỗng Sabrina nghĩ đến chuyện phải làm, cô lấy cuốn sổ ghi địa chỉ của khách sẽ đến dự tiệc tối nay để trên bàn làm việc của mẹ cô. Cô phải gọi cho khách để báo cho họ biết tin buồn và hủy buổi tiệc tối nay. Tammy lừa ba con

chó vào nhà, rồi đến tủ lạnh lấy mấy chai nước bỏ vào túi. Một lát sau, họ chạy ra xe hơi của bố. Đây là chiếc xe lớn hiệu Mercedes kiểu hiện đại. Sabrina ngồi vào tay lái và nói bố bước vào. Ông vào ngồi ở phía trước, bên cạnh cô, còn Tammy và Candy ngồi ở ghế sau và đóng cửa lại. Sabrina chỉ nghĩ đến chuyện Annie sẽ chết trước khi họ đến. Cô cầu nguyện cho em còn sống.

Cảnh sát mở còi hụ rồi cho xe chạy ra khỏi nhà với tốc độ rất nhanh, Sabrina lái xe chạy theo sau. Khi ra đến xa lộ, họ chạy với tốc độ chín mươi dặm một giờ, Sabrina cho xe chạy sát xe cảnh sát. Chỉ trong một thời gian ngắn, xe họ đã đến bệnh viện Bridgeport. Từ khi xe rời khỏi nhà, họ khóc không ngớt.

- Tại sao tôi không đi cửa hàng mua đồ cho bà ấy? Đáng ra tôi phải đi mua mới phải. Thế mà tôi không nói với bà ấy như thế. - Ông trách mình. Sabrina đậu xe vào bãi, nhìn ông một lát mới bước ra. Cô dìu ông trong tay.

- Nếu bố đi mua, bây giờ mẹ sẽ khóc bố thôi. Tai nạn vẫn xảy ra. Chúng ta sẽ nói chuyện này sau. Bây giờ chúng ta phải vào xem Annie như thế nào, dù sao cũng phải xem nó có còn sống được hay không. - Sabrina hy vọng cô em không bị thương nặng như họ lo sợ. May ra em họ không chết. Mẹ chết là việc quá đau đớn cho họ rồi, chuyện không thể tin nổi, nhưng bây giờ là lúc cô phải nghĩ đến Annie. Cô đợi mọi người ra khỏi xe, họ ra quá lâu, rồi cài máy báo động trên xe, và vẫy tay chào các cảnh sát tuần tra để đi nhanh vào bệnh viện. Họ chạy vào phòng cấp cứu, nhưng được chỉ đến phòng chấn thương. Sabrina chạy theo hành lang bệnh viện để đến đó. Candy và Tammy theo sau, bố họ đi sau cùng. Sabrina muốn an ủi ông, nhưng bây giờ họ phải nghĩ đến Annie. Họ không thể làm gì để cứu mẹ được nữa. Khi họ đến phòng chấn thương, Sabrina có cảm giác rằng sẽ gặp mẹ đang đợi họ, nói với họ rằng Annie sẽ qua khỏi. Nhưng thực tế không phải như vậy.

Vị bác sĩ trưởng khoa ở phòng chấn thương khi nghe Sabrina xưng tên tuổi người bệnh liền ra gặp họ ngay. Ông ta nói tính mạng Annie đang nguy, cô phải mổ não và mất ngay khi tình trạng cho phép để giải tỏa áp lực lên não và hy vọng mắt cô nhìn lại được. Khi gặp họ, ông đã nói thẳng rằng Annie bị thương rất nặng, vì não bộ bị chấn thương nên ảnh hưởng đến thị giác.

- Tôi không biết chúng tôi có cứu được thị giác của cô ấy không. Hiện chúng tôi lo cứu mạng sống của cô ấy trước đã.

- Chúng tôi cũng lo thế, - Tammy đáp. Candy hoảng hốt nhìn ông ta.

- Chị ấy là họa sĩ! Ông hãy cố gắng cứu đôi mắt cho chị ấy! - Ông bác sĩ gạt đầu, không nói gì, chỉ cho họ thấy ảnh chụp CT và X-quang trên cái thùng chiếu sáng ở trong phòng, và nói với họ ông đợi vị bác sĩ về mắt đến. Cả hai người đều được mời đến. Vì hôm ấy là ngày 4 tháng 7, nên không ai đến làm việc, may thay họ đã nhận được lời nhắn. Ông bác sĩ chuyên về não đã điện thoại đến báo cho bệnh viện hay ông đang trên đường đến đây, và lời nhắn đã đến với ông bác sĩ nhãn khoa, ông ta đang ăn tiệc thịt nướng với gia đình. Ông đáp sẽ có mặt ở bệnh viện chưa đầy nửa giờ nữa. Trong lúc chờ đợi, Annie được máy móc giúp đỡ để sống còn. Tim cô đã ngưng đập hai lần, nhưng được máy trợ tim làm cho hoạt động trở lại, và cô không thể tự mình thở được, mà phải nhờ máy. Nhưng sóng não vẫn bình thường. Theo lời ông bác sĩ thì não bộ cô không bị hư hại nặng. Chỗ nào sưng sẽ gây rối loạn tinh thần trong một thời gian ngắn, nhưng theo ông mắt cô mới thật sự đáng lo ngại. Nếu cô tai qua nạn khỏi, thì cơ may não bộ của cô sẽ trở lại bình thường. Nhưng còn mắt thì đáng lo, vì dây thần kinh về mắt bị thiệt hại khó chữa lành được. Tuy nhiên phép lạ đã xảy ra, nên họ có thể hy vọng nó đến lần nữa.

Khi họ đang xem phim chụp não bộ của Annie thì ông bác sĩ về não đi vào. Sau khi xem xong các phim chụp não, ông nói phải mổ như thế nào, nguy cơ rủi ro ra sao, và thời gian làm phẫu thuật sẽ mất bao lâu. Ông ta cũng không giấu giếm gì, nói thẳng rằng rất có khả năng Annie sẽ chết trong lúc mổ. Nhưng họ không còn lựa chọn nào khác. Ông cho biết nếu không mổ, sẽ không làm hết chỗ sưng, Annie sẽ bị bại não, hay có thể tử vong.

- Chắc Annie không thích mình bị bại não, - Sabrina nói nhỏ với các cô em về vấn đề này. Họ bằng lòng để cho ông bác sĩ về não làm phẫu thuật, và cả Sabrina lẫn Tammy đều ký vào giấy cam kết. Bố họ không thể làm gì được, ông chỉ ngồi một chỗ, than khóc vợ. Các cô sợ ông sẽ lên

cơn đau tim, và Candy phải ngồi xuống, cô nói cô sắp xỉu. Candy và bố ngồi bên nhau, nắm tay nhau và khóc. Sabrina và Tammy cũng bấn loạn, nhưng họ cố đứng vững, nói chuyện với các bác sĩ lo liệu mọi việc. Sau khi ông bác sĩ về nhà rồi họ để khám cho Annie một lát thì ông bác sĩ về mất đi vào, ông trình bày cho các cô nghe về kế hoạch của mình. Khi xem phim xong, ông nói việc phẫu thuật mắt rất khó. Theo ông việc cứu mắt cho Annie là việc rất ít hy vọng, nhưng ông nghĩ phải làm thử. Theo kế hoạch phẫu thuật của cả hai vị bác sĩ thì công việc của họ phải mất sáu đến tám giờ mới xong, và họ nhắc cho các cô nhớ rằng em gái họ có thể không sống nổi.

- Chúng tôi có thể thăm nó trước khi phẫu thuật không? - Tammy hỏi vị bác sĩ trưởng khoa, ông ta gật đầu.

- Cô ấy đang trong tình trạng rất nguy kịch. Các cô có tin mình sẽ không sao không? - Sabrina và Tammy gật đầu rồi quay nhìn bố và Candy. Họ đến gần hai người, hỏi bố và em có muốn thăm Annie trước khi cô mổ hay không. Họ không nói gì, nhưng có thể đây là lần cuối gia đình thấy cô còn sống. Bố họ lắc đầu quay mặt đi chỗ khác. Ông đã chịu đựng quá nhiều rồi, không thể chịu đựng thêm nữa, người ta đã nói với ông rằng ông phải xuống nhà xác để nhận diện thi hài của vợ. Candy nhìn hai bà chị, hoảng sợ, khóc càng to hơn.

- Ôi lạy Chúa, tôi không thể... Ôi lạy Chúa... Annie... và mẹ... Cô em út của họ hoàn toàn suy sụp. Họ để Candy và bố ngồi ở phòng chờ, rồi đi theo vị bác sĩ vào phòng chấn thương có Annie nằm.

Annie nằm trong khu vực nhỏ có màn che, rất nhiều ống cao su và máy kiểm soát gắn vào người cô. Mũi cô gắn với máy thở, băng dán bịt kín mũi. Bốn cô y tá và hai bác sĩ đang chăm sóc cho Annie, xem xét dấu hiệu để biết cô còn sống hay không. Huyết áp của cô xuống thấp, họ phải cố gắng giúp cô duy trì sự sống. Tammy và Sabrina cố không làm cản trở công việc của họ, người bác sĩ chỉ chỗ cho họ đứng. Họ chỉ thay phiên nhau để đến gần cô em. Mặt cô bị rách toạc nhiều chỗ, một bên xương gò má bị vỡ. Hai cánh tay bị rách khắp nơi, trên vai rách một lỗ thật lớn, vai phải để trần. Sabrina sờ nhẹ vào tay Annie, hôn các ngón tay em, nước mắt chảy đầm đìa xuống má.

- Nào, Annie em... em phải sống... phải sống vì cả nhà. Mọi người đều yêu em. Em sẽ bình phục. Hãy ngoan lên, em bé. Tất cả mọi người đều ở đây với em. - Bỗng Sabrina nhớ lúc cô 13 tuổi và Annie mới lên 5. Hai chị em chơi bập bênh, vì cô không chú ý nên để Annie ngã ra khỏi ván, gãy tay. Sabrina hoảng hốt lo sợ, may nhờ có một bà mẹ đưa con đi chơi thấy vậy, bèn lái xe đưa họ đến phòng cấp cứu, đến đây cô mới gọi báo cho mẹ cô biết. Mẹ cô đã không giận, hay la mắng cô - thay vì thế lại còn khen Sabrina bình tĩnh khi đưa Annie đi bệnh viện. Bà nói rằng nếu bà đi với Annie, chuyện như thế cũng có thể xảy ra. Bà nói đây là bài học để lần sau cô canh chừng em cho kỹ, những chuyện như thế này thường xảy ra. Rồi bà khen Annie rất can đảm. Cô không bao giờ quên được chuyện này, và bây giờ cô nhớ đến nó. - Annie, em phải can đảm lên, như lần em bị gãy tay ấy. - Nhưng lần này Annie bị thương nặng hơn và không biết có bị mù không nhất là tính mạng của cô không biết sẽ như thế nào. Sabrina muốn mọi việc sẽ yên ổn như ý muốn, thậm chí Annie sẽ không bị bại não và tính mạng bị đe dọa. Cô hôn ngón tay của Annie rồi nhường chỗ cho Tammy đến, bây giờ Tammy đứng nhìn em, nước mắt chảy đầm đìa ướt hai má. Cô không nói nên lời.

- Em đã nghe chị Sabrina nói đấy, Annie... Nếu em không đi vào, chị ấy sẽ phết cho u đấy. - Khi họ còn nhỏ, cô thường dọa cô em kể mình như thế. Cô hơn Annie 3 tuổi. Sabrina lớn hơn Annie tám tuổi, lớn hơn Tammy năm tuổi. Khi còn nhỏ, sự cách biệt về tuổi tác như thế là lớn, nhưng bây giờ không thành vấn đề. - Annie, em đã khôn lớn rồi, mọi người đều có mặt ở đây khi em tỉnh dậy. Chị yêu em... đừng quên nhé, - Tammy nói, nghẹn ngào qua nước mắt, rồi bước đi. Sabrina đến quàng tay ôm em, và họ trở lại phòng chờ. Bố và Candy vẫn ngồi yên tại chỗ từ khi hai người đi, bây giờ hai bố con còn có vẻ bơ phờ hơn trước nữa. Thấy thế, Tammy bỗng nảy ra một ý.

Cô tìm số điện thoại của người bác sĩ gia đình trong sổ địa chỉ mà họ mang theo. Cô bấm số ấy rồi kín đáo đi ra xa. Cô nói cho ông ta biết chuyện đã xảy ra. Cô hỏi ông có thể đến bệnh viện để

nhận diện thi hài mẹ cô thay cho bố cô không. Cô không muốn người nào trong nhà nhìn thấy thi thể bà trong tình trạng không còn nguyên vẹn, bác sĩ trực đã báo cho họ biết mẹ cô bị thương tích nặng, trông bà rất thảm thương. Vị bác sĩ gia đình hứa sẽ gặp họ ngay. Cô nói với ông ta rằng bố họ và cô út đang ở trong tình trạng hoàn toàn suy sụp, có lẽ phải dùng thuốc an thần, nếu ông thấy việc này là cần thiết.

- Dĩ nhiên được. Còn các cô có khỏe không? - Ông lo lắng hỏi.

- Tôi không biết, - Tammy đáp, vừa nhìn Sabrina đi đến gần cô. - Tôi nghĩ tôi đã bị sốc quá mạnh. Chúng tôi đều thế. Việc xảy ra quá khủng khiếp, Annie đang lâm nguy. - Cô nói với ông ta rằng các bác sĩ sắp phẫu thuật cho Annie và ông ta hứa sẽ có mặt ở bệnh viện trong vòng một giờ nữa, để động viên về mặt tinh thần, nếu không làm được gì cụ thể. Ít ra ông có thể giúp bố cô khỏi làm cái công việc kinh hoàng là nhận diện thi hài bà Jane thân yêu. Tammy không thể chịu đựng được khi nhìn thấy mẹ như thế, và bố cô cũng không. Cô nói với bố rằng vị bác sĩ gia đình của họ sắp đến, ông ta sẽ nhận diện mẹ giúp. Sau đó người ta có thể đưa bà đến nhà tang lễ, nhưng chưa ai nghĩ đến chuyện đó. Họ quá sững sốt trước việc đã xảy ra, và lo sợ cho Annie. Trong lúc Tammy nói chuyện điện thoại, ông bác sĩ trực đến nói rằng Annie đã được đưa vào phòng mổ, họ đang chuẩn bị vài phút nữa sẽ bắt đầu. Ông hứa sẽ cho họ biết tin tức ngay khi có kết quả, nhưng ông cảnh báo lần nữa rằng cô ấy sẽ ở trong phòng mổ nhiều giờ.

- Thế bố không được nói lời tạm biệt với mẹ con à? - Bố họ hỏi khi nghe Tammy cho biết ông bác sĩ gia đình sẽ đến nhận diện Jane. Nghe bố hỏi, Tammy ngần ngừ một lát, tìm cách để trả lời cho khéo, đồng thời tránh cho ông khỏi mặc cảm tội lỗi.

- Con nghĩ bố không nên, bố à. Chắc mẹ không muốn bố nhớ mẹ với hình dạng xấu xí như thế. Mẹ không muốn bố phải buồn khi thấy bà, - Tammy dịu dàng nói, cố kiềm chế nước mắt chảy ra.

- Con muốn nói bố không thể ôm mẹ một lần cuối à? - Câu hỏi xé lòng cô, mắt ông hiện lên vẻ khổ sở hơn nữa. Ông hoàn toàn suy sụp. Mới sáng nay, trông ông còn phong độ, hoạt bát, trẻ trung. Thế mà chỉ mới mấy giờ sau, ông đã thành một ông già hoảng sợ, lo lắng, khổ sở. Trông ông thật đáng thương.

- Dĩ nhiên bố có thể ôm, nhưng con nghĩ tình hình rất khủng khiếp cho bố, và cho mẹ. Có lúc chúng ta không nên nói lời từ biệt với người mình yêu mến. Nếu mẹ chết vì máy bay rơi, bố cũng không thể ôm bà vào lòng. Chỉ là một đồng thịt bầy nhầy, không phải mẹ, không phải Jane. Bà đã chết rồi, bố à. Nếu bố muốn nói lời từ biệt với mẹ, bố có thể nói chứ. Không ai ngăn cản bố đâu. Con chỉ muốn nói là mẹ không thích bố nhìn thấy mẹ như thế thôi. - Bà đã dành trọn đời để làm cho ông được hạnh phúc, thoải mái, bây giờ chắc bà không muốn làm cho ông đau khổ thêm.

- Có lẽ con nói đúng, - ông đáp nho nhỏ, vẻ bớt đau khổ hơn trước. Một lát sau, ông bác sĩ của gia đình họ đi vào. Ông ta rất tốt với Jim và với các cô. Ông có thiện cảm với họ, thương yêu gia đình họ. Ông ta đưa cho Sabrina chai valium và dặn cô khi cần mới dùng. Ông nghĩ bây giờ nên cho bố cô uống một viên và đề nghị người nào đấy nên đưa bố họ về nhà. Ông có sức khỏe tốt, nhưng tim hơi yếu và hôm nay tim bị kích động, hồi hộp nhiều. Ông bác sĩ cũng nhận thấy Candy bị rối loạn tinh thần. Từ khi họ đến đây, cô đã bị xây xẩm hai lần, cô nói cảm thấy như mình sắp nôn mửa. Mỗi lần đứng dậy cô rất chóng mặt. Sabrina đưa cho hai người mỗi người một viên với cái ly đầy nước lạnh, rồi khi ông bác sĩ đi xuống lầu để nhận diện Jane ở nhà xác, Sabrina tham khảo nho nhỏ với Tammy. Ông bác sĩ hỏi các cô đã tiếp xúc với nhà tang lễ chưa, họ nói họ chưa có thì giờ. Họ đi thẳng đến bệnh viện để xem Annie ra sao. Họ không gọi gì cho ai hết. Bố mẹ họ cũng không có anh chị em ruột, còn ông bà họ thì đã qua đời từ lâu rồi. Cả gia đình đều ở bệnh viện. Mọi quyết định đều có thể thực hiện ở đây, nhưng rõ ràng Sabrina và Tammy phải lãnh trách nhiệm này vì họ bình tĩnh hơn bố và Candy nhiều. Bố họ và Candy đã suy sụp hoàn toàn. Tammy và Sabrina dù rất đau khổ nhưng vẫn còn tỉnh táo.

Ông bác sĩ nói họ nên gọi điện cho nhà tang lễ nào. Ngay khi ông ta vừa đi, Sabrina đã gọi cho họ báo họ ngày mai cố đến để bàn thảo việc tổ chức. Cô nói với nhà tang lễ rằng hoàn cảnh gia

đình cô rất khó khăn, vì em gái cô hiện đang cận kề cái chết. Cô hy vọng họ sẽ không tổ chức hai đám tang một lần. Chỉ lo đám tang cho mẹ họ là quá đủ, quá đau đớn cho họ rồi. Vận rủi đã xảy đến cho họ, Sabrina không muốn nghĩ đến chuyện Annie cũng chết. Khi Tammy và Sabrina đứng bên cạnh thùng ướp nước lạnh ngoài hành lang, cả hai đều có vẻ mơ màng vì họ đã uống valium. Bố họ có vẻ như sắp ngủ, ông quá mệt mỏi, đau buồn.

- Chị không muốn để em một mình ở đây, - Sabrina đáp. - Chị cũng muốn ở đây để theo dõi Annie. Cả hai ta nên ở lại.

- Chúng ta không thể làm thế, - Tammy nói. Cô rất thực tế và nhanh trí khi xử lý các tình huống oái oăm. Và Sabrina cũng bình tĩnh, khôn ngoan. Bề ngoài họ khác nhau, nhưng bên trong có nhiều nét cá tính giống mẹ. Cô sẽ giải quyết việc này như họ đã từng làm. Sabrina ý thức rõ điều này. - Bố và Candy không nên ở lại đây. Chúng ta phải đưa họ về nhà ngủ. Em nghĩ chị và em sẽ thay phiên nhau ở đây canh chừng Annie. Ở lại đây cả hai người, để bố và Candy ở nhà với nhau là điều không nên. Chúng ta không thể làm thế. Họ suy sụp kinh khủng. Còn Annie sẽ mổ trong nhiều giờ. Em nghĩ nếu xong cũng phải đến chín hay mười giờ đêm.

- Tại sao chị không nhắn Chris đến? Anh ấy có thể ở lại đêm với bố và Candy, khi Annie mổ xong chị có thể về nhà. Anh ấy rất hợp với bố.

- Ôi lạy Chúa Jesus, chúng ta phải gọi cho mọi người. - Buổi tiệc chỉ còn mấy giờ nữa là bắt đầu, cô không muốn những người đến dự tiệc sẽ bấm chuông nhà họ. Phải gọi để báo tin cho các khách mời biết.

- Nếu em đưa bố và Candy về nhà, chị sẽ ở đây gọi cho họ. - Sabrina đề nghị. - Chị ở đây sẽ không có việc gì làm. Chị muốn ở lại để xem có gì họ cần mình không và xem có gì nguy hiểm xảy ra cho Annie không. - Tammy cũng muốn ở lại nhưng Sabrina nói rất phải.

- Thôi được rồi. Khi Chris đến, anh ấy có thể ở nhà, còn em sẽ trở lại đây ngồi với chị. Nếu Annie bình an và thoát hiểm, chị có thể về nhà.

- Chị nghĩ tình hình sẽ không thể xảy ra nhanh như thế đâu, - Sabrina buồn rầu nói. - Chắc chúng ta còn lo lắng trong một thời gian nữa.

- Phải, chắc thế, - Tammy đáp, vẻ đau đớn. Chỉ có làm việc mới giúp họ được khuây khỏa, họ rất giống mẹ ở điểm này. Annie và Candy giống bố hơn, mơ mộng và dễ bị kích thích, nhưng Tammy không nghĩ bố cô như vậy. Cô thường tin rằng ông mạnh mẽ, nhưng bây giờ cô mới thấy ông không được như thế và nếu không có mẹ cô thì ông sẽ sụp đổ như ngôi nhà bằng giấy cứng. Cô mong sao ông sớm vượt qua cơn khủng hoảng và trở lại bình thường như trước.

Hai chị em đến nói chuyện với Candy và bố, nói với họ rằng ông bác sĩ đề nghị họ nên về nhà nghỉ ngơi.

- Còn buổi tiệc thì sao? - Bố cô hỏi, vẻ lo âu.

- Con sẽ gọi khách để báo tin cho họ biết. - Gọi báo cho bạn bè biết họ sẽ rất đau lòng, nhưng phải làm thế thôi. - Con có đem theo sổ ghi địa chỉ khách của mẹ đây. - Cô đưa sổ cho bố xem, ông gạt đầu mắt dăm dĩa lệ.

- Bố không biết danh sách khách đến dự tiệc nằm ở đâu, - ông nói, giọng khàn khàn. Candy nhìn họ, vẻ ngơ ngác. Với trọng lượng của cô mà uống cả viên valium là quá nhiều. Cô uống cùng liều giống bố, tuy cao gần bằng ông, nhưng cô nặng chỉ bằng nửa. Sabrina quên bớt liều lượng cho Candy, nhưng cô biết Candy đã từng uống như thế khi gặp chuyện buồn, thường thường với bạn trai, hay gặp rắc rối khi chụp ảnh.

- Con đã có danh sách khách dự tiệc đây, bố à. - Bỗng cô cảm thấy như nói với một ông già. - Bố đừng lo chuyện này. Bố cứ về nhà nghỉ ngơi đi. Tammy sẽ đưa bố về. - Sabrina cũng bảo Candy đi luôn. Hai người ngoan ngoãn đi theo Tammy ra xe, sau khi Sabrina và Tammy ôm ghì nhau một hồi lâu, khóc ngất. Sabrina nói cô sẽ gọi về nhà để xem tình hình ra sao.

Khi họ đi rồi, việc đầu tiên Sabrina làm là gọi cho Chris. Anh vừa rời khỏi nhà, hỏi cô quên gì

cần anh mang đến không. Anh có vẻ rất vui, chưa nhận ra Sabrina buồn rầu. Cô chào anh với giọng run run.

- Em chỉ cần anh đến đây thôi, - cô đáp. Nghe cô nói, anh thấy bối rối, lo sợ.

- Anh vừa rời khỏi nhà. Có gì vội không? Có gì không ổn à? - Anh không nghĩ ra được chuyện gì không ổn, chỉ nghĩ đến chuyện chó ăn hết thức ăn của buổi tiệc thôi. Con Benlah có thể xoi hết.

- Em... ờ... có, - cô đáp, nước mắt làm cho cô nghẹn ngào. Bỗng nhiên về bình tĩnh, can đảm giả tạo biến mất, cô trở nên ủ rũ, sầu bi. Cô cứ khóc mãi, không nói được nên lời, khiến anh chờ đợi nghe cô nói tiếp, lòng lo lắng. Chưa bao giờ anh nghe Sabrina khóc lóc như thế. Cô thường bình tĩnh, biết kiềm chế mình, chứ không khóc khi nói điện thoại như thế này.

- Em yêu... có gì không ổn... nói cho anh nghe... được rồi... anh sẽ cố gắng đi nhanh đến đây ngay. - Anh không nghĩ ra chuyện không ổn là chuyện gì.

- Em... ờ... Chris này... chuyện về mẹ em... và Annie... - Tim anh đập thình thịch, anh linh cảm có chuyện gì không hay đã xảy ra. Anh yêu gia đình cô như gia đình mình, có lẽ còn nhiều hơn nữa. Gia đình cô đối với anh rất tuyệt, trong những năm anh và Sabrina yêu nhau, họ đối xử với anh thật tốt, không có gì để phàn nàn.

- Chuyện xảy ra như thế nào? - Anh hỏi, lòng lo sợ vô cùng.

- Mẹ và Annie gặp tai nạn, cách đây hai giờ. - Cô hít mạnh một hơi, nhưng giọng vẫn cứ run và nước mắt vẫn chảy. Cô không thể dừng lại được, nên nói hết cho anh biết. - Xe bị va mạnh... xe tải chở hàng... Mẹ chết ngay tại chỗ... còn Annie... - Cô thấy khó nói hết, nhưng cố sức để nói tiếp. - Nó bị tổn thương nặng, hiện đang mổ, rất nguy kịch, phải dùng máy thở. Họ nói nếu sống, nó có thể bị mù.

- Ôi trời ơi... lạy Chúa... Sabrina... em yêu, anh rất buồn... anh sẽ cố đi nhanh đến đây.

- Đừng! - Cô hét lớn. - Đừng lái xe quá nhanh! Anh nhớ chứ! - Nói xong, cô lại khóc.

- Em đang ở đâu? - Anh ước chi có trục thẳng để đến cho mau, hay theo ánh sáng mà đến. Anh không thích ở cách xa cô như thế này, anh nghĩ nhanh lắm cũng mất nhiều giờ mới đến nơi. Ngày lễ xe cộ ở đoạn đường Merritt Parkway rất đông.

- Ở bệnh viện Bridgeport. Phòng chấn thương. Em đang ở phòng chờ.

- Ai ở với em? - Anh có vẻ sắp khóc vì cô. Họ chưa lấy nhau, nhưng anh yêu cô như hai người đã là vợ chồng. Bây giờ anh muốn đến nhanh với cô để ôm cô vào lòng.

- Em vừa để Tammy về nhà. Candy và bố suy sụp hoàn toàn. Em đã cho hai người uống valium. Annie sẽ ở trong phòng mổ cho đến khuya. Nếu được thì em và Tammy sẽ thay phiên nhau ở đây.

- Anh sẽ đến ngồi với em, hay là canh chừng bố và Candy ở nhà nếu em muốn.

- Em hy vọng anh sẽ đến, - cô thở dài nói. Cô luôn tin cậy anh. - Nhưng Chris này... anh đến đây sớm được không? Em cần anh, - cô nói và bật khóc. Lần này cô nghe anh khóc khi nói với cô.

- Sabrina, anh yêu em. Anh rất buồn vì đã xảy ra cho em việc như thế này. Anh sẽ cố gắng đến nhanh với em. Khi anh đi, nếu em cần cứ gọi cho anh. Bây giờ anh đi đây. Anh hứa sẽ lái xe cẩn thận. - Bỗng anh nghĩ sang chuyện khác. - Còn buổi tiệc? - Dĩ nhiên Sabrina phải gọi báo tin cho khách để họ khỏi đến, nhưng làm sao? Anh suy nghĩ nhiều về vấn đề này và anh chắc cô cũng vậy.

- Em có cuốn sổ ghi địa chỉ của khách đây. Em sẽ gọi thông báo cho họ biết.

- Nếu anh đến sớm, anh sẽ giúp em. - Nhưng anh nghĩ chắc anh không đến kịp. Buổi tiệc chỉ còn trong bốn giờ nữa, nhưng anh phải mất ba giờ mới lái xe đến đây.

- Anh sẽ cố đến đây càng sớm càng tốt, - anh lại nói. - Anh yêu em Sabrina. - Anh nghĩ đến việc nghỉ làm vài hôm, nếu có thể. Đây là việc tối thiểu anh phải làm cho cô, rồi tang lễ sẽ diễn ra

trong vài ngày tới, rất khủng khiếp cho họ. Anh mong sao Annie sẽ tai qua nạn khỏi. Mất mẹ là quá đau đớn với họ rồi. Mất Annie nữa sẽ kéo họ đến bờ vực thẳm. Anh không thể nghĩ đến chuyện này. Hay không thể nghĩ đến chuyện Annie sống mà bị mù. Họa sĩ bị mù thì coi như xong. Nhưng anh hy vọng cô còn sống, dù với điều kiện gì cũng được.

Trước hết, Sabrina gọi cho những người cung cấp thực phẩm để hủy bỏ việc này, rồi lần lượt gọi cho những người khách mời. Mất hai giờ cô mới gọi hết và gần như không chịu nổi. Cô phải nói cho mọi người biết chuyện đã xảy ra. Ban bè cô khi nghe đều sửng sốt, kinh ngạc. Nhiều người đề nghị đến thăm bố cô, nhưng cô nói còn quá sớm chưa đến được. Khi ông rời khỏi bệnh viện, ông bơ phờ như kẻ mất hồn. Cô gọi cho Tammy ở nhà nhiều lần, và lần nào Tammy cũng nói hai người đang ngủ say. May thay nhờ thuốc valium họ mới được thức. Tammy không uống gì, cô muốn tỉnh táo như Sabrina.

Chris đến lúc sáu giờ, anh có vẻ bàng hoàng và lo sợ cho cô. Anh thấy cô ngồi trong phòng đợi, nhìn vào khoảng không, nghĩ ngợi. Annie đã được giải phẫu bốn giờ rồi. Ông bác sĩ trực nói họ đã làm được nửa công việc, tình hình rất tốt. Sức chịu đựng của Annie rất tốt, ít ra đây là điều quan trọng, dù không đủ. Họ chưa mổ mắt, đang còn mổ não. Sabrina cố không nghĩ đến điều đó, và khi Chris đi vào, cô gục người vào vòng tay anh. Họ ngồi nói chuyện nhiều giờ về mẹ cô, về Annie, về bố cô và về tất cả họ. Có rất nhiều việc để nghĩ đến, nhưng hiện thời họ làm rất ít việc. Họ chỉ còn cách chờ đợi và cầu nguyện cho Annie.

Tammy ở nhà gọi cho nhà tang lễ đến để thu xếp công việc. Cô nói với Sabrina sáng mai phải đến đây để bàn bạc. Rồi phải đến nhà thờ, định ngày giờ làm lễ, chọn nhạc, tìm bức ảnh của mẹ để dùng vào buổi tang lễ. Nghĩ đến chuyện đó thật khủng khiếp. Tại sao chuyện này lại xảy đến cho họ? Nhưng nó đã xảy ra, thật trăm phần trăm.

Đến tám giờ, Sabrina để Chris về nhà thay cho Tammy. Cô nói rằng bố họ đã thức dậy và khóc. Cô không biết có nên cho ông uống valium nữa hay thôi. Candy vẫn ngủ say như chết. Chris nói với Sabrina rằng anh sẽ nấu bữa tối cho họ, và Tammy có thể đến bệnh viện để đợi với Sabrina. Nửa giờ sau, Tammy trở lại, hai chị em ngồi yên lặng trong phòng đợi, nắm tay nhau. Cuối cùng họ quàng tay ôm nhau.

- Khi em đi đến đây trông bố như thế nào? - Sabrina hỏi.

- Bố vui mừng vì thấy Chris đến. Ông khóc trong tay anh ấy. Tội nghiệp bố, tinh thần ông quá suy sụp. Em không biết khi chúng ta đã đi hết rồi, bố sẽ ra sao.

- Có lẽ chị phải về nhà thường xuyên. - Sabrina có vẻ trầm tư. Về nhà thường xuyên khó khăn cho cô thật, vì cô rất bận, nhưng có nhiều người làm thay. Bố cô đi làm hàng ngày, nhưng thời gian làm việc của ông không nhiều bằng cô. Nhiều năm nay, ông đã giảm nhẹ công việc để có thì giờ ở nhà với vợ. Còn bây giờ? Ông sẽ về với ngôi nhà vắng vẻ. Sabrina không muốn để cho bố một mình trong nhà như vậy.

- Chị không thể làm thế. - Tammy nói.

- Có thể bố sẽ ở với chị. - Sabrina đáp.

- Thế lại càng không được. Đời sống của chị không ổn định. Vả lại, bố đâu phải 90. Bố mới 59 thôi, ông muốn về nhà của ông.

- Về không có mẹ ư? Đừng quá tự tin. Ngay cả chị nếu không có mẹ, không biết chị có chịu nổi không. Sau bao nhiêu năm bố có mẹ bên mình, hoàn toàn phụ thuộc vào mẹ, chị nghĩ bây giờ bố khó mà ở một mình được.

- Chị suy luận vậy thôi, - Tammy đáp, vẻ hy vọng. - Tất cả chúng ta đều đang bị sốc trước sự kiện này. Rồi bố sẽ quen và tự mình xoay xở được mọi việc. Nhiều người bằng tuổi bố khi vợ chết đều xoay xở công việc được hết, thậm chí có người lớn tuổi hơn. Có thể bố sẽ lấy vợ khác. Tammy buồn rầu nói, và cô chị kinh hoàng trước câu nói của em.

- Đừng ăn nói kỳ cục như thế. Bố sẽ lấy vợ lại à? Em đùa đấy chứ? Mẹ là người tình duy nhất của bố. Bố sẽ không bao giờ lấy vợ khác. Nhưng chị không tin bố có thể tự lo cho mình.

- Bố không phải là người tàn tật. Ông là người lớn. Ông sẽ nghĩ ra cách để sống như mọi người khác. Nếu bố muôn, ông có thể đi thăm chị, nhưng đừng yêu cầu ông dọn đến ở với chị. Chuyện này không thể được đâu, và cũng không hay cho bố. Bố phụ thuộc vào mẹ, nhưng bây giờ ông không thể chuyển chuyện này sang cho chị, trừ phi chị từ bỏ cuộc sống của mình để trở thành cô con gái già không lấy chồng, - Tammy nói đùa.

- Chị đã thành gái già rồi, - Sabrina đáp, và cười. Đây là lần đầu tiên trong ngày cô cười.

- Đừng nghĩ như thế, nếu không chị sẽ ân hận. Và nghĩ thế cũng không công bằng cho Chris. Đây là quyền của chị, chứ không phải của bố. Bố đã quen sống với mẹ rồi, bây giờ bố phải học cách tự mình lo liệu. Có lẽ ông cần đến bác sĩ tâm thần. - Họ bàn chuyện của bố mà không hỏi ý kiến của ông. Nhưng rồi họ bỏ chuyện ấy, quay sang chuyện mẹ họ vừa chết cách đó mấy giờ, và nói đến chuyện cô em đang trong tình trạng thập tử nhất sinh.

- Theo em có nên gọi cho Charlie không? - Sabrina hỏi. Thời gian chờ đợi tin của Annie quá chậm chạp.

- Charlie của Annie ở Florence à? - Tammy ngạc nhiên khi nghe chị hỏi.

- Phải. Theo chị có lẽ anh ta muốn biết. Trong mấy tháng qua, họ có vẻ yêu nhau chân thành, Annie nói anh ta rất tốt, rất vững vàng. Chị nghĩ Annie có thể theo anh ta về New York. Mẹ hy vọng nó sẽ về lại Mỹ.

- Chị đã gặp anh ta chưa? Hay đã nói chuyện với anh ta chưa? - Tammy hỏi và Sabrina lắc đầu. - Vậy thì em nghĩ chúng ta nên đợi đã. Chúng ta chưa biết gì hết. Tình hình có thể tốt hơn, nhưng cũng có thể xấu hơn. Đừng cho anh ta biết gì thì hơn. Chuyện này rất quan trọng, một anh chàng mới hẹn đi chơi sáu tháng mà lại còn trẻ nên đề phòng. - Sabrina gật đầu, thấy cô em nói cũng có lý.

Đến gần 10h, người ta đưa Annie ra khỏi phòng mổ. Cô đã ở trong ấy suốt tám giờ, theo các bác sĩ cho biết thì ca phẫu thuật tiến hành tốt đẹp, cô đã giữ được mạng sống. Cô vẫn còn thở máy, nhưng trong vài ngày tới, họ sẽ tháo máy ra. Cô còn trẻ và ngay khi đang mổ, dấu hiệu về sự sống rất tốt. Họ cố làm giảm nhẹ áp lực khối não của cô. Nếu Annie tỉnh lại sớm thì đây sẽ là dấu hiệu báo cho biết cô sẽ bình phục. Trước tiên, các bác sĩ báo tin vui cho các cô biết. Nhưng họ cũng báo rằng Annie vẫn còn trong tình trạng đáng lo, chỉ lạc quan vừa phải, cần đợi thêm bốn mươi tám đến bảy mươi hai giờ nữa mới hay, tùy theo sức khỏe của cô. Tuy nhiên, họ hy vọng Annie sẽ sống, não không hư hại gì.

Rồi tiếp đến họ nói tin xấu. Họ đã giải phẫu não thành công, bệnh nhân sẽ sống, nhưng việc mổ mắt không thành công. Dây thần kinh ở mắt bị đứt, không nối lại được. Mắt đã bị hư hỏng nặng, dù thay dây thần kinh khác mắt cũng không thấy được. Nếu Annie còn sống, thì chắc cô phải chịu cảnh mù lòa.

Tammy và Sabrina nghe vậy, ngồi sững người, không nói một tiếng. Nhưng cuối cùng Sabrina cũng nói:

- Cô ấy là họa sĩ rất có tài. - Cô nghĩ nói ra sẽ thay đổi được tình hình, nhưng không làm được gì. Ông bác sĩ nhãn khoa lắc đầu, nói ông rất tiếc. Ông nghĩ cứu được mạng sống của Annie đã là một điều may mắn rồi, và họ đồng ý như thế. Nhưng nếu cô ấy mù thì cuộc đời cô ấy có ý nghĩa gì? Họ biết nguyện vọng của cô em, nên nghĩ cô thà chết còn hơn sống trong cảnh mù lòa. Cuộc đời của cô là nghệ thuật, là ánh sáng. Nếu không có các thứ ấy, Annie sẽ làm gì? Toàn bộ kiến thức đã học hỏi của cô, toàn bộ cuộc sống của cô đều gắn liền với nghệ thuật. Nghĩ đến chuyện đó, họ rất hoảng sợ, nhưng nếu mất cô, vấn đề sẽ đau đớn hơn nhiều.

- Ông chắc cô ấy sẽ không nhìn thấy ư? - Tammy hỏi.

- Rất chắc. - Bác sĩ nhãn khoa đáp. Lát sau ông ta ra về, hai chị em ngồi yên trong phòng đợi, nắm tay nhau, rồi cả hai lặng lẽ khóc, khóc cho cô em, khóc cho họ, khóc cho mẹ vừa mất. Họ nín nhau như hai đứa trẻ mồ côi trong cơn bão. Các y tá thấy vậy bèn tránh đi để họ lại với nhau. Họ nghĩ các cô đã gặp hoàn cảnh rất khốn đốn, rất đau khổ.

Chương 7

Các bác sĩ nói với hai cô rằng đêm đó Annie sẽ không tỉnh lại vì đã được tiêm nhiều thuốc mê, họ cần phải giữ yên tĩnh để không ảnh hưởng đến não cô. Cho nên họ không cần ở lại phòng đợi cả đêm. Tính mạng Annie không còn nguy hiểm nữa, và các cô y tá ở phòng hồi sức hứa sẽ gọi hai cô nếu có chuyện gì rắc rối xảy ra. Họ đề nghị Tammy và Sabrina nên về nhà nghỉ ngơi, sáng mai lại đến. Khi về đến cửa nhà, họ mệt phờ người. Sabrina không ở nhà từ khi nhận được tin buồn, còn Tammy ở tại bệnh viện nhiều giờ qua. Thật khó mà tin kể từ khi họ rời khỏi nhà sau khi nghe tin mẹ chết và đi tìm Annie đến bây giờ mới chỉ có một ngày. Họ thấy ngày dài như ngàn năm, người nào người nấy đều khổ sở.

- Annie sao rồi? - Candy hỏi khi hai người đi vào bếp. Cô vừa thức dậy, người còn chệnh choáng, ngồi nơi bàn ăn với Chris. Nhờ có viên thuốc mà cô tỉnh táo hơn nhiều. Bối họ đi ngủ lại sau khi uống viên thuốc thứ hai, do Chris đưa. Trước khi Tammy đến bệnh viện, cô đã dặn anh cho ông uống thêm thuốc. Ông thích nói chuyện với Chris, hai người đã khóc cho Jane, Chris nói với ông rằng anh rất buồn khi được tin bà mất.

- Annie khỏe rồi, - Sabrina đáp. - Ca mổ rất tốt, nó đã qua khỏi, nên các bác sĩ bảo bọn chị về nhà nghỉ. - Cô và Tammy đồng ý tối đó không nói gì về thị giác của Annie. Thêm tin này như cú sét đánh nữa, chắc họ không chịu nổi, mà khi ấy đêm đã khuya rồi. Họ đồng ý để tin về mắt của Annie không chữa được đến hôm sau sẽ nói. Tin này sẽ làm cho mọi người đau đớn và người đau đớn nhất là Annie. Cô ấy cần có sự giúp đỡ của mọi người.

- Mắt chị ấy ra sao? - Candy hỏi.

- Bây giờ chưa biết được, - Tammy vội đáp. - Ngày mai mới biết rõ. - Chris nhìn mặt cô rồi nhìn Sabrina. Anh không thích kiểu nói của Tammy, không thích ánh mắt của Sabrina, nhưng anh không hỏi gì, Candy cũng không, cô chỉ gật đầu và uống nước. Trong khi đó, các con chó chạy chơi trên sàn nhà bếp. Chris đã cho chúng ăn và để cho chúng ra ngoài nhiều lần. Anh không có nhiều việc để làm, vì cả ông Jim lẫn Candy đều ngủ hầu hết thời gian. Anh ngồi yên, suy nghĩ, và chơi với những con chó. Anh muốn gọi cho Sabrina nhưng sợ làm cho cô bận rộn, xao nhãng công việc, nên đợi họ về để biết tin tức. Cơ bản, tin như thế là tốt. Riêng anh, anh không chắc, nhưng không nói gì. Anh đến đây để giúp đỡ, chứ không phải để hỏi han thăm dò.

Anh không hỏi thêm gì nữa cho đến khi anh và Sabrina lên phòng cô, đóng cửa lại. Tối đó, Candy ngủ với Tammy, hai người cần an ủi nhau. - Có thật Annie khỏe không?

- Anh hỏi Sabrina, vẻ lo lắng. Cô nhìn anh, im lặng một hồi lâu.

- Não thì chắc không sao, em tin thế. Sau khi mổ xong, chắc não nó sẽ bình thường trở lại.

- Còn cái kia? - Anh hỏi, cô nhìn vào mắt anh.

Cô ngồi xuống giường thở dài, cô không còn nước mắt để khóc. Cô đã cạn nước mắt, và mừng vì Annie còn sống. Cô đau đầu vì khóc cả ngày. - Annie sẽ bị mù. Họ không thể làm gì được để mắt nó khỏi mù. Nếu Annie sống, nó sẽ bị mù suốt đời. - Sabrina không biết nói gì hơn. Cô nhìn Chris với nỗi buồn vô hạn. Nỗi buồn ấy không làm sao đo được chiều sâu. Cô không biết Annie làm sao sống nổi với cảnh mù lòa và cuộc sống sẽ ra sao. Làm họa sĩ mù ư? Thế có quá độc ác không?

- Lay Chúa... Annie làm sao sống nổi? Anh nghĩ cô ấy còn sống là điều may, nhưng chắc cô ấy không muốn sống như thế. - Sabrina nghĩ anh cũng rất đau đớn, thất vọng.

- Em biết. Em cũng rất lo sợ việc ấy. Annie sẽ cần rất nhiều sự giúp đỡ của chúng ta. - Chris gật đầu. Nói thế chưa đủ.

- Khi nào em nói chuyện này cho bố và Candy biết?

- Ngày mai. Đêm nay mọi người không thể đối diện với chuyện này. Chúng ta đã chịu đựng quá nhiều rồi. - Cô buồn bã nói. Họ lo chuyện cho Annie, không có thì giờ để lo đám tang cho mẹ.

Nhưng có lẽ nhờ thế mà họ bớt đau khổ về chuyện của mẹ.

- Nhưng em yêu, chắc em biết chuyện sẽ ra sao rồi,

- Chris nói về mắt của Annie. Anh ôm Sabrina vào lòng, để cô nằm lên giường như đứa trẻ. Và cô cần anh làm thế. Tình hình như thế bỗng nhiên cô và Tammy trở thành bố mẹ trong nhà. Mẹ cô chết, bố cô suy sụp, em gái cô mù lòa. Cô và Tammy gánh hết trách nhiệm lên vai. Chỉ trong nháy mắt, số phận trớ trêu đã ập xuống gia đình họ, khiến cả gia đình tan nát, không thể trở lại như trước nữa. Nhất là đối với Annie. Nếu Annie còn sống thì sẽ trở thành tàn tật, thế nhưng cũng chưa chắc sống.

Sabrina ngủ trong vòng tay Chris, không có người nào trong đời tốt với cô như thế, ngoài mẹ cô. Chris là người thứ hai đã gần gũi cô, anh ôm cô, âu yếm vỗ về cô suốt đêm. Cô thầm cảm ơn anh và sẽ không bao giờ quên được điều này.

Sáng hôm sau, cô, Chris và Tammy dậy sớm. Anh nấu bữa sáng trong khi các cô tắm rửa và chuẩn bị đi đến nhà tang lễ. Candy và bố họ còn ngủ. Chris chăm sóc lũ chó, đợi họ ở bàn ăn sáng. Buổi sáng gồm có trứng chiên, thịt heo xông khói và bánh nướng phồng. Anh nói họ phải ăn cho có sức. Sabrina đã gọi đến bệnh viện để hỏi họ về Annie. Họ cho cô biết Annie đã ngủ suốt đêm, sức khỏe tốt, nhưng vẫn còn được gây mê để cô khỏi cử động nhiều khiến cho não phải làm việc quá sớm. Họ định hôm sau sẽ giảm bớt thuốc mê. Cô và Tammy định sẽ trở lại để thăm Annie, nhưng trước hết họ có nhiều việc phải làm để lo đám tang cho mẹ.

Họ đi đến nhà tang lễ và trở về sau hai giờ. Họ đã làm những việc phải làm, chọn áo quan, vạch chương trình tang lễ, thiệp mời, lo phòng để tiếp khách. Bạn bè của họ sẽ đến viếng vào đêm trước tang lễ. Áo quan bít, không có kính để nhìn mặt người chết, cũng không có buổi cầu kinh, vì mẹ họ tuy theo Cơ Đốc giáo nhưng không sùng đạo. Các cô quyết định để tang đơn giản, và bố họ sẵn sàng để cho các con lo liệu mọi chuyện. Ông không chịu được ý nghĩ tự mình đứng ra làm đám tang. Khi hai cô trở về, trông họ mệt mỏi, xanh xao, và khi ấy bố họ cùng Candy đang ngồi ở bàn ăn, Chris tự tay nấu cho họ, lại còn đùa để Candy chịu ăn. Họ kinh ngạc vô cùng khi thấy bố rửa đĩa ăn của mình, và lần đầu tiên trong hai mươi bốn giờ qua, ông không khóc.

Sabrina và Tammy đã đồng ý nói cho họ nghe về chuyện của Annie, họ có quyền biết mọi chuyện. Sabrina định ăn sáng xong sẽ nói, nhưng rồi cô không nói được. Khi thấy chị quay đi, Tammy liền lấp lổ hổng. Cô nói cho mọi người hay chuyện ông bác sĩ nhãn khoa đã nói đêm qua. Sau khi cô nói xong, mọi người trong bếp đều kinh hoàng, im lặng, bố cô nhìn cô như thể không tin lời cô hay không nghe cô nói rõ.

Ông giận dữ nói :

- Chuyện này quá kỳ cục. Chắc ông bác sĩ đã nói sai. Ông ta không biết Annie là họa sĩ hay sao? - Mọi người đều có phản ứng như ông, nên họ không trách ông. Nhưng nói gì cũng không thay đổi được thực tế. Mọi người phải chuẩn bị để làm quen với sự thật này, nhưng với Annie, việc này thật khó khăn. Đây là một đại họa đối với Annie. Nói cho cô biết sự thật này là việc rất khó khăn, khó hơn cả việc báo cho cô biết mẹ đã mất. Sống với tình trạng mù lòa suốt đời là việc quá khổ sở. Không ai nghĩ đến chuyện sẽ nói cho cô biết hai chuyện không thể tin được ấy, nhất là việc có liên hệ đến bản thân Annie. Nghĩ đến chuyện đó, ai cũng đau lòng ngoài việc mẹ họ ra đi vĩnh viễn.

- Chị muốn nói chị ấy như những người mù cầm gậy trắng khi đi à? - Candy hỏi, vẻ ngạc nhiên, như đứa bé 5 tuổi.

- Có lẽ giống như thế đấy. - Sabrina đáp, cảm thấy mệt mỏi. Họ đã chịu đựng bao nhiêu tin buồn, Chris bèn đưa tay vỗ nhẹ lên bàn tay Candy. - Có thể nhờ chó dẫn đường, hay người phục vụ. Chị chưa biết phải dùng cách nào. - Nhưng cô chắc những người mù đều phải học để thích nghi với cuộc sống nếu họ may mắn có cơ hội để học. Nhưng cơn sốc về sự mù lòa của Annie khiến họ khỏi nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra nếu cô chết.

Đám tang mẹ họ được dự kiến sẽ tiến hành vào chiều thứ ba, sau đợt nghỉ cuối tuần dài ngày. Tammy đã tiếp xúc với những người cung cấp thực phẩm nhờ phục vụ số người đến dự lễ sẽ về

ăn uống sau đó. Việc chôn cất sẽ là công việc của gia đình, cả hai chị em đều quyết định sẽ hỏa thiêu mẹ. Bố họ cũng đồng ý như vậy.

- Annie ghét chó. - Candy nhắc cho mọi người nhớ. Sabrina không nghĩ đến điều này.

- Đúng vậy. Có lẽ bây giờ cô ấy sẽ thay đổi ý kiến. Nhưng thay đổi hay không cũng tùy cô ấy.

Bố họ nói rất ít ông nghĩ rằng các bác sỹ cần khám lại cho con mình. Ông tin họ đã nhầm. Sabrina và Tammy không nghĩ thế vì bệnh viện Bridgeport là Trung tâm Chấn thương số 1, nhưng họ đồng ý sẽ yêu cầu bác sỹ của gia đình đưa người nào đấy vào khám xem sao.

Nhưng vị bác sỹ phẫu thuật là người giỏi, nên khó mà tin rằng ông ta sai sót. Tuy nhiên, Sabrina nghĩ rằng bố họ quá hy vọng, nên cô không thể trách ông được. Mọi việc xảy ra cho gia đình cô hết sức bi thảm, đau đớn. Annie chưa thể đối diện với thực tại khi sống trong cảnh mù lòa.

Rồi Candy lên lầu để tắm, còn ông bố lên lầu để nằm. Trông ông không được khỏe, da tái mét. Khi họ lên lầu rồi, Sabrina lại nói đến chuyện Charlie ở Florence. Lần này Tammy đồng ý nên gọi cho anh ta. Nếu anh ta gọi điện thoại cho Annie không được, có lẽ anh ta sẽ rất lo. Điện thoại di động của cô đã mất. May cho họ là trong vali của Annie ở nhà có cuốn sổ ghi địa chỉ, và số điện thoại di động của Charlie, cho nên việc nói chuyện anh ta rất dễ dàng. Sabrina nói để cô gọi, và trong khi cô gọi, Chris và Tammy ngồi tại bàn ăn trong bếp với cô. Chuông reo hồi thứ hai thì anh ta trả lời, lúc ấy đang là giờ ăn tối ở Florence. Sabrina giới thiệu mình là ai, anh ta nhớ ngay, bèn cười.

- Chị cả gọi để kiểm tra tôi đấy ư? - Anh ta hỏi, không chút mảy may hoảng sợ, hay ngạc nhiên khi nghe cô gọi, thậm chí không tỏ ra lo sợ gì.

- Không, tôi không gọi để làm thế, - Sabrina đáp, không biết nói sao với anh ta. Nếu anh ta tỏ ra lo lắng và nghĩ có gì không ổn xảy ra khi cô gọi điện, thì chắc dễ dàng cho cô hơn. Đáng này, anh ta có vẻ không quan tâm đến việc tại sao cô gọi, nên Sabrina thấy mình kỳ quá.

- Ngày 4 tháng 7 có vui không? Annie không gọi cho tôi. - Anh ta nói một cách thản nhiên.

- Đúng... bởi thế nên tôi mới gọi cho anh. Hôm qua đã xảy ra tai nạn cho nó. Chúng tôi không ăn tiệc, - cô đáp. Bên kia đầu dây im lặng. Thế là anh ta đã hiểu được vấn đề, Sabrina bèn nói tiếp. - Xé mẹ tôi và Annie đã tông phải hai xe hơi và chiếc xe tải. Mẹ tôi chết ngay, còn Annie bị thương nặng, nhưng còn sống. - Cô muốn cho anh ta biết tin vui về Annie trước. Anh ta có vẻ kinh ngạc.

- Nặng như thế nào? Tôi rất buồn cho gia đình chị. - Câu nói khiến cho Sabrina ghét cay ghét đắng. Cô đã nghe nhiều người nói như thế ở nhà tang lễ, ở bệnh viện, ở tiệm bán hoa. Bây giờ câu ấy thuộc loại đầu môi chót lưỡi của mọi người, mặc dù anh ta thật lòng khi nói. Đứng trước hoàn cảnh bi thương như thế này thật khó tìm ra lời để nói. Chính cô cũng khó ăn khó nói. Và lại, cô và anh chàng bạn trai của Annie là hai người xa lạ. Họ biết nhau là qua em gái của cô, hai người có nhiều điểm giống nhau, nhất là bây giờ. Thế mà anh ta có vẻ thản nhiên, không hốt hoảng như Sabrina trông đợi. Chuyện này thật lạ.

- Rất trầm trọng, - Sabrina đáp. - Annie bị thương rất nặng, phải mổ não đêm qua. Ca mổ tốt, nhưng chưa hết nguy hiểm. Tôi nghĩ cần phải cho anh biết, vì tôi nghe Annie nói anh rất gần gũi với cô ấy, và hai người yêu nhau. Tôi không muốn anh nghĩ rằng chúng tôi đã không báo cho anh biết, nhất là nếu anh muốn đến thăm. Annie vẫn còn dùng thuốc mê, nếu tình hình tốt thì ít ngày tới mới chấm dứt. Nó vẫn còn phải dùng máy thở, nhưng có lẽ ngày mai sẽ tháo ra nếu cô ấy khá hơn.

- Lay Chúa Jesus, cô ấy có phải sống đời sống thực vật, hay bị bại não không? - Kiểu nói của anh ta làm cho Sabrina tức giận. Câu nói quá độc ác, nhất là sợ Annie phải mang lấy số phận hẩm hiu. Nhưng anh ta chưa hiểu rõ vấn đề.

- Không có lý gì để nghĩ như thế. Việc giải phẫu thành công, não đã hết sưng. Đêm qua cô ấy ngủ ngon.

- Tự nhiên chị làm tôi lo. Tôi không nghĩ rằng bỗng nhiên Annie bị mất trí hay thành người sống đời sống thực vật. Nếu gặp hoàn cảnh như thế, thì thà chết còn sướng hơn. - Anh ta thật vô cảm khi người yêu cận kề cái chết mà ăn nói dửng dưng, tàn nhẫn như vậy. Sabrina nghe vậy, tuy không thích, nhưng chẳng nói gì. Dù sao anh ta cũng là người mà em gái cô thương yêu, cô nên tôn trọng anh ta, hay ít ra để cho anh ta tự nhiên, thoải mái, vì xét ra anh ta không có tội gì.

- Tôi không đồng ý với anh, - Sabrina nhẹ nhàng nói. - Chúng tôi không muốn mất Annie, dù tình trạng của nó nguy ngập đến đâu. Annie là em gái của chúng tôi, chúng tôi yêu nó.

- Chị nói thế tức là nếu cô ấy bại não, chị cũng không để cho cô ấy chết à? - Câu hỏi thật bần tiện, khiến Sabrina cảm thấy ghét anh ta. Anh ta đúng là kẻ vô tâm.

- Vấn đề không phải chỉ thế, - Sabrina đáp. Cô nghĩ cần phải nói hết mọi chuyện để xem anh ta phản ứng ra sao, nhất là một họa sĩ như anh ta, người đã chia sẻ thể giới nghệ thuật với Annie. - Tai nạn còn gây cho Annie thương tích khác. Đó là đôi mắt bị hỏng. Đêm qua họ đã phẫu thuật mắt cho Annie luôn, nhưng kết quả không được tốt như nào. - Cô hít mạnh để nói cho hết ý, Tammy và Chris nhìn cô. Họ thấy mặt cô lộ vẻ bất mãn. Cô thấy ghét Charlie dù không biết anh ta. - Charlie à, nếu Annie sống được thì cũng sẽ bị mù. Bác sĩ không thể làm gì hơn để cứu thị giác cho cô ấy. Cô ấy phải tập thích ứng với hoàn cảnh nghiệt ngã này, tôi nghĩ anh cần biết để có thể giúp đỡ cô ấy.

- Giúp đỡ cô ấy à? Làm sao tôi giúp được? - Anh ta hỏi, hốt hoảng, mặc dù biết bố mẹ Annie có tiền. Nhưng có lẽ, anh ta tự nhủ, họ không muốn giúp đỡ người mù, muốn đẩy Annie đến cho mình. Nếu trường hợp đúng như thế thì họ đã gọi làm số rồi. Quả thật Sabrina đã gọi làm số thật. Cô cảm thấy chua xót cho em gái, nhưng may mắn ai đủ may mắn để có người đàn ông tốt như Chris. Anh ấy là viên đá quý.

- Annie chắc sẽ rất cần tình yêu thương và sự bao bọc của anh. Cuộc đời Annie sẽ thay đổi rất nhiều, nó sẽ đối diện với hoàn cảnh nghiệt ngã. Chúng ta phải giúp đỡ Annie. Nếu anh yêu nó, anh sẽ là người rất quan trọng với nó. - Bên kia đầu dây im lặng một hồi lâu.

- Chị hãy suy nghĩ lại xem, đừng nói lung tung. Chúng tôi mới hẹn hò nhau sáu tháng, cùng đam mê nghệ thuật. Cô ấy đẹp, tôi yêu cô ấy, nhưng chị nói đến chuyện thề nguyện thì to lớn quá. Bây giờ hội họa đối với cô ấy thành quá khứ rồi. Sự nghiệp của cô ấy cũng tiêu tan rồi. Và cuộc đời cô ấy xem như cũng tiêu tan luôn. Cô ấy sẽ mù suốt đời ư? Tôi làm được gì để giúp cô ấy? - Sabrina nhận thấy anh ta đang bỏ chạy vì lo sợ.

- Anh nghĩ thế nào về việc anh sẽ tham dự vào cuộc sống của cô ấy? - Sabrina lạnh lùng nói. Chris nhả mặt khi nghe cô hỏi, cả hai đều thấy chuyện này không tốt đẹp. Nghe xong câu chuyện, Tammy nghĩ rằng anh ta là đồ lưu manh còn Chris nghĩ anh ta không giống những gì Sabrina nghĩ, anh không có thiện cảm với anh ta. Sabrina không nói gì để an ủi y, thái độ của cô đã nói hết với y rồi.

- Tại sao chị muốn tôi phải tham dự vào cuộc sống của cô ấy? - Charlie hỏi. - Lạy Chúa, tôi không phải là con chó dẫn đường cho cô ấy. Tôi không biết phải làm sao với cô ấy, không biết cô ấy suy nghĩ như thế nào. Tôi thấy việc này khó cho tôi quá. Mà tại sao chị gọi cho tôi như thế này? Chị muốn gì ở tôi? - Anh ta đi từ việc lo sợ đến giận dữ rất nhanh.

- Thật ra tôi không muốn gì hết. - Sabrina cố giữ bình tĩnh để không nặng lời với y. Cô muốn chửi y một trận, nhưng vì Annie, nên cô không dám nói gì. Cô không muốn làm cho tình hình xấu thêm, hay làm cho Charlie hoảng sợ phải trốn chạy. Mặc dù anh ta có vẻ muốn cao chạy xa bay, nhưng cô không muốn vì mình mà anh ta lấy cớ để ra đi sớm hơn. Annie mới có quyền chửi anh ta. Hiện Annie cần anh ta hơn bao giờ hết. Không phải Sabrina là người nói với anh ta rằng anh ta phải làm như thế này hay như thế nọ. - Tôi gọi anh vì em gái tôi nghĩ rằng anh yêu nó. Nó rất yêu anh. Nếu anh yêu Annie, tôi nghĩ chắc anh muốn biết chuyện này. Tôi không biết anh sẽ làm gì. Cái đó tùy anh. Anh có thể gửi thiệp chúc sức khỏe Annie, đến thăm cô ấy, hay xa lánh cô ấy vì việc này quá sức anh. Anh có quyền chọn lựa cách làm, tôi tin việc này không dễ. Tôi nghĩ chắc anh muốn biết tình hình sẽ như thế nào. Cô ấy phải đối diện với tình thế rất khó

khăn. Và theo tôi biết, anh rất quan trọng với cô ấy.

Nghe Sabrina nói, Charlie thở dài, ước chi y không nghe cô nói như thế. Nhưng y đã nghe, y nghĩ rằng mình phải quyết định làm gì đó. Chuyện này không phải dễ. Y không có tiền, y chỉ được nơi y làm việc tại New York cho đi học một năm, và phải hứa học ngành hội họa. Y đã sống vui vẻ với Annie một thời gian, y nghĩ đã yêu cô. Nhưng nếu mù mắt, tài năng và sự nghiệp của cô sẽ đổ xuống sông xuống biển. Y thấy tình thế quá nặng nề cho y. Nghĩ đến việc phải sống chung với cô, y thấy không chịu nổi. Y nghĩ phải thành thật với Sabrina, vì cô đã thành thật với y.

- Tôi không biết nói sao với chị.

- Anh không cần nói gì hết. Tôi chỉ gọi để báo tin cho anh thôi. Tôi nghĩ chắc anh muốn biết, và nếu tôi không báo cho anh biết, chắc anh sẽ rất lo.

- Thực ra tôi rất lo, nhưng không đến mức như chị nghĩ. Tôi không biết chuyện đau lòng đã xảy ra đến cho cô ấy. Thú thật với chị, tôi không biết mình có thể làm gì được không, hay thậm chí mình có muốn làm không. Cô ấy rất tuyệt vời, là một họa sĩ có tài năng. Nhưng cô ấy cần nhiều sự chăm sóc giúp đỡ. Có lẽ cô ấy sẽ rất nản lòng, quần trí trong nhiều năm sắp đến, hay mãi mãi. Việc này quá sức tôi, tôi không kham nổi. Tôi không muốn làm bác sỹ tâm lý, hay làm con chó dẫn đường cho người mù. Tôi không đủ khả năng để làm việc đó, không thể chăm sóc cho cô ấy. Tôi không muốn hứa hão là tôi sẽ đến với cô ấy. Cô ấy cần người nào đáng tin cậy. Còn tôi không phải loại người đó. Tôi xin lỗi. - Giọng y có vẻ buồn bã, và rất chân thật với Sabrina. - Tôi nghĩ cô ấy cần người nào mạnh khỏe và rộng lượng hơn tôi. - Sabrina có cảm giác y nói đúng. Y tự biết mình, và đã can đảm nói ra tính xấu của mình. Sabrina trông mong y có nhiều điểm tốt hơn nữa, những thứ mà Annie nói, đặc biệt đó là việc y yêu cô. Nhưng hóa ra y không yêu, hay là tình cảm của y quá hời hợt không đủ vượt qua thử thách này. - Chị đã nói sao với cô ấy? - Y lo lắng hỏi.

- Tôi chưa nói gì hết. Annie còn hôn mê, nhưng nếu khi nào nó tỉnh, anh muốn tôi nói gì? Tôi sẽ không nói cho nó biết tôi đã gọi cho anh. Anh có thể gọi cho nó và nói những gì anh muốn nói khi nó đã bình phục hơn. Nhưng tôi nghĩ chuyện này sẽ gây cho Annie rất nhiều đau khổ. - Sabrina sợ hậu quả việc anh ta bỏ em gái cô, sợ hơn tất cả những điều khác.

- Phải, đúng vậy. - Charlie suy nghĩ một hồi lâu về vấn đề này mới nói tiếp: - Có lẽ tôi sẽ viết thư cho cô ấy, hay báo cho cô ấy biết tôi đã có người khác. Làm thế tôi có vẻ bần tiện, và đúng tôi là đồ bần tiện, nhưng như thế sẽ thẳng thắn hơn, vì cô ấy mù lòa, điều này có thể làm cho cô ấy hơi sùng sốt. - Y nói với giọng hy vọng, như thể y đã tìm ra giải pháp hữu hiệu cho y. Sabrina nghe y nói, lòng cô đau như cắt. Cô nghĩ y là đồ ích kỷ, khốn nạn.

- Dù sao đây cũng là đòn chí tử cho Annie. Tôi nghe nó đã có ý định sẽ về New York vì anh. Cho nên có thể xem đây là sự thỏa thuận quan trọng cho nó, - Sabrina buồn rầu nói.

- Tôi cũng xem việc này quan trọng... cho đến khi xảy ra chuyện này. Đây là việc kém may mắn cho cô ấy. - Nói kém may mắn là chưa đánh giá đúng vấn đề. - Tôi không biết. Chắc tôi sẽ viết thư cho cô ấy. Tôi sẽ gửi thư đến cho chị. Khi nào chị thấy cô ấy đã tỉnh táo, chị đưa cho cô ấy giúp tôi. - Sabrina muốn đáp rằng nếu không bao giờ có cơ hội đưa thì sao.

- Khi anh không gọi cho Annie hay không đến thăm nó, chắc nó sẽ nghĩ ra vấn đề không được tốt đẹp rồi.

- Phải. Tôi thấy đúng. Có lẽ đó là phương pháp hay nhất. Biến mất khỏi đời cô ấy sẽ tốt hơn. - Sabrina không tin những gì mình đang nghe. Charlie có vẻ mừng rỡ.

- Tôi thấy làm thế có vẻ không được cao quý, - Sabrina đáp. Thực vậy, những điều Charlie nói có vẻ bần tiện, hèn nhát, nhưng chuyện này không làm cô ngạc nhiên. Hoàng tử duyên dáng của Annie ở Florence quả là đồ khốn nạn.

- Tôi không phải người cao quý. Tuần sau, tôi sẽ đi Hy Lạp. Có lẽ sau đó tôi sẽ viết thư cho Annie, nói với cô ấy rằng tôi đã gặp người đẹp khác ở đây, hay là đã nối lại duyên xưa.

- Tôi tin anh sẽ suy nghĩ về vấn đề này. Cảm ơn anh đã bỏ chút thì giờ quý báu, - Sabrina nói. Cô muốn chấm dứt câu chuyện vì đã quá ngán y. Cô muốn thọc cán giáo vào giữa tim y, nhân danh em gái. Có lẽ đâm hai giáo cho chắc. Y đáng bị thế vì đã đối xử với em gái cô như vậy, dù y viện cớ.

- Cảm ơn chị đã gọi cho tôi. Tôi xin lỗi vì không thể làm gì tốt hơn được.

- Tôi gọi anh là vì Annie. Anh sẽ mất người phụ nữ tuyệt vời nhất, dù cô ấy bị mù.

- Tôi tin cô ấy sẽ tìm ra được người vừa ý.

- Cảm ơn, - Sabrina đáp rồi cúp máy, không để cho y nói thêm lời nào. Sau đó, cô tức giận ra mặt, Tammy và Chris hiểu được nội dung câu chuyện.

- Đồ chó đẻ, - Chris lẩm bẩm nói. Tammy tỏ vẻ tức giận như Sabrina. Đáng ra cô không đến nỗi phải giận dữ như vậy.

Chiều đó họ đến thăm Annie tại bệnh viện. Cô vẫn chưa tỉnh, và chắc còn như vậy thêm một hay hai ngày nữa, vì thuốc mê gây nên. Cô ngủ suốt ngày diễn ra đám tang mẹ vào thứ ba, mọi người đều nghĩ rằng ngủ như thế sẽ tốt hơn.

Tối đó họ cùng ăn tối ở nhà do Chris nấu. Họ đều mệt mỏi, chán nản. Jim gần như không nói gì và đi ngủ sớm. Candy ngồi thức với các chị, bốn người ngồi nói chuyện thâu đêm. Họ nói về thời thơ ấu, về hy vọng và mơ ước, về sự hải hùng đã đến với họ trong mấy ngày qua.

Vào ngày thứ hai, bác sĩ tháo máy thở khỏi miệng Annie. Tammy và Sabrina vào phòng Annie, còn Candy và Chris ở trong phòng đợi để phòng trường hợp có chuyện gì bất trắc xảy ra. Đây là thời điểm căng thẳng, nhưng họ đã vượt qua. Khi Annie tự mình thở được, hai bà chị nắm tay nhau khóc ròng. Sau đó, Sabrina nhìn Tammy, nói rằng cô cảm thấy như là cô em lọt lòng mẹ bình an vô sự. Sau đó họ cắt thuốc mê để cô tự thức dậy.

Tối đó mọi người đến viếng tang tại nhà tang lễ. Buổi lễ quá đau đớn ngoài sức tưởng tượng. Hàng trăm bạn bè của bố mẹ họ đến viếng. Đó là bạn bè thời niên thiếu của họ, những người ở các ủy ban xã hội với Jane, có người các cô không biết là ai. Gia đình đứng ba tiếng đồng hồ để bắt tay các quan khách, nghe lời chia buồn. Các cô đã sắp các bức hình đẹp của mẹ trong phòng. Khi họ về nhà, mọi người đều mệt lả và đi thẳng vào phòng ngủ. Họ quá mệt không thể nói chuyện, suy nghĩ hay làm gì. Khó mà tin rằng mới cách đây hai ngày mẹ họ vẫn còn sống. Mọi người đến viếng đều hỏi về Annie, họ đã nói cho khách nghe việc xảy ra, nhưng không nói Annie bị mù. Họ đều nhất trí rằng Annie sẽ là người đầu tiên biết mình bị mù.

Hôm sau, đám tang được cử hành vào lúc ba giờ chiều. Tammy và Sabrina đến thăm Annie vào buổi sáng, cô ta vẫn ngủ ngon. Dù sao, hai cô chị cũng mừng. Hôm đó, nếu Annie tỉnh dậy và biết mình bị mù, hai cô chị sẽ rất mệt. Họ như kẻ tử tù được tha chết cho đến ngày hôm sau.

Đám tang người mẹ đau đớn đến cực độ, được tổ chức giản dị, lịch sự, và trang trọng. Khắp nơi đều có hoa lan chuông và thủy tiên trắng. Khung cảnh có phần giống như đám cưới, nhà thờ đầy người và sau đó nhà họ cũng đông người. Ba trăm khách đến nhà để tưởng nhớ bà, họ ăn uống bằng tiệc đứng. Sabrina nói với Chris rằng chưa bao giờ cô mệt như thế. Họ vừa ngồi nghỉ ở phòng khách thì bệnh viện gọi đến. Tammy trả lời điện thoại và tìm cô như muốn ngừng đập. Khi người bên kia đầu dây giới thiệu là bác sĩ trực ở bệnh viện, cô cứ sợ Annie chết, và nếu thế chắc mọi người sẽ đau đớn tột cùng. Họ đã trải qua nhiều đau khổ, không thể chịu đựng thêm nữa.

- Tôi muốn báo cho các cô tin vui, - người bác sĩ nói còn Tammy nín thở chờ đợi. Vẫn còn có tin vui ư? Thật khó tin. Tự thở và không còn ở trong danh sách bệnh nhân nguy kịch đã là một điều đáng mừng rồi, nhưng tối đó Annie còn tiến thêm một bước nữa. Tammy định nói với ông bác sĩ rằng mọi người trong nhà đều mệt phờ, không thể làm gì được sau mấy ngày đau buồn và tang lễ của mẹ trong chiều nay, nhưng cô không nói nên lời, thì ông bác sĩ đã nói tiếp: - Tôi nghĩ chắc các cô sẽ thích đến đây để chứng kiến tin vui. Cô ấy đã tỉnh rồi. - Tammy nghe nói, bèn nhắm mắt, nước mắt chảy xuống hai má, nước mắt mừng rỡ và sung sướng.

- Trong nửa giờ nữa chúng tôi sẽ có mặt ở đây, - cô đáp rồi cảm ơn ông đã gọi báo tin. Khi cúp máy, cô nghĩ rằng Annie đang bắt đầu một giai đoạn khó khăn gian khổ khác.

Chương 8

Khi họ đến thăm Annie, mắt cô còn băng, ông bác sĩ trưởng khoa nói rằng mắt cô phải băng thêm một tuần nữa, cho nên họ có thời gian để cô chuẩn bị tinh thần. Annie phàn nàn mắt bị băng không thấy gì hết, yêu cầu họ tháo ra để cô thấy mọi vật. Sabrina nói rằng mắt cô bị thương trong khi gặp tai nạn, người ta đã giải phẫu mắt, nên tháo băng quá sớm mắt sẽ đau. Họ hôn Annie, nắm tay cô, nói với cô rằng họ yêu cô. Cả ba chị em và Chris đều đến thăm cô. Họ quá đau khổ nên không muốn đối diện với cảnh đau đớn khác nữa. Họ vẫn còn công việc phải làm để hoàn tất tang lễ là việc chôn cất mẹ vào chiều hôm sau. Đó là buổi lễ ngắn ở nghĩa trang, rồi họ sẽ để cho bà yên nghỉ ở đấy. Họ rất nôn nóng làm cho xong việc này, vì lại thêm một ngày đau khổ cho bố và cho họ. Mọi người đã quá đau khổ trong bốn ngày qua. Việc chôn cất mẹ họ là việc cuối cùng trong loạt thủ tục cổ truyền mà bây giờ đối với họ thật kinh khủng.

Thấy Annie nói năng bình thường và hoạt động trở lại, mọi người đều mừng vì đây là dấu hiệu khẳng định sự sống nơi cô. Cô hỏi bố mẹ đâu, Tammy chỉ đáp họ không đến được. Mọi người đồng ý khoan nói cho Annie rằng mẹ đã chết. Cô mới tỉnh dậy, nếu nói cho cô biết sự thật ngay là điều quá độc ác. Annie cần có thời gian để lấy lại sức lực, nhất là việc mắt cô sẽ không nhìn thấy, việc này là một cú sốc lớn đối với cô.

- Cả nhà đều lo cho em, - Tammy nói rồi hôn Annie. Họ rất mừng vì cô đã tỉnh lại. Candy nằm bên cạnh cô, dùng đưa hai bàn chân ra ngoài, khiến mọi người đều cười. Candy nằm ép mình vào Annie, miệng cười tươi, đây là lần đầu tiên cô cười trong suốt bốn ngày qua.

- Em nhớ chị, - Candy nói, nằm sát vào Annie như em bé nằm cạnh mẹ.

- Chị cũng nhớ em, - Annie đáp, giọng mệt mỏi, đưa tay sờ em gái. Chris cũng vào thăm Annie. - Anh cũng đến đây à? - Annie nói khi nghe giọng anh và cô cười. Anh giống như người anh cả trong gia đình cô.

- Phải. Anh đến dự lễ ngày 4 tháng 7, và không về. - Anh không nói cho cô biết anh nấu ăn cho tất cả mọi người, nếu nói chắc Annie phân vân không biết mẹ đi đâu mà không nấu.

- Chắc không phải do em nằm đây chứ? - cô hỏi, miệng gượng cười, và đưa tay sờ tấm băng trên mặt.

- Vài ngày nữa em sẽ dậy và đi khắp nơi, - Tammy nói.

- Em cảm thấy người chưa được khỏe. - Annie nói. - Đầu em đau kinh khủng. - Tammy và Sabrina đi tìm cô y tá để nói cho họ biết, vài phút sau, cô ta vào khám cho Annie. Cô ta nhắc họ đừng nói chuyện nhiều làm cho Annie mệt, rồi đưa cho Annie thuốc đau đầu. Họ hôn Annie, sau đó ra về, ai cũng mệt mỏi, bơ phờ. Họ đã trải qua một ngày vất vả. Đám tang của mẹ, đón khách ở nhà, rồi bây giờ Annie tỉnh dậy.

Khi Chris lái xe đưa họ về nhà, anh hỏi:

- Khi nào người ta sẽ tháo băng?

- Tôi nghĩ khoảng một tuần nữa, - Sabrina đáp, mặt có vẻ lo âu. Sáng đó cô đã gọi đến văn phòng để xin nghỉ hai tuần tiếp theo. Và Chris viện cớ xin nghỉ bốn ngày để anh có thể ở lại Connecticut với Sabrina cho đến hết tuần. Tammy cũng làm như thế, nhưng cô phải về để làm việc vào thứ hai tới. Cô thấy không thể ở lại thêm ngày nào nữa. Candy gọi đến công ty đại diện cho mình, yêu cầu hủy việc đăng ký đi Nhật. Họ rất tức giận. Nhưng Candy đã cho họ biết lý do tại sao. Ít ra họ cũng được ở một tuần bên cạnh Annie. Sabrina nghĩ rằng Annie sẽ cần có họ, trong một thời gian dài, hay thậm chí mãi mãi. Họ chưa vạch kế hoạch cho tương lai. Trước hết, Annie phải tỉnh lại, và bây giờ cô đã tỉnh, họ phải có chương trình cụ thể. Sabrina mừng vì tối đó Annie không hỏi gì về Charlie. Cô còn quá mệt, nhưng không sớm thì muộn, cô sẽ hỏi. Chuyện này sẽ là một vô khá đau cho Annie, cộng thêm việc mẹ cô mất và mắt cô bị mù. Một người gặp nhiều chuyện đau buồn cùng một lúc như thế thật bất hạnh. Sabrina không làm gì được để giảm nhẹ gánh nặng cho em, cũng không ai làm được cả.

Tối đó họ thức khuya ngồi trong nhà bếp, sau khi bố họ đi ngủ. Bỗng Sabrina cau mày nhìn hai em.

- Ờ... ôi, - Tammy trêu chị, rồi rót thêm một ly rượu vang nữa. Cô bắt đầu thích cảnh tụ tập để nói chuyện với nhau mỗi đêm như thế này, mặc dù lý do họ còn ở đây không vui. Cô rất vui vẻ, thoải mái được ở bên các chị em, vui hơn trước rất nhiều. Ngay mấy con chó của họ cũng đã vui vẻ với nhau. - Tôi biết bộ mặt ấy rồi, - Tammy nói rồi uống một hớp rượu vang. Đêm nào họ cũng xâm nhập hầm rượu của bố để lấy trộm rượu vang như khi còn nhỏ. Khi nào ông phát hiện, ông sẽ nổi điên lên. Nhớ lại chuyện đó, Tammy nhoẻn miệng cười rồi thưởng thức rượu ngon của bố. Cô cố nhớ để khi về sẽ gửi cho bố một thùng Bordeaux hảo hạng. Họ đang uống thứ rượu ngon nhất của ông. - Chị có ý kiến gì hay đấy, - Tammy nói rồi nhìn chị. Sabrina có vẻ như đang suy nghĩ một kế hoạch gì đó. Ngày trước, khi họ còn nhỏ, thường thì kế hoạch này là điều cấm kỵ, như là tổ chức một buổi tiệc khi bố mẹ đi nghỉ cuối tuần xa. Chị thường trả cho Tammy năm đôla để cô đừng hé răng. - Em thường kiếm được tiền nhờ những dịp thỏa thuận, - cô nói với Chris. - Vậy bây giờ là chuyện gì đây?

- Chuyện Annie, - Sabrina đáp gọn lỏn, như mọi người đã đọc được tư tưởng của cô vậy.

- Em biết. Nhưng là chuyện gì? - Mọi người cảm thấy rất buồn khi phải nói cho Annie biết về mẹ họ. Sớm muộn gì họ cũng phải nói. Không cho Annie biết về mẹ là bất công, và thế nào cô ấy cũng sẽ hỏi khi không thấy bà. Ngay cả đêm hôm đó, chuyện này cũng khó giải thích. Mẹ họ phải có mặt ở đây, trong căn phòng với họ chứ, phòng đâu thiếu chỗ cho bà. Mọi người rất đau đớn vì thiếu bóng bà, và chắc Annie cũng sẽ như vậy.

- Annie không thể về Florence, và Charlie là tên dê tiện.

- Phải, tất cả mọi người đều bất bình về y, và chắc Annie cũng thế. Nhưng bây giờ Annie có vấn đề rất khó khăn cần giải quyết. Anh ta là một nguồn đau khổ khác thêm vào những đau khổ của Annie. - Chị nói đúng, Annie không thể về Florence được. Annie không thể lên phòng ở tận trên lầu thứ năm nếu không có ai chăm sóc. Có lẽ nó nên ở nhà với bố. Bố cần có bạn cho vui.

- Làm thế chắc Annie sẽ rất chán. Nó sẽ cảm thấy như bé bỏng trở lại. Không có mẹ ở đây, nó sẽ rầu rĩ. - Họ đều cảm thấy ngôi nhà trống vắng khi thiếu bóng bà. Bà mới mất chỉ có ba ngày mà mọi vật trong nhà đều thay đổi. Họ nghĩ chắc bố họ cũng cảm thấy như thế. Hôm ấy người quản gia có đến, chị ta khóc ròng không làm gì được. Annie mới 26 tuổi, chắc cô không muốn về nhà, nhất là sau khi đã sống một mình hai năm ở Ý.

- Annie có thể ở với em, nếu nó muốn. Nhưng em nghĩ nó không quen biết ai ở L.A., và cũng không thể lái xe hay đi đâu, chắc nó sẽ cảm thấy tù túng vì em đi suốt ngày. - Họ biết Tammy làm việc không có thì giờ để nghỉ, Sabrina cũng vậy, nhưng ít ra cô ở New York, thành phố quen thuộc với Annie. Annie đã sống ở đây một thời gian ngắn trước khi đi Paris cách đây bốn năm, nhưng cô nói cuộc sống ở đây quá cuồng nhiệt. Cô thích Paris, rồi thích Ý nhiều hơn, nhưng vấn đề này phải gác sang một bên. Cô cần ở gần nhà, dù chỉ một thời gian, cho đến khi đã thích ứng với hoàn cảnh mới. Mọi người đều nhất trí như thế.

- Nếu muốn, chị ấy có thể ở với em, - Candy nói xen vào rồi nhìn các chị với vẻ e ngại. - Nhưng em thường đi xa luôn.

- Tất cả chúng ta đều thích Annie ở với chúng ta nhưng ai cũng có khó khăn nếu ở cùng với Annie. Chị cũng bận việc, nhưng chị nghĩ Annie có thể ở lại New York với chị.

- Vậy chị định sao? Chị có kế hoạch như thế nào, cứ nói cho chúng em nghe. - Tammy nói, rồi nhấp rượu vang của bố. Cô biết Sabrina đã nghĩ ra kế hoạch gì đấy. Chắc chị đã có kế hoạch chu đáo mà chưa chịu nói ra.

- Các em nghĩ sao về việc Annie cùng ở với chúng ta?

- Sabrina nói rồi cười.

- Chị muốn nói Annie sẽ dọn đến ở với chúng ta trong một thời gian ư? Chị không thấy làm thế nó sẽ không ổn định à? Em thì sao cũng được, nhưng em nghĩ Annie không thể sống như dân

du mục, chỉ xách vali nay đây mai đó được, vì nó không nhìn thấy gì. Annie phải có chỗ ổn định, nhưng em không biết ở đâu. Chắc ta phải hỏi nó, - Tammy trầm ngâm đáp.

- Ta nên tính trước thì hay hơn, - Sabrina đáp, mắt nhìn hai em. - Chị đoán thế nào Annie cũng nghĩ đến chuyện này, nó sẽ tự hỏi mình muốn ở đâu, muốn sống như thế nào. Nhưng bây giờ tình hình đổi khác rồi, trước hết nó cần được giúp đỡ nhiều. Nếu chúng ta cùng dọn đến ở với nhau trong một năm thì sao? Chúng ta sẽ thuê một ngôi nhà rồi dọn đến ở với nhau, đợi cho đến lúc Annie tự túc được, hai em nghĩ sao? Sau một năm, chúng ta sẽ rút được kinh nghiệm. Nếu không ổn, chúng ta sẽ dọn về nhà riêng của mình, còn nếu thấy thích, chúng ta sẽ ký hợp đồng tiếp. Khi ấy, chắc Annie đã thích ứng với cuộc sống mới. Nhưng trong năm nay chắc cuộc sống của Annie sẽ khác xa cuộc sống trước. Các em nghĩ sao? - Cả Tammy và Candy đều kinh ngạc, và Chris cũng ngạc nhiên. Anh không biết mình có tham gia vào việc này được không, nhưng Sabrina hôn anh để cho anh yên tâm, cứ tham gia ý kiến tự do.

- Tôi góp ý kiến vào chương trình này được chứ? - Anh hỏi.

- Dĩ nhiên. Anh có thể tham gia công việc của gia đình nếu anh muốn.

- Giống chuyện ở hậu cung phải không? - Anh cười châm biếm. Anh thấy chuyện này hơi kỳ, nhưng các cô rất muốn anh góp ý. Trước đây anh không biết rõ các cô, họ thường tự ý hành động chứ không tham khảo ý kiến của người khác. Bây giờ mẹ họ mất rồi, không có người lo chuyện gia đình, anh nghĩ Sabrina tạm thời thay bà cầm lái con thuyền vậy. Anh nghĩ nếu cô làm việc nghiêm túc, công việc này sẽ là một thách thức cho cô, và có lẽ cho anh nữa. Nhưng anh muốn biết họ có làm theo ý kiến của Sabrina không. Anh nghĩ ý kiến này của cô sẽ có lợi cho Annie, vì hiện cô rất cần mọi người giúp đỡ trong bước đầu. Sau đó Annie phải tự mình bước đi và học cách sống tự lập. Sabrina cũng nghĩ như thế. Cô còn nghĩ mẹ họ sẽ đồng ý với kế hoạch này.

- Kế hoạch này rất tuyệt cho chị và cho Chris, - Tammy đáp. Cô thấy việc này bất tiện cho mình. - Hai người sống ở New York, còn tôi ở L.A. Làm sao tôi có thể tham gia được? Bỏ việc ư? Về đây làm gì? Ở New York tôi không có việc. Chương trình ở L.A. năm nay rất lớn. - Cô yêu em gái, nhưng không thể từ bỏ sự nghiệp vì em. Cô đã làm việc hết mình mới có cơ nghiệp như ngày nay.

- Em không làm cho đài truyền hình ở đây được à? - Sabrina hỏi. Cô biết Tammy rất thành công trong nghề, nhưng biết rất ít công việc của em.

- Ở đây không có chương trình hay. - Tammy đáp. Thỉnh thoảng cô ghét những kế hoạch nông nổi mà Sabrina đưa ra. - Các chương trình ở đây chỉ có phim nhiều tập, năm thì mười họa mới có chương trình thời sự. Về đây là một bước thụt lùi lớn và tất nhiên lương ít hơn nhiều. - Tammy có thể chấp nhận việc này, vì đã để dành được khá nhiều tiền, nhưng không thích nghề nghiệp giảm sút và thực ra cô không muốn từ bỏ các chương trình truyền hình. Bây giờ nó giống như con đẻ của cô.

- Còn em thì sao? - Sabrina hỏi Candy. Cô đang trầm ngâm suy nghĩ.

- Em không muốn rời bỏ ngôi nhà trên sân thượng cao ốc, - Candy đáp với vẻ băn khoăn, rồi mỉm cười. - Nhưng em có thể cho thuê lại ngôi nhà trong một năm. Về ở với các chị trong một năm chắc sẽ rất vui. - Candy thích ở với ai đó, ở một mình thật buồn. Nếu bây giờ sống với các chị, chắc cô sẽ hết cô đơn. Các chị của cô là những người bạn đường rất tốt, và cô biết Annie cần họ.

- Như thế chúng ta có ba người ở chung rồi, phải không? Khi Annie đã sẵn sàng tiếp tục cuộc sống, chúng ta sẽ nói cho nó biết ý kiến này. Chị không quan tâm đến nhà riêng. Vả lại, chị cũng không thích nó. Chris, anh nghĩ sao? - Sabrina hỏi anh, xem anh như người trong nhà, nhưng Chris lắc đầu.

- Miễn là các em gái của em không ngại, thì anh sẵn sàng đến ở. Xem ra cũng hơi phiền đấy, vì ba cô ở chung một nhà thì hơi nhiều phụ nữ, nhưng chỉ trong một năm chắc sẽ rất vui. Và em có thể ở lại với anh. - Chris đáp. Sabrina gật đầu. Điều quan trọng đối với cô là có người trong

nhà giúp đỡ Annie. Nhưng Candy phần lớn thời gian đi đây đi đó nên Sabrina phải tìm cách giúp đỡ Annie chấp nhận và làm quen với cảnh mù lòa. Sabrina biết Annie là người có ý chí, nên một năm có thể đủ cho cô gượng dậy và tiếp tục sống, miễn là Annie không tỏ ra quá chán nản. Sabrina hy vọng cô sẽ không như thế.

- Chị rất thích ý nghĩ này, - Sabrina nói. Candy cười khúc khích.

- Em cũng thích. Giống như vào ở trường nội trú vậy.

- Candy thường muốn vào ở trường nội trú, nhưng mẹ cô không muốn để cô đi. Bà rất muốn cô con út ở nhà cho vui, vả lại bà không tin tưởng giao cô cho trường nội trú. Bà tin ở nhà cô sẽ được chăm sóc tốt hơn nhiều. Các cô cũng vậy, nên Sabrina mới nảy ra ý định ấy. Mục đích chính của họ là giúp đỡ Annie. Bây giờ cô rất cần họ và chỉ có cách này họ mới giúp cô được. Chris rất ấn tượng với ý kiến này, chỉ có Tammy không tham gia được, điều này dễ hiểu thôi, vì sự nghiệp của cô là ở L.A.

- Và chúng ta sẽ được ở gần bố. Ông cũng cần thích ứng với cuộc sống mới.

- Nếu chị và bố không thích thì sao? Tammy hỏi.

- Khi ấy chúng tôi sẽ dẹp bỏ vấn đề này và ai về nhà nấy. Một năm không phải là dài. Chị nghĩ chúng ta có thể sống bên nhau trong một năm.

- Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn, - Tammy nói. - Từ trước khi vào đại học, chúng ta đã không sống với nhau rồi. Chị đi đã 16 năm, em 11 năm, Annie 8 năm. Còn Candy thì khi chúng ta đi, nó còn bé. Chuyện này chắc vui đấy, - Tammy cười nói. - Có lẽ vì chúng ta không sống với nhau nên mới thương yêu nhau. Chị có nghĩ đến điều đó không?

- Tôi nghĩ chúng ta nên cố gắng vì Annie, - Sabrina đáp. Sabrina cố nghĩ ra cách để giúp Annie mà không làm cho cô có mặc cảm sống phụ thuộc vào người khác. Sabrina muốn dành thời gian để giúp đỡ em, và Candy cũng vậy. Sabrina hiểu lý do Tammy không thể làm theo ý kiến của mình, là vì cô có công việc quan trọng ở L.A. chứ không phải do chống đối ý kiến ngày hôm nay. Sabrina biết em gái có việc quan trọng ở Bồ Đào Nha, không muốn bỏ nó vì đã làm việc khó nhọc mới có được như ngày hôm nay nên Sabrina tôn trọng quyết định của em, không ép. - Ngày mai chị sẽ gọi người môi giới địa ốc để hỏi xem bà ấy có nơi nào thích hợp cho ba người không. Chị và Candy sẽ cùng chi trả với sự đóng góp một phần của Annie từ tiền hỗ trợ của bố mẹ. Có lẽ bố sẽ góp tiền vào tiền thuê nhà, vì thuê ở đây Annie khỏi phải thuê ở Florence, mặc dù chị nghĩ tiền thuê ở đây rẻ hơn nhiều. Bây giờ Annie rất cần bố giúp đỡ.

- Tất cả các chị em đều biết ông có khả năng ấy. Bỗng Sabrina cau mày nói tiếp: - Nói đến việc này khiến chị nhớ ra. Chắc phải có người nào qua bên Ý để lấy đồ đạc của Annie và trả nhà cho chủ. Nó không thể tự làm việc đó được.

- Nếu Annie muốn ở Ý thì sao? - Tammy hỏi.

- Chị nghĩ nếu Annie tự lo cho mình được, chắc nó sẽ ở, nhưng ít ra cũng phải một năm nữa, còn bây giờ thì không thể được. Annie phải học tập trước đã, học cách sống của người mù để có thể tự sống được. Tốt hơn là nó phải sống với chúng ta để thích nghi dần, sau đó mới mong tự lập.

- Sắp tới sang châu Âu em sẽ lấy đồ đạc của chị ấy về, - Candy lên tiếng. Đây là cử chỉ rất tốt, mặc dù Tammy và Sabrina biết Candy là người luộm thuộm nhất trong bốn chị em, và còn quá trẻ. Những người khác thường giúp Candy, nhưng đây là dịp để cô trưởng thành. Cô là siêu mẫu, sống rất khác người, nhưng còn rất non nớt. Họ vẫn nghĩ cô còn bé bỏng. Nhưng có lẽ cô có thể tìm ra cách trả lại căn hộ ở Florenc và đem đồ của Annie về. Cô cố gắng làm công việc ấy giúp chị, vì cả Tammy lẫn Sabrina đều không có thì giờ để đi sang Ý, và bố họ cũng không.

- Đây, chị phải công nhận ý kiến của em rất hay, - Tammy nói, cô cười, cảm thấy hơi có tội vì không tham gia vào kế hoạch này, nhưng cô không thể làm được và những người khác đều biết.

- Kế hoạch này sẽ giúp Annie rất nhiều. - Họ vẫn còn nhiều việc khó khăn phải vượt qua như nói cho Annie biết về mẹ họ, hay việc cô bị mù, rồi chuyện Charlie, kẻ bạc tình đã trốn tránh

trách nhiệm với cô. Đó là những sự thật hết sức đau đớn và nếu cuộc sống với các chị em sẽ giúp cho Annie trong năm đầu, thì tất cả họ đều đồng ý rằng đáng để họ làm thử việc này. Họ chúc mừng nhau bằng rượu vang Bordeaux hảo hạng của bố, và Chris tham gia với họ. Sabrina đi tiên phong và khi tìm ra được nhà, cô sẽ báo cho mọi người biết, dù là nhà đá nâu mà giá cả phải chăng thì họ cũng sẽ bằng lòng.

- Chắc chị không để nước đến chân mới nhảy chứ? - Tammy nói với vẻ thán phục, mắt nhìn người chị cả. - Em cũng nghĩ đến chuyện có thể làm gì cho Annie, nhưng em nghĩ ở L.A. cô ấy không hạnh phúc được.

- Chị cũng không, - Sabrina đồng ý. - Bây giờ công việc chúng ta cần phải làm là thuyết phục Annie tin vào việc này. - Họ không biết Annie sẽ phản ứng ra sao. Cô ấy có rất nhiều việc phải thích ứng trong những ngày tới, nghĩ đến chuyện đó, Sabrina cảm thấy bồn chồn lo sợ.

- Nào, nâng ly chúc các em, - Sabrina đưa cao ly lên nói.

- Chúc người phụ nữ tuyệt vời nhất trên đời, - Chris nói thêm.

- Chúc mẹ, - Candy nói nho nhỏ. Mọi người cùng im lặng một hồi lâu rồi uống một hơi dài.

Chương 9

Gia đình Adams còn phải chịu cảnh đau đớn cuối cùng về cái chết của người mẹ là lễ chôn cất bà vào ngày thứ tư. Sabrina đã yêu cầu ông linh mục làm lễ ngắn gọn. Tro của mẹ cô được đựng trong cái hộp gỗ gụ xinh xắn. Không ai muốn nghĩ đến việc bà đã biến mất khỏi cuộc đời họ và chỉ còn gậy nầm tro tàn ít ỏi này. Cái chết của bà vẫn còn gây cho họ sự sững sốt, bàng hoàng. Bây giờ họ để bà nằm đây, trong nghĩa trang, bên cạnh người xa lạ ở khu đất của gia đình.

Mọi người đều mong việc chôn cất tiến hành thật nhanh, do đó Sabrina và Tammy khi bàn với nhau ở nhà tang lễ đều đồng ý rằng không nên để cho mọi người đau khổ thêm trước việc an táng này. Họ đem ý kiến này nói với bố và được ông đồng ý.

Vì thế vị linh mục cầu kinh rất ngắn gọn trong buổi lễ. Họ mừng vì Annie còn sống, cô đã không chết cùng mẹ trong tai nạn. Vị linh mục cũng như những người khác không hề biết Annie bị mù. Sau này họ sẽ biết khi gặp cô, còn bây giờ gia đình hoàn toàn giữ bí mật. Vấn đề này rất đau đớn cho họ, nhất là Annie, khi cô biết mình bị mù, chắc cô sẽ rất đau đớn. Họ không biết khi nào nên nói cho Annie biết, họ muốn tham thảo ý kiến bác sĩ trước. Sabrina sợ nói cho Annie biết sự thật sớm quá, cô sẽ quá đau đớn không những về cái chết của mẹ mà còn về số phận hẩm hiu của mình. Nhưng họ không thể đợi lâu hơn được, vì bác sĩ sẽ tháo băng ở mắt Annie vào cuối tuần. Cho nên không thể giấu sự thật lâu hơn nữa. Và bố họ cứ nhất quyết cho rằng bác sĩ đã khám sai. Ông không tin cô con gái xinh đẹp của ông lại bị mù. Trong năm ngày qua, mọi việc đã diễn ra quá tệ. Gia đình họ trước đó không bao giờ gặp những chuyện buồn như thế này.

Khi các cô ra về, Sabrina đến cầm nhánh hồng trắng trên cái giá để bên cạnh hộp đựng tro của mẹ. Jim cảm thấy nhất cử nhất động của các con đều làm cho ông đau nhói trong tim. Ông đứng bên mộ một lúc lâu, các cô con gái đều hiểu sự đau khổ của bố nên im lặng. Cuối cùng Sabrina quay lại, nắm cánh tay ông.

- Thôi bố, ta về thôi.

- Bố không thể để cho mẹ con ở đây như thế này, Sabrina. - Ông nói, nước mắt chảy xuống má. - Tại sao có chuyện như thế này? Tất cả chúng ta đều yêu mẹ con mà.

- Phải, đúng thế. - Cô đáp, đưa khăn lau nước mắt. Jane là tình yêu lớn nhất trong đời Jim. Ông không thể nào tin nổi bà đã chết. - Có lẽ như thế hay hơn, - Sabrina dịu dàng nói. Ông vẫn đứng yên nhìn cái hộp tro. - Bố sẽ nhớ mãi hình ảnh mẹ xinh đẹp và trẻ trung như vậy. - Jane sẽ không bao giờ thay đổi, mãi mãi xinh đẹp, nhiệt tình, năng động và trẻ trung. Bà sinh động, hấp dẫn cho đến ngày cuối cùng. Họ sẽ luôn luôn nghĩ đến bà như vậy. Mẹ họ là người rất tuyệt vời.

Nghe con nói, ông gật đầu, không nói tiếng nào với cô. Ông lấy nhánh hoa hồng trắng để trên nắp hộp cùng với những đóa hoa khác, rồi lấy nhánh khác cầm ở tay và cúi đầu bước đi. Trong mấy ngày qua, ông vô cùng đau khổ, các con ông đều biết rất rõ. Chỉ trong năm ngày mà ông có vẻ như già đi mười tuổi.

Bố Sabrina không nói gì, vào ngồi trong xe bên cạnh cô. Suốt đường về nhà, ông nhìn ra cửa sổ. Tammy cũng ngồi trong xe với họ. Chris và Candy đi trong xe khác. Tang gia kéo dài ba ngày mệt mỏi, nào là đón khách đến thăm, nào là lo lễ lạc, và sau đó hàng trăm khách đến nhà ăn uống. Bây giờ những việc phiền phức ấy đã hết, họ chỉ làm lễ an táng gọn nhẹ rồi thôi. Họ định giữ tro mẹ ở nhà, nhưng Sabrina và Tammy nói rằng làm thế sẽ khiến họ đau khổ thêm, nhất là cho bố. Lặng lẽ đưa cái hộp tro ra nghĩa trang sẽ tốt hơn. Sabrina có cảm giác rằng mẹ họ thích làm như thế. Bà không thể trối trăng gì trước khi chết, nên họ bàn nhau nên làm vậy và dĩ nhiên có sự đồng ý của bố. Ông chỉ muốn cơn ác mộng này chấm dứt, và ông muốn nghĩ rằng bà đi vắng đâu đó rồi sẽ trở về cho bớt đau khổ. Sabrina cũng nghĩ hình bóng mẹ sẽ còn mãi trong tâm tư, tình cảm của họ và có cảm giác giống như bà đi xa nghỉ ngơi dài ngày rồi sẽ về.

Sabrina biết rằng bây giờ họ phải tập trung vào Annie. Nào cô đã dần hồi phục, nhưng phải tập thích ứng với cuộc sống mới đầy thách thức vì cảnh mù lòa. Họ chưa biết họ phải làm sao để

giúp cô, nhưng cô phải tập thích nghi với cuộc sống mới trong cảnh tối tăm. Đây là việc không phải dễ.

Khi họ về nhà, bố cô nói ông cần phải đến ngân hàng vào chiều hôm đó. Sabrina đề nghị đi với ông, nhưng ông nói muốn đi một mình. Giống như những người khác, cô cố đi theo bố để giúp đỡ ông khi ông cần. Còn khi ông muốn ở một mình, cô sẽ để cho ông được toại nguyện. Ông cũng giống như các con, tinh thần bị dao động rất lớn. Thỉnh thoảng chuyện bị đất trong gia đình làm cho ông gần như hoàn toàn suy sụp, thỉnh thoảng ông thấy bình thường trở lại, rồi bỗng nhiên thấy chán nản, đau khổ trước cái chết của vợ. Ông cảm thấy như cả thế giới bị đảo lộn.

Ông đã báo cho văn phòng biết rằng họ đừng đợi ông trong tuần đó và có lẽ cả tuần sau nữa. Ông muốn đợi khi nào khỏe mới đi làm lại. Ông làm cố vấn đầu tư từ lúc mới khởi nghiệp, khách hàng của ông rất thông cảm cho vì cái chết của vợ ông. Những khách hàng quan trọng đã được thông báo, nhiều người đã gửi hoa đến chia buồn.

Gia đình họ còn đông đủ cho đến cuối tuần. Sau đó, Tammy sẽ về California, Chris đi làm lại và bố họ chắc cũng thế. Sabrina nghĩ rằng ông đi làm cho vui, nhưng những người khác không đồng ý. Trông ông có vẻ mệt mỏi, yếu đuối, sụt mất mấy cân. Họ sợ rằng việc mẹ mất đã có ảnh hưởng lớn đến ông, khiến ông thành người bị quan trọng nháy mắt. Ông trở nên già nua đến tội nghiệp. Họ rất sợ khi thấy ông đau đớn, lạc lõng vì mất vợ.

Sau lễ an táng, Sabrina vào trong thư phòng một mình, gọi cho người môi giới địa ốc ở New York, nói với bà ta rằng cô cần thuê một ngôi nhà. Nhà có ba phòng, vì Tammy bận việc ở California nên sẽ không sống cùng họ. Sabrina dặn bà ta rằng ngôi nhà phải sáng sủa, có ánh nắng mặt trời, chỉ cần một tầng, với ba phòng ngủ thơm mát có phòng tắm riêng, phòng khách rộng, phòng ăn, thậm chí có phòng giải trí để khi cần sẽ dùng. Họ muốn nhà có người gác cổng để bảo đảm an ninh, vì Candy về nhà bất cứ giờ nào, và Annie cần sự giúp đỡ khi cô ra vào nhà. Sabrina và Candy không phải lúc nào cũng có mặt ở nhà để giúp Annie, họ còn có công việc. Họ muốn ngôi nhà ở vùng Upper East Side hơn là ở Soho, Tribeca hay Chelsea. Sabrina thì thích ở khu phía Bắc thành phố, còn Candy đáp rằng cô không quan tâm nhà ở đâu, miễn cô ở gần các chị là được. Cô có căn hộ ở sân thượng tòa cao ốc, cô định sẽ cho thuê căn hộ này. Ngôi nhà đẹp hay có khung cảnh đẹp chẳng ảnh hưởng gì với cô. Cô không bận tâm trang trí nhà cửa hay sửa sang nó. Cô thường đi đi về về nên không ngó ngàng gì đến nhà cửa. Giống như Sabrina, cô chỉ quan tâm đến vấn đề an ninh, muốn được bảo đảm về tính mạng khi về nhà vào đêm tối.

Người môi giới địa ốc trả lời một cách chân thành:

- Yêu cầu như vậy là cao, nhưng tôi sẽ cố gắng tìm thử cho cô. - Sabrina nói họ không cần nhà có nhiều hành lang rộng hay có cảnh đẹp, mà chỉ cần căn hộ thoải mái trong một chung cư phù hợp là được. Điều quan trọng là có chỗ để họ ở chung với nhau và Annie cảm thấy thoải mái. Cô cần có sự yên ổn để vượt qua những khó khăn ban đầu trong cuộc sống mới. Sabrina cũng hy vọng họ tìm được chỗ có nhà bếp thuận lợi để nấu ăn. Họ hy vọng nhờ có Sabrina mà Chris thường lui tới để nấu ăn cho họ.

Anh là người có tài nấu nướng. Sabrina muốn học hỏi anh, nhưng cô quá bận việc đến nỗi có khi bỏ cả ăn. Candy lại càng ít ăn nữa. Tammy thì đỡ hơn. Sabrina nhiều bữa chỉ ăn rau, lâu lâu mới ăn một bữa thịnh soạn để bù vào những lúc không ăn ấy. Nhưng cô rất ít khi được như thế.

Người chuyên trách về địa ốc hứa sẽ gọi cho cô khi đã tìm ra được căn nhà như đã yêu cầu. Cô nói kế hoạch của họ cho bố nghe khi trên đường từ nghĩa trang về nhà, bố cô cười.

- Các con làm thế hay đấy. Giống như ngày xưa, khi các con sống với nhau ở nhà. Bố hình dung lại cảnh các con chơi đùa với nhau. Còn Chris nghĩ sao về chuyện này, Sabrina? Sống với nhiều phụ nữ như thế là một sự thách thức cho đàn ông đấy. - Sabrina nói Chris bây giờ đã quen như thế rồi. Bất kỳ cô sống ở đâu, nhất là khi sống với các em gái, anh đến thăm họ lúc nào cũng gặp cảnh ồn ào, náo nhiệt. Họ thích sống trong không khí như thế và Chris có vẻ dễ thích ứng với hoàn cảnh.

Chắc Annie sẽ xuất viện trong vài tuần nữa, nên Sabrina muốn có nhà sớm để họ dọn đến. Khi đã tìm ra nhà mới, cô phải thông báo chuyển nhượng căn hộ của mình, và Candy sẽ cho thuê căn hộ trên sân thượng tòa cao ốc. Nếu cần, cô sẽ trả tiền thuê nhà với các chị, đồng thời trả tiền thuê người chăm sóc ngôi nhà trên sân thượng. Dù cô là em út, nhỏ nhất trong nhà, nhưng lại kiếm được rất nhiều tiền nhờ làm người mẫu, nên có thể rộng rãi hơn các chị. Ngay cả Tammy làm nghề đạo diễn thành công ở Hollywood cũng không làm ra nhiều tiền bằng Candy. Candy xác nhận rằng làm siêu mẫu tiền vô như nước, và cô rất được hâm mộ.

Trên đường từ nghĩa trang về nhà, bố họ nói rằng ông muốn trả tiền thuê nhà phần của mình, hơi nhiều hơn một chút cũng được để giúp họ. Ông muốn trả một nửa, vì ông nghĩ việc giúp đỡ em của các cô rất tốt, nhưng ông không tin Annie sẽ mù vĩnh viễn. Ông nói có lẽ ngày nào đó, Annie có thể thấy lại. Nghĩ đến chuyện cô con gái xinh đẹp bị mù suốt đời, ông không chịu được. Sabrina nghĩ rằng với thời gian, bố cô sẽ tin đây là sự thật. Còn bây giờ, ông vừa mới mất vợ, gần mất cô con gái, rồi trong tương lai cô ấy sẽ bị mù lòa, những chuyện ấy dồn dập làm ông hoang mang, sửng sốt. Ông không chấp nhận được các việc bất hạnh cùng xảy ra một lúc, không tin những chuyện đã xảy ra trong những ngày vừa qua. Các cô con gái của ông phải cố gắng hết sức mới tin. Còn Annie chưa biết gì về chuyện này.

Khi họ về nhà, Tammy và Chris làm bánh xăng uých cho mọi người ăn. Người ta ghé vào đem cho họ những giỏ thức ăn nhanh, ngon và những bữa ăn nấu sẵn để nhiều trong bếp. Cảnh tượng giống như lễ Giáng sinh khi bạn bè và khách hàng của bố gửi biểu thức ăn và rượu vang ngon đến nhà. Nhưng đây không phải thức ăn biếu tặng nhân lễ Giáng sinh. Sabrina quá ngán lẽ lạc, vì chính ngày lễ mà mẹ họ đã chết.

Chiều đó, khi các cô đến thăm Annie thì bố họ đi đến ngân hàng. Chris tự nguyện lái xe đưa ông đi. Ông còn quá đờ đẫn nên các con ông không muốn ông lái xe. Không ai trong nhà muốn có thêm tai nạn nữa. Khi Jim ra khỏi xe, Chris ngạc nhiên thấy ông mang túi xách trên vai và xách chiếc vali nhỏ. Chris không biết ông sẽ làm gì, nhưng ông có vẻ quyết tâm làm gì đó. Trên đường đến ngân hàng, ông nói rất ít với Chris, anh thấy đây là điều bất thường.

Khi Tammy, Candy và Sabrina đến bệnh viện thì Annie đang ngủ. Họ ngồi trong phòng đợi một hồi chờ cô dậy. Người y tá nói cô đang ngủ ngon, hôm nay cô có vẻ vui, tinh thần sáng khoái. Các chị em cố nghĩ rằng sự vui vẻ này sẽ không lâu. Đến cuối tuần, sự thật sẽ làm cho Annie đau khổ như cơn địa chấn mạnh.

Một lát sau, Annie tỉnh dậy. Cô có cảm giác Tammy ngồi gần bên giường cô. Trong thời gian mắt bị băng, thính giác cô trở nên nhạy bén hơn, và mỗi lần có người chị hay em nào của mình đứng gần là cô đoán ra ngay.

- Chào Tammy, - Annie nói. Tammy nhìn cô cười và hôn má cô. Hai chị em cười với nhau, dù Annie không nhìn thấy chị.

- Sao em biết chị? - Tammy ngạc nhiên hỏi.

- Em ngửi mùi nước hoa của chị. Còn chị Sabrina ở đấy kìa. - Cô chỉ về chỗ Sabrina đang đứng.

- Thật là lạ, - người chị cả lên tiếng. - Chị không xúc nước hoa. Chị quên nước hoa ở New York.

- Em không biết, - Annie đáp rồi ngáp. - Em có cảm giác vậy thôi. Hình như Candy đang nằm ở cuối giường em.

- Mọi người bật cười, Annie nói rất đúng. - Mẹ đâu rồi? -

Annie hỏi một cách tự nhiên và muốn biết mẹ ở đâu.

- Bố có việc phải đi ngân hàng, - Tammy đáp, hy vọng sẽ làm cho Annie chuyển chủ đề. Cô làm ra vẻ mẹ cùng đi với bố, để khỏi nói dối Annie.

- Bố đi ngân hàng làm gì? Tại sao bố không làm việc. Mà hôm nay thứ mấy nhỉ?

- Thứ tư, - Sabrina đáp. - Bố nghỉ làm một tuần.

- Thế à? Bố không bao giờ nghỉ làm. - Annie cau mày suy nghĩ. Ba chị em nhìn nhau với ánh mắt lo lắng.

- Các người nói dối, phải không? - Annie nói với giọng buồn bã. - Chắc mẹ bị bệnh, nếu không mẹ đã đến đây rồi. Nếu mẹ biết em bị bệnh, bà sẽ không đi với bố đâu. Có chuyện gì thế? - Annie gay gắt hỏi. - Chuyện xấu lắm phải không? - Mọi người im lặng một hồi lâu. Họ không muốn nói cho Annie biết sự thật sớm, nhưng cô không để cho họ có thì giờ trì hoãn. Annie muốn câu hỏi của mình phải được đáp ngay, không chần chừ, trì hoãn. Cô không thích người khác giấu giếm cô sự thật. Mặc dù cô là họa sĩ, nhưng rất trung thực, thẳng thắn. - Chuyện gì đã xảy đến cho mẹ? Mẹ đâu rồi? - Ba chị em không biết nói sao, họ sợ cô bị sốc mạnh. - Nào, nói đi, các người làm cho tôi nổi điên. - Annie tỏ ra nôn nóng, bức bối. Họ không muốn nói cho cô biết sự thật, nhưng bây giờ cô đã bình phục rồi.

- Chuyện rất xấu, Annie à. - Tammy nói nhỏ, đến đứng gần bên giường để cô em có thể nghe lời mình. Những người khác cũng tự nhiên đến sát bên giường cô. Candy nắm bàn tay Annie. - Tai nạn xảy ra quá ác liệt. Ba chiếc xe hơi đâm phải nhau.

- Em nhớ khi mẹ mất tay lái, em nhìn qua thấy mẹ không điều khiển được xe, rồi xe đâm vào xe cô đang chạy đến phía trước, và mẹ văng ra khỏi xe. Em không biết mẹ ở đâu. - Jane văng sang lối đi của xe ngược chiều nhưng cảnh sát tuần tra nói rằng khi ấy bà đã chết vì bị những ống nước bằng sắt đập vào người. Những ống nước này đã đập vào đầu Jane và bà chết ngay tại chỗ, còn Annie thoát chết trong gang tấc. - Nhưng sau đó, em không nhớ gì hết. - Cô nói nhỏ.

- Em bị kẹt trong xe, đầu bị u một cục rất nặng. Phải mất nửa giờ người ta mới đưa em ra được. May thay họ đã đến cứu kịp thời. - Sabrina nói tiếp lời Tammy. Họ nói năng rất khớp nhau. Mẹ họ thường gọi họ là con quái vật bốn đầu. Nếu nói với một người, xem như cả bốn đều biết. Nếu họ nghĩ ai đó bất công, không tốt với chỉ một người, thì chỉ có Chúa mới giúp người đó thoát khỏi sự phản đối của tất cả. Sự thế không có gì thay đổi nhiều. Bây giờ họ lớn lên, bình tĩnh hơn, có công việc riêng, nhưng vẫn gắn bó với nhau, có cùng quan điểm về nhiều thứ và sẵn sàng bênh vực nhau.

- Các chị vẫn chưa nói cho em biết mẹ đang ở đâu. - Họ biết không cách gì giấu Annie được nữa. Cô quá kiên quyết và đã tỉnh táo. Khó mà không nói cho cô biết.

- Có phải mẹ nằm ở phòng bên cạnh không? - Tammy nhìn Sabrina, lắc đầu. Họ đứng gần giường, người sờ bàn tay, người nắm cánh tay, người sờ mặt cô. Cô cảm nhận được họ đang đứng rất gần, sự gần gũi vừa làm cho cô thoải mái, vừa nói lên điều gì đó không hay. Cô cảm thấy có chuyện gì kinh khủng đã xảy ra. Cảm giác của cô nhạy bén hơn bao giờ, điều này làm cho mọi người vui mừng, nhưng trong trường hợp này cô lại rất hoài nghi.

- Mẹ không nằm ở phòng bên, Annie à, - Tammy đáp nhỏ, vì cô ở gần Annie nhất. - Tai nạn xảy ra quá bất ngờ. Các ống nước đập vào người mẹ, bà chết ngay tại chỗ. - Annie há hốc miệng sững sốt, không thốt lên được tiếng nào. Rồi cô quờ quạng hai tay, sờ mọi người, nắm chặt tay họ. Thấy vậy, cả ba cô đều khóc và Annie cũng khóc. Cả ba cô đều thấy biểu hiện đau đớn, sững sốt nơi Annie. Họ đã đau khổ bốn ngày rồi, đã quen cảnh này rồi, còn Annie thì mới bắt đầu làm quen với nó.

- Mẹ đã chết ư? - Annie thì thào nói một mình trong hoảng loạn. Cô muốn nhìn mặt các chị em, nhưng miếng băng che mắt làm cho cô không thấy. Bác sĩ nói phải để băng thêm ít ngày mới tháo. Cô muốn tháo băng ra, nhưng cô không làm sao giật ra được.

- Phải, mẹ chết rồi! - Sabrina đáp. - Chị rất buồn. Chị rất buồn khi thấy em phải chịu đựng cảnh như thế này.

- Ôi lạy Chúa, khủng khiếp quá! - Annie nói. Nước mắt chảy ướt tấm băng che mắt, cô cảm thấy mắt nóng như lửa đốt. Việc này làm cho sức khỏe của Annie xấu thêm. Cô ngồi khóc rùng, ba chị em nắm giữ cô, như ba thiên thần hộ vệ chăm sóc cô. Nhưng vị thiên thần dịu dàng nhất đã chết. Annie không hiểu nổi chuyện này. Cô không chấp nhận được chuyện này còn hơn các chị em khác. Đây là điều quá tệ hại, chưa bao giờ cô nghe nói đến, giống như các chị em cô, dù

chuyện đã xảy ra bốn ngày rồi. Không ai thấy bình tĩnh trước chuyện này, dù họ cố làm cho bố nghĩ rằng họ bình tĩnh. Cuối cùng Annie hỏi: - Bố như thế nào? - Cô lo cho bố.

- Không được tốt, - Candy đáp. - Nhưng mấy chị em cũng không hơn gì. Em suy sụp hoàn toàn còn các chị Sabrina và Tammy đã cố gắng lo hết mọi việc. Hai chị ấy quá tuyệt. - Candy kể cho Annie nghe đầy đủ chi tiết. Annie không biết gì hết về những chuyện đã xảy ra.

- Em chắc không dự đám tang được phải không? - Cô hỏi, giọng đau đớn. Thực ra cô không muốn đến dự, nhưng nghĩ nếu không tham dự, có vẻ như mình đứng ngoài cuộc. Nhưng không còn cách chọn lựa nào khác. Họ không biết khi nào cô tỉnh lại nên không thể đợi. Đợi cô là chuyện rất khó khăn cho bố, ngay cả với họ. Họ cần làm cho xong các nghi thức của tang lễ, dù không có Annie họ cũng phải làm.

- Đám tang diễn ra hôm qua rồi, - Sabrina đáp. Annie không thể tin nổi. Mẹ họ đã chết. Cô không nghĩ chuyện như thế có thể xảy ra. Các chị em cô vẫn còn bàng hoàng chưa tin vào những gì đã xảy ra.

- Tội nghiệp bố... Tội nghiệp chúng ta... Tội nghiệp mẹ, - Annie khóc nức nở. - Chuyện xảy ra quá khủng khiếp, - thật vậy, chuyện ngoài sức tưởng tượng của cô. Nhưng bây giờ cô mới là người đáng thương nhất, đáng thương hơn cả mẹ họ. Tuy chết trẻ nhưng bà đã sống vui sướng, hạnh phúc cho đến phút cuối. Chính Annie bây giờ mới phải đương đầu với bao thử thách, cuộc đời cô bỗng nhiên gặp bất hạnh, cô sẽ không còn đôi mắt để chiêm ngưỡng các họa phẩm, để vẽ tranh, và theo đuổi sự nghiệp hội họa. Annie đã bị mù khi còn rất trẻ. Họ rất đau lòng cho cô, như đau buồn vì mẹ họ.

Chiều hôm đó, họ ở lại với Annie lâu hơn. Họ không muốn để cô một mình sau khi đã nói cho cô biết tin mẹ họ qua đời. Khi thì họ ngồi yên lặng nắm tay nhau, khi thì khóc hay cười qua màn lệ trước những câu chuyện mà có người nhớ còn những người khác thì đã quên. Họ gần gũi nhau như ngày xưa, chính vì đã mất mẹ mà họ gần bó thân thiết hơn bao giờ hết. Họ là bốn người phụ nữ rất khác biệt nhau nhưng lại hết sức thương yêu nhau, kính trọng nhau. Đây là món quà quý giá dành cho mẹ họ và cũng để làm vui lòng bố họ.

Đến bảy giờ họ mới từ bệnh viện ra về. Annie mệt phờ, và họ cũng vậy. Khi ngồi trên xe họ nói nhiều về Annie. Vào nhà, họ thấy Chris đang nói chuyện với bố. Anh nói rằng có đến hơn chục người đến thăm, gửi lời chia buồn với họ. Mẹ họ đã để lại trong lòng mọi người sự kính trọng hết mực. Bà là một người vợ hiền, một bà mẹ tốt, một người bạn thân thương, một người hoạt động hăng say cho nhiều tổ chức từ thiện. Bà được rất nhiều người thương yêu chứ không chỉ có chồng con.

Tammy đề nghị nên mua thức ăn làm sẵn của Trung Hoa hay sushi của Nhật để Chris khỏi nấu nướng, nhưng bố họ nói rằng ông có chuyện muốn nói. Ông có vẻ buồn rầu, dao động, nhưng quả quyết. Ông bảo họ theo ông vào phòng ăn. Chris đã biết việc gì rồi nên không vào theo, anh không muốn tham gia vào chuyện riêng của gia đình họ. Đây là chuyện riêng tư trong nhà. Sau khi hai người đi ngân hàng vào chiều hôm đó, ông đã nói cho anh biết. Chuyện ông làm khiến anh rất ngạc nhiên. Ông nghĩ việc này có vẻ hơi sớm, nhưng ông nói rằng có các con tề tựu ở nhà như thế này thì còn nhiều tháng nữa mới đến. Và ông biết chính vợ ông cũng rất muốn làm việc đó. Việc sớm thật đấy, nhưng hợp lúc. Suốt đời, bà rộng lượng với chồng con và bạn bè.

Các cô theo bố vào phòng ăn và cảnh tượng trước mắt làm họ ngạc nhiên hết sức. Họ không ngờ có việc như thế, vì trước đó bố họ không nói gì. Tammy đau đớn, lùi lại một bước. Sabrina lấy tay che mắt một lát. Còn Candy đứng yên, bật khóc.

- Ôi bố... - Tammy cất tiếng. Thấy những thứ quen thuộc này, cô rất đau đớn. Đó là quà tặng của bố cho mẹ, bây giờ sắp là của họ.

Ông cho hết nữ trang của bà lên bàn, xếp thành từng dãy gọn gàng. Những chiếc nhẫn, vòng tay và hoa tai quen thuộc mẹ họ thường mang, chuỗi hạt ngọc của bà ngoại, quà ông đã tặng bà bao năm nay vào dịp sinh nhật, Giáng sinh, những sự kiện quan trọng như ngày sinh của họ. Vì ăn nên làm ra nên quà tặng gia tăng qua năm tháng. Quà không phải là những nữ trang quý giá,

như một số mà Tammy đã thấy ở Hollywood, hay Candy đeo để trình diễn thời trang cho tờ Vogue, hoặc quảng cáo cho cửa hàng Tiffany, Cartier nhưng chúng là những thứ rất dễ thương mà mẹ họ đã mang và trân trọng. Mỗi thứ ở trên bàn sẽ nhắc họ nhớ đến mẹ mỗi khi họ mang chúng. Nhưng họ có cảm giác như đã lục thùng đựng đồ nữ trang của bà trong khi bà đi vắng, ăn cắp chúng, và khi bà về phải giải thích cho bà biết lý do. Họ vẫn cố tin rằng bà sẽ về. Bà nữ trang của bà ra tức là bố họ đã tin bà ra đi mãi mãi. Bỗng nhiên họ thấy mình trưởng thành hơn, dù tuổi tác bao nhiêu. Họ không còn mẹ nữa, phải tự xoay xở mọi việc.

- Bố, bố có tin làm thế này là đúng không? - Sabrina hỏi, mắt ướn lệ. Tammy đang khóc thút thít, cảnh tượng thật buồn.

- Tin, bố rất tin. Bố không muốn đợi các con về nhà đầy đủ vào dịp lễ Tạ ơn. Annie không có mặt ở đây, nhưng các con biết rằng bây giờ nó không thấy để chọn món gì. Các con chọn giúp cho nó, hay là sau này đổi cho nhau nếu các con bằng lòng. Bố muốn các con theo thứ tự mà chọn, từng người một. Ai lớn chọn trước, nhỏ chọn sau. Mẹ muốn các con đều có phần. Phần nào cũng có đồ đẹp. Bây giờ các thứ ấy thuộc về các con. Ông nói xong, bèn bước ra khỏi phòng, lau nước mắt đang chảy xuống má. Ông để nữ trang lại cho các con, ông nghĩ rằng làm thế là công bằng. Thêm vào đồ nữ trang, ông còn lấy ra bốn cái áo lông của bà để chia cho họ, hai cái áo lông chồn Bắc Mỹ, một cái áo lông chồn hương, và một cái áo lông linh miêu. Cái áo lông linh miêu ông đã mua tặng bà vào lễ Giáng sinh vừa qua. Mỗi cái vắt trên mỗi ghế ở bàn ăn. Thấy thế, các cô rất đau lòng.

- Sabrina ngồi xuống bàn, nhìn đồ nữ trang rồi nói: Chúng ta bắt đầu sao đây?

- Chị đã nghe bố nói rồi, - Tammy buồn rầu đáp. - Theo tuổi mà chọn, chị trước, rồi đến em, Annie, Candy. Ai chọn cho Annie. - Chúng ta sẽ chọn vì biết nó thích gì rồi. - Annie đeo rất ít nữ trang, cô thích đeo những chiếc vòng bạc có màu ngọc lam. Đồ nữ trang của mẹ họ thường quý giá và sang trọng hơn thế nhiều, nhưng cũng có những thứ trông rất hợp với Annie. Cho dù cô không muốn đeo thì những thứ này cũng giúp cô nhớ về mẹ, nên cô cần phải có. Ai cũng biết món đồ mà mẹ đeo khi mình ra đời. Chiếc vòng tay bằng ngọc xa phía nhỏ là của Sabrina, chiếc nhẫn bằng hồng ngọc là của Tammy, chiếc dây chuyền đeo cổ bằng ngọc trai là của Annie, và chiếc vòng đeo tay bằng kim cương là của Candy. Candy nhỏ hơn Sabrina mười ba tuổi, lúc này gia đình họ đã làm ăn phát đạt. Họ đứng quanh bàn ăn để chọn nữ trang rồi sau đó đeo vào người. Chiếc nhẫn hồng ngọc rất vừa vặn ngón tay của Tammy, cô nói sẽ không bao giờ tháo nó ra.

Lần lượt từng người, họ chọn những thứ mà họ nhớ rất rõ. Có vài thứ của bà ngoại họ, tuy cũ nhưng rất đẹp. Những đồ trang sức này có vẻ như vào thập kỷ bốn mươi, một vài thứ bằng ngọc Topaz có màu vàng, vài thứ bằng ngọc có màu xanh nước biển, và một thứ bằng đá tinh xảo. Họ chọn thứ này cho Annie vì cô thích nó, và họ đồng ý rằng cái trâm có khuôn mặt rất giống cô. Bố mẹ họ chắc không ai ngạc nhiên về việc các chị em quý trọng nhau. Khi một người thích vật gì, những người kia liền rút lui và nhường lại. Có những thứ chẳng có ai thích, nhưng họ vẫn lấy vì tình cảm. Có một cái trâm bằng ngọc xa phía bố đã mua tặng mẹ họ nhân ngày sinh nhật lần thứ 50 của bà, hai người em đều nói Sabrina nên lấy cái đó, và cô nhận. Có những đôi hoa tai rất hợp với Tammy, lại có những chiếc khuyên bằng kim cương mà mẹ họ đã đeo khi còn trẻ bây giờ trông rất hợp với Candy, và cũng có những chiếc vòng tay rất tuyệt, họ nói nên để cho Annie. Đồ nữ trang của mẹ họ rất xinh xắn, dễ thương. Khi chọn được một nửa, họ bắt đầu cười nói, vừa đeo nữ trang vừa bình phẩm nhau. Tâm trạng họ vừa vui vừa buồn.

Cuối cùng, mỗi người đều có hai ba thứ rất đẹp, và một số khác ít giá trị hơn, nhưng rất ý nghĩa với họ, và họ vui sướng đã cùng nhau chọn cho Annie. Nếu Annie không thích những thứ mà họ đã chọn, họ sẽ đổi cho cô cái khác. Đeo những thứ ấy có lẽ trông họ chừng chặc hơn nhiều, nhưng họ nghĩ thời gian qua mau và họ sẽ đến cái tuổi ấy nhanh thôi. Chia đồ nữ trang xong họ chia đến áo lông.

Các cô nghĩ rằng Annie rất thích áo choàng lông chồn màu nâu đỏ vì nó có màu gần giống với mái tóc màu hạt dẻ của cô, và rất vừa vặn với cô. Cái áo lông chồn màu đen lại rất hợp với Sabrina, cô mặc áo vào trông rất đài các, vì kiểu may rộng rãi, mẹ họ chỉ mặc chiếc áo này vào

những dịp đi xa. Cái áo lông chồn màu nâu đậm rất hợp với Tammy, cô nói sẽ mặc áo này đi dự giải Emmy sang năm. Còn cái áo lông linh miêu ngắn hở đùi không ai mặc đẹp bằng Candy, vì nó rất hợp với thân hình mảnh khảnh và cặp chân dài của cô. Hai ống tay áo hơi ngắn, nhưng cô thích thế. Mẹ cô đã nói rằng bà chỉ mặc có một lần, và tất cả bốn cái áo lông chồn vẫn còn mới. Jane chỉ mặc chúng vào những dịp đi chơi ở thành phố hay những dịp trọng đại. Mẹ họ có sở thích về lông thú, và trong những năm vừa qua, bà đã dành nhiều ưu tiên cho sở thích này. Thời còn trẻ, bà mặc cái áo lông cừu của bà ngoại, nhưng chiếc áo quá cũ, đành vứt bỏ. Những chiếc áo lông này rất hợp thời trang, các cô mặc vào trông rất đẹp. Chọn áo xong, họ để áo sang một bên rồi cùng nhau vào phòng giải trí để cảm ơn bố.

Ông thấy các con đi vào phòng với vẻ mặt tươi cười. Họ đến hôn ông và nói họ rất sung sướng được nhận những thứ quý giá của mẹ. Ông giữ lại chiếc nhẫn đính hôn và nhẫn cưới, ông để chúng vào hộp, rồi đặt lên bàn làm việc, để có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào. Ông xem chúng như những vật bất ly thân.

- Cảm ơn bố, - Candy nói rồi ngồi xuống bên ông, nắm tay ông.

Các cô đều biết ông rất đau khổ khi đem áo lông và nữ trang của bà ra chia cho các con, đây là cử chỉ rất đáng quý mặc dù hơi sớm. Ông còn nói:

- Sau này các con xem đồ của mẹ có thứ gì ưng ý, còn dùng được thì cứ lấy.

Bà có một số túi xách tay đẹp, một số quần áo xinh xắn, số áo quần này Tammy mặc rất vừa vì hai người có kích cỡ giống nhau. Nhưng bây giờ còn quá sớm để chia những thứ ấy. Đồ nữ trang thì được, vì bây giờ các con ông có mặt đầy đủ. Nếu không làm bây giờ, ông phải đợi năm tháng nữa, đến lễ Tạ Ơn cả nhà mới có dịp đông đủ như thế này. Mới đầu các cô dao động thật, nhưng sau đó, họ thấy ý kiến của bố đúng, và đã làm theo lời ông. Trước sự mất mát họ càng thương yêu, đùm bọc nhau và ghi nhớ những lời dạy của mẹ lúc bà còn sống.

Trong khi các cô xem các đồ nữ trang, thì bố họ và Chris đã gọi nhà hàng mang thức ăn đến. Họ gọi món cà ri Ấn Độ, món ăn rất ngon. Họ vừa ăn vừa nói chuyện và bỗng nhiên mọi người có cảm giác trở lại cuộc sống đời thường, họ cười nói, trêu chọc nhau. Thật khó mà tin rằng họ đã làm đám tang, chôn cất mẹ và chia nhau số nữ trang của bà ngày hôm đó. Cuộc đời không biết trước được chữ ngờ.

Trong khi dọn dẹp nhà bếp, Tammy nghĩ rằng khi trở về L.A. chắc cô sẽ nhớ các chị em rất nhiều. Mặc dù hoàn cảnh của họ đau buồn, nhưng cô vẫn thích chị em sống với nhau. Ở chung với các chị em, cô thấy thật hạnh phúc. Bất cứ khi nào cô về với gia đình, cuộc sống ở California trở nên xa vời và vô nghĩa. Đây là vấn đề rất quan trọng đối với cô, vì so sánh hai nơi rất khó. Dù sao thì L.A. cũng là nơi cô sống và làm việc, nó rất quan trọng với cô. Ở đó cô có thể sáng tạo, điều hành chương trình truyền hình, nơi cô có nhiều danh vọng, tiền tài. Nhưng không thể so sánh L.A. với cuộc sống ở đây. Khi họ rời khỏi nhà bếp, cô nhìn các chị em, Sabrina quàng tay ôm ghì cô.

- Khi em về L.A. mọi người sẽ rất nhớ em. Chị luôn luôn nhớ em.

- Em cũng vậy, - Tammy đáp. Cuộc sống của cô ở L.A. rất buồn vì thiếu các chị em. Ở đây, họ cùng ăn những bữa cơm gia đình, cô có thể nói chuyện với mọi người vào bất cứ giờ nào trong ngày, và bố họ luôn nhìn các chị em cô với ánh mắt triu mến, thân thương. Hình ảnh này khiến cô nhớ lại thời thơ ấu, đó là thời gian thực sự hạnh phúc đối với cô. Bây giờ cảnh ấy vẫn không có gì thay đổi, mặc dù mỗi người sống một nơi. Hiện họ đang sống cùng nhau, và rồi Annie xuất viện, họ sẽ sống xa nhau đến ba ngàn dặm. Nhưng không có cách nào khác. Cô không thể bỏ hết sự nghiệp đã gây dựng ở L.A. Nếu về đây, cô sẽ phá hủy hết công lao cô đã xây đắp.

Khi các cô lên lầu, ba con chó theo nhau ra khỏi bếp. Con Benlah và Juanita đã thành bạn thân trong mấy ngày qua. Còn con Zoe của Candy không rời cô nửa bước và thường ngồi trong lòng cô. Benlah và Juanita ngủ cùng chỗ. Con chó Mexico cắn nhẹ đôi tai dài mịn màng của Benlah để đùa bỡn. Chúng còn rượt đuổi một con thỏ ở vườn sau. Chúng làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ hơn. Zoe trông bảnh nhất trong ba con chó nhờ chiếc vòng cổ bằng đá giả và chiếc nơ

bằng lụa hồng. Juanita dữ nhất, nên Chris nói rằng từ khi họ đến đây, con Benlah hết buồn rầu. Anh nói nó cần có chị em ruột thịt, và rõ ràng nó không thích làm con một. Candy hứa sẽ gửi về cho hai con chó của các chị vòng đá quý giả cho chúng đeo. Chris nghe nói, tròn xoe mắt kinh ngạc:

- Candy, chúng là chó săn chứ không phải chó cảnh.

- Anh cần cho nó theo kịp thời trang chứ, - Candy cười đáp. - Có lẽ vì thế mà nó luôn buồn rầu. - Chiếc vòng cổ da của nó đã cũ, đã sờn mòn. Khi nghe Candy nói, con chó giống Baxê ngược mắt nhìn rồi vẫy đuôi. - Anh thấy chưa, nó hiểu ý em nói đấy. Em có quen một phụ nữ ở Paris, cô ấy may áo quần cho Zoe rất đẹp. Em sẽ đo kích cỡ của Benlah rồi khi sang đây, sẽ may cho nó vài bộ.

- Như vậy anh sẽ buồn chết mất. Em sẽ làm cho con chó của chúng tôi hư đốn. - Benlah là con chó của Chris và Sabrina, hai người thay phiên nhau chăm sóc. Họ có nhà riêng, không chung, tài sản. Họ là luật sư nên đều hiểu nếu có tài sản chung, vấn đề sẽ trở nên phức tạp. Nhưng Benlah giống như đứa con chung của họ. Sabrina thường nói rằng nếu hai người chia tay nhau, họ cũng cần thỏa thuận để cùng chăm sóc, nuôi nấng con chó. Chris có ý nghĩ tích cực hơn, anh muốn họ kết hôn, và thường đùa với cô rằng làm thế để dễ bề chăm sóc con chó. Nhưng với Sabrina vấn đề hôn nhân hiện không có trong suy nghĩ của cô nên cô nghĩ để đó rồi sẽ tính sau.

- Tại sao chưa nghĩ đến? - Tammy hỏi chị vào ngày hôm sau, khi hai chị em ngồi uống cà phê trong bếp. Những người khác đều ra ngoài có việc. Bố họ và Chris đi mua đồ lát vạt, Candy đi tìm chỗ tập thể dục gần đây. Cô nói rằng cô rất lo vì tuần vừa rồi không tập luyện gì cả, cho nên tăng cân. Mọi người thấy vui trước tin này, còn cô thì không. Cô nói ở đây lâu cô sẽ trở nên lười biếng, như vậy rất nguy hiểm. Hai mươi một tuổi mà béo phì thì thật vớ vẩn.

- Chị không biết, - Sabrina thở dài đáp. - Chị cảm thấy không thể kết hôn được. Ngày nào chị cũng chứng kiến nhiều chuyện buồn. Khi người ta lấy nhau, họ thường cãi cọ, lừa dối nhau, hoặc làm nhiều chuyện bê bối. Dù Chris dễ thương bao nhiêu, chị cũng thấy lấy nhau không có gì vui hết. Mọi người đều vui khi mới lấy nhau, rồi sau đó phụ nhau.

- Chị hãy nhìn bố mẹ thì thấy, - Tammy đáp. Họ rất mẫu mực, trọng tình nghĩa. Cô muốn có người tốt để lập gia đình như bố mẹ cô, nhưng cô chưa gặp được người như vậy. Những người cô gặp ở L.A. đều không tốt, nhất là những người trong nghề giải trí. Họ là những kẻ khác người, những tay cờ bạc, tự cao tự đại, xấu tính. Hầu như cô đã gặp hết những hạng người này, cô nói mình giống như thời nam châm thu hút những người điên và thô bỉ.

- Phải, chúng ta hãy nhìn bố mẹ, - Sabrina nói, vẻ buồn rầu. - Bố và mẹ sống với nhau thật hạnh phúc. Làm sao chúng ta tìm ra người tốt để có được một gia đình ấm cúng như vậy? Ở đời chỉ có một, không có hai. Chính mẹ cũng thường nói thế, bà nói họ quá may mắn. Chị nghĩ chắc chị không được may mắn như mẹ. Nếu không may, chị sẽ bị chồng phụ. Và chị không muốn mình lâm vào hoàn cảnh ấy. Bố mẹ thật may mắn.

- Em nghĩ Chris cũng rất tốt, chị đã tìm được ý trung nhân rồi đấy. Việc gia đình hạnh phúc không phải chuyện dễ, mẹ và bố đã cố gắng rất nhiều tạo ra được điều ấy. Khi chúng ta còn nhỏ, hai người cũng thường cãi nhau luôn.

- Thỉnh thoảng thôi. Thường họ không đồng ý với nhau về việc có liên quan đến chúng ta. Như chuyện chị lên đi chơi vào ban đêm chẳng hạn. Bố thì cho là mẹ khắt khe, nhưng mẹ không chịu, nhốt chị trong nhà ba tuần liền. Bà khắc nghiệt hơn ông nhiều.

- Có lẽ vì thế mà họ sống chung với nhau được. Nhưng em nhớ họ chưa bao giờ gây gổ kịch liệt. Có lẽ có một lần hơi nặng, đó là lần ông say vào đêm giao thừa. Em nhớ mẹ không nói chuyện với ông một tuần. - Cả hai chị em cùng cười khi nhớ chuyện ấy. Hôm đó, dù ông uống hơi nhiều hơn mọi khi nhưng ông vẫn tỉnh táo và lịch sự. Mẹ họ nói rằng ông đã làm cho bà mất mặt trước bạn bè. Không ai trong hai người uống nhiều, các con gái họ cũng không. Candy dự tiệc nhiều, lại còn trẻ và vì nghề nghiệp, nên cô uống nhiều hơn những người khác trong nhà. Nhưng không ai uống đến say và Candy luôn giữ được sự tỉnh táo. Họ biết Annie có hút cần sa

với số bạn bè nghệ sĩ, nhưng cô biết kiềm chế, không để cho mình nghiện ngập. Khi còn học đại học, cô hút hơi nhiều, nhưng không gây khó khăn cho bản thân hay bố mẹ. Họ là một nhóm người hoàn toàn khỏe mạnh. Chris uống nhiều hơn Sabrina, và khi đi chơi, anh thích uống Vodka, nhưng không đi quá trớn. Đối với Tammy, anh là người hoàn hảo, nhất là so với những người điên khùng mà cô quen biết.

- Nếu ngày nào đó chị và Chris không lấy nhau thì thật đáng buồn, - Tammy nói. Cô bỏ tách dơ vào máy rửa.

- Đến tháng chín là chị đúng 35 tuổi rồi. Nếu chị muốn có con, chị không nên kéo dài lâu hơn nữa. Vả lại, anh ấy đợi lâu sẽ thấy chán. Thậm chí có thể không muốn sống chung với chị nữa. Em ngạc nhiên là anh ấy không giục chị. Anh ấy cũng không còn trẻ trung gì.

- Anh ấy chỉ mới 36 tuổi. Thỉnh thoảng anh ấy có giục chị đấy chứ, nhưng chị nói chưa muộn. Không biết sau này chị có muốn lấy chồng không. Chị thích như thế này, và bọn chị gần nhau ba hay bốn đêm một tuần. Chị muốn có thì giờ ở riêng, vì thường làm việc vào ban đêm.

- Chị được cưng quá! - Tammy nói.

- Phải, đúng thế.

- Nói thật với chị, nếu em có người yêu như anh ấy, em sẽ trói chân anh ấy lại ngay. Nếu chị mất anh ấy vì không kết hôn với anh ấy thì sao? - Tammy đã phân vân như thế từ lâu. Cô nghĩ Chris quá kiên nhẫn với chị cô, và cô biết anh muốn có con. Sabrina không biết nếu kết hôn, họ có hạnh phúc hay không và nếu ly dị cô không muốn chia sẻ một nửa thời gian để chăm sóc con. Cô rất bận, ngày nào cũng phải giải quyết những vấn đề không hay về chuyện vợ chồng.

- Chị không biết. Chị nghĩ khi nào xảy ra chuyện đó sẽ hay, còn bây giờ mọi chuyện đang tốt đẹp.

Tammy lắc đầu bất mãn.

- Nói thật với chị, khi em bằng tuổi chị mà không có người đàn ông nào thích hợp, em sẽ đến ngân hàng tinh trùng xin thụ thai nhân tạo để kiếm con. Có lẽ em sẽ không gặp được người đàn ông nào đáng hoàng. Còn chị, chị có người trong mộng rồi mà lại không muốn kết hôn và có con, muốn sống một mình. Cuộc đời thật bất công.

- Đúng, đời bất công. Nhưng em sẽ không dám đến ngân hàng tinh trùng đâu. Rồi em sẽ gặp người đàn ông đáng hoàng thôi.

- Với nghề của em, sẽ không bao giờ em gặp được người đó. Ở L.A. lại càng khó gặp nữa. Chị biết không, ở đây toàn là đồ điên cả, em không muốn hẹn hò đi chơi với họ. Có kẻ nói với em nhiều chuyện nực cười như anh ta đã li dị vợ 20 năm mà không gặp người phụ nữ nào thích hợp để đi chơi, nhưng lại lừa dối em để chạy theo một cô đào mới 21 tuổi. Lại có kẻ nói rằng y ăn chay cho đầu óc thanh thoát, rồi xin em đóng vai chính trong chương trình,... Em đã quá ngán những người như thế, nên em muốn làm những chương trình truyền hình em thích, rồi về nhà chơi với Juanita, đọc bản thảo ở nhà. Lúc nào cũng thế, nên em thấy không cần phải trang điểm, đi giày cao gót để diện với những anh chàng như thế. Chắc cuối cùng em sẽ sống cô đơn, nhưng còn hơn là đi chơi với những anh chàng cù lằn. Năm ngoái em có lên mạng và hẹn hò hai lần. Cũng toàn đồ không ra gì. Một người mời em đi ăn tối, anh ta không có tiền để boa, lại còn hỏi em có tiền cho anh ta mượn đồ xăng hay không. Còn người kia thú nhận anh ta là đồng tính, cam kết với người bạn trai rằng anh ta xin phép hẹn hò với phụ nữ một lần. Em thường gặp những người như vậy đó, và em là thành viên lớn tuổi trong Câu Lạc Bộ Người Điên của họ, hẹn hò đi chơi với những anh chàng vô tích sự. - Nghe cô em nói, Sabrina cười, nhưng cô biết đấy là sự thật. Tammy ở trong hoàn cảnh khó gặp được người đàn ông đứng đắn. Cô thành công, có uy tín trong nghề, nhưng lại gặp toàn những kẻ ích kỷ, chỉ muốn lợi dụng cô nhưng không đem lại điều gì cho cô. Nhưng cô đâu phải người tầm thường, cô rất đẹp, lịch lãm, thông minh và trẻ trung. Rồi sẽ có lúc cô gặp được người đàn ông tốt. Sở dĩ chưa là vì cô lo làm việc, không có thời gian đi chơi, lại không muốn. Vào những ngày cuối tuần, cô vẫn làm việc, hay ở nhà với con chó. Cô nói thêm: - Vả lại, nếu em yêu ai, Juanita sẽ rất buồn, vì nó ghét đàn ông.

- Nó thích Chris, - Sabrina đáp và cười.
- Mọi người đều thích anh ấy, trừ chị. - Tammy gay gắt với chị, và Sabrina chối.
- Không đúng. Chị yêu anh ấy, nhưng vì quá yêu nên chị không muốn làm hỏng chuyện tình cảm giữa bọn chị.
- Đừng nhát gan như vậy, anh ấy xứng đáng cho chị mạo hiểm mà. Chị sẽ không tìm được người nào tốt hơn anh ấy đâu. Tin em đi, em đã gặp toàn người xấu và đi chơi với họ. Chris là người rất tốt, chị đã gặp may, vậy đừng để mất anh ấy. Nếu không, em sẽ cho chị biết tay. - Sabrina cười với em.
- Nếu ở L.A. không có người tốt, tại sao em không về New York mà ở? - Sabrina hỏi. Trước đây cô đã nhiều lần nghĩ đến chuyện ấy. Cô biết em gái sống rất cô đơn ở L.A. và rất lo cho em. Cô biết mẹ họ cũng lo cho Tammy vì những lý do tương tự. Bà thường nói nếu Tammy cứ ở mãi L.A. thì không bao giờ cô có chồng, và chuyện chồng con phải ưu tiên hàng đầu. Mẹ họ nghĩ rằng hôn nhân và cuộc sống gia đình rất quan trọng như bánh mì vậy. Nhưng bà đã may mắn có được người chồng tốt như bố họ.
- Em không thể đổi nơi ở để gặp người tốt, - Tammy đáp, vẻ bất bình. - Làm thế điên quá. Vả lại về đây em chết mất. Em không thể bỏ nghề, em đã gắn bó với nó từ lâu, đã bỏ nhiều công sức mới có được như ngày hôm nay. Em yêu nghề nên không thể bỏ. Vả lại, chắc gì về đây em đã gặp được người tốt. Có lẽ tại em thôi.
- Không phải vì em, mà vì họ, - Sabrina cương quyết nói. - Nghề của em quy tụ nhiều kẻ ly dị.
- Hình như ở đâu em cũng gặp toàn những người như vậy. Ngay cả khi đi nghỉ hè em cũng gặp toàn kẻ điên khùng. Họ đến với em như loài thiêu thân tìm đến bóng đèn. Nếu nơi nào có đồ điên là em sẽ gặp hẳn ngay hay hẳn sẽ tìm ra em.

Bỗng Chris thò đầu vào cửa bếp và hỏi:

- Hai người đang nói chuyện gì đấy? - Anh và Jim vừa chạy xe đến tận cửa hàng bán đồ lật vạt về. Chris hứa sẽ sửa lại một vài thứ quanh nhà họ. Họ tìm việc làm để giải trí, và vì anh còn ở đây thêm ba ngày nữa, nên anh nghĩ phải làm gì để giúp họ. Anh thích làm những việc này.
- Bọn em đang nói về cuộc đời cô đơn lẻ bóng của em. Em là chủ tịch Câu Lạc Bộ Tình Điên. Trụ sở câu lạc bộ này nằm ở L.A. nhưng em sẽ mở nhiều chi nhánh ở các thành phố lớn khác nữa. Câu lạc bộ thịnh đạt, các thành viên vĩ đại, lệ phí thấp, có cơ hội làm thành viên suốt đời. Anh sẽ rất kinh ngạc. - Ba người đều cùng cười trước lời lẽ dí dỏm của Tammy nhưng Sabrina nghĩ đây là điều đáng lo. Chris thường nói anh thấy chuyện Tammy không có người tình chính đáng là điều đáng ngạc nhiên. Cô đẹp rực rỡ, thông minh, làm ra nhiều tiền. Cô là món bèo bớ cho bất kỳ người đàn ông nào muốn kết hôn với cô. Anh thường nói những người không thật tình với cô là điên.
- Rồi em sẽ gặp được người chân thành.
- Em nghĩ chẳng cần thiết, - Tammy đáp và nhún vai. Rồi cô hỏi để thay đổi đề tài: - Máy giờ ta đi thăm Annie?
- Ăn trưa xong, khi Candy tập thể dục về. Nếu nó về, vì có lẽ nó sẽ tập rất lâu.
- Em biết, - Tammy đáp với vẻ lo lắng. Họ thường nói về trọng lượng của Candy. Khi về nhà cô thường ăn ngon miệng hơn, nhưng không nhiều. Candy vẫn giữ trọng lượng thấp, vì cô nói nghề nghiệp của cô phụ thuộc vào trọng lượng. Các chị cô nhắc cô nhớ rằng sức khỏe cũng phụ thuộc vào trọng lượng. Tammy cảnh báo rằng nếu Candy nhịn đói lâu năm quá, cô sẽ có nguy cơ vô sinh. Nhưng Candy không xem chuyện sinh con là ưu tiên hàng đầu. Cô chỉ quan tâm đến chuyện dẫn đầu danh sách người gầy, và có vẻ cô là người đứng đầu danh sách ấy. Siêu gầy đối với cô là điều quan trọng nhất.

Sau đó, ba người ra hồ bơi và bơi một lát. Rồi ông bố cũng ra và ngồi nói chuyện với Chris, còn hai cô nói về Annie, về sự thích nghi với cuộc sống mới của cô gái. Sabrina vẫn hăng hái với ý

tưởng thuê ngôi nhà ở chung, cô hy vọng sẽ được tin của người môi giới địa ốc sớm. Nếu Annie sống chung với họ trong một năm, cô hy vọng có thể giúp được em.

Tammy lại nói: - Em ước chi được cùng ở với các chị em. Em cảm thấy tội lỗi vì không làm thế, nhưng vì hoàn cảnh, em không thể làm được.

- Chị hiểu, - Sabrina đáp. Cô nằm dưới ánh mặt trời, đưa mắt nhìn Chris và bố. Hai người rất hợp nhau, bố có người đàn ông bên cạnh như anh thật tuyệt. Ông có nhiều phụ nữ quanh mình, nên Chris giống như con trai của ông vậy. - Nếu em có thì giờ, hãy đáp máy bay về nghỉ cuối tuần với bọn chị. - Tammy cố nhớ lần cuối cùng cô về nhà nghỉ cuối tuần là khi nào. Cô nhớ khi ấy cô không làm việc và chương trình không có chuyện lôi thôi xảy ra. Ít ra cũng đã sáu tháng rồi, có lẽ lâu hơn nữa.

- Em sẽ cố gắng - Tammy đáp. Hai chị em nằm dưới ánh mặt trời, ngủ gà ngủ gật. Cả hai đều có chung ý nghĩ rằng nếu họ nhắm mắt một lát, mẹ họ sẽ xuất hiện ở cửa bếp, gọi họ vào ăn trưa. Cho đến giờ họ vẫn còn chưa tin được việc mẹ họ chết còn Annie bị mù.

Chương 10

Các chị em của Annie ở lại với cô vào chiều thứ năm và sáng thứ sáu tại bệnh viện. Cô bồn chồn bất an, đầu vẫn đau, chuyện này không ngạc nhiên. Bác sỹ vật lý trị liệu đến làm việc với cô. Cô suy sụp và khóc nhiều khi nghĩ tới mẹ. Cô không tin chuyện đã xảy ra như vậy. Thứ bảy bác sỹ sẽ tháo băng, cô sắp biết mình bị mù. Cả ba chị em đều đau đớn, nghĩ đến chuyện Annie sẽ sốc mạnh.

Jim đến thăm Annie vào tối thứ năm, và sáng thứ sáu đến lại trong lúc các chị em cô có mặt ở đây. Cô cảm ơn bố về đồ nữ trang của mẹ, cô chưa thấy, nhưng vẫn nhớ các thứ mà các chị đã miêu tả lại. Cô thích tất cả những thứ ấy. Cô sung sướng vì các chị em cô đã chọn giúp chúng. Cô rất thích cái áo lông chồn của mẹ, cô nói nếu mặc nó ở Florence sẽ rất tuyệt vì mùa đông ở đây nữa rất lạnh. Phụ nữ Ý mặc rất nhiều áo lông, không ai nghĩ đến chuyện cô sẽ mặc ở đây nữa. Annie nói cô rất nóng lòng muốn mặc chiếc áo lông ấy ở Mỹ.

Cô cũng nôn nóng muốn biết khi nào cô có thể về Ý được, và lo lắng vì không nghe tin gì về Charlie. Nhiều lần cô nhờ các chị gọi điện cho cô. Cô gọi vào di động của anh ta và luôn nhận được tín hiệu máy bận. Cô nghĩ anh ta đi Pompei với bạn và có lẽ buổi tiệc ở đây không ra gì. Cô không muốn nhấn tin nói rằng mẹ cô đã chết và cô đã gặp tai nạn, sợ làm anh lo lắng, nhưng lâu rồi không được ôm anh thật buồn. Thời gian chỉ mới một tuần mà nhiều chuyện đã xảy ra. Nhưng việc làm cô lo nhất là không biết mình có nhìn thấy không. Sabrina không nói cho em biết cô đã nói chuyện với Charlie, còn các cô khác thì im lặng. Khi Annie nói đến Charlie với giọng tràn trề hy vọng, Sabrina cố nín để tránh nói ra những lời không hay. Họ không muốn làm cô thất vọng và đau khổ.

Annie được sống một ngày trọn vẹn nên các chị em. Đại diện của Candy gọi cho cô đi chụp hình ở Paris, nhưng cô từ chối yêu cầu đó. Cô đang muốn ở nhà, tinh thần không ổn định để làm việc. Các cô khác cũng thế. Sabrina sẽ nghỉ thêm một tuần nữa, thay cho mùa hè sắp đến, còn Tammy sẽ về L.A. vào thứ hai. Cô không thích đi, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Văn phòng cô hiện đang lúng củng, họ vẫn muốn thay ngôi sao chính của chương trình, và khi thay diễn viên chính, họ phải đối kịch bản. Có lắm chuyện rắc rối phải giải quyết, và hiện Tammy không còn tỉnh táo để nghĩ đến việc này. Điều cô suy nghĩ đến hiện nay là mẹ cô và Annie. Cô muốn ở nhà để giúp Annie và giúp bố. Annie nghĩ rằng cô phải ở nhà thêm hai tuần nữa để dưỡng bệnh. Các bác sỹ nói cô cần nghỉ ngơi cho đến cuối tháng mới bình phục và phải thêm một tuần nữa cô mới rời khỏi bệnh viện được. Nhưng cô không biết khi ra viện sẽ bị mù. Cô luôn nói rằng cô rất mong đến ngày tháo băng ở mắt ra và mỗi lần nói thế, các chị em cô đều khóc thầm. Khi tháo băng ra rồi, thế giới của Annie vẫn chỉ là màn đêm thôi. Chuyện của cô thật bi đát.

Họ rời bệnh viện lúc xế chiều thứ sáu, cả ba chị em đều mệt mỏi. Ngày mai bác sỹ nhãn khoa sẽ đến tháo băng cho Annie, và cả ba cô đều sẽ đến. Khi tháo băng rồi, Annie sẽ cảm thấy đời cô hoàn toàn bế tắc. Các chị em cô rất đau đớn cho cô, và đêm đó họ nói chuyện này với bố. Họ khuyên bố không nên đến đây, vì cảnh tượng diễn ra sẽ làm cho ông đau đớn vô cùng. Vì ông đã rất buồn khi vợ chết rồi, không nên để cho ông đau khổ thêm.

Khi Sabrina đi vào nhà bếp, cô thấy hai cuộc gọi nhớ của người môi giới địa ốc, liền nghĩ đây là tin vui. Cô gọi lại ngay và gặp bà tại văn phòng trước khi bà ra về để đi nghỉ cuối tuần ở Hamtons.

Bà ta phàn nàn: - Tôi cố gọi để nói chuyện với cô suốt ngày.

- Tôi xin lỗi vì quá bận việc, tôi đã tắt di động. Tôi đi thăm cô em ở bệnh viện, ở đây họ yêu cầu tắt hết máy. Bà đã tìm được nhà chưa? - Cô thấy có vẻ còn sớm, nhưng ít ra cũng bắt đầu tìm.

- Tôi có hai nơi rất hấp dẫn cho cô chọn. Tôi nhớ cô nói rất thích vùng East Side. Vậy cô nghĩ sao về khu vực phía sau thành phố?

- Khu vực ấy có xa không? - Văn phòng của Sabrina ở đại lộ thứ 50, thuộc khu Park Avenue, nhà

cô và Chris ở phía bắc thành phố, cách nhau vài khu phố. Nếu thuê nhà ở phía nam, anh sẽ rất khó đến thăm cô. Anh thường đến nhà cô luôn, ngay cả những đêm họ không ở với nhau. Và khi cô làm việc về khuya, anh đến để dắt con chó đi dạo.

- Tôi có căn hộ rất đẹp ở khu đông thị hộp cũ. Đây là nhà chung cư, nhưng chưa có ai đến thuê. Họ muốn bán nhà trước đã, cho nên họ bằng lòng cho thuê sáu tháng hay một năm. Căn hộ rất tuyệt, vì mọi thứ đều mới, các trang thiết bị đều hiện đại. Căn hộ ở trên sân thượng chung cư, có hồ bơi nữa.

- Chắc giá đắt lắm, - Sabrina nói. Người môi giới địa ốc xác nhận điều đó đúng.

- Đúng vậy, nhưng rất xứng đáng. - Bà ta nói ra giá tiền, Sabrina nghe vậy liền huýt gió.

- Trời đất, ngoài sức của chúng tôi rồi! - Cô lo sợ vì giá quá cao. Cho dù bố họ có giúp đi nữa, họ cũng chịu, không thể thuê được. Mặc dù Candy có khả năng, nhưng Sabrina thì chịu. - Tôi hy vọng tìm được nhà nào rẻ hơn nhà ấy nhiều.

- Chỗ này rất đặc biệt. - Người môi giới đáp, giọng bất bình. Nhưng không đáng lo. - Tiện thể xin nói, họ không cho chó vào ở, nhà trải thảm trắng, nền nhà mới làm theo kiểu hiện đại. Sabrina nghe vậy liền cười.

- Vậy thì tôi xin thôi, vì chúng tôi nuôi chó, mặc dù chó nhỏ. - Cô đáp, để bà ta khỏi lo. Nếu nơi nào không cho chó vào, chắc họ phải giấu Benlah dưới bụi cây nào đó, tuy nó chân thấp nhưng không nhỏ. - Dù căn hộ ở khu đông thị hộp giá rẻ bao nhiêu thì chúng tôi cũng đành chịu.

- Phải. Giá cả ở đây nhất định, không mềm dẻo, vì chỗ này còn mới. Nhưng tôi có chỗ khác nữa, chỗ này trái ngược hoàn toàn với chỗ trước, nó ở phía bắc thành phố mới. Ôi trời, Sabrina nghĩ trong bụng, vậy ngôi nhà ở phía bắc này không đẹp và tiện tụy ư? Nhưng có lẽ giá cả hợp lý hơn. Họ không thể áp đặt điều kiện cho nhau, mặc dù cô làm có tiền, nhưng không thể bắt buộc cô em tàn tật phải chịu đựng giá cả ngoài sức mình.

- Ngôi nhà ra sao? - Sabrina lo lắng hỏi. Nếu không sáng sủa và thông thoáng, thì tối tăm và ứ đọng ư? Nhưng nếu như vậy, có lẽ họ có thể nuôi chó.

- Đó là một ngôi nhà đá nâu nằm ở phố Đông 84. Nhưng nhờ thế mà nó gần khu Gracie Mansion. Đây là khu vực hơi cổ, đẹp. Dĩ nhiên nó không hợp thời trang như ở phía nam thành phố, nhưng ngôi nhà tốt. Nhà là của một vị bác sĩ vừa mới mất vợ. Ông ta sẽ đi nghỉ xa một năm, tôi nghĩ ông ta là bác sĩ tâm thần. Ông ta nói sẽ đi London và Viên. Ông đang viết về Sigmunt Freud, và ông ta có chó nên có lẽ ông không phản đối việc nuôi chó. Ngôi nhà nhỏ rất đẹp, không hiện đại nhưng rất duyên dáng. Vợ ông ta làm nghề trang trí nội thất, nên bà đã tự tay trang trí nhà mình. Ông ta muốn cho thuê một năm, và nếu người thuê muốn, ông ta sẽ để đồ đạc lại y như cũ, còn không, ông ta sẽ cất hết vào kho.

- Nhà có bao nhiêu tầng? - Cô nghĩ đến Annie. Căn hộ không có tầng nào có lẽ thuận tiện cho Annie hơn, vì nếu ở nhà bằng đá nâu, họ sẽ không có người bảo vệ. Khi Annie cần sự giúp đỡ, sẽ không có ai trong nhà để gọi.

- Bốn. Tầng trên cùng dùng làm phòng chung của gia đình. Nhà có vườn, không đặc biệt, nhưng dễ thương. Các phòng ngủ nhỏ. Chắc cô biết nhà đá nâu có phòng như thế nào rồi. Nhà có bốn phòng, tôi nhớ cô nói chỉ cần ba phòng nên nghĩ cô có thể dùng một phòng để làm việc ở nhà. Nhà bếp và phòng ăn đặt ở dưới tầng hầm, cho nên đi từ tủ lạnh đến phòng ngủ xa đấy. Nhưng ở tầng trên cũng có tủ lạnh và lò vi ba. Sống ở nhà đá nâu tại New York, người ta phải có óc sáng tạo. Ở tầng dưới có phòng khách và phòng giải trí, mỗi tầng đều có hai phòng ngủ, hai tầng sẽ có bốn phòng. Trong mỗi phòng ngủ đều có phòng tắm riêng, điều này hiếm có đấy nhé. Phòng tắm tuy nhỏ nhưng đẹp. Vợ ông ta có khiếu thẩm mỹ. Còn phòng chung của gia đình ở tầng trên cùng cũng có phòng tắm.

- Nếu cô không muốn dùng nhà bếp và phòng ăn dưới tầng hầm, thì có thể lấy một phòng ở trên mà dùng. Nhưng các phòng ở tầng hầm cũng thoải mái, dễ chịu lắm. Khu vườn ở sau nhà, cho nên ngôi nhà có cả hướng nam lẫn hướng bắc. Nhà có máy giặt, máy sấy, có đủ máy điều

hòa không khí, và giá cả phải chăng, nhưng cô không thể kéo dài quá một năm. Sau một năm, ông ta sẽ lấy lại nhà. Vì ông ta khám bệnh ở đó. Ông ta rất nổi tiếng và đã viết nhiều sách.

Sabrina nghĩ chắc không phải vì sách ông ta viết mà cô thích nhà của ông ta. Cô nghĩ rằng sẽ cho Annie ở tầng hai, có lẽ với Candy, còn cô sẽ ở một phòng của tầng trên, để cô và Chris được tự do với nhau. Nếu Annie bằng lòng đến ở, thì hy vọng mọi việc sẽ được như ý theo kế hoạch của cô đã vạch ra.

- Bao nhiêu tiền? - Cô hỏi, đây là vấn đề quan trọng cho cô. Người môi giới nói giá xong, Sabrina lại muốn huýt gió, nhưng lần này vì giá quá rẻ. Rẻ hơn tiền thuê căn hộ mà cô đang ở, cô có thể trả một cách dễ dàng một nửa hay hết cả một lần. Nhưng thực tế cô chỉ trả một phần tư tiền thuê, vì bố cô bằng lòng trả cho Annie một nửa, số còn lại là của Candy. - Tại sao giá rẻ thế?

- Ông ta không quan tâm đến tiền bạc. Ông ta chỉ cần có người tử tế ở trong nhà ông ta thôi. Ông ta không muốn nhà để trống một năm. Các con ông ta không muốn ở đấy. Một người sống ở Santa Fe, còn người kia ở San Francisco. Ông ta muốn thuê người đến giữ nhà, nhưng không có. Ông ta không muốn giao nhà cho người bê bối, tiệc tùng vô tội vạ, làm bẩn nhà cửa. Ngôi nhà dễ thương, ông ta ra giá, tôi nói có thể cho thuê với giá gấp đôi thế, nhưng ông ta không cần. Nếu cô muốn thì hãy đến xem gấp. Tôi nghĩ việc cho thuê nhà không lâu đâu. Tuần này vì nghỉ lễ nên mọi người đi chơi xa, nhưng khi họ về, các tay môi giới khác đánh hơi sẽ biết và đưa người đến thuê ngay. Ông ta mới rao cho thuê trong tuần trước. Tôi nghe nói vợ ông ta mới chết cách đây hai tháng. - Tội nghiệp ông ta, Sabrina nghĩ. Vì cô mất mẹ nên rất thông cảm với nỗi đau của người khác khi mất đi người thân.

- Tôi không biết em gái tôi có đi lên cầu thang được không. Ở nhà nguyên căn không tiện lợi bằng căn hộ chung cư, nhất là nhà bếp ở dưới tầng hầm. Nhưng tôi rất muốn xem nhà. Theo bà kể, tôi rất thích ngôi nhà. - Ngôi nhà cách nhà Chris không xa, tuy không gần như nhà cô đang ở, nhưng có thể đi bộ đến được.

- Em gái cô tàn tật à? - Bà môi giới hỏi, Sabrina nín thở. Đây là lần đầu có người hỏi cô thế.

- Phải, - cô đáp rồi tiếp. - Nó bị mù. - Thật khó để nói như vậy.

- Vấn đề chẳng có gì khó khăn, - bà ta đáp một cách tự nhiên. Tôi có người em họ cũng bị mù. Cậu ấy sống trên tầng bốn ở Brooklyn, mà lên xuống rất thành thạo. Cô ấy có chó dẫn đường không?

- Ở... hiện chưa có, nhưng rồi sẽ có. - Cô không muốn nói đến chuyện xảy ra cách đây mấy ngày. Cô thấy rất khó nói.

- Tôi tin ông ấy không quan tâm đến việc có chó ở trong nhà. Ông ta có một con chó chăn cừu giống Anh và tôi nghĩ vợ ông ta cũng có con chó chồn. Ông ta không nói gì về chuyện không thích chó. Ông ta chỉ muốn người thuê nhà trả tiền sòng phẳng và giữ nhà cho ông ta. Khi nào ông đến thăm nhà?

- Thứ hai tôi mới tới được. - Ngày hôm sau bác sĩ sẽ tháo băng mắt cho Annie. Sabrina cần phải có mặt ở đấy.

- Tôi chỉ có thể đi vài giờ vào thành phố.

- Tôi hy vọng từ giờ đến hôm ấy sẽ không có ai thuê ngôi nhà. - Sabrina ghét lối nói của người môi giới địa ốc. Họ làm như thể nếu mình không thuê ngay thì sẽ mất cơ hội để thuê ngôi nhà mình cần.

- Tôi có thể đến xem vào chiều chủ nhật, nhưng sớm hơn thì không được. - Sabrina không muốn bỏ Annie mà đi vào ngày cô tháo băng. Họ đã dặn các y tá không được bàn về chuyện mù lòa của Annie trước mặt cô.

- Tôi nghĩ thứ hai cũng được. Ông ta nói ông ta đi nghỉ cuối tuần, nên chắc không có ai đến xem nhà trước đó. Mười giờ nhé.

- Giờ ấy được đấy. - Bà ta đưa địa chỉ cho Sabrina, và hỏi cô muốn biết gì thêm nữa không trước khi họ gặp nhau vào thứ hai. Bà ta nói nếu Sabrina không ngại nhà gạch nâu, thì chắc cô sẽ hài lòng thôi vì giá cả rất được. Ngôi nhà không có bảo vệ, không có người gác cổng, nhưng bà nghĩ rằng không cần thiết. Bà hy vọng Sabrina sẽ thích nó.

Khi gác máy, Sabrina liền nói cho Tammy và Candy nghe chuyện này. Kế hoạch của họ đã thành hình, nếu ngôi nhà vừa ý họ.

- Hãy đợi cho đến khi xem nhà xong rồi hãy mừng, - Tammy đáp. - Trước đây em đã xem bốn chục cái nhà mới tìm ra được cái ưng ý. Có nhiều cái họ nói là rất đẹp, mình lại thấy lụp xụp tồi tàn, may cho là em đã tìm được cái vừa ý.

Tammy rất yêu ngôi nhà, cô tự tay trang hoàng, giữ cho nó luôn sạch sẽ. Cô có nhiều phòng không cần đến, khung cảnh đẹp, phòng nào cũng có lò sưởi. Cô mua nhiều đồ cổ quý giá, nhiều họa phẩm nổi tiếng và mặc dù ngôi nhà trang hoàng chưa xong, nhưng ban đêm về nhà cô rất sung sướng, mặc dù chỉ thui thủi một mình. Giống như Candy, lợi tức của cô cho phép cô sống trong một ngôi nhà rộng rãi và mua sắm nhiều thứ đắt tiền. Sabrina sống eo hẹp hơn các cô em. Annie thì sống dè sẻn, do cô phải nhờ bố mẹ giúp đỡ, cô không có lợi tức gì ngoài việc thỉnh thoảng mới bán được một bức tranh. Và bây giờ cô lại bị mù như thế này nữa. Hội họa không chỉ là nguồn vui của cô, mà còn là cuộc sống của cô. Cô có thể dạy lịch sử hội họa, vì cô có bằng thạc sĩ, nhưng Sabrina không tin nhà trường tuyển dụng giáo viên mù. Cô không biết họ có nhận Annie không. Đây là thế giới hoàn toàn mới lạ đối với cô, và chắc cũng mới lạ cho Annie. Gạt vấn đề thể chất sang một bên, vấn đề tinh thần mới là mối lo sợ lớn nhất cho em gái cô, rõ ràng như thế. Cô nghĩ không làm sao thay đổi được mọi chuyện.

Ba chị em tin rằng ngôi nhà gạch nâu có vẻ ổn, ngay cả Chris cũng khen. Anh không thích căn hộ của Sabrina, cô thuê căn hộ ấy vì gần nhà anh. Ngôi nhà đá nâu có vẻ hấp dẫn hơn, dù có phần hơi kỳ lạ và thiếu thực tế.

- Khi Annie đã quen với ngôi nhà, nó có thể tự mình đi lên đi xuống cầu thang. Anh nghĩ có những điều mình có thể làm để biến chỗ ở thành nơi dễ dàng đi lại cho người không thấy đường. - Điều này mới mẻ cho tất cả mọi người, và Sabrina nghĩ rằng Chris rất dễ thương khi nói thế.

Tối đó, Sabrina nói về ngôi nhà cho bố nghe. Ông nghĩ những việc họ làm cho Annie rất tốt. Ông mừng khi biết Annie được các chị em giúp đỡ rất nhiều, nhất là Sabrina. Chị có tinh thần trách nhiệm cao và lớn hơn Candy đến mười bốn tuổi. Candy còn non nớt. Sabrina là người được mọi người tin cậy, và Tammy cũng vậy. Rủi thay là Tammy không ở gần nhà, nhưng cô hứa sẽ cố gắng về thường xuyên hơn. Với ngôi nhà có bốn phòng ngủ, nếu họ thuê thì cô có thể về luôn mà không sợ thiếu chỗ ở.

Sáng hôm sau, cả ba chị em đều đến bệnh viện lúc 10h, lòng hồi hộp và lo sợ. Vị bác sĩ về mắt sẽ đến lúc 10h30. Không ai có lòng dạ nào nói cho Annie biết chuyện ấy. Vị bác sĩ trưởng khoa nói rằng hãy để mọi việc cho bác sĩ nhãn khoa lo. Ông này đã quen làm những việc như thế này, ông ta sẽ biết cách nói với Annie. Họ nghĩ rằng chắc cô phải đến trung tâm huấn luyện người mù trong nhiều tháng, hay có thể ở nhà và chữa trị ngoại trú. Điều bây giờ cô cần làm là học kỹ năng dành cho người mù để hòa nhập vào cuộc sống, và cuối cùng, nếu chịu khó, cô có thể dùng chó dẫn đường. Cô thường nói rằng chó ồn ào, điên loạn và dơ bẩn. Chó dẫn đường có lẽ khác hơn, nhưng vấn đề này còn chờ xem. Trước hết cô phải học nhiều vấn đề căn bản đã.

Trên đường đến bệnh viện, Sabrina nói cho các em yên tâm rằng ít ra Annie sẽ không còn phải chịu đựng thêm những cuộc giải phẫu nữa. Nhưng họa sĩ mà mù thì chẳng làm gì được, nên dĩ nhiên Annie sẽ nản chí và rất đau khổ. Cô sẽ mất đi sự nghiệp mà cô đã dày công tạo dựng và mất cả mẹ nữa. Cô đã tự dần vật mình suốt tuần rằng chính cô đã để cho mẹ chết, nếu cô cầm lái thì chắc sự việc đã khác, nhưng cô không có thì giờ để làm thế. Cô ân hận vì chỉ mình cô sống sót, và các chị em đã khuyên cô, nếu cô cầm lái thì tai nạn vẫn xảy ra, nhưng lời khuyên không làm cho cô vui hơn. Mọi việc đã xảy ra quá nhanh, họ nói đi nói lại với cô rằng không ai trách cô hết, nhưng cô vẫn tự trách mình.

Khi họ vào phòng Annie, cô đang nằm trên giường. Candy mặc quần soóc, áo cánh trắng rất mỏng, đi xăng đan màu bạc, mọi người đều quay mặt nhìn cô đi trên hành lang. Trông cô rất lộ liễu, mặc dù Sabrina đã phàn nàn cô mặc áo quá mỏng. Cô nghĩ mọi người ở bệnh viện, dù là công nhân, bác sĩ, hay khách thăm bệnh, không cần nhìn thấy ngực cô em như thế.

- Ôi, chị đừng quá nghiêm khắc. Ở châu Âu, mọi người đều mặc áo hở ngực, - Candy càu nhàu.

- Đây không phải là châu Âu. - Candy để hở ngực đi ngoài hồ bơi nhà họ, khiến cho Chris và bố họ khó chịu, nhưng Candy phớt lờ chuyện người ta thấy thân thể cô. Cô làm nghề trình diễn nên đã quen với việc phô bày cơ thể.

- Candy mặc gì đấy? - Annie cười hỏi. Cô nghe họ chỉ trích nhau khi vào phòng, và Tammy đã chen vào, cô nói rằng nếu cô có bộ ngực đẹp như Candy, cô cũng lên tivi cho thiên hạ chiêm ngưỡng để kiếm tiền.

- Candy mặc hở hang quá, - Sabrina đáp, - nó mặc áo mỏng lét, người ta thấy hết cả ngực.

Annie cười khi nghe chị nói, rồi cô đáp.

- Thiên hạ thích như thế, không ai trách đâu.

Mọi người đứng xung quanh giường, đợi bác sĩ đến. Tammy hỏi Annie. - Em khỏe không?

- Khỏe. Em mong tháo băng ra cho rồi. Cái băng ngứa ngáy quá, lại tối thui tối mò, không thấy gì hết. Em muốn thấy các chị, - cô cười. Các cô không ai nói gì. Sabrina đưa cho em ly nước cam có ống hút và giúp cô đưa ống hút vào miệng. - Bố khỏe không?

- Khỏe. Nhờ có Chris mà ông có việc làm cho đỡ buồn. Họ sửa lại các cửa nhà, cửa tủ cho dễ mở và thay bóng đèn. Không biết bây giờ họ đang làm gì, nhưng trông họ bận rộn luôn tay. - Annie nghe nói, cô cười. Năm phút sau, ông bác sĩ đi vào, ông cười rồi nhìn bốn cô với vẻ tự tin, bình thản. Ông đã gặp các cô nhiều lần, ông nói Annie rất may khi có gia đình giúp đỡ. Ông nói chị em giúp nhau như thế rất hiếm. Trong giây phút đầu đón này, ông đối diện với bốn cô chứ không phải một cô.

Rồi ông báo cho Annie biết rằng khi ông tháo băng ra, cô vẫn không thấy gì cả. Khi ông nói. Sabrina nín thở, Tammy nắm bàn tay cô, bóp mạnh, còn Candy đứng yên bên cạnh các chị.

- Tại sao tôi vẫn không thấy gì? - Annie ngạc nhiên hỏi. - Có phải đợi một lát tôi mới thấy lại không?

- Hy vọng như thế, - ông đáp, rồi bắt tay vào việc. Ông tháo miếng băng bịt mắt cô suốt một tuần nay. Annie hỏi ông có lấy cái múi khâu ra không, ông đáp không cần. Các múi khâu sẽ tự tiêu, nằm ở trong mắt. Ngoài mặt cô có nhiều vết rách đã bắt đầu lành. Chỉ còn một vết rách lớn trên trán có lẽ để lại sẹo, nhưng nếu cô muốn thì có thể cắt tóc ngang trán để che lại. Candy đã thoa dầu vitamine E lên mặt chị cô cả tuần nay.

Khi ông bác sĩ lấy tấm băng vải đi, trên mắt Annie chỉ còn hai miếng che tròn bằng bông. Bác sĩ nhìn các chị em của Annie rồi nhìn cô và nói:

- Bây giờ tôi lấy hai miếng băng che mắt. Xin cô nhắm mắt lại, Annie. Cô làm thế được không?

- Được, cô đáp nho nhỏ. Cô cảm thấy có cái gì đó bất ổn sắp xảy ra. Cô không biết cái đó là gì, nhưng cô có cảm giác căng thẳng, và cô không thích như vậy.

Annie nhắm mắt và ông bác sĩ lấy hai miếng băng ra. Ông đưa tay che mắt cô, yêu cầu Sabrina buông rèm cửa xuống. Dù không thấy, nhưng ánh mặt trời có thể làm cho cô bị choáng. Sabrina đóng cửa sổ, họ chờ đợi, rồi ông bác sĩ bảo Annie mở mắt. Căn phòng bao trùm trong không khí im lặng, Sabrina đợi em thét lên, nhưng Annie không làm thế. Trái lại, cô có vẻ ngạc nhiên, bàng hoàng, sững sốt. Ông bác sĩ đã báo cho cô biết rồi.

- Cô thấy gì không, Annie? - Ông hỏi. - Cô thấy ánh sáng không?

- Một chút, đó là màu xám rất nhạt, - cô đáp. - Màu xám nhạt, ngoài mép toàn màu đen. Ngoài

ra tôi không thấy gì hết. - Ông gật đầu, nước mắt chảy xuống má Tammy trước, rồi đến Sabrina, còn Candy nhẹ bước đi ra cửa. Cô không chịu được cảnh tượng này, nhìn Annie cô thấy đau đớn. Annie nghe cánh cửa nhẹ đóng, nhưng không hỏi ai đi ra. Cô tập trung tư tưởng để xem có thấy gì không, nhưng không thấy gì cả. - Tôi không thấy gì hết, chỉ thấy màu xám nhạt ở giữa mắt.

Ông bác sĩ đưa bàn tay trước mặt cô, xòe ngón tay ra.

- Cô thấy gì không?

- Không thấy gì. Ông đang làm gì đấy?

- Tôi đưa tay trước mặt cô. - Ông ra dấu cho Sabrina mở kéo rèm cửa lên. Khi Sabrina làm xong, ông hỏi tiếp:

- Bây giờ cô thấy sao? Ánh sáng có rõ hơn không?

- Có. Màu xám sáng hơn một chút, nhưng tôi vẫn không thấy bàn tay ông. - Cô có vẻ lo sợ, hơi hốt hoảng.

- Bao lâu nữa tôi mới có thể thấy lại được? Nghĩa là thấy được mọi vật, thấy bóng người, thấy mặt họ và màu sắc? - Cô hỏi, nghe quá đau đớn, và ông bác sĩ thành thật với cô.

- Annie, chúng tôi đã cố gắng hết sức để nối lại những sợi dây bị đứt, nhưng không được. Một cái ống nước đập vào đầu cô, làm dây thần kinh thị giác bị đứt, các mạch máu nuôi dây thần kinh cũng đứt luôn. Chúng tôi đã cố gắng nhưng không thay đổi được gì cả. Tôi tin với thời gian cô sẽ thấy ánh sáng, các hình thể và có ấn tượng về màu sắc nhiều hơn bây giờ. Hiện trong phòng này rất sáng sủa, nhưng cô chỉ thấy màu xám nhạt chứ không phải toàn màu đen. Hy vọng với thời gian, cô sẽ trông thấy rõ hơn, nhưng chỉ rất ít. Annie, chuyện này rất buồn, nhưng cô còn sống là quá may. Tai nạn xảy ra nghiêm trọng, não cô chỉ bị tổn thương tạm thời, nhưng mắt thì bị nặng. - Nói được như thế là một cố gắng quá sức đối với ông bác sĩ vì ông biết Annie là họa sĩ. Mọi người trong nhà cô đã nói cô ông biết điều đó, nhưng ông không thể làm gì để cứu vãn tình thế. Dù đã cố hết sức, ông cũng đành bó tay.

- Ông nói sao? - Annie hỏi. Cô quay mắt về phía mà cô nghĩ có các chị em cô, nhưng chẳng thấy gì. Ngay cả màu xám cô thấy ban đầu, bây giờ cũng tối hơn. - Ông nói thế nghĩa là sao? Có phải tôi bị mù không? - Các chị cô đứng sững sờ, đau đớn, còn ông bác sĩ im lặng một hồi mới đáp.

- Phải, Annie à. - Ông đưa tay nắm tay cô, cô liền giật tay lại và bật khóc.

- Ông nói thật sao? - Tôi “mù” à? Tôi không thể thấy gì hết à? Tôi là họa sĩ, tôi phải thấy. Nếu không thấy, làm sao tôi vẽ? - Làm sao cô đi qua đường, thăm bạn, nấu ăn, thậm chí là lấy kem đánh răng? Các chị em cô quan tâm nhiều đến công việc của họ, có ai lưu tâm đến công việc của cô đâu. - Tôi phải thấy! - Cô lại nói. - Ông không chữa được à? - Cô khóc như trẻ con, Sabrina và Tammy phải đung vào cô để cô biết họ vẫn còn ở đây.

- Chúng tôi đã cố chữa chạy cho cô, - ông bác sĩ đáp, vẻ khổ sở. - Chúng tôi chỉ mỗ mắt cho cô thôi đã mất hết năm giờ. Mắt cô hư hại quá nặng. Dây thần kinh thị giác bị hủy hoại. Cô còn sống là một phép màu nên cô phải trả giá cho điều đó. Tôi rất tiếc. Có nhiều việc cô có thể làm để có đời sống tốt hơn. Cô vẫn có thể sống tự lập, làm việc, đi lại tự do. Trên đời có nhiều người khiếm thị sống rất hạnh phúc. Ở đời có người nổi tiếng, có người quan trọng, có người bình thường như cô và tôi. Cô phải tập làm một công việc khác với công việc trước đây. - Ông biết lời của ông như nước chảy lá khoai. Biết thế nhưng ông vẫn nói và hy vọng cô sẽ nhớ lời ông. Còn bây giờ, cô đang ngẩn ngơ kinh hoàng vì viễn ảnh mù lòa của mình.

- Tôi không muốn làm “người khiếm thị”! - Cô hét vào mặt ông. - Tôi muốn thấy lại. Tôi có thể cấy ghép mắt được không? Tôi có thể lấy mắt ai đó cấy vào được không? - Cô sẵn sàng chấp nhận mọi thứ để có lại thị giác.

- Mắt cô hỏng nặng, - ông thành thật đáp. Ông không muốn cô hy vọng hão huyền. Ngày nào đó cô có thể thấy ánh sáng, thấy bóng dáng, nhưng thấy lại bình thường thì không. Cô bị mù. Theo

lời yêu cầu của bố cô, một bác sĩ nhãn khoa khác đã xem xét hồ sơ bệnh lý của cô trong tuần trước, nhưng ông ta cũng đi đến kết luận như thế.

- Ôi lạy Chúa, - Annie gục đầu lên gối, khóc nức nở. Các chị cô bước đến bên cạnh, đứng hai bên giường, còn ông bác sĩ vỗ nhẹ vào tay cô rồi bước ra khỏi phòng. Ông không thể làm gì được cho cô nữa. Cô cần họ. Ông sẽ gặp cô lại, giúp cô phác thảo chương trình trị liệu, đề nghị các phương pháp tập luyện cần thiết. Nhưng bây giờ còn quá sớm. Mặc dù ông là người rất bình tĩnh, nhưng bốn chị em, nhất là bệnh nhân của ông, đã làm cho ông xúc động. Khi rời khỏi phòng, ông cảm thấy như mình là tên sát nhân, ông ước mình có thể làm gì đó tốt hơn cho cô, nhưng không được. Không ai làm gì được. Ít ra ông đã cố gắng bảo toàn hai con người để mắt cô không biến dạng. Cô là một cô gái xinh đẹp.

Candy thấy ông bác sĩ ra khỏi phòng với vẻ mặt đau khổ, bèn nhẹ nhàng vào phòng. Cô thấy Sabrina và Tammy đứng hai bên giường Annie, cô thấy Annie khóc như mưa, còn hai chị nắm tay Annie.

- Ôi lạy Chúa... tôi mù... tôi mù... - Candy thấy Annie liền khóc. - Tôi muốn chết... tôi muốn chết... Tôi sẽ không thấy gì lại... đời tôi hết rồi...

- Không, không hết đâu, em yêu, - Sabrina lên tiếng đáp, cô ôm em vào lòng. - Em cảm thấy như thế, nhưng đời không hết. Chị rất buồn vì em gặp hoàn cảnh éo le, nhưng em vẫn còn sống, các chị và Candy đều thương yêu em. Em không bị hoại não, em không què quặt, không bại liệt. Cả nhà mừng vì em không mắc các chứng bệnh ấy.

- Còn em thì không! - Annie hét vào mặt chị. - Chị không biết mù như thế nào đâu. Em không thấy chị! - Em không thấy gì hết... Em không biết mình ở đâu... Chỉ thấy mọi vật toàn màu xám và màu đen... em muốn chết...

- Cô khóc nức nở trong tay chị suốt mấy giờ liền. Họ thay nhau an ủi cô, và cuối cùng cô y tá đi vào, đề nghị chích cho cô ít thuốc mê. Sabrina gật đầu, thấy ý kiến này rất hay. Annie đã khóc và đau khổ thế là quá nhiều rồi. Mất mẹ, bây giờ biết mình mù, chỉ trong một tuần. Sau khi nghe Annie khóc hơn 3 tiếng đồng hồ, cô nghĩ Annie cần thuốc an thần để nghỉ ngơi.

Annie nằm trong tay Tammy, khóc, họ chích thuốc mê cho cô, hai mươi phút sau cô ngủ. Người y tá nói cô sẽ ngủ trong nhiều giờ, họ có thể ra về rồi trở lại, và họ rón rén đi ra cửa, không nói gì cho đến khi ra đến bãi đậu xe. Người nào người nấy trông có vẻ bơ phờ, mệt mỏi.

Tammy đốt điếu thuốc, tay run run, và ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh xe bố. - Lạy Chúa, tôi cần uống ly rượu, tiêm thuốc, hay một viên hêrôin, ly Martini... tội nghiệp con bé... - Cảnh tượng quá khủng khiếp.

- Chắc em sắp nôn mửa, - Candy nói, cô ngồi xuống bên cạnh chị, lấy điếu thuốc của Tammy, châm lửa, trong khi Sabrina tìm chìa khóa xe. Cô cảm thấy tay run run như hai em.

- Đừng nôn vào chị, chị không chịu được, - Tammy cảnh báo cô em.

Vị bác sĩ đã đưa cho Sabrina tên của người bác sĩ tâm thần trong đầu tuần, bác sĩ chuyên chữa trị cho những người mù. Sau khi đã chắc em gái bị mù, Sabrina định gọi cho bà ta.

Cuối cùng Sabrina tìm ra chìa khóa xe trong ví và mở cửa xe, mọi người vào xe, họ như đang ở trong cảnh chiến tranh vậy. Họ đã ở với Annie gần 4 tiếng đồng hồ. Annie khóc không ngớt. Trên đường về nhà, chị em họ không còn sức để nói chuyện với nhau. Tammy nói cô muốn trở lại bệnh viện, phòng khi Annie thức dậy vì hết thuốc mê.

Sabrina nói cô sẽ đi với Tammy, còn Candy nói không muốn chứng kiến cảnh chị đau buồn nữa.

- Cảnh tượng quá kinh khủng, em không chịu được. Tại sao họ không ghép cho chị ấy mắt của ai đấy?

- Vì vết thương quá nặng, không thể ghép được. Chúng ta phải giúp nó thích ứng với hoàn cảnh mới, - Sabrina đáp. Nhưng khi họ về nhà, tất cả như lết ra khỏi xe, đi vào bếp với vẻ bơ phờ mệt

mỗi. Bố họ và Chris vừa ăn trưa xong. Hai người có vẻ thoải mái trong buổi sáng, nhưng khi thấy mặt ba chị em họ liền thất sắc.

- Chuyện ra sao? - Chris hỏi nhỏ.

- Mắt nó thấy gì không? - Jim hỏi. Ông cảm thấy hèn nhát vì không đi thăm con. Ông biết nếu còn Jane, bà sẽ đi vì bà giỏi chịu đựng hơn ông. Đứng bên giường con, ông sẽ xỉu ngay vì đau đớn. Tammy và Sabrina nói Annie bị mù, không có gì thay đổi sau khi đã tháo băng. Còn Annie thì muốn thấy mọi vật, chứ không muốn có bố.

- Annie có thấy gì không? - Chris hỏi, anh đưa đĩa bánh lên bàn ăn, nhưng không ai ăn. Không ai thấy đói. Candy đi đâu một lát rồi trở vào và nói cô đã nôn xong, bây giờ thấy khỏe hơn. Đó là buổi sáng thật kinh khủng cho tất cả mọi người.

- Chỉ thấy màu xám và một ít ánh sáng, - Sabrina đáp. - Ông bác sĩ nói, với thời gian Annie có thể thấy hình bóng, phân biệt một ít màu nhưng không chắc. Điều chắc chắn là nó sẽ chỉ thấy được hai màu đen trắng và không có gì khác hơn. - Chris nghe nói, lắc đầu và đưa tay vuốt nhẹ má Sabrina.

- Anh rất buồn, em yêu.

- Em cũng vậy, - cô đáp rồi nhích vào gần anh, mắt ướm lệ.

- Khi em rời bệnh viện Annie như thế nào?

- Nó được tiêm thuốc mê. Nó khóc suốt mấy giờ liền, cô y tá đề nghị làm thế cho nó đỡ mệt. Em cũng muốn tiêm một ống. Cuộc sống sẽ rất khủng khiếp trong thời gian Annie tập thích nghi với hoàn cảnh mới. Em phải gọi người bác sĩ tâm thần do ông bác sĩ nhãn khoa giới thiệu. Em lo Annie sẽ nản chí mà làm bậy. - Có người đã tự tử vì quá thất vọng, nên Sabrina sợ em gái sẽ tự vẫn, trường hợp Annie rất bi quan, vừa mất mẹ lại vừa bị mù. Sabrina muốn làm gì đó để giúp em, và những người khác trong gia đình cũng muốn thế.

Tammy lên lầu để nằm, đem Juanita theo. Candy ra hồ bơi thư giãn, Chris và Sabrina đi theo cô, dắt theo Benlah và Zoe. Con chó nòi Yorkie nhảy xuống hồ, khi nó bơi lên khỏi mặt nước, trông nó như con chuột chết đuối. Benlah thích đi xuống bậc thềm sát mặt nước cho mát, chứ không lội xuống hồ. Sabrina nhìn chúng, cô cười và lòng cảm thấy nhẹ bớt.

Họ ngồi nói chuyện một lát thì bố họ đi ra. Ông bơi mấy vòng trong hồ và cảm thấy mệt, bèn lên ngồi gần họ. Ông có thân hình đẹp, nhưng bây giờ nó không còn săn chắc nữa. Thật khó tin bà vợ thân yêu của ông chết đã một tuần.

- Khi nào con đến thăm Annie, bố sẽ đi với con, - ông nói với Sabrina, và cô gật đầu. Em gái cô cần tình thương yêu của mọi người, cần sự giúp đỡ của họ. Bố họ có một vị trí rất quan trọng trong đời sống của họ. Bố ít năng nổ hơn mẹ, nhưng luôn luôn hậu thuẫn cho họ, thương yêu họ. Annie rất cần có ông để động viên tinh thần. - Bố có cần làm gì không?

- Không ạ, - Sabrina đáp. - Annie dần dần sẽ biết và chấp nhận thực tại.

- Người bạn trai của nó ở Florence ra sao? Con có tin anh ta sẽ đến thăm nó không? Chắc nó sẽ vui khi có người tình quan tâm. - Sabrina trầm ngâm một lát rồi lắc đầu.

- Chắc không đâu, bố à. Cách đây mấy hôm con đã gọi cho anh ta, nhưng anh ta có vẻ không nhiệt tình. - Cô không muốn nói cho bố biết rằng anh ta là tên lưu manh và sẽ không bao giờ đến thăm Annie. - Anh ta còn trẻ, cũng khổ cho anh ta nếu dính vào chuyện này.

- Tuổi ấy không còn trẻ, - bố cô gay gắt nói. - Bố lấy vợ và có con khi mới bằng tuổi anh ta.

- Tình thế bây giờ khác trước. - Ông gật đầu và đi mặc quần áo. Rồi hai bố con chuẩn bị đến bệnh viện, Tammy cùng đi với họ. Candy xin ở nhà, cô nói bị đau đầu và người khó chịu. Họ đã trải qua một tuần quá căng thẳng, nên Sabrina không ép. Candy có thể ở nhà với Chris.

Lần đến thăm thứ hai trong ngày hôm ấy còn buồn hơn lần đầu. Annie vẫn còn buồn ngủ do thuốc an thần gây ra và rầu rĩ não nề. Cô ngồi trên giường khóc ròng, không nói gì. Bố họ thấy

thể cũng khóc, ông ấp úng nói rằng mọi việc rồi sẽ tốt đẹp. Ông nói cô có thể ở với ông, các chị em sẽ chăm sóc cô. Nghe nói, cô càng khóc thêm.

- Con sẽ không sống bình thường như mọi người. Con sẽ không có bạn trai nữa, sẽ không thể lấy chồng. Con không thể sống một mình, không thể vẽ, không thấy cảnh mặt trời lặn hay không xem phim được nữa. Con sẽ không biết những người trong gia đình như thế nào, cũng không thể chải tóc. - Mọi người như xé lòng khi nghe cô kể một lượt những gì không làm được.

- Vẫn có những việc em làm được, - Sabrina đáp. - Có lẽ em không thể vẽ, nhưng em có thể dạy.

- Làm sao em dạy được? Em không thấy những gì em nói đến. Không thấy họa phẩm thì làm sao dạy lịch sử hội họa?

- Chị cam đoan em sẽ dạy được, và nhiều người mù vẫn kết hôn như thường. Annie, đòi em chưa phải là hết đâu. Không phải chấm hết, mà có sự thay đổi.

- Chị nói dễ quá. Đòi em hết rồi, chắc chị cũng biết. Làm sao em trở về Ý như thế này được? Em phải sống ở nhà bố như trẻ con. - Cô lại khóc nức nở.

- Không đúng thế, - Tammy nói. - Em có thể sống với bọn chị một thời gian cho đến khi quen với cuộc sống mới. Rồi sẽ đến lúc em có thể sống một mình. Chị nghĩ những người mù đều sống như thế. Em chỉ mất thị giác chứ đâu thua kém ai. Có trường dạy cho người mù, sau đó em sẽ học được cách để sống tự lập.

- Không, em không thể đi học được, em không muốn đi học. Em muốn vẽ thôi.

- Có lẽ em nên chuyển qua điêu khắc, - Tammy đề nghị. Sabrina ngồi bên kia giường đưa ngón tay làm dấu cho Tammy đừng nói. Cô không nghĩ đến chuyện đó.

- Em là họa sĩ chứ không phải nhà điêu khắc.

- Em có thể học mà. Hãy dành thời gian để nghĩ đến chuyện này.

- Đòi em hết rồi, - Annie khổ sở đáp, rồi khóc như một đứa bé, khiến bố cô không cầm được nước mắt. Sabrina nghĩ rằng có lẽ họ nên cương quyết với cô, để cô chấp nhận hoàn cảnh, làm quen với cuộc sống mới. Tammy cũng nghĩ như vậy. Nếu Annie quá tiêu cực, không chịu hợp tác với các chị em, họ phải bắt buộc cô làm theo kế hoạch họ đã vạch ra. Nhưng thời gian còn quá sớm, cứ để cho cô tự ý thức, mọi việc còn mới mẻ và khủng khiếp với cô.

Họ ở lại với Annie cho đến giờ ăn tối mới về, mọi người đều không thích để cô một mình. Nhưng ai cũng mệt mỏi và Annie cần nghỉ ngơi. Họ đã ở với cô gần cả ngày, khi về, họ hứa sáng mai sẽ đến.

Hôm sau chủ nhật họ trở lại với Annie, và cảnh tượng cũng buồn thảm như hôm qua. Có thể nói tình trạng còn tồi tệ hơn hôm qua, vì sự thật đã rành rành. Annie phải chấp nhận hoàn cảnh, phải sống với thực tế trước mắt. Đến mười giờ, họ ra về. Đêm ấy là đêm cuối cùng của Tammy, ở đây cô còn phải chuẩn bị đồ để về lại L.A và muốn ở bên cạnh bố thêm chút thời gian. Chris hứa sẽ làm bánh, và tối đó anh cũng phải về New York.

Tammy hôn Annie để về, cô đang nằm trên giường, nước mắt chảy ướt hai má. Mắt cô mở to nhưng không thấy gì. Mắt cô vẫn còn màu xanh lục trong sáng, nhưng bây giờ đã thành vô dụng đối với cô.

- Sáng mai chị đi rồi, - Tammy nói, - nhưng chị muốn em ở nhà phải cố gắng để sống vui. Chị sẽ về thăm em, có lẽ vào dịp cuối tuần lễ lao động, chị hy vọng khi ấy em đã khá hơn nhiều. Hứa được không?

- Không, - cô em đáp, quắc mắt nhìn chị, lần đầu tiên Tammy thấy em thay vì buồn thì lại tức giận. - Em sẽ không chải tóc nữa. - Annie có vẻ như mới 5 tuổi, mọi người đều cười. Cô nằm trên giường, yếu đuối và rất đẹp. Sabrina chải mái tóc đỏ cho cô, mái tóc sáng óng ánh. Các y tá đã gội đầu cho cô.

- Được, nếu thế thì em đừng hy vọng có chồng hay có bạn trai, - Tammy nói. - Chị hy vọng em

sẽ tắm gội bình thường.

- Không, em sẽ không tắm gội, - Annie đáp, cô ngồi dậy, vòng hai tay lại trước ngực. Tất cả đều cười. Annie cũng cười theo dù cô rất buồn. - Chẳng có gì vui mà cười, - cô lại nói và bật khóc.

- Đúng, em yêu, chẳng có gì vui mà cười, - Tammy nói rồi hôn cô. - Nhưng ít ra chúng ta đã thương yêu nhau, giúp đỡ nhau tận tình. Cả nhà rất yêu em.

- Em biết, - Annie đáp, nằm xuống nệm, úp mặt vào gối. - Em biết cuộc đời sẽ ra sao. Thật đáng sợ. - Nước mắt lại tuôn ra như mưa.

- Em sẽ quen sau một thời gian, - Tammy trấn an cô.

- Em có gia đình giúp đỡ. - Nước mắt cũng chảy xuống hai má Tammy.

- Em không có mẹ, - Annie buồn bã nói, nước mắt tuôn trào khiến bố cô phải quay mặt đi.

- Phải, không có, - Tammy đáp, - nhưng em còn có mọi người, cả nhà hết lòng thương yêu em. Ở L.A. chị sẽ gọi về hỏi thăm em có tiến bộ gì không. Nếu Sabrina nói em dơ, chị sẽ về dùng xơ mướp tắm cho em đấy, khi ấy đừng trách. - Annie lại cười. - Vậy hãy ngoan lên. Đừng cứng đầu, cứng cổ. - Khi họ còn nhỏ, cô thường nói với em như thế. Hai người chỉ cách nhau ba tuổi, và khi khôn lớn, Tammy thường nghĩ Annie có tính hay quấy phá, nghịch ngợm. Annie mách lẻo cô rất nhiều lần, nhất là về các bạn trai của Tammy. Và Tammy cũng thường dọa nện cô một trận, nhưng không bao giờ làm.

- Em yêu chị, Tammy, - Annie buồn bã nói. - Hãy gọi về cho em.

- Em biết chị sẽ gọi. - Cô hôn em lần cuối rồi bước ra khỏi phòng. Những người khác cũng hôn cô rồi ra về. Sabrina nói cô và Candy hôm sau sẽ đến, nhưng phải tới chiều. Sabrina không nói cho Annie biết cô đi xem nhà ở New York vào sáng hôm sau. Cô sẽ cùng đi với Tammy vào thành phố khi Tammy ra phi trường về lại L.A lúc 8h. Sabrina sẽ dẫn Candy cùng đi để nếu thích, họ sẽ quyết định ngay.

Tối đó khi ăn tối, họ phải góp ý cho Annie. Rõ ràng cô cần phải đi học để sống dễ dàng hơn. Bây giờ có nhiều việc cô không thể tự làm. Cô phải học cách sử dụng đồ dùng mà không thấy chúng như đổ đầy nước vào bể tắm, nướng bánh mì, chải tóc.

- Annie phải có bác sĩ tâm thần giúp đỡ, - Sabrina nói. Cô đã gọi đến cho vị bác sĩ tâm thần, để lại tin nhắn cho bà ta. - Và chị nghĩ ý kiến của em về việc Annie học điêu khắc rất hay, - Sabrina nói với Tammy.

- Không biết nó có muốn học không. - Chìa khóa cho tương lai của Annie là như vậy, và hiện giờ nó cứ cho rằng đời mình thế là hết. Annie phải học tập để quen với cuộc sống mới. Việc này không phải dễ, dù tuổi nó không còn nhỏ.

- Như bố cũng không dễ, bố họ đáp, giọng buồn rầu. Ông ăn cái bánh tráng trứng do Chris nướng. - Luôn tiện đề nghị anh bỏ nghề luật và làm đầu bếp cho rồi. - Chris đã nấu nướng cho ông ăn trong tuần qua, và giúp ông mọi việc. - Nếu anh muốn, tôi sẽ tuyển anh làm người giúp việc đấy.

- Tôi sẽ ghi nhớ điều này. Nếu tôi chán việc kiện tụng, tôi sẽ đến xin việc làm tại đây.

Nhưng ý kiến của bố họ làm cho họ nhận ra rằng việc ông thích nghi với cuộc sống mới rất khó. Ông đã lấy vợ gần 35 năm, bây giờ trở lại cuộc sống độc thân. Ông không quen việc tự lo cho mình. Ông đã phụ thuộc vào vợ từ mấy chục năm nay, bây giờ không có vợ ông sẽ lạc lõng vô cùng. Ông lại không biết nấu ăn. Sabrina tính rằng khi họ đi rồi, họ sẽ nhờ bà quản gia nấu trước, khi ăn ông chỉ cần cho vào lò vi ba để hâm lại thôi.

- Các bà góa chồng, ly dị chồng sẽ đến gõ cửa nhà ta đấy, - Tammy cảnh báo ông. Ông sẽ trở thành người hấp dẫn nhất trong thị trấn này, sẽ được các bà săn đón.

- Bố không quan tâm, - ông đáp, vẻ bức bối. - Bố yêu mẹ con. Bố không muốn ai hết. - Ông không thích ý kiến này.

- Đúng, nhưng họ sẽ quan tâm đến bố.

- Bố có nhiều việc hay hơn để làm, - ông đáp. Nhưng ông không làm được, vì không có vợ. Bà đã làm mọi việc cho ông, tổ chức cuộc sống cho ông, lên kế hoạch cho ông hành động. Bà đã làm cho đời ông trở nên vui vẻ, bà chủ động tổ chức những chuyến đi vào thành phố để xem ca nhạc, xem kịch, xem múa ba lê. Các con ông ai cũng nghĩ rằng ông sẽ làm được việc ấy. Ông đã được bà nuông chiều, cung phụng, cho nên ông hoàn toàn phụ thuộc vào bà.

Sabrina nhắc cho ông nhớ ngôi nhà trong thành phố mà ngày mai cô đến xem và nói với ông:

- Bố phải vào thành phố để ăn tối với bọn con.

- Được rồi, hay đấy.

- Có thể hay mà cũng có thể không hay. Chắc bố biết bọn môi giới địa ốc rồi. Họ nói láo như vẹt và có khiếu thẩm mỹ rất khủng khiếp. - Bố cô gật đầu. Bỗng ông nghĩ đến chuyện khi các con đi hết, ông sẽ trở lại một mình, buồn biết bao nhiêu.

- Có lẽ bố phải nghỉ hưu, - ông nói, vẻ chán nản, khiến ba cô con gái đều lên tiếng đáp lời ông.

- Đứng, bố à! - Rồi họ cùng cười. Điều ông cần là làm việc, bây giờ càng phải làm nhiều hơn. Rõ ràng như vậy. - Bố cần làm việc, cần gặp bạn bè, và đi đây đó như bố đã từng làm với mẹ.

- Làm một mình ư? - Ông hỏi. Sabrina thở dài và Tammy nhìn chị ngồi đối diện với mình ở bàn. Bây giờ họ phải chăm sóc cả Annie lẫn bố.

- Không, với bạn bè, - Tammy đáp. - Chính mẹ muốn như thế. Mẹ không muốn bố ngồi một mình ở đây, than thân trách phận. - Ông không đáp, và một lát sau, ông lên lầu đi ngủ.

Chris ăn xong liền về thành phố để mai đi làm đúng giờ. Sabrina không muốn anh đi, nhưng cô phải để anh về, cảm ơn anh đã đến giúp gia đình cô. Cô tiễn anh ra xe và trước khi đi, anh đã hôn cô rất âu yếm.

- Thật là một tuần ngột thở, - Sabrina nói.

- Đúng thế. Nhưng anh nghĩ rồi mọi người sẽ trở lại bình thường. Em thật may mắn vì có các cô em kề vai sát cánh. - Anh lại hôn cô. - Và có anh.

- Cảm ơn Chúa, - cô thở dài, bá cổ anh khi anh đã ngồi trong xe. Thật khó tin tai họa đã xảy ra mới cách đây tám ngày. - Anh lái xe cẩn thận nhé. Ngày mai em sẽ vào thành phố để xem nhà. Nhưng em không ở lâu, em phải về lại đây. Có lẽ em phải để Candy ở với bố một đêm rồi về ngay.

- Thế là hay đấy. Về đây để coi sóc mọi việc. Nếu em muốn thì thứ sáu anh sẽ về đây với em. - Bỗng cô cảm thấy như họ đã cưới nhau, chàng đi làm ở thành phố, nàng ở thôn quê với con. Chỉ có khác là bây giờ "con" của họ là bố và hai em gái. Sabrina cảm thấy như thể cô là một bà mẹ.

- Cố làm tốt công việc. Sabrina, em hãy nhớ là em không thể một mình làm hết mọi việc. - Anh nói, như đọc được tư tưởng của cô. - Về đến nhà anh sẽ gọi cho em. - Cô biết anh sẽ gọi. Chris là người đáng tin cậy, chung thủy. Trong tuần qua, anh đã chứng tỏ mình là người như vậy và vì thế mà cô yêu anh. Cô thấy ngoài bố, Chris là người rất tốt.

Khi cô vào lại nhà, Tammy nói đùa:

- Nếu chị không lấy anh ấy thì để em. - Benlah đi vào góc bếp, ngồi nhìn họ với vẻ khổ sở. Nó rất buồn mỗi khi Chris ra về. - Em muốn có người tình giống anh ấy. Bình thường, khỏe mạnh, dễ thương, nhiệt tình giúp đỡ mọi người, tốt với gia đình mình và còn nấu ăn ngon nữa.

Tại sao chị có quá nhiều may mắn, còn em chỉ gặp toàn đồ lưu manh như thế?

- Vì chị không sống ở L.A. Có lẽ nhờ thế đấy... Hay có lẽ vì chị chọn bài quảng cáo đúng, - cô nói đùa.

- Nếu em tìm được người đứng đắn trên quảng cáo, em sẽ thử gặp anh ta xem sao, tin em đi.

- Em sẽ không gặp đầu, và chị sẽ không để cho em gặp. Một ngày nào đó, em sẽ gặp người đàn ông chân chính.

- Em không hy vọng gặp được người ấy. Mà em cũng chả cần. Em nghĩ thế nào cũng gặp, nhưng không tạo cơ hội để gặp. Thực vậy, cứ xong việc là em lại về nhà, vui với con chó và với cái ti vi.

- Chị rất lo cho em. Cuộc đời có nhiều điều thú vị hơn chó và ti vi.

- Em thấy chẳng có gì thú vị cả. - Cô thở dài đáp. Hai chị em cùng lên lầu, cô cảm thấy như những ngày họ còn nhỏ. Candy mở nhạc to, quá ồn. Tammy nhớ Candy thường chờ mẹ thò đầu ra khỏi phòng ngủ, nhắc em giảm bớt âm thanh. - Ôi lạy Chúa, ở đây thiếu mẹ thật buồn, em không muốn đi chút nào hết. - Tammy nói thì thào khi họ đi qua phòng bố để ông khỏi nghe.

- Phải, - Sabrina đáp. - Bố còn buồn hơn nữa. - Cả hai chị em đều đồng ý như vậy.

- Chị có nghĩ bố sẽ lấy vợ khác không? - Tammy hỏi. Cô không tin, nhưng ở đời ai biết được.

- Chắc chắn là không, - Sabrina đáp. - Bố quá yêu mẹ, ông không quan tâm đến ai khác đâu.

- Bố còn trẻ. Em đã từng đi chơi với đàn ông bằng tuổi bố.

- Khi mẹ bằng tuổi chị, bà đã có cuộc sống rất nghiêm túc. Bà đã tạo cho bố quen với lối sống nghiêm túc ấy. - Và bà cũng sống rất gương mẫu với con.

- Em nghĩ mình không chịu được cảnh có bà mẹ ghẻ độc ác, - Tammy nói. Sabrina nghe thế liền cười.

- Chị nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ gặp cảnh ấy. Có lẽ một ngày nào đó bố sẽ đến L.A. thăm em. Những ngày cuối tuần ở một mình bố sẽ rất cô đơn.

- Ý kiến hay đấy! - Tammy đáp. Cô lấy cái túi để sắp xếp áo quần, khi ấy Candy đi vào. Ba chị em nói chuyện với nhau trong khi Tammy cho đồ đạc vào túi. Họ nói chuyện đến quá nửa đêm mới đi ngủ. Chris gọi cho Sabrina. Còn bố họ đã đi ngủ lúc 10h. Trong nhà yên lặng như tờ. Khi Sabrina đi ngủ, cô nhắm mắt nhưng lòng cứ mơ đến chuyện mẹ vẫn còn sống. Cả ba cô khi ngủ đều có ý nghĩ như thế. Nhưng mọi việc đã hoàn toàn thay đổi.

Chương 11

Sáng hôm sau, taxi đến lúc 8h để chở Tammy ra phi trường. Tammy mặc áo quần xong thì xe đến. Candy và bố cô xuống lầu để chia tay cô. Candy mặc áo cánh vải, quần jeans cắt ngắn. Như mọi khi, cô mặc áo cánh hở ngực. Khi cô ra ngoài để vẫy tay chào Tammy, mái tóc vàng dài rối bù trên đầu cô trông rất hấp dẫn, những người ngoài đường đều nhìn cô chăm chăm.

Tammy ôm ghì Sabrina, Candy và bố rồi bước lên xe, con chó Juanita nằm trong cái túi hiệu Birkin. Họ không thích có cảnh chia tay như thế này. Hai mươi phút sau, Sabrina và Candy cũng lên xe để vào thành phố xem nhà. Họ đến thành phố lúc 9h30, ghé lại nhà của Sabrina để cô lấy thêm quần áo và thư từ.

Candy nói khỏi cần đến nhà cô. Hình như cô đã đem theo vô số áo cánh mỏng để thay rồi. Sabrina có cảm giác như mình đã đi đâu rất lâu. Cô cảm thấy rất kỳ lạ khi nhận ra rằng mình vừa mới ở trong nhà này, khi ấy mẹ còn sống và Annie chưa mù. Nhiều chuyện đổi thay trong chốc lát. Và bây giờ nhiều chuyện cũng sắp đến, nhất là việc cô sắp dời chỗ ở. Cô không gắn bó với căn hộ, cho nên không quan tâm nhiều đến việc này. Nhưng sống với Candy và Annie sẽ là một thử thách lớn cho cô. Từ khi vào đại học, cô đã sống riêng, gần 13 năm rồi. Bây giờ, dọn nhà đến ở với các cô em, Sabrina như trở lại thời còn ở nhà với bố mẹ. Cô sẽ mất đi sự tự do, nhưng vì có việc chính đáng. Sabrina hy vọng trong một năm, Annie sẽ thích ứng với cuộc sống mới, và sẽ sống tự lập được. Khi ấy, Candy sẽ về lại căn hộ xinh đẹp trên sân thượng của tòa cao ốc, và Sabrina sẽ tậu căn hộ khác cho mình. Nhưng đó là năm sau, còn bây giờ họ phải tích cực hơn nữa, phải làm việc hăng say hơn nữa để giúp Annie vượt qua những thử thách cam go trước mắt.

Họ rời căn hộ của Sabrina lúc 10h45, và khi cô đậu xe tại phố Đông 84 thì Tammy gọi vào điện thoại di động của cô. Tammy nói cô đang lên máy bay.

- Em gọi để chào tạm biệt lại. - Họ đã gắn bó với nhau mật thiết trong thời gian qua, và bây giờ xa nhau họ thấy trống vắng. Cái chết của mẹ họ vẫn còn làm cho họ đau khổ, bàng hoàng.

- Chúc thượng lộ bình an. Bọn chị sắp đi xem ngôi nhà. - Sabrina vừa nói vừa tắt máy xe.

- Báo cho em biết nhà ra sao đấy nhé. - Bỗng Tammy cảm thấy như mình đang đứng ngoài cuộc, cô ước chi mình có thể tham gia vào việc này.

- Chị sẽ báo. Hãy chăm một anh chàng dễ thương cùng đi máy bay, - Sabrina nói.

- Em chỉ ngồi gần các linh mục, các bà lớn tuổi hay trẻ con thò lò mũi anh thôi. Em cương quyết ra chỉ tiêu như vậy.

- Em vớ vẫn quá. - Sabrina cười.

- Không phải. Em định sẽ thành gái già. Em nghĩ đấy là thiên hướng của mình.

- Một ngày nào đó em sẽ đi ngắm cảnh hoàng hôn với một nam diễn viên chính, hay với người to cao phong độ ở Hollywood, khiến cả nhà lác mắt.

- Ở L.A. người ta nói người như vậy là người cầu nguyện được Chúa nghe.

Sabrina và Candy đang đứng trước ngôi nhà mà họ đến xem, người môi giới địa ốc đang đợi họ, và khi ấy Tammy đã ngồi vào ghế trên máy bay.

- Chị đến nơi rồi, chị sẽ gọi cho em sau nhé. Chúc thượng lộ bình an. Chào em. - Cô nói xong đưa máy cho Candy để cô chào chị. Người môi giới đi về phía họ, miệng mỉm cười. Bà ta cao, lịch sự, tóc vàng, người sục nức mùi nước hoa. Giọng bà ta khàn khàn, Sabrina biết bà ta hút thuốc. Bà ta cầm chìa khóa trên tay. Khi Candy tắt điện thoại, Sabrina giới thiệu bà với cô, rồi bà mở cửa, tắt máy báo động và để họ vào.

- Mời các cô vào xem và cho tôi biết có thích không. Tôi cũng có vài căn nhà ở phía nam thành phố, nhưng tôi nghĩ chắc các cô vừa ý ngôi nhà này. - Sabrina hy vọng họ sẽ thích ngôi nhà này.

Nhà đầu tiên mà vừa ý có lẽ là điều rất thú vị, tìm nhà ở mà mọi người đều thích không phải là chuyện dễ. Candy có vẻ háo hức, thích đi xem một vòng quanh nhà.

Tiền sảnh tối tăm, treo bức tranh vẽ cảnh rừng màu xanh lục. Sabrina thấy ngôi nhà có vẻ u buồn, nhưng nền nhà lát đá cẩm thạch hình vuông có màu trắng và xanh lá cây rất đẹp. Cô thấy trên tường có treo chiếc gương soi cổ thật đẹp và những bức hình in cảnh đi săn ở Anh, khiến cho lối vào có không khí của nước Anh. Phòng khách thoáng đãng, sáng sủa, hướng về phía nam, thư viện nhỏ, mát mẻ, dễ chịu, có lò sưởi nhỏ, xinh xắn. Sách chất đầy các giá trên tường, có nhiều cuốn Sabrina đã đọc. Candy nhìn quanh, mỉm cười, gật đầu đồng ý với Sabrina. Mới xem tầng đầu, họ đã thấy thích ngôi nhà rồi. Họ biểu lộ ý hài lòng cho nhau biết bằng cách gật đầu và mỉm cười. Ngôi nhà có vẻ ấm cúng, hấp dẫn. Trần nhà cao, trên tường có giá thấp nên rất đẹp.

Sau đó, họ đi vào tầng hầm để xem nhà bếp và phòng ăn. Nhà bếp hiện đại, tiện lợi, ở giữa có bộ bàn tròn xinh xắn, vừa cho tám hoặc mười người ăn. Nhà bếp nhìn ra khu vườn xinh xắn. Trên hành lang có hai ghế bành để ngồi ngắm cảnh vườn và có lò nướng thịt. Lò có vẻ đã được dùng nhiều lần, Sabrina nghĩ chắc Chris rất thích nó.

Phòng ăn cân đối, tường sơn màu gạch, khắp nơi có những nét chấm phá nghệ thuật đẹp mắt, mặc dù toàn thể ngôi nhà không được trang hoàng như vậy. Sabrina thấy thích. Đồ đạc trong nhà bố trí vừa phải, thông thoáng, không chật chội. Cô có thể xếp thêm một ít đồ đạc của cô ở đây; cô thích các thứ đã có sẵn. Nếu cô chở hết đồ đến đây, cô sẽ cất chúng vào kho. Ngôi nhà rất tuyệt, vì thế cô hiểu tại sao chủ nhà yêu nó và không muốn bán lại. Thật là một chỗ đáng ở, nên khi bà môi giới ra khỏi phòng, Candy nói nhỏ vào tai Sabrina:

- Em thích ngôi nhà! - Candy trông có vẻ rất háo hức.

- Chị cũng thích. - Sabrina cười, nụ cười của người chiến thắng.

Các phòng ngủ nhỏ như họ đã được báo trước, nhưng cửa sổ vừa vặn rất đẹp, màn may bằng lụa có màu trắng nhạt, các dải tua lịch sự và có dây buộc. Phòng nào cũng có giường lớn, Candy thích giường lớn như thế này, và những người khác cũng thích, nhất là nếu họ có đàn ông sống cùng. Kiểu giường lớn rất hợp với Chris vì anh to cao. Giường trong phòng ngủ của chủ nhân lớn hơn giường ở các phòng khác. Phòng gần đó hơi nhỏ, nhưng họ không dùng, nên làm phòng cho khách là hợp hơn cả. Những căn phòng dành cho Candy và Annie được trang hoàng đẹp đẽ và dễ thương. Các phòng tắm đều có vòi sen và bồn tắm. Các phòng ngủ thoáng và sơn màu sáng, còn các phòng tắm đều lát đá cẩm thạch. Sabrina kinh ngạc nhìn bà môi giới địa ốc. Không có gì trong nhà mà cô không thích. Cô thấy Candy cũng thích ngôi nhà, cô nói với chị rằng ngôi nhà đẹp, "có sinh khí". Và như bà môi giới đã nói, ngôi nhà rất có duyên. Thật vậy, ngôi nhà rất tuyệt và không có vẻ gì là phiền phức, gây trở ngại cho Annie. Cầu thang thẳng, dễ đi, rất tiện cho người khiếm thị.

- Thật tuyệt! - Sabrina nói, cười vui vẻ. Candy cũng tươi cười, gật đầu đồng ý. Cô nói mình thích ngôi nhà hơn căn hộ trên sân thượng ở tòa cao ốc, vì nó ấm cúng và dễ thương hơn. Căn hộ trên sân thượng cao ốc quá sang trọng và đom đóm, lại lạnh lẽo, trông như cảnh quảng cáo trong tạp chí, không ra vẻ nhà ở. Candy cảm thấy ở đây dễ chịu hơn, vì ở đây có thể co mình trong chiếc ghế bành êm ái, hay làm gì tùy ý. Ngôi nhà rất phù hợp cho việc đó. Và cô hy vọng nó cũng tiện lợi cho Annie, vì cô sẽ nhanh chóng làm quen được vị trí đồ đạc trong nhà. Ngôi nhà nhỏ, ở mỗi tầng chỉ có hai phòng ngủ có kích cỡ vừa phải.

- Em nói sao? - Sabrina hỏi em, vẻ lịch sự. Cô đã biết cảm tưởng của em cô ra sao rồi, và Candy đã hoàn toàn đồng ý với cô.

- Em nói được! Chúng ta thuê ngay đi. Em có thể đưa Zoe theo đến đây phải không? - Đi đâu Candy cũng đem theo con chó, nhưng sáng nay cô phải để nó ở nhà với bố. Cô sợ nó quá nóng ở trong xe, và nó thích làm bạn với Benlah. Sabrina không muốn bà môi giới địa ốc sợ khi gặp chó lớn. Vả lại, Benlah say xe, nên nó không thích đi xe.

Sabrina hỏi lại người môi giới cho chắc, rằng có phải chủ nhà không ngại việc người thuê có

chó không.

- Sáng nay tôi có hỏi ông ta, ông ta nói rằng có chó rất tốt. Ông ta chỉ nói chó chứ không phân biệt chó lớn hay chó nhỏ. - Rõ ràng ông ta không giới hạn bao nhiêu con, vì chính ông đã có hai con rồi. Ngôi nhà có chỗ cho chó vui chơi, lại dễ thương, ấm cúng và giá cả phải chăng. Đồ đạc của chủ nhà đẹp hơn đồ đạc của chị em họ, và họ có thể nuôi chó. Candy định sẽ cho thuê căn hộ trên sân thượng cao ốc với đồ đạc trong nhà, điều này sẽ rất thú vị và có người sẽ muốn thuê ngay. Cô sẽ đăng thông báo cho thuê trong tuần này, hy vọng họ sẽ thuê lại với giá cao và như vậy cô có thể kiếm thêm nhiều tiền. Tiền thuê nhà ở phố Đồng 84 này tương đối rẻ.

- Chúng ta sẽ thuê ngôi nhà này, - Sabrina trả lời em. - Vậy bắt đầu khi nào?

- Đầu tháng tám. - Hai chị em nhìn nhau. Như thế sớm đấy, nhưng rất hợp lúc. Việc làm hợp đồng hơi cấp rập, nhưng chắc cô làm được, chỉ cần tốn ít tiền thôi. Vả lại, Annie sắp xuất viện, cô sẽ ở lại nhà bố một hay hai tuần. Sabrina và Candy giải quyết chuyện nhà cửa xong, mấy chị em có thể dọn đến ở.

- Sẽ rất tiện cho chúng ta, - Sabrina đáp. Họ sắp bận thêm vì vừa giúp đỡ Annie lại vừa trông chừng bố, và lo việc dọn nhà. Bỗng Sabrina nhận thấy may mà Candy báo cho đại lý biết cô nghỉ tháng tám và thời gian còn lại của tháng bảy. Tuần sau Sabrina phải đi làm, và khi đi làm công việc sẽ rất bề bộn.

- Nếu các cô muốn, tôi sẽ cố làm nhanh cho các cô. Ông chủ nhà đang đi du lịch, khoảng hai tuần nữa ông ta sẽ đi châu Âu.

- Thế thì quá tốt, - Sabrina đáp. - Chúng tôi cần dọn đến sớm. Em gái tôi sẽ ra viện vào tuần sau.

- Cô ấy bị bệnh à? - Bà môi giới ngạc nhiên hỏi.

- Cô ấy bị tai nạn xe hơi khi nghỉ cuối tuần vào dịp lễ Quốc khánh - Sabrina đáp. Cô không nói chi tiết việc này. - Vì thế mà cô ấy bị mù.

- Ồ, thật buồn cho cô ấy. Khi nghe cô nói cô ấy bị mù, tôi không nghĩ là cô ấy mới bị, tôi tưởng... Cả ba cô đều dọn đến đây ở chung à?

- Vâng, cho đến khi em tôi quen với cuộc sống mới. Cô ấy phải tập thích nghi thôi, đây là công việc rất khó.

- Dĩ nhiên phải như vậy, - bà ta đáp, vẻ thương cảm, và muốn giúp đỡ. - Tôi sẽ nói với chủ nhà để xem ông ta nghĩ sao. Các cô cùng dọn đến ở với cô ấy thì thật quý, - người môi giới nói, vẻ cảm động. Nét mặt căng thẳng của bà ta lúc nãy bây giờ bỗng dịu lại.

- Dĩ nhiên, chúng tôi là chị em ruột mà. - Candy nói.

- Không phải tất cả chị em ruột đều thương nhau đâu,

- người môi giới đáp. - Tôi không gặp chị em tôi từ 20 năm nay rồi!

- Buồn nhỉ. - Candy đáp.

- Chúng tôi phải ký giấy tờ gì? - Sabrina hỏi.

- Hợp đồng thuê nhà, biên lai tiền thuê nhà tháng đầu và tháng cuối, biên lai tiền đặt cọc. Tôi nghĩ ông ta không đòi hỏi tiền đặt cọc nhiều đâu. Tôi sẽ viết hết và gửi đến văn phòng cho cô.

- Tuần này tôi không đi làm. Tôi ở nhà bố mẹ ở Connecticut. Tôi có thể lái xe đến lấy cũng được.

- Tôi sẽ chuẩn bị để ngày mai cô đến lấy.

- Thế thì tốt. - Cô muốn ở lại đêm với Chris và để cho Candy lo liệu công việc trong một đêm. - Bà có muốn tất cả các chữ ký của chúng tôi không?

- Bây giờ chỉ cần cô ký là đủ rồi. Khi nào các cô đến ở, chúng tôi đưa thêm giấy tờ khác để ký,

không biết như thế có tiện cho cô không?

- Rất tiện. Tuần sau tôi sẽ ký giấy tờ khác cho bà. Họ bắt tay nhau rồi hai chị em đi quanh nhà một vòng nữa, và lần này họ càng có vẻ thích hơn trước. Năm phút sau, họ ra xe, lòng mừng khắp khối. Ngồi trong xe, Sabrina gọi cho Chris, anh mừng cho họ. Anh nói rất nóng lòng đến xem nhà mới. Họ sẽ nói cho Tammy biết ngay khi cô xuống máy bay.

Khi họ về nhà, Jim không có nhà mặc dù ông nghỉ làm việc nhiều tuần. Sabrina làm bữa trưa, nhưng Candy không ăn. Cô la em về việc này.

- Bây giờ em không làm việc, đâu cần phải nhịn đói.

- Em không nhịn, mà không thấy đói. Trời nóng quá.

- Buổi sáng em cũng không ăn. - Candy có vẻ bức mình, cô đứng dậy đi gọi điện thoại. Cô không thích ai quan tâm đến việc cô ăn hay không ăn. Đây là vấn đề nhạy cảm của cô trong nhiều năm qua. Ngay cả mẹ, mỗi khi bà nhắc đến chuyện ăn uống của cô, cô cũng không thích. Cô bắt đầu nhịn đói từ năm 17 tuổi, khi bắt đầu sự nghiệp làm người mẫu.

Họ đến bệnh viện lúc hai giờ để thăm Annie lúc ấy cô đang ngủ. Cô nghe tiếng chân họ đi qua phòng, bèn cựa quậy.

- Chúng tôi đây, - Sabrina nói, cô cười tươi nhìn Annie. Annie không thấy nhưng nghe giọng chị, cô có vẻ vui.

- Em biết có hai người. Em ngủ thấy mùi nước hoa của chị và nghe tiếng vòng tay của Candy kêu lách cách. - Sabrina không nói gì, nhưng cô thấy mừng vì Annie bắt đầu thích ứng với hoàn cảnh của mình. Đây là dấu hiệu tích cực.

- Em muốn báo cho chị một tin vui. - Candy cười nói.

- Tốt, - Annie đáp, vẻ buồn buồn. Mấy ngày qua, những điều đáng ngạc nhiên đều xấu. Họ đồng ý với cô về điều này. Nhưng họ hy vọng cô sẽ vui khi nghe nói về ngôi nhà. - Chuyện gì mà ngạc nhiên?

- Bọn chị vừa vào thành phố về, - Sabrina nói. - Sau khi Tammy đi, chị Candy cũng đi luôn, Tammy gửi lời chúc đến em. - Annie cười, đợi chị nói tiếp. - Chị và Candy đi xem nhà.

- Nhà à? - Cô ngạc nhiên hỏi. - Bố dọn vào trong thành phố ở à? - Cô không muốn thay đổi nhanh quá. Cô thích ngôi nhà của bố mẹ, thích ở đấy mỗi khi về đây. Cô không muốn ông bán nhà và hy vọng ông không làm thế.

- Dĩ nhiên không, - Sabrina đáp. - Bọn chị đi xem nhà để thuê.

- Có phải chị và Chris sắp lấy nhau, hai anh chị thuê nhà để ở chung à? - Cô bối rối hỏi còn Sabrina cười. Tìm nhà lần đầu mà ưng ý ngay là thành công rồi.

- Không phải. Tìm nhà cho em, chị và Candy cùng ở. Thuê ở một năm cho em thích ứng với hoàn cảnh mới. Trong vòng một năm, em có thể nghĩ ra phương hướng để sống, rồi sau đó nếu em muốn tách khỏi bọn chị, em cứ việc. Nếu không, chúng ta sẽ thuê nhà khác. Nhà này chỉ cho thuê một năm thôi. Ngôi nhà dễ thương lắm, ở phố Đông 84.

- Em sẽ làm gì ở đó? - Annie buồn rầu hỏi, trông cô hoàn toàn không có hy vọng gì.

- Có thể đi học. Trong năm nay, em phải làm sao để tự túc được trong cuộc sống. - Sabrina cố lạc quan về những điều Annie sẽ thay đổi. Họ chưa biết những công việc đó là gì, họ đợi xem chương trình chữa trị của cô như thế nào khi xuất viện đã.

- Em không tự túc được từ một tuần rồi. Bây giờ em như đứa bé hai tuổi.

- Không như thế đâu. Annie, bọn chị muốn giúp đỡ em.

- Chị nghĩ em phải làm gì để được như thế? Đi với chiếc gậy trắng ư? - Cô hỏi, mắt chan chứa nước. - Em không biết làm sao để dùng cái gậy đó. - Annie nói xong, cả ba chị em đều nghĩ đến

những người mù băng qua đường cần sự giúp đỡ. - Em thà chết còn hơn. Có lẽ em sẽ sống ở nhà bố mẹ. - Họ thấy Annie có vẻ bi quan. Chỉ trong vài tuần nữa, bố họ sẽ đi làm trở lại, và khi ấy Annie sẽ một mình trở lại.

- Em sẽ buồn chán khi ở nhà bố. Em nên ra thành phố để ở với bọn chị. - Ít ra, em có thể đi taxi quanh thành phố.

- Không, em sẽ không đi. Em sẽ trở thành gánh nặng cho mọi người. Có lẽ mãi mãi. Tại sao mọi người không gửi em vào trung tâm người mù nào đấy và quên em đi?

- Khi chị mới 15 và em lên 7, chắc chị sẽ làm thế, nhưng bây giờ trễ rồi. Nào, Annie, chúng ta cố làm như thế này đi, hay đấy. Có lẽ sống với nhau sẽ rất vui. Candy sẽ cho thuê căn hộ trên sân thượng ở tòa cao ốc một năm, còn chị thì chấm dứt hợp đồng thuê nhà. Tammy sẽ đến thăm chúng ta vào dịp nghỉ cuối tuần khi thuận tiện. Chúng ta sẽ nói chuyện, vui chơi với nhau cho bỏ những ngày xa nhau. Có lẽ đây là cơ hội ngàn vàng để chúng ta có dịp sống bên nhau. Một năm. Sau một năm sẽ có bao nhiêu thay đổi.

Annie lắc đầu, cô vẫn nằm trên giường, vẽ rầu rĩ. - Em muốn về Ý, muốn gặp Charlie. Anh ấy có thể ở bên cạnh em. Em không muốn sống ở đây.

- Em không thể sống ở Florence một mình được, - Sabrina lập luận với cô em. Đây là sự thật, chuyện Charlie đã thành quá khứ. Annie không biết sự thật này, nhưng Sabrina không muốn kể cho em nghe việc cô đã nói chuyện với y. Sáng nào Annie cũng gọi cho y. Annie nói chuyện này cho Sabrina hay, và Sabrina không khỏi tự hỏi phải chăng y đã tắt máy để phòng trường hợp Annie gọi. Sau lần nói chuyện với y tuần trước, Sabrina cảm thấy khinh bỉ y hết sức.

- Em không muốn sống với các chị em trong điều kiện như thế này, - Annie tức giận đáp. - Em không muốn làm kẻ vô ơn hay sống nhờ vào mọi người, để hai người phải săn sóc em, thương xót cho thân phận em.

- Em không có thì giờ săn sóc chị đâu, - Candy nói. - Em đi nhiều, còn Sabrina phải làm việc. Chị phải tập để tự lo cho mình. Nhưng em có thể giúp chị.

- Chị không muốn ai giúp cả. Chị muốn tự mình đi lại. Chị có nhà ở Florence, không cần nhà ở New York.

- Annie, - Sabrina cố kiên nhẫn với cô em. - Em có thể đi đâu tùy ý khi đã quen với cuộc sống mới. Nhưng em phải mất một thời gian để học tập. Vậy em không nghĩ rằng trước hết em phải ở với bọn chị ư?

- Không. Em sẽ về Florence để sống với Charlie. Anh ấy yêu em. - Annie nói với vẻ nông nổi, còn Sabrina cảm thấy đau nhói trong tim. Charlie không hề yêu Annie và Annie cũng không thể tự mình đến Florence được.

- Nếu Charlie không muốn thì sao? Nếu anh ta thấy quá mức chịu đựng của anh ta thì sao? Chắc em không đủ lòng đủ cánh để bay đến đó với anh ta chứ?

- Phải, nhưng em thích ở bên cạnh anh ấy.

- Chị hiểu. Nhưng em sẽ gây nhiều phiền phức cho anh ta. Còn ở đây các chị em là người trong gia đình. Ở New York có chương trình cho người mù học.

- Em không đi học ở trường dành cho người mù đâu!

- Annie hét lớn. - Em sẽ tự mình tìm cách để sống. - Cô lại khóc và Sabrina cũng muốn khóc.

- Đừng làm khó như thế, Annie. Chúng ta đã gặp nhiều khó khăn rồi. Hãy để mọi người giúp em.

- Không! Annie đáp rồi lẩn qua một bên, quay lưng lại. Sabrina và Candy nhìn nhau, không nói. - Hai người đừng nhìn nhau như thế! - Annie hét lớn khiến Sabrina giật mình.

- Em có mắt ở sau đầu à? Em quay lưng về phía bọn chị kia mà.

- Em biết mà! - Cô tức giận nói, và Sabrina cười.

- Em biết không, khi em lên 7, em là đồ ranh con. Em thường rình chị rồi mách mẹ.

- Tammy cũng làm vậy.

- Nhưng em tệ hơn. Và mẹ thường tin em, ngay cả khi em nói láo.

Annie vẫn nằm quay lưng về phía họ, nhưng Sabrina có thể nghe tiếng cô cười.

- Vậy em vẫn tiếp tục là đồ ranh con, hay biết lẽ phải hơn? Candy và chị đã tìm được một ngôi nhà rất tuyệt, chị nghĩ em sẽ thích. Ba chị em ở với nhau trong nhà ấy chắc sẽ rất vui.

- Không có gì làm cho em vui lại được.

- Chị không tin, - Sabrina đáp. Cô rất mong bà bác sĩ tâm thần đến. Annie rất cần có người như thế. Có lẽ bà ta sẽ cho họ biết cách đối phó với Annie. - Tối mai chị sẽ ký hợp đồng thuê nhà. Nếu chúng ta không thuê được ngôi nhà này vì em làm khó dễ, chị sẽ rất chán. - Annie có lý do để gây chuyện, nhưng Sabrina nghĩ rằng cô phải cương quyết, cứng rắn với em mới được. Cô rất muốn quàng tay ôm cô em vào lòng, nhưng có lẽ Annie cần biện pháp cứng rắn hơn. Phải đối xử với Annie thật cương quyết để cô khỏi than thân trách phận mãi.

- Em sẽ suy nghĩ về chuyện này, - Annie chỉ đáp mà không quay về phía họ. - Hai người đi đi, để cho tôi một mình.

- Em muốn như thế phải không? - Sabrina sừng sốt hỏi, và Candy không nói lời nào. Cô thường ghét tính khí nóng nảy của Annie. Đối với Candy, Annie là người chị đã gây cho cô nhiều khó khăn lúc cô khôn lớn. Hai người cách nhau năm tuổi.

- Phải, - Annie đáp với giọng buồn bã. Cô cảm thấy ghét mọi người.

Sabrina và Candy ở lại thêm nửa giờ nữa, cố hết sức làm cho Annie hết cau có, nhưng không thành công. Cuối cùng họ làm theo lời cô, ra khỏi phòng, hứa với cô sẽ trở lại nếu cô gọi cho họ.

Trên đường về nhà, hai chị em nói chuyện với nhau. Sabrina nghĩ rằng Annie tức giận cũng phải. Và không có ai ngoài họ sẽ làm cho cô hết giận. Thực vậy, cô đã chịu số phận hẩm hiu quá nhiều, mất mẹ rồi bây giờ chịu cảnh mù lòa. Số phận quá nghiệt ngã đối với cô.

- Chúng ta sẽ làm gì với cái nhà? - Candy lo lắng hỏi.

- Nếu chị ấy không dọn đến với chúng ta thì sao?

- Annie sẽ đến, - Sabrina bình tĩnh đáp. - Nó không còn sự lựa chọn nào khác đâu.

- Chuyện quá buồn, - Candy cảm thấy chua xót cho chị.

- Phải, rất buồn. Chuyện rất buồn cho Annie, cho bố, cho chúng ta. Nhưng chúng ta phải cố gắng chống lại nghịch cảnh. - Sabrina vẫn háo hức về ngôi nhà, cô thấy ngôi nhà quá đẹp.

Khi về nhà, Sabrina thấy có tin nhắn của người bác sĩ tâm thần. Cô gọi cho bà ta, kể cho bà những việc xảy ra, bà bằng lòng đi từ thành phố đến đây để khám cho Annie. Phòng khám của bà ở New York, nhưng bà nói khi gặp những trường hợp đặc biệt, bà vẫn đến thăm bệnh nhân nơi họ đang ở. Bà thấy trường hợp của Annie cũng khá đặc biệt, nên bà hứa sẽ đến thăm cô vào thứ tư. Và bà tỏ ra vui mừng khi nghe cô nói tuần sau họ sẽ chuyển đến thành phố ở. Bà ta có vẻ rất quan tâm đến trường hợp của Annie, bà nói sẽ dành thời gian để chữa trị cho cô. Sabrina thấy bà nói qua điện thoại rất dễ thương, nên cô rất vui. Ông bác sĩ phẫu thuật ở bệnh viện đã giới thiệu bà ta cho Sabrina.

Sabrina gửi tin nhắn cho Tammy báo cho cô biết họ đã thuê được nhà. Rồi cô dành ra cả buổi chiều để trả lời các cuộc điện thoại. Cô gọi về văn phòng để xem công việc ra sao. Rồi gọi cho người chủ nhà để trả căn hộ lại cho họ. Cô trình bày cho họ biết hoàn cảnh hiện tại của cô và họ thông cảm, chấp nhận lời yêu cầu.

Mãi đến ngày hôm sau họ mới đến thăm Annie. Khi họ đến, người y tá đang tập cho Annie đi trên hành lang, Annie có vẻ không được vui. Cô nhận ra họ trước khi họ lên tiếng. Cô liền nắm tay Sabrina và hai người về lại phòng bệnh. Cô có vẻ bồn chồn, nôn nóng muốn đề cập đến vấn

đề gì đấy. Các chị em cô nhận ra Annie rất yếu khi ra khỏi phòng, như con rùa không có mai. Khi về phòng, trông cô bình tĩnh, và cuối cùng cô nói cho họ nghe điều làm cho cô bồn chồn. Khi nói về Charlie, cô rất buồn và cả hai vừa nghe đã biết ngay lý do.

Cô ngần ngừ một lát rồi nói tiếp:

- Anh ta đang ở Hy Lạp, anh ta nói điện thoại của anh ta bây giờ mới có sóng. Anh ta nói đã gặp người khác. Chung thủy quá phải không? Em mới đi khỏi Florence chưa đầy hai tuần, và trước kia anh ta yêu em say đắm. Thế mà chỉ trong một thời gian ngắn, anh ta đã yêu người khác. Anh ta có vẻ lạnh nhạt khi nói chuyện với em. Em nghĩ anh ta đi Hy Lạp với cô ấy. - Hai dòng nước mắt chảy xuống má khi Annie nói thế. Sabrina đưa tay nhẹ lau cho cô.

- Có nhiều người bội bạc như thế. Chị nghĩ phụ nữ cũng có. Mọi người đều có thể như thế. Charlie đối xử với em như thế thì thật quá dễ tiện.

- Phải, đúng đấy. Em không nói cho anh ta biết mình bị mù, cho nên anh ta bỏ em không phải vì chuyện này. Nhưng em nói cho anh ta nghe về tai nạn, về việc mẹ chết còn em bình yên. Em không muốn anh ta thương hại em. Nếu chuyện giữa em và anh ta ổn thỏa, chắc em sẽ nói cho anh ta biết sự thật để Charlie quyết định có bằng lòng về chuyện này hay không. Nhưng em không nói gì về chuyện em mù lòa. Hầu như mới trả lời điện thoại, anh ta nói đã có người khác rồi. - Nghe em nói, Sabrina nghĩ rằng thế là tốt. Và Sabrina hài lòng vì mình đã gọi và thông báo cho Charlie biết mọi việc. Nếu Annie đã nói với y và y từ chối cô, tình hình chắc sẽ còn tệ hơn. Như thế này Annie sẽ hiểu rằng cô bị Charlie bỏ rơi như những người khác. Rủi mà may. Còn về phần Charlie, y là người xấu xa. Mất y thế mà hay. Rõ ràng y không phải là người tốt.

- Chị rất buồn, Annie. - Sabrina nói, và Candy động viên nhiều đàn ông dễ thương, tốt bụng.

- Bây giờ sẽ chẳng còn ai yêu tôi đâu. Không ai cần một người mù hết, - cô nói, cảm thương cho mình. Sabrina chưa nói gì với cô về vị bác sĩ tâm thần, nhưng cô sung sướng vì bà ta sẽ đến thăm Annie.

- Có, sẽ có, - Sabrina dịu dàng nói. - Em vẫn đẹp, vẫn thông minh, vẫn dễ thương như trước. Không có gì thay đổi cả.

- Chị không biết đâu, em thường bị tình phụ, - Candy lên tiếng nói thêm, và cả hai chị em đều cười. Với người đẹp như Candy thật khó tin có chuyện ấy. - Các anh chàng đi chơi với em toàn là đồ chết tiệt. Một số còn trẻ như chúng ta. Họ không biết họ muốn gì. Nay thì họ yêu mình, mai thì yêu người khác. Hoặc là họ muốn ăn nằm với mình, hoặc là họ muốn đi dự tiệc. Ngoài đời có nhiều kẻ lợi dụng mình. - Sabrina nhận thấy đây có vẻ là một trong những đặc trưng về cuộc sống của Candy. Rất nhiều người muốn lợi dụng cô, và cô còn trẻ, có đủ thì giờ để rút kinh nghiệm về chuyện ấy. Tammy không có thì giờ để đi chơi với những người cùng trang lứa hay lớn tuổi hơn. Đàn ông ở độ tuổi nào cũng có nhiều người không tốt.

- Chị đã quên những anh chàng vớ vẩn đi chơi với chị lúc 20 tuổi rồi. Trước khi gặp Chris, chị đã đi chơi với nhiều tên cù lần.

Sau đó, Candy và Annie nói chuyện về những cuộc hẹn hò khủng khiếp một lúc, nhưng họ kể để vui đùa với nhau. Qua chuyện này, Sabrina thấy Annie rất buồn. Việc Charlie phụ tình Annie để chạy theo người khác là một vết rất đau cho cô. Cô cứ nghĩ y là người tốt, và định về New York với y. Sabrina không nhắc lại chuyện này nữa.

- Em hãy sống với bọn chị một thời gian, không chết đâu mà sợ. Vả lại, sống với nhau cho vui.

- Em thấy chẳng có gì vui hết, - Annie bướng bỉnh đáp. - Chẳng có gì vui lại được đâu.

- Trong vòng sáu tháng sắp đến, thế nào em cũng có bạn trai cho mà xem. - Sabrina nói.

- Em sẽ không bao giờ có lại người yêu nữa, - Annie buồn rầu đáp. Họ thấy cô tin chuyện này.

- Được rồi, - Sabrina đáp, - chị cá với em đấy. Hôm nay là ngày 14 tháng 7, hôm nay là kỷ niệm ngày phá ngục Bastille. Chị cá với em 100USD trong vòng sáu tháng em sẽ có người yêu khác. Có Candy làm chứng đấy nhé, bây giờ em nên để dành tiền trả cho chị là vừa.

- Chị để dành thì có, - Annie đáp. - Chị sẽ thua vì từ đây đến sáu tháng sau em sẽ không có ai. Không những sáu tháng mà sáu năm cũng không có.

- Chị cá sáu tháng thôi, - Sabrina nói. - Nếu em cá sáu năm, chị sẽ thắng em một số tiền cực lớn, em không có đủ tiền để trả cho chị đâu. Ta hãy cá sáu tháng thôi. Em nhớ rằng chị cá 100USD đấy nhé. Chắc chắn thua.

Annie nằm trên giường, mỉm cười. Cô buồn vì chuyện Charlie, nhưng lại vui vì có chị em bên cạnh. Họ làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn. Đêm qua, Tammy đã gọi cho cô khi chị đến L.A.. Chị kể chuyện về Juanita và mấy người điên ngồi gần chị trên máy bay khiến cô cười.

Lát sau, hai chị em tạm biệt Annie để về nhà. Trước khi rời bệnh viện, Sabrina nói cho em biết cô sẽ vào thành phố để ký hợp đồng thuê nhà.

- Em không nói em sẽ đến ở, - Annie nũng nịu đáp, có vẻ còn chán nản, nhưng trông vui hơn khi họ mới đến. Rõ ràng, Annie buồn vì chuyện Charlie. Nhưng ít ra bây giờ cô không còn nóng vội muốn về Florence nữa. Cô biết sống mù lòa một mình ở đây không thể được. Nhưng cô cương quyết không muốn bỏ căn hộ ở Florence. Sabrina nói cô sẽ bàn chuyện này với bố. Quyền quyết định là của ông vì ông cho tiền Annie để thuê nhà, Sabrina biết căn hộ của Annie ở bên ấy giá rẻ như bèo, nên có lẽ ông sẽ để cho cô thuê.

- Này nhé, nếu em không đến thì chị và Candy vẫn ở với nhau, khi ấy em sẽ tiếc đấy. - Nghe chị nói, Annie mỉm cười.

- Thôi được rồi... chúng ta sẽ xét lại. Em sẽ nghĩ về chuyện này.

- Này Annie Adams, chị bảo đảm với em một điều, nếu em không đến ở với bọn chị, em sẽ tiếc đấy, - Sabrina nói xong bèn đứng dậy ra về. - Chúng ta sống với nhau sẽ rất vui.

- Không, chị sẽ không vui đâu. - Annie nhìn về phía chị và cười, như thể cô thấy chị. - Em đã sống với chị cho đến khi lên 10, em biết rất rõ chị, chị rất bực mình vì em. Candy lại càng làm cho chị bực mình thêm, vì nó thật bê bối. - Họ đều biết Sabrina bực mình lâu rồi, nhưng gần đây Candy có vẻ tốt hơn nhiều.

- Em sẽ không bê bối nữa đâu! - Candy lên tiếng, cô có vẻ hơi xấu hổ. - Vả lại, nếu chúng ta ở với nhau, chúng ta phải thuê người giúp việc. Em sẽ không lau chùi nhà đâu.

- Trời, lại thuê người... ta phải nghĩ đến chuyện này thôi, - Annie nói và cười. - Em sẽ sớm cho mọi người biết ý kiến, - cô nói tiếp, giọng vui vẻ. Lần đầu tiên kể từ khi biết mình bị mù cô có thái độ vui vẻ như thế này.

- Em phải sớm cho bọn chị biết ý kiến, - Sabrina nói, hôn em rồi bước ra khỏi phòng. Candy bước theo chị. Sabrina quay lại, nháy mắt với Candy và Candy đưa tay làm dấu thành công. Annie sẽ đến ở với họ. Cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Chương 12

Người bác sĩ tâm thần đến thăm Annie tại bệnh viện vào chiều thứ tư như đã hứa. Bà ta không tiết lộ những chuyện Annie đã nói, nhưng bà nói với Sabrina rằng bà rất hài lòng về việc đã gặp Annie. Bà có dự định sẽ gặp lại cô thêm một lần nữa tại bệnh viện trước khi cô chuyển đến New York, bà sẽ đến thăm cô theo chương trình đã được vạch ra. Annie vẫn không nói gì với Sabrina về việc cô sẽ đến ở tại New York, nhưng cô có vẻ sẽ đồng ý. Sabrina đã ký hợp đồng thuê nhà vào tối hôm trước.

Người bác sĩ bảo đảm với Sabrina rằng em gái cô sẽ không tự tử, hay chán nản, tuyệt vọng. Cô ấy sẽ vượt qua những cảm xúc mà ai cũng phải trải qua sau một biến động kinh hoàng như vậy, vừa mất mẹ lại vừa mất thị giác. Cũng như ông bác sĩ phẫu thuật, bà ta nói rằng Annie cần tham gia chương trình phục hồi chức năng dành cho những người khiếm thị, nhưng bà nói ông bác sĩ trưởng khoa phải chuyển cô đến đây trước khi cô về nhà. Trong lúc chờ đợi, bà bằng lòng đến gặp Annie ở đây. Đối với Sabrina, thế là đủ.

Đối với Annie, cuộc gặp mặt cực kỳ hấp dẫn. Mới đầu, cô hết sức tức giận khi người bác sĩ tâm thần vào phòng và tự giới thiệu. Bà ta nói với cô rằng Sabrina đã gọi điện cho bà và thoát tiên, Annie không chịu nói chuyện, cô nói không cần ai giúp đỡ hết, một mình tự xoay xở được rồi.

Bà bác sĩ tâm thần tên là Ellen Steinberg, nói với cô:

- Tôi biết cô xoay xở được, nhưng chúng ta nói chuyện vẫn không hại gì. - Annie liền nổi giận, nói rằng ông bác sĩ phẫu thuật không biết gì, cô không ngờ mình bị mù thế này. - Bác sĩ Steinberg bình tĩnh đáp:

- Tôi thì hiểu. Tôi cũng bị mù vì tai nạn xe hơi như cô, sau khi học xong y khoa. Chuyện cách đây đã 24 năm rồi. Sau khi xảy ra tai nạn, tôi đã rất đau khổ trong nhiều năm trời, tôi quyết định bỏ nghề thuốc. Tôi đã học ngành giải phẫu, cho nên tôi nghĩ nghề của mình như thế là đi tòng. Không ai cần một bác sĩ phẫu thuật bị mù. - Annie nghe nói thấy hấp dẫn, liền lắng tai nghe. - Tôi nghĩ không có ngành nghề gì đặc biệt tôi có thể làm được. Khoa tâm thần học dành cho những người xuất sắc, làm sao họ có thể cho tôi làm việc với những người điên, mất trí? Tôi muốn làm bác sĩ tim mạch, nghề này được mọi người rất chuộng, và đem đến nhiều lợi nhuận. Cho nên, tôi ngồi ở nhà làm tình làm tội mọi người suốt hai năm, khiến cho gia đình tôi nổi điên. Tôi bắt đầu uống rượu nhiều, khiến cho tình hình trở nên phức tạp. Cuối cùng anh tôi nói rằng tôi là đồ bỏ, mọi người đều chán ngán trước cảnh sa đọa của tôi, anh ta nói tại sao tôi không kiếm việc gì làm, chấm dứt cái trò chán đời ấy cho mọi người bớt khổ.

- Tôi không thể làm gì. Ngoài nghề thuốc, tôi không học nghề gì hết. Tôi bèn xin việc làm ở Công ty cấp cứu, tra lời điện thoại. Rồi cơ may đến, tôi xin việc khác ở đường dây nóng về tự tử. Tôi đâm ra thích công việc này, và nó đã dẫn tôi đến với khoa tâm thần học. Tôi đi học về tâm thần, người ta khuyên tôi quên chuyện quá khứ. Khi tôi đi học, tôi gặp chồng tôi, ông là giáo sư tại trường y. Sau đó chúng tôi đã lấy nhau và có bốn đứa con. Ít khi tôi nói về mình như thế này, Annie. Tôi đến đây để nói về cô chứ không phải về tôi. Nhưng tôi nghĩ nói chuyện về tôi cho cô giác ngộ. Người tông xe tôi là một anh tài xế say rượu, anh ta đi tù hai năm, còn tôi thì mù suốt đời. Nhưng nếu cô muốn biết chuyện người ta để suy ra chuyện mình, thì đây là điều hay. Cuối cùng, tôi đi theo con đường chuyên môn tôi thích, tôi có chồng, một người chồng rất tuyệt, và có bốn đứa con cực kỳ xinh đẹp.

- Bà mù mà sao bà làm được như thế? - Annie hỏi, cô hết sức ngạc nhiên. Cô không tin chuyện như thế có thể xảy ra cho mình. Cô nghĩ mình xấu số, sẽ không gặp được may mắn như vậy.

- Mù hay không, mọi người đều phải học mới phát triển được những kỹ năng khác. Đừng bi quan mà phải cố gắng nhiều hơn người khác thôi. Mình cũng thất vọng, đau khổ như bao người sáng mắt. Tại sao ta không nói chuyện về cô một lát? Hiện cô cảm thấy như thế nào?

- Lo sợ, - Annie đáp, giọng run run và nước mắt ứa ra. - Tôi nhớ mẹ. Tôi cứ nghĩ đáng ra tôi cứu được bà. Bà chết là do lỗi của tôi. Tôi không chụp tay lái được. Tôi không kịp làm. - Trông cô rất

đau khổ.

- Trước khi đến đây, tôi có đọc tờ tường trình về vụ tai nạn.

- Làm sao bà đọc được? - Annie hỏi.

- Bản báo cáo được chuyển sang chữ nổi. Việc này rất dễ dàng. Tôi đánh máy bằng chữ nổi tất cả giấy tờ, rồi người thư ký của tôi sẽ đánh lại bằng chữ thường.

Họ nói chuyện hơn một giờ, rồi bác sĩ Steinberg ra về. Bà nói, nếu Annie muốn, bà sẽ trở lại.

- Tôi rất muốn, - Annie đáp. Cô cảm thấy mình nhỏ bé trước tình thương của mọi người. Cô cũng nói cho bà biết về chuyện Sabrina và Candy muốn cô đến ở với họ tại New York.

- Cô muốn làm gì? - Bác sĩ Steinberg hỏi. Annie nói rằng cô không muốn là một gánh nặng cho họ.

- Vậy thì đừng làm thế, bằng cách phải đi học. Học những gì cô cần biết để có thể sống độc lập, không nhờ ai.

- Chắc bà đã làm như thế.

- Phải, nhưng tôi đã mất rất nhiều thì giờ than thân trách phận trước khi làm thế. Cô đừng phí thì giờ để than trách số phận, Annie à. Theo tôi biết thì cô có gia đình rất thương yêu cô. Tôi cũng có, nhưng tôi đã làm khổ họ một thời gian dài. Tôi hy vọng cô không làm thế, mất thì giờ vô ích. Nếu cô làm việc gì cần làm, cô sẽ vui trở lại. Cô có thể làm những việc mà người sáng mắt đã làm, có lẽ ngoại trừ việc xem phim.

- Tôi không vẽ được nữa, - Annie đáp, buồn bã. - Đây là công việc tôi đam mê.

- Tôi cũng không thể làm bác sĩ phẫu thuật, nhưng tôi thích khoa tâm thần. Có lẽ có nhiều môn trong phạm vi nghệ thuật cô có thể làm. Có những môn mà cô không biết mình có năng khiếu. Điều quan trọng là có thể khám phá ra tài năng ấy. Cô phải chấp nhận sự thử thách. Bây giờ là cơ hội để cô cố gắng hơn trước đây. Tôi thấy cô sẽ làm nên sự nghiệp. Cuộc đời đang mở rộng trước mắt cô, cô hãy mở cửa và đi vào.

Annie không trả lời một hồi lâu, trầm tư suy nghĩ. Mấy phút sau, bác sĩ Steinberg đứng dậy cáo từ. Annie nghe thấy tiếng gậy gõ lóc cóc trên nền nhà.

- Bà không có chó à?

- Tôi dị ứng với chó.

- Tôi cũng ghét chó.

- Vậy thì đừng nuôi chó làm gì. Annie à, cô hãy chọn những gì mà trước đây cô thích. Hẹn gặp lại cô.

Annie gật đầu, tai nghe tiếng cửa khép lại. Cô nằm xuống giường, suy nghĩ về những gì bác sĩ Steinberg đã nói.

Chương 13

Sabrina bận nhiều việc trong mấy tuần tiếp theo. Cô chăm sóc bố, giúp ông lên hồi phục tinh thần. Candy không giúp gì được như lòng cô mong muốn. Candy dễ chán nản, mất định hướng và vẫn buồn vì việc mẹ mất nên không giúp Sabrina được việc gì hết. Vả lại Candy còn trẻ, cô xem Sabrina như người mẹ lo cho mình. Sabrina làm mọi việc, nhưng nhiều khi cô cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi ký hợp đồng thuê nhà xong, họ xem lại ngôi nhà để quyết định giữ lại đồ đạc gì. Đồ đạc trong ngôi nhà thuê có nhiều thứ mà cả hai chị em thấy đẹp, muốn giữ lại. Chị giúp Candy cho thuê căn hộ trên sân thượng. Căn hộ được thông báo cho thuê ba ngày thì có người thuê với giá rất cao. Candy dùng tiền này để góp vào tiền thuê nhà mới, còn Sabrina đã thanh toán xong hợp đồng thuê nhà cũ, chịu bồi thường một ít nhưng không đáng kể. Chị đã bán một số đồ đạc, một số dùng cho ngôi nhà mới còn lại bao nhiêu thì cất vào kho. Candy cho thuê căn hộ với đồ đạc trong nhà luôn, cho nên cô không có gì đem đến nhà mới. Sabrina nói phải dọn nhà vào đúng ngày 1 tháng 8. Hàng ngày, ngoài rất nhiều cuộc điện thoại phải gọi, Sabrina lại tranh thủ thời gian đến thăm Annie. Cuối cùng, Annie bằng lòng dọn đến ở với các chị em. Sau lần thứ hai gặp bác sĩ Steinberg, Annie nói với cả hai chị em rằng nếu họ xem cô như một em bé, khiến cô cảm thấy mình vô dụng thì cô sẽ dọn đi ngay. Cả Sabrina và Candy đều đồng ý, họ nói họ sẽ tôn trọng cô và đợi khi nào cô nhờ mới giúp, trừ khi cô ngã.

Vào tuần thứ ba của tháng bảy Annie được xuất viện, cả ba chị em đều vui vẻ về ngôi nhà mới thuê và sống với nhau, mặc dù việc đi lại không được tiện lắm.

Những ngày đầu về lại nhà bố với Annie rất khó khăn. Việc không có mẹ ở đây đối với cô mới mẻ hơn các chị em khác. Các chị em của cô đã sống không có mẹ ba tuần rồi. Còn đối với Annie, việc này còn mới quá. Cô biết rõ ngôi nhà, nên có thể đi lại một cách dễ dàng, nhưng ở phòng nào cô cũng đợi nghe giọng mẹ. Cô đi đến các tủ áo quần của mẹ, lấy tay sờ vào áo quần của bà và úp mặt vào chúng. Cô hít hương thơm trong áo quần của mẹ, và cảm thấy như bà đang đứng ở trong phòng. Nhiều lúc cô thấy giận mình khi nhớ lại lần cuối cùng thấy bà lái xe, rồi bà mất tay lái và văng ra khỏi xe. Nhớ lại chuyện đó, Annie rất đau khổ, cô đã kể chuyện này với bác sĩ Steinberg khi bà đến thăm cô. Cô không thể xua đuổi hình ảnh ấy ra khỏi trí nhớ, vì luôn nghĩ rằng đáng ra cô phải làm cái gì để ngăn chuyện ấy, nhưng đã không có kịp để làm. Đêm ngủ, cô thường nằm mơ về vụ tai nạn. Rồi chuyện mất Charlie sau khi tai nạn xảy ra, lại còn làm cho cô đau đớn thêm. Dù sao, cô thấy việc đi New York chứ không đi Florence là chuyện may cho cô. Cô cần bắt đầu lại cuộc đời. Và bố cô bằng lòng không trả căn hộ cô thuê ở bên Ý.

Chương trình chữa trị cho Annie sau khi cô xuất viện hoàn toàn không có gì phức tạp, ông bác sĩ nhãn khoa đã trình bày cho Sabrina rõ. Sabrina bắt đầu cảm thấy mình như mẹ Annie hơn là chị. Bây giờ cô cảm thấy mình có trách nhiệm với Annie và Candy vì họ còn quá trẻ và nhiều khi thiếu tinh thần trách nhiệm. Còn bố họ thì càng lúc càng bất lực. Ông dễ mất đồ đạc, làm vỡ các thứ, cắt đứt tay và không nhớ đồ đạc để ở đâu. Tệ hơn ông còn không biết ai với ai nữa. Sabrina gọi cho Tammy biết việc nhà, cô nói chắc mẹ họ đã làm hết cho bố, trừ việc mớm thức ăn thôi. Ông hoàn toàn được chiều chuộng, che chở, nâng niu. Bà là người vợ tuyệt vời và Sabrina sẽ không làm được như thế. Cô buộc ông phải tự làm một số việc, nhưng thành công rất ít. Ông kêu ca luôn mồm. Thật khó hiểu, nhưng Sabrina cố làm hết sức mình để giúp bố.

Bác sĩ của Annie muốn cô tiếp tục chụp não bằng máy chụp cắt lớp CT, và yêu cầu cô phải đi học ở trường dành cho người mù ở New York trong sáu tháng. Ông ta nói với cô và Sabrina rằng, theo học như thế Annie mới có thể sống tự lập được, và đây là mục đích tối hậu của họ. Sau khi nghe ông ta nói thế, Annie đã buồn rầu trong nhiều ngày, cô đi quanh nhà bố mẹ với vẻ chán nản, rầu rĩ. Cô có chiếc gậy trắng nhưng không dùng, vì đã quen thuộc mọi nơi. Nếu không có ai di chuyển, thay đổi đồ đạc, cô có thể tự mình đi lại trong nhà một cách thoải mái. Một hôm, Candy để chiếc ghế bành ra khỏi vị trí cũ ở trong phòng ăn, Annie đi vào và vấp phải cái ghế, ngã sấp xuống nền nhà. Candy giúp cô đứng dậy, miệng xin lỗi rối rít.

- Em thật bê bối! - Annie nổi giận nói với Candy, nhưng cô buồn cho số phận hơn giận em gái.
- Em... xin lỗi... Em không có ý làm thế. - Khi còn nhỏ, Candy thường nói như thế, và bây giờ vẫn vậy. Đối với cô, làm gì mà không có ý xấu thì không đáng trách.

Annie quyết định tắm một mình, cô cấm không cho các chị em vào phòng tắm, mặc dù trước đây cô thường để cho họ vào, và các chị em cô cũng vậy. Bố họ rất thận trọng khi vào phòng tắm. Ông luôn mặc áo khoác dài, và mẹ họ cũng vậy, nhưng các cô thì cứ tự nhiên vào các phòng tắm của nhau, tìm máy sấy tóc, kẹp tóc, dụng cụ làm móng tay, tất, áo ngực và thường không mặc áo quần gì. Bây giờ Annie vào phòng tắm mặc áo quần đầy đủ, khóa cửa phòng. Cô về nhà đã hai ngày, bồn tắm nước đầy tràn chảy ra ngoài. Khi Sabrina thấy nước chảy qua ngọn đèn chùm ở phòng ăn nằm bên dưới phòng tắm của Annie, cô liền chạy lên lầu, đấm cửa phòng Annie. Cuối cùng, Annie phải mở cửa cho Sabrina vào. Nước ngập trong phòng đến năm phân, Sabrina bèn khóa nước bồn tắm cho cô.

- Chuyện này không xong rồi, - Sabrina bình tĩnh nói. - Chị biết em không muốn, nhưng em cần người giúp đỡ. Em phải học một vài cách để sử dụng đồ đạc, nếu không, em sẽ làm hỏng công việc, khiến mọi người trong nhà nổi điên hết. Em cần chị giúp gì không? - Sabrina vừa lau chùi phòng tắm vừa nói.

- Cần chị để em một mình! - Annie hét lớn.

- Tốt, - Sabrina giận dữ đáp, đi ra khỏi phòng để cho Annie khóa cửa. Cuối cùng, cô phải gọi người thợ điện, gọi công ty vệ sinh thảm đến sấy thảm, và thuê người đến sửa chữa các chỗ hư hỏng. Annie giận cả chị và mình. Phải xảy ra thêm hai vụ lúng củng nữa Annie mới đồng ý nghĩ đến chuyện đi học trường mùa vào tháng chín, để có thể hòa nhập với cộng đồng. Annie cứ nghĩ rằng chuyện khó khăn này chỉ là việc nhất thời, rồi cô sẽ tự mình xoay sở được. Bây giờ cô thấy không thể làm được. Mọi người cũng đều biết rõ như vậy, nên việc cô giận họ là chuyện rất vớ vẩn. Họ thấy cô không còn là người như trước nữa. Thậm chí, cô không để cho Sabrina hay Candy giúp cô chải tóc, gội đầu. Đến tuần thứ hai khi cô về nhà, cô hoàn toàn bất lực, tự mình gây khổ cho mình. Kết quả rất tai hại, và một hôm Sabrina thấy cô ngồi bệt giữa nền nhà trong phòng, khóc nức nở, mái tóc đỏ dài rối bù quanh mặt. Cô có vẻ như bị ai hành hung, và khi Sabrina thấy vậy, chị bèn đến ôm cô vào lòng, và cả hai chị em đều khóc.

Annie gục đầu lên vai chị, vừa khóc vừa nói:

- Thôi được... chị... em không thể làm được... em ghét cảnh mù lòa... em sẽ đi học... nhưng em không muốn chó dẫn đường.

- Em không cần phải có chó. - Nhưng rõ ràng Annie cần người giúp đỡ. Bố cô thấy họ suy sụp tinh thần, ông cũng rất đau đớn. Ông cảm thấy bất lực khi nhìn cô vấp ngã, rót cà phê nóng lên tay, hay làm đổ thức ăn như trẻ con hai tuổi.

- Con không thể làm gì cho nó ư? - Ông hỏi Sabrina, vẻ khổ sở.

- Con đang cố gắng, - cô đáp, cố kiềm chế để khỏi nặng lời với bố. Chị gọi cho Tammy mỗi ngày đến năm sáu lần. Tammy cảm thấy có lỗi vì đã bỏ họ ra đi, nhưng hiện cô vẫn chưa tìm ra người để thay thế nữ diễn viên đang có thai. Cuộc sống của cô rối bời như mớ bòng bong, cô cảm thấy như mình đã để cho gia đình xuống dốc khi ở L.A. Người nào cũng có nỗi khổ riêng tùy theo hoàn cảnh của mình, và Annie là người khổ nhất.

Cuối cùng, Annie chịu để cho Candy chải tóc. Cô lúng túng không chịu đến tiệm uốn tóc để cho họ gội đầu, sấy tóc. Cô không muốn họ thấy cô sống trong cảnh mù lòa, tóc tai như được cắt bằng dao. Cô đã dùng kéo ở bàn làm việc của mẹ để cắt tóc. Tóc của cô rất đẹp, mượt mà, dài như tóc Candy, chỉ khác là tóc cô màu đỏ gạch, còn tóc Candy màu vàng.

Ngày hôm sau, Candy làm tóc cho Annie. Hai người ngồi bệt trên nền nhà, và khi làm xong, Candy nói:

- Tốt rồi, em đã làm cho chị kiểu tóc mới rất đẹp. - Trước đó, Annie trông có vẻ như mới ở tù ra với mái tóc bờm xờm, sợi ngắn, sợi dài, lộn xộn, bê bối. - Em làm tóc rất đẹp, - Candy nói với

chị. - Có nhiều người mẫu trước khi ra trường quay, nhà tạo mẫu đã làm tóc họ như đồ điên, sau đó em phải gội và sửa lại cho họ. Nhưng trường hợp của chị thì tuyệt hơn, - Candy nói tiếp với giọng vui vẻ. - Vì chị không thấy em làm gì, cho nên nếu em làm không đẹp lắm, chắc chị cũng không buồn. - Nghe cô em nói, Annie bật cười. Cô ngồi ngoan ngoãn, để yên cho Candy sấy, gội, chải, ngấm nghĩa, sửa chữa. Khi Candy làm xong, trông Annie rất dễ thương. Mái tóc màu đồng óng ánh làm nổi bật cặp mắt màu xanh lục của cô. Candy đang ngấm nghĩa tác phẩm của mình thì Sabrina bước vào phòng, thấy tóc vương vãi khắp nơi. Căn phòng lộn xộn, nhưng Annie có vẻ xinh đẹp hơn, như thể vừa đi tiệm uốn tóc sang trọng ở London hay Paris để làm tóc cho hợp thời trang.

- Trời đất! - Sabrina thốt lên. Chị đứng ở ngưỡng cửa, kinh ngạc trước tài làm tóc của Candy. Nói chung đây là nghề của cô nên cô phải làm tóc cho hợp mốt, hấp dẫn. Từ trước đến giờ chị mới thấy kiểu tóc đẹp như thế này. - Annie, em đẹp quá! Em hoàn toàn khác lạ. Nếu Candy còn làm nghề người mẫu thì nó còn có dịp làm tóc hợp thời cho em. Nay Candy, em có thể mở phòng uốn tóc được rồi. Ngày nào đấy, em có thể làm tóc cho chị.

- Trông em được không? - Annie hỏi. Để cho Candy cắt tóc như vậy, Annie đã có dấu hiệu tin tưởng cô em gái. Cô không biết việc cô tự làm vì giận dữ có kết quả tai hại. Và Candy đã làm thay đổi mái tóc của cô một cách tài tình, kỳ diệu. Mái tóc bây giờ trông trẻ trung, sinh động giống như chủ nhân vậy. Thật vậy, Annie bây giờ trông xinh đẹp hơn khi cô để tóc dài thẳng. Candy thường nói, mái tóc làm cho chị trông có vẻ kỳ dị, và Annie thường bím tóc thành đuôi sam. Chỉ trong nửa giờ Annie đã biến thành nữ diễn viên nhờ đôi bàn tay khéo léo của Candy.

- Trông em bây giờ đẹp hơn trước nhiều, - Sabrina nói. - Giống như hình đăng ở trang bìa tờ Vogue vậy. Cô em út của chúng ta có tài làm tóc thật. Tất cả chúng ta hình như đều có tài bẩm sinh. Chị có tài làm nghề giúp việc. Nay các em, nói đến chuyện này chị nhớ ra rồi, chúng ta sẽ chơi trò mở tiệm uốn tóc được không? - Lúc nhỏ họ đã chơi trò này, họ làm tóc và sửa móng tay móng chân cho nhau, khiến nhà cửa trở nên bẽ bối, lộn xộn. - Chúng ta sẽ mở tiệm ngay trong phòng tắm, được không? Chị xin nhắc các em nhớ rằng tuần này Hannah nghỉ việc, phần vệ sinh thuộc về chị. Vậy xin các em...

- Ôi trời... - Candy thốt lên, vẻ bối rối ra mặt. Cô không nhận thấy căn phòng quá dơ. Bao giờ cũng vậy, cô thường quen ỷ lại người khác, để họ dọn dẹp khi cô chụp ảnh trình diễn hay cả lúc cô ở nhà. Vì thế cô không để ý đến việc đã làm bẩn nhà cửa. - Xin lỗi, Sabrina. Em sẽ quét dọn căn phòng.

- Xin lỗi, - Annie nói thêm. Cô ước chi mình có thể giúp em dọn dẹp, nhưng cô không làm sao thấy tóc hay ngửi ra tóc, nên không thể dọn sạch tóc được.

- Đừng bận tâm việc này, - Sabrina đáp lời Annie. - Em có thể làm việc khác giúp chị. Em có thể giúp bố bỏ đĩa dơ vào máy rửa. Chắc thì lực của bố cũng yếu, bố thường bỏ cả đĩa còn thức ăn vào máy. Máy rửa chỉ làm cho thức ăn dính chặt vào đĩa và muống nĩa mà thôi. Chị nghĩ nếu mẹ còn sống sẽ không bao giờ để cho bố làm việc này đâu.

- Em xuống lầu đây, - Annie nói, đứng dậy và sờ soạng đi ra cửa. Sabrina nhắc lại rằng Annie trông rất đẹp nhờ mái tóc Candy vừa làm.

Hai mươi phút sau, Sabrina thấy Annie và bố ở trong bếp. Annie sờ biết đĩa nào còn dính thức ăn, bèn tráng sạch mới cho vào máy rửa. Cô làm việc này tốt hơn bố, bố họ tuy không mù, nhưng vì được nuông chiều quá nên chẳng làm được trò trống gì cả. Ông còn sùng sờ, lạc lõng vì vợ chết. Ông bố mạnh mẽ, khôn ngoan mà tất cả con cái đều trông chờ nay đã biến mất, thay vào đó là một ông già yếu đuối, hay lo sợ và khóc. Sabrina đề nghị tìm cho ông một bác sĩ tâm thần, ông từ chối, nhưng ông cần có một người như bác sĩ của Annie. Vị bác sĩ này rất được cô yêu thích.

Sabrina để cho Annie chăm sóc bố, cô cùng Candy vào thành phố để chuẩn bị dọn nhà. Annie đã đến thăm nhà mới, cô sờ soạng tìm đường đi quanh nhà. Cô nói thích phòng của mình, mặc dù không thấy. Cô thích có không gian riêng, nói rằng căn phòng vừa phải và vui sướng vì bên kia hành lang là phòng của Candy, để khi cần có người giúp đỡ cô sẽ gọi cho dễ. Nhưng cô

không muốn ai giúp trừ khi cô yêu cầu. Cô đã nói rõ như thế. Cô thường gặp nhiều chuyện khó xử, nhưng đã cố hết sức tự mình giải quyết, có lúc thành công, có lúc không, những khi ấy cô đâm ra cáu kỉnh rồi khóc. Đạo này sống với cô rất mệt, nhưng cô cáu kỉnh là vì có lý do chính đáng. Sabrina hy vọng khi Annie đi học cô sẽ thay đổi thái độ và dễ chịu hơn. Vì bố họ xuống tinh thần do việc vợ chết gây nên và Annie tức giận vì chịu cảnh mù lòa, nên không khí trong nhà rất căng thẳng, buồn bã. Sabrina nhận thấy Candy ăn càng ngày càng ít. Cô biếng ăn từ ngày mẹ mất. Người duy nhất mà Sabrina có thể nói chuyện thoải mái là Chris. Anh kiên nhẫn như một vị thánh, nhưng lại quá bận việc. Sabrina cảm thấy như mình bị phân thân, vừa chăm sóc bố và các em lại vừa lo tổ chức công việc dọn nhà, nhất là bây giờ cô đã đi làm trở lại.

Một đêm, Chris lo lắng hỏi Sabrina: - Em khỏe chứ?

- Họ đang ở tại căn hộ cũ của cô, cô nói quá mệt không ăn nổi. Sabrina chỉ uống lon bia thay bữa, không ăn gì, mà bình thường cô ít khi uống.

- Em quá mệt, - chị đáp, gối đầu vào lòng anh. Anh đang xem tivi chiếu trận bóng bầu dục trong khi cô cho sách vào túi. Ba ngày nữa họ sẽ dọn đến nhà mới thuê, và hiện thành phố đang trải qua cơn nóng bức kinh khủng, máy điều hòa của cô không làm bớt nóng được. Sau mấy giờ dọn dẹp sách vở, Sabrina cảm thấy quá nóng, mệt và hơi hám. - Em cảm thấy như mình phải lo cho một nửa thiên hạ. Em không biết dừng ở đâu. Bố em càng ngày càng tệ, thậm chí không buộc nổi dây giày. Ông không chịu đi làm trở lại. Candy có vẻ như mới ở trại Auschwitz về, còn Annie rất dễ cáu vào tay khi cắt bánh mì, nó không chịu để ai cắt giúp. Không ai chịu sửa soạn để dọn nhà ngoại trừ em. - Anh thấy Sabrina quá ngao ngán, gần muốn khóc.

- Có lẽ khi Annie đi học ở trường mọi việc sẽ khá hơn. - Chris nói để động viên Sabrina, nhưng anh thấy lời cô nói rất đúng. Ở trong nhà cô, cô mới thấy mình quá mệt. Chị gánh trọng trách khá lớn nên chịu khổ nhiều hơn ai hết. Anh cảm thấy mình bất lực, muốn giúp cô nhưng không biết làm sao, nên chỉ làm những gì có thể làm được.

- Có lẽ thế. Nếu con bé chịu đến trường, cố học tập, thì mọi việc có lẽ tốt hơn. - Sabrina nói và thở dài. - Annie muốn tự mình làm mọi thứ, nhưng có một số việc nó không thể làm được. Khi làm không được, nó nổi điên, ném đồ đạc lung tung, thường ném vào cả em nữa. Em cảm thấy tất cả chúng ta đều cần bác sĩ tâm thần giỏi.

- Có lẽ ý kiến của em đúng. Còn về phần Candy, chúng ta sẽ làm gì? - Sabrina phải làm nhiều việc, như thế họ là con của cô, đều dựa vào mình cô. Do đó cô càng phục mẹ hơn, vì bà đã nuôi bốn người con, chăm sóc chồng như thể ông là đứa con thứ năm của bà. Sabrina tự hỏi làm sao bà có thể chăm sóc cho xuể. Nhưng khi con cái khôn lớn, bà không làm gì nữa. Sabrina làm việc ở công ty luật, dọn đến nhà mới, rồi đi đi về về từ nhà ở thành phố đến Connecticut, động viên tinh thần mọi người, trừ mình.

- Về phần Candy, em chịu. Khi còn nhỏ, nó thường phải gặp bác sĩ để chữa bệnh biếng ăn. Nó có đỡ một thời gian, không nhiều nhưng khá hơn. Bây giờ nó lại không chịu ăn nữa. Em đoán từ khi mẹ qua đời, nó đã sút đến hai ký, có thể bốn ký. Nhưng Candy đã 21 tuổi rồi, nếu nó không muốn đi bác sĩ, em không bắt buộc được. Khi em nói đến chuyện này, nó thường nổi điên. Điều nguy hiểm là nó sẽ thành người vô sinh, sẽ rụng rụng rụng tóc, hay tệ hơn là sẽ bị đau tim rồi tử vong. Bệnh biếng ăn không phải khó chữa. Nhưng Candy không nghe lời em. Nó nói không muốn có con, còn tóc thì có tóc giả, đeo vào là đẹp ngay, còn sức khỏe thì không lo, vì hiện sức khỏe nó rất tốt. Nhưng ngày nào đó, bệnh biếng ăn sẽ có tác hại đến sức khỏe, Candy sẽ phải vào bệnh viện để truyền xê rum. Mẹ thường giải quyết vấn đề này giỏi hơn em, nhưng bà có quyền. Còn em thì chẳng ai thèm nghe, họ chỉ muốn em giải quyết vấn đề khó khăn, đừng để rắc rối cho họ là được. Em không biết giải quyết vấn đề này ra sao, việc này thật khó. - Cả hai đều biết Sabrina rất khổ khi gánh vác công việc này. Mẹ cô đã qua đời, cô là con đầu, nên cô phải thay mẹ để chăm sóc họ. Cô lại có tính hay giúp người, nên dù khó khăn đến đâu, cô cũng cố gắng làm. Ở công sở Sabrina cũng vậy. Dù Chris thường khuyên nên nghỉ ngơi cho lại sức, nhưng cô vẫn chứng nào tật ấy, giúp đỡ hết mọi người. Thế mà Sabrina thường bị họ đối xử thô lỗ, không được họ nhớ ơn. Từ khi xảy ra tai nạn đến giờ đã ba tuần rồi, thế mà hai người chỉ được ở với nhau thoải mái năm phút. Anh đã giúp đỡ bố họ giải sầu, cuối tuần nào cũng

nấu ăn cho cả gia đình, còn Sabrina thì làm đủ thứ việc. Bỗng nhiên họ như cha mẹ trong một gia đình đông con, chăm sóc mọi người đến quên mình, nhưng ngược lại, họ không xem hai người ra gì. Nhưng ít ra, Sabrina còn có Chris. Tammy cảnh cáo cô rằng, nếu cô không nghỉ ngơi thoải mái, giảm bớt công việc thì sẽ không yêu chị nữa. Tammy nói thì dễ vì cô ở California, xa nhà đến ba ngàn dặm, trong khi Sabrina ở gần nhà, cố vá vút lại những gì đã đổ vỡ. Cô cảm thấy cuộc đời trước đây vốn ngăn nắp, bây giờ vỡ ra thành nhiều mảnh vụn. Cô nằm trên ghế nệm dài và khóc.

- Thôi em, - Chris nói, - để anh đưa em vào giường, em kiệt sức rồi. Ngày mai hãy dọn dẹp tiếp.

- Không được. Những người dọn nhà sắp đến để đưa đồ đạc chất vào kho, và đêm mai em phải về nhà bố em.

- Vậy thì để anh làm, em hãy nằm nghỉ, không cãi cộ.

- Anh nói rồi nắm tay Sabrina kéo dậy, dẫn cô vào phòng ngủ. Chris cởi áo quần cho Sabrina, cô cười lại với anh. Anh là người đàn ông thật tuyệt vời. Sabrina cảm thấy hơi choáng váng vì hơi bia.

- Em yêu anh, - cô thì thầm nói rồi lên giường nằm, người không mặc gì hết ngoài đồ lót nhỏ xíu mà Candy tặng.

- Anh cũng yêu em. Và cũng thích đồ lót nhỏ như sợi chỉ ấy, - anh nói rồi sờ đồ lót có viền đăng ten đen. - Khi em dọn nhà xong, anh sẽ đưa em đi nghỉ cuối tuần, chúng ta sẽ trở thành một cặp tình nhân già. Các em gái của em sẽ xoay xở mà không có em trong hai ngày. - Sabrina nghĩ rằng, cô cũng cần thời gian để ở với Chris. Từ khi mẹ cô mất đến giờ, họ không được thoải mái bên nhau và khi nằm ngủ, Sabrina mệt đến nỗi không nghĩ đến chuyện làm tình nên rất buồn. Sabrina vẫn còn thương nhớ mẹ và những người trong nhà cũng vậy. Chris thông cảm nhưng anh nhớ cuộc sống trước đây. Anh nghĩ cuối cùng mọi việc rồi cũng sẽ tốt đẹp, nhưng khó mà nói khi nào. Nhất là trước vấn đề khó khăn của Annie.

Anh cũng không biết chắc cuộc sống của anh với Sabrina sẽ như thế nào khi cô ở chung với hai em gái. Có khả năng nó sẽ biến thành vở kịch ồn ào náo nhiệt, hay cũng như cảnh ngủ trong ký túc xá của các nữ sinh. Anh muốn được ở riêng với Sabrina, nhưng lại sợ năm sau cũng không có thời gian. Nghĩ đến chuyện đó, Chris thấy lo ngại, nhưng anh không nói với cô điều đó, hay phàn nàn kêu ca gì, vì sợ sẽ làm cô buồn. Cô đã quá chán ngán sự tình rồi, anh không muốn làm cho chị buồn rầu thêm nữa. Nhưng cũng giống Sabrina, anh không được biết đến sự chịu đựng ấy.

Anh nằm xuống cô, vuốt tóc và xoa lưng cô, chỉ trong năm phút Sabrina đã ngủ say. Anh nằm bên cạnh Sabrina, phân vân không biết rồi họ có kết hôn không. Hoàn cảnh gia đình cô không phải là nguyên nhân cản trở hôn nhân của họ. Anh sẽ để cho cô vài tháng nữa để cô có đủ thời gian lấy lại bình tĩnh. Sau đó, anh sẽ nói với cô về vấn đề này. Anh không muốn Sabrina vì quá lo sợ trước cảnh nhiều đôi vợ chồng ly dị, tranh chấp nhau về quyền nuôi dạy con mà không chịu lập gia đình với anh. Nghề nghiệp đã làm cho cô lo sợ việc này, cho nên không vì thế mà chấp nhận phần thua thiệt.

Sau ba năm yêu nhau, Sabrina không nên làm thế với anh. Trước khi tai nạn xảy ra, họ đã sống với nhau thật hạnh phúc, Chris muốn họ trở lại cuộc sống trước đây. Điều khiến anh lo sợ nhất là các cô em gái sẽ trở thành mối quan tâm lớn nhất của cô và cuộc sống bình dị, hạnh phúc của hai người sẽ không còn nữa.

Khi Sabrina thức dậy thì Chris đã đi rồi. Anh để lại giấy nói rằng anh phải đi ăn sáng với người luật sư cộng sự để bàn việc xúc tiến nhanh vụ án, và khuyên cô hãy làm việc thoải mái, đừng lo sợ. Sabrina cười khi đọc tờ giấy anh để lại. Anh còn nói sẽ gặp lại cô tại Connecticut vào tối thứ sáu, và thứ bảy sẽ vào thành phố để giúp cô dọn nhà. Thế là ngày cuối tuần anh phải vất vả vì cô rồi. Candy cũng vào thành phố để giúp Sabrina. Còn bố họ sẽ ở nhà chăm sóc Annie, hay Annie sẽ chăm sóc ông. Sabrina hy vọng đừng có chuyện gì xảy ra nữa. Cô lo sợ, cuộc sống sẽ không còn điều gì tốt đẹp, cứ nhìn vào gia đình cô thì biết.

Chương 14

Candy, Chris và Sabrina rời Connecticut lúc 6h sáng thứ bảy. Chris lái xe, Sabrina dò danh sách công việc dài lê thê, còn Candy dũa móng tay. Cô nói đã đăng ký mát xa ở câu lạc bộ sức khỏe vào chiều hôm đó.

- Tại sao em lại đăng ký đi mát xa? - Sabrina ngạc nhiên hỏi. - Chúng ta đang dọn nhà mà!

- Việc dọn nhà làm cho em căng thẳng, - Candy đáp.

- Em không yên tâm khi dọn đến nhà mới, nó thường làm cho em hồi hộp. Em cũng không ngủ được trong khách sạn.

- Cho nên em cần xoa bóp phải không? - Sabrina thần thờ nhìn cô em gái. Sabrina ghét các thứ tào lao vô bổ ấy. Cô là người thực tế, nên không muốn nghe những chuyện như thế. Chris nhìn mặt cô, biết ý nghĩ của cô và Candy cũng thế.

- Em biết chị cho đó là chuyện vô bổ, nhưng em lại thấy có ích. Em cần ngồi yên tập trung tư tưởng. Sau đó em sẽ làm móng chân.

- Làm móng chân mà cũng giúp em tập trung tư tưởng à? - Sabrina bắt đầu nổi nóng, mặc dù chỉ mới 6h30 sáng. Cô dậy lúc hai giờ sáng để giúp Annie thu dọn đồ đạc, và làm cho xong những công việc ở văn phòng đem về. Công việc không xong. Những người dọn nhà đến lúc tám giờ, họ chở hết những thứ cô đã thu dọn hôm qua đi. Candy mang theo một lô túi xách tay và hai cái gương đem từ căn hộ trên cao ốc đến. Việc trang hoàng nhà cửa đã có Sabrina và chủ nhà lo.

- Khi làm móng chân, họ sẽ mát xa bàn chân, - Candy cau có đáp. - Thế chị không biết trung tâm thần kinh đều nằm ở hai bàn chân à? Chỉ cần xoa bóp bàn chân thì có thể chữa lành các thứ bệnh. Em đã đọc bài viết về vấn đề này trong tờ Vogue.

- Candy, chị thương em, nhưng nếu em cứ tiếp tục nói như thế, chị sẽ giết em. Tuần này chị phải giải quyết bốn vụ kiện, người thư ký của chị thôi việc, Annie la lối om sòm, bố cứ than vãn và khóc suốt. Chị dọn nhà, Benlah và Zoe ỉa chảy vấy bẩn cả nhà cũng phải dọn - còn em thì không, chị nói thêm - có trăm ngàn thứ làm cho chị đau đầu và hôm nay chúng ta dọn nhà. Xin em đừng nói chuyện làm móng chân, khiến cho chị nổi điên lên.

- Chị thật nhỏ nhen, - Candy đáp, nước mắt chảy ra - khiến em nhớ mẹ thêm. - Cô ngồi ở ghế sau, Chris và Sabrina quay mặt lại nhìn cô, thở dài.

- Chị xin lỗi. Chị mệt nên nổi nóng. Chị cũng nhớ mẹ. Chị lo cho mọi người trong nhà, em xuống cân, bố khổ sở, mẹ mất, Annie mù lòa. Rồi chúng ta dọn nhà. Chỉ mình chị lo liệu hết.

- Chị có muốn đăng ký đi mát xa không? - Candy hỏi với vẻ thông cảm. Nhưng khoảng cách 13 năm và tính tình khác nhau đã khiến cho lời đề nghị của cô thành vô nghĩa, nhất là vào buổi sáng và tối qua Sabrina lại ngủ rất ít. Sabrina cảm thấy như đang đi ngựa gỗ quay với tốc độ chóng mặt, sắp bị văng ra ngoài không trung và tan thành trăm mảnh. Nhưng dù choáng váng, mệt mỏi, cô cũng phải gắng giữ vững tinh thần. Cô không còn sự lựa chọn nào khác. Candy không cần vì cô ấy còn trẻ, còn Annie đang lâm vào hoàn cảnh oái ăm và cô phải đảm nhận công việc của mẹ tuy không muốn làm công việc này.

- Chị phải ở nhà để thu dọn nhà cửa cho ngăn nắp, - Sabrina đáp. Cô không quen được nuông chiều, và không muốn được thế. Còn Candy, người ta đã nuông chiều cô từ bốn năm nay rồi. - Chị phải ở nhà để ngày mai chúng ta có thể dọn đến ở.

- Chị có tin bố yên ổn khi không có chúng ta không?

- Candy lo lắng hỏi.

- Bố phải ổn. Không có sự lựa chọn nào khác. Người nào cũng phải vượt qua hoàn cảnh khó khăn, ông không thể dọn đến ở với chúng ta. - Nếu ông làm thế sẽ rất khó khăn cho họ. - Tháng

này em và Annie có thể thay nhau ở đây với bố. Đến tháng chín em mới đi làm và Annie mới vào trường. Còn chị phải làm việc. Rồi bố sẽ quen với cuộc sống mới. - Candy gật đầu. Cả hai đều biết sự thật là thế.

Họ đến ngôi nhà ở phố Đông 84 lúc 7h55, sau khi đã ghé quán Starbucks mua cà phê. Sabrina cảm thấy tỉnh táo hơn khi uống cà phê sữa và Chris cũng vậy. Candy uống ly cà phê đen thật lớn có đá, cà phê có thể làm cho cô tỉnh táo một tuần, cô vốn thích thế. Khi làm việc ở thành phố, cô uống mỗi ngày bốn lần như thế. Lúc nào cô cũng say cà phê và hút thuốc, cho nên không thấy thích ăn.

Khi họ đến nơi, những người dọn đồ đã có mặt ở đây, họ liền bắt tay vào việc. Đến một giờ họ hạ đồ trên xe tải xuống và mở các thùng lấy đồ ra suốt cả buổi chiều. Đến 6h, ở đâu cũng có đồ đạc, chén đĩa, sách, tranh ảnh, áo quần. Ngôi nhà thật lộn xộn. Sabrina để các thứ vào vị trí thích hợp với sự giúp đỡ của Chris. Candy đã đi câu lạc bộ trước đó hai giờ để mát xa, làm móng tay móng chân. Cô nói sẽ về lúc 7h. Sabrina gọi cho bố, nói cho ông biết rằng họ sẽ ngủ đêm tại nhà mới để sắp xếp đồ đạc. Ông nói ông và Annie đều khỏe, ông sẽ làm bữa tối cho Annie, tức là bánh mì tròn nhân chả trứng và xúp ăn liền. Sabrina nghe vậy liền cười. Ông có vẻ khỏe hơn những ngày trước. Ông nói Annie đã giúp ông dọn bàn ăn.

Khi Sabrina từ trên lầu đi xuống, gặp Chris đi lên ở giữa cầu thang, anh mang cái thùng lớn đựng đồ chơi lên phòng giải trí ở tầng trên cùng. Anh hôn gió cô, nói rằng ngôi nhà thật đẹp. Cô nghĩ nó sẽ rất tuyệt cho họ, nhưng chưa gần gũi nhau được. Họ còn nhiều việc phải làm, và chính thức đêm mai mới dọn đến ở. Cô sẽ nói Candy và Annie đợi một tuần nữa hãy dọn đến, để cô và Chris có thể hoàn tất công việc dọn dẹp trong nhà. Trong nhà hiện đồ đạc còn bừa bộn, Annie không thể đi lại được. Cô không thể chen qua đồ đạc để đi. Khi Annie đến, nhà cửa phải gọn gàng, ngăn nắp, để cô nhớ ở chỗ nào có vật gì.

Candy gọi về lúc 7h30, nói rằng cô gặp người bạn ở câu lạc bộ sức khỏe. Cô hỏi Sabrina rằng có thể đi ăn tối với anh ta được không. Cô nói đã không gặp anh ta sáu tháng nay, từ khi anh ta ở Paris về. Hay Sabrina và Chris có muốn cô đem cái gì về để ăn tối không?

Sabrina nói họ không sao, cô có thể gọi nhà hàng đem món Pizza đến được rồi. Sabrina nói với Candy rằng đêm đó cô sẽ không về Connecticut, và nếu Candy muốn thì có thể ngủ tại nhà ở thành phố. Nhưng cô phải lục túi xách để tìm chìa. Candy không đi chơi với bạn một thời gian rồi, đã mấy tuần chịu cảnh tù túng rồi. Sabrina không bực mình vì cô em không làm gì giúp mình. Không có Candy việc đi lại càng dễ cho cô và Chris hơn.

- Tại sao em không để cho cô ấy về đây giúp chúng ta? - Chris ngạc nhiên hỏi. Anh nghĩ Sabrina quá dễ dãi với các cô em, để cho họ lợi dụng cô vì cô tha thứ cho họ và bằng lòng làm việc một mình.

- Anh tin Candy sẽ giúp chúng ta à? Nó sẽ lo sửa móng tay rồi gọi điện thoại một hơi hai giờ liền. Em thà làm việc một mình còn hơn.

- Vì thế mà cô ấy không tập làm cho quen, - anh gay gắt đáp. - Em để cho cô ấy quá tự do.

- Do đó mà em không làm mẹ được, - Sabrina ôn tồn nói. - Và cũng không muốn làm. Em không có khả năng ấy.

- Đúng, em không có khả năng ấy. Em rất tuyệt vời, và rất tốt với các em. Anh nghĩ em nên cứng rắn hơn một chút, tỏ ra có uy quyền hơn một chút. Họ ở với em, tại sao em lại làm hết công việc nặng nhọc? Ai làm cho cô ấy thành công chúa, còn em thành cô Lọ Lem lau nhà? Em cũng có quyền làm công chúa như cô ấy, hãy bắt cô ấy lau nhà với em.

- Em yêu anh, - Sabrina nói, cười với anh, rồi hôn anh. - Em thích được ở riêng một mình với anh. - Những người dọn nhà đã đi hết. Hai người họ làm việc trong không gian yên tĩnh. Nửa giờ sau họ nghỉ giải lao, lên lầu, trải vải giường, làm tình, rồi ôm nhau nằm suốt một giờ. Tình yêu của họ vẫn tuyệt như những ngày trước. Sabrina ngủ gà ngủ gật trong tay Chris cho đến khi họ thức dậy, và lại lấy đồ đạc trong túi xách ra, sắp xếp vào các nơi. Đây là lần đầu tiên suốt gần một tháng nay Chris cảm thấy mình được Sabrina hoàn toàn quan tâm đến, và thuộc về anh ít

ra trong một giờ. Anh có cảm giác sung sướng và hy vọng rằng ngày nào đó cuộc sống sẽ trở lại như trước. Nhưng anh cũng phân vân tự hỏi không biết khi nào mới được vậy.

Ở Connecticut, Jim nấu bữa tối cho Annie ăn. Cô không muốn phàn nàn, nhưng bánh mì tròn xoắn ướp lạnh cứng kinh khủng, mặc dù xúp tạm được. Ông xin lỗi vì không có tài nấu nướng, và Annie cười với ông.

- Con cũng nấu ăn rất dở, chắc có máu di truyền, bố à. Ông hỏi cô thích ăn tráng miệng với sôcôla hay kem

vani, sôcôla đen hay có sữa, sau đó đưa cho cô thử kẹo

Dove. Cô chọn kem lạnh vani với kẹo sôcôla đen. Khi họ đang ăn thì chuông cửa reo. Bố cô ra mở cửa, còn Annie vẫn ngồi trong bếp. Cô nghe có giọng phụ nữ nói chuyện với bố cô, và ông nói: "Ngạc nhiên quá", nhưng cô không quan tâm đến chuyện đó, cứ ăn thử kẹo cho hết mới lần theo phía có tiếng nói để xem ông đang nói chuyện với ai. Khi ấy, ông đang đứng trên bãi cỏ trước nhà nói chuyện với người phụ nữ mà cô không nhận ra là ai. Cô chỉ biết, theo giọng nói thì người này còn trẻ.

Khi Annie đến gần, bố cô nói với người lạ:

- Thế cô không nhớ Annie à? Bây giờ nó lớn rồi.

- Và mù, - Annie nói thêm, giọng hằn học. Từ mấy tuần nay cô thường nói với giọng như thế. Đây là cách biểu lộ sự tức giận của cô. Nhiều lần, Sabrina nói với cô một cách dịu dàng rằng nói năng thô lỗ với người khác như thế chẳng đem lại thị giác đâu. Bản chất Annie trước kia không cộc cằn như vậy.

- Phải, - bố cô nói tiếp, giọng bỗng buồn rầu. - Con bé bị tai nạn với mẹ nó. - Annie vẫn chưa biết bố nói chuyện với ai.

- Ai thế bố? - Annie hỏi, cô vừa đi đến chỗ hai người đứng. Cô ngửi thấy mùi nước hoa lan chuông.

- Con có nhớ Leslie Thompson không? Em trai cô ấy cùng học với Tammy.

- Không, con không nhớ. - Annie đáp. Người phụ nữ liền nói với cô:

- Chào Annie. Jack, em trai tôi học cùng với Tammy. Tôi là chị đầu của cậu ấy, tôi và Sabrina là bạn. - Annie suy nghĩ mất năm phút mới nhớ ra. Chị ta lớn hơn Tammy nhưng nhỏ hơn Sabrina. Họ là những người bon chen kinh khủng. Mẹ cô không thích họ. Annie nhớ chị ta xinh xắn, tóc vàng, và Sabrina nói rằng chị ta đã ve vãn người bạn trai của Sabrina. Khi ấy Sabrina 17 tuổi, học năm cuối trung học. Leslie 15 tuổi và mẹ Annie nói chị ta có cuộc sống buông thả. Sabrina không bao giờ chơi với chị ta. - Tôi mới ở California về, nghe tin về mẹ cô, tôi đến chia buồn. - Annie nghe giọng nói của chị ta có cái gì khác trước, nhưng cô không biết là gì. Có điều Annie nhận thấy là khi nói với cô, giọng chị ta thay đổi. Khi nói chuyện với bố cô trước đó, cô thấy giọng chị ta ngọt xớt, còn bây giờ giọng chị ta có vẻ hằn học, như thể chị ta giận vì Annie đã ra đây. Nghĩ thế, cô thấy cuộc đời thật ngang trái và bỗng cô hiểu ý đồ của chị ta. Cô cảm thấy xốn xang trong lòng vì đoán được tâm địa không tốt của chị ta.

- Cô ấy mang đến cho chúng ta cái bánh nhân táo, - bố cô vui vẻ nói. - Chúng tôi sắp ăn tráng miệng, mời cô vào nhà ăn với chúng tôi nhé? - Annie cau mày khi nghe bố nói vậy. Tại sao bố cô phải nói thế? Họ đã ăn thử kẹo Dove rồi. Cô nghĩ chắc ông nói vì lịch sự.

- Cảm ơn, tôi phải về. Tôi chỉ đến chào và chia buồn cùng gia đình thôi. Jack cũng gửi lời chia buồn.

- Khi nào chị về lại California? - Annie hỏi cho có chuyện, nhưng giọng cô có vẻ hy vọng chị ta chóng về lại đây.

- Tôi không đi nữa. Tôi ở với bố mẹ, nhưng đang tìm mua một căn hộ ở thành phố. Tôi sống ở Palm Springs và vừa mới ly dị. Tôi ở đây 10 năm, quá ngán nơi ấy rồi, cho nên về đây, - chị ta

nói, giọng uốn éo làm điệu. Annie gật đầu, trầm ngâm suy nghĩ.

- Tôi cũng sắp vào ở trong thành phố, - Annie nói, mặc dù Leslie không hỏi. - Ngày mai chúng tôi dọn đến nhà mới. Candy, Sabrina và tôi.

- Thế thì bấy quá, các cô đi hết, bố cô sẽ cô đơn một mình. - Chị ta nói, và Annie ngửi thấy mùi nước hoa cổ vẻ dịu hơn trước.

- Phải, tôi sẽ cô đơn, - bố cô vội đáp. Rồi Leslie chào hai người để về. Bố cô nói theo: - Đừng làm khách nhé, Leslie. Thỉnh thoảng mời cô đến chơi. - Annie nghe cửa xe đóng, rồi chị ta lái đi.

- Tại sao bố nói thế? - Annie cau mày hỏi, nhìn ông mặc dù không thấy ông. Cô phải vịn cánh tay ông để vào nhà. Cô hơi bị dao động một chút: - Bố nói “đừng làm khách” nghĩa là sao?

- Vậy bố phải nói gì bây giờ? Cô ta mang đến cho chúng ta bánh nhân táo, - cái bánh đang đung đưa ở bàn tay kia của ông. - Annie, bố không muốn tỏ ra cộc cằn.

- Vậy nếu chị ta đến thật thì sao? Chúng ta không gặp chị ta từ ngày Sabrina học năm cuối trung học đến giờ. - Cô nói, về trầm ngâm nghĩ ngợi. Vào nhà một lát, cô thả tay bố ra. Trong nhà, cô không cần ai giúp đỡ vẫn có thể đi quanh nhà được. - Con cảm thấy có điều gì đó không ổn trong việc này.

- Con ngốc quá. Cô ta rất dễ thương, cô ta quen các con khi các con còn nhỏ, nghe tin mẹ mất nên đến thăm thôi.

- Con nghĩ chị ta có ý đồ không tốt, bố à. Bố đừng ngây thơ!

- Con đừng hoang tưởng. Phụ nữ ở tuổi ấy không chạy theo bố đâu. Bố đã nói rồi, bố sẽ không hẹn hò đi chơi với ai hết. Bố yêu mẹ con, mãi mãi yêu mẹ con. - Ông đáp, nhưng Annie vẫn lo. Cô ước chi nhìn thấy được chị ta để đánh giá tình hình. Cô nghĩ khi đến nhà mới, cô sẽ nói cho Sabrina biết chuyện này. Cô không thích việc phụ nữ chạy theo tán tỉnh bố họ, nhất là phụ nữ như Leslie Thompson. Không biết chị ta có như thời họ còn nhỏ hay không. Cô chỉ còn nhớ Leslie có mái tóc vàng và nghe Sabrina nói chị ta có tính lẳng lơ. Khi ấy Annie mới 9 tuổi. Nhưng cô nhớ người chị cả của mình đã giận điên người. Phải có sao Sabrina mới nổi điên như vậy chứ. Cho nên trong đầu cô, hình ảnh Leslie mãi mãi không tốt, mới 15 tuổi mà hạnh kiểm đã không ra gì rồi.

Sau đó, Annie bỏ đĩa dơ vào máy rửa bát đĩa. Bố cô ăn một miếng bánh táo, ông nói bánh ngon và Annie khịt mũi để trả lời bố. Rồi cả hai bố con đều lên lầu. Annie rất nóng lòng về ngôi nhà mới và việc hôm sau dọn đến ở. Ở đây quá yên lặng, cô cảm thấy cô đơn. Ở thành phố chắc sẽ vui hơn, mặc dù sự đi lại của cô bị giới hạn, cô không thể tự mình đi đâu được. Đây là sự đổi thay mà cô vui thích rất nhiều.

Cô ngồi trong phòng nghe nhạc một hồi lâu, nhớ đến cuộc sống của mình ở Florence. Vẽ, thăm Siena, đứng hàng giờ trong phòng trưng bày Uffizi và sống với Charlie nhiều tháng trời. Cô vẫn nhớ anh ta và chưa tin việc anh ta có người khác quá nhanh. Nhưng ít ra, cô không nói cho anh ta biết cô bị mù, và anh ta không thương hại cô. Cô gọi cho Sabrina. Sabrina nói mọi việc ở nhà mới đều tốt đẹp, sau đó Annie gọi cho Tammy ở L.A. Tối thứ bảy mà Tammy ở nhà một mình. Tammy đang tắm cho Juanita và giặt áo quần. Annie buồn khi nghĩ rằng sẽ không bao giờ thấy lại mặt họ nữa. Cô chỉ cảm nhận được họ, nghe giọng nói của họ, nhưng mãi mãi chỉ còn nhớ hình dáng họ như bây giờ thôi. Trong đầu cô, họ không già hay thay đổi. Cô đi ngủ, nhưng tâm trí cứ nghĩ mãi đến chuyện đó, rồi cô mơ thấy mình cùng Charlie đang ngắm cảnh hoàng hôn ở Florence, và khi cô quay qua để nói yêu anh, thì anh biến mất.

Chương 15

Sabrina đi đón Annie một mình hôm chủ nhật. Candy ở lại nhà mới, do về nhà lúc đầu sáng. Còn Chris đi xem trận bóng bầu dục với bạn vào sáng hôm đó, sau khi đã ở đêm đầu tiên với Sabrina tại ngôi nhà mới. Họ thoả mái với nhau trong phòng của Sabrina, thích chiếc giường lớn trong phòng cô, nó lớn hơn chiếc giường ở nhà cũ. Cái gì ở nhà mới cũng thích. Phòng họ ở trên tầng lầu riêng, nên khi Candy về lúc bốn giờ sáng, họ không nghe gì. Và sáng sớm, khi Sabrina đi Candy vẫn còn ngủ.

Sabrina thấy Annie và bố đang ngồi nơi hồ với các con chó. Bây giờ Benlah và Zoe đã thành bạn bè thân thiết. Hôm qua, Candy để Zoe ở nhà với bố. Cô sợ đem theo con chó đến nhà mới, người ra vào đông đúc sẽ làm nó bị thương hay lạc. Sabrina hỏi bố có giữ được chúng ở nhà một thời gian không. Các con chó thích ở nông thôn, có chúng ông sẽ vui, cô và Annie bận việc dọn nhà, Candy cũng vậy. Sabrina quá bận, không có thì giờ chăm lo cho chó. Jim nói ông sẽ rất vui khi giữ chó, cho nên cô và Annie trở về thành phố sau khi ăn trưa xong. Annie có vẻ trầm tư suy nghĩ, lặng lẽ buồn rầu. Bây giờ cô thường như thế. Cô có nhiều chuyện phải thích ứng cho quen. Và lại, cô là người có tính hướng nội, hay mơ mộng. Cô thường ngồi yên hàng giờ, lặng lẽ suy nghĩ đến họa phẩm của mình.

Họ đi được nửa đường vào thành phố thì Annie lên tiếng hỏi:

- Chị có nhớ Leslie Thompson không? - Annie bỗng nhiên hỏi, như thể cái tên nào đấy vừa xuất hiện trong đầu cô.

- Không. Ai thế?

- Chị ghét cô ta mà. Em cô ta học chung với Tammy và cô ta đã ăn nằm với bạn trai của chị.

- Thế ư? Khi nào thế? - Sabrina có vẻ bàng hoàng. Annie thấy vậy bèn cười.

- Em nghĩ, khi ấy chị học năm cuối trung học. Em mới lên chín, nhưng còn nhớ chị gọi cô ta là gái lẳng lơ.

- Thế ư? - Sabrina cười to. - Ôi lạy Chúa! - Chị quay qua nhìn cô em, rồi nhìn lại đường. Chị lái xe rất cẩn thận, nhất là trên xa lộ sau ngày 4 tháng 7. Tammy nói khi về lại L.A. cô cũng sẽ cẩn thận. - Chị nhớ cô ta rồi! Cô ta đúng là lẳng lơ, nhưng đẹp. Cô ta rất ranh ma. Mẹ gọi cô ta là đồ trác táng. Trời đất, đồ trác táng. Tại sao em nghĩ đến cô ta?

- Hôm qua cô ta có ghé nhà bố.

- Tại sao? Sau ngày ấy chị không gặp lại cô ta nữa.

- Cô ta nói vừa ly dị xong, nên bỏ California về đây, đến chia buồn về việc mẹ mất. Cô ta đem đến biếu bố cái bánh táo.

- Em nói thật à? - Sabrina hỏi rồi nhăn mặt kinh tởm, và nhìn cô em lại. Cô ước chi thấy được để nhìn mặt chị. Chắc khi ấy hai chị em sẽ nhìn nhau với ánh mắt kinh ngạc vô cùng. - Chắc cô ta khoảng 32, 33 tuổi. Khi ấy cô ta mới 15. Bây giờ chị nhớ rõ rồi, chị rất ghét cô ta. Ước chi em nói cho chị biết bây giờ trông cô ta như thế nào và cách cô ta nhìn bố ra sao.

- Cô ta có vẻ giả tạo, dùng loại nước hoa rẻ tiền và sức nhiều.

- Ờ.

- Thật đấy. Và khôn ngoan. Cô ta đem bánh đến và bố có vẻ rất vui. Chắc cô ta nghĩ bố có tiền.

- Cô ta không thể chạy theo người già như bố. Trời đất, bố lớn gấp đôi tuổi cô ta.

- Phải, nhưng bố có tiền và bây giờ bố độc thân.

- Chắc cô ta không phí thì giờ. - Sabrina đáp với vẻ tức tối. Mẹ họ chỉ mới chết một tháng. - Có lẽ cô ta thành thật, chỉ đến chia buồn với chúng ta thôi.

- Khỉ khô. - Annie đáp với giọng cộc cằn còn Sabrina cười.

- Ừ, chị cũng ngại, nhưng chắc bố thì không. Tội nghiệp bố, ông không biết phụ nữ đang âm mưu chiếm đoạt ông. Bất cứ bà nào ở đây trong phạm vi một trăm dặm cũng muốn gõ cửa nhà ông. Ông ở độ tuổi lý tưởng, đẹp mã, thành công và độc thân. Chúng ta phải cảnh giác mới được! - Họ tỏ ra lo lắng và muốn bảo vệ bố. Ông rất thật nên không nghĩ đến chuyện có thể xảy ra.

- Chị đã nói với bố như thế, nhưng bố bảo chị hoang tưởng.

- Chị tin là em lo sợ thật. Còn cô ta như thế nào?

- Đạo đức giả, - Annie đáp. - Cả hai chị em đều cười. Họ im lặng suy nghĩ về chuyện này một lát, rồi nói

sang chuyện khác. Sabrina nói cho cô em nghe về những

việc cô đã khám phá ở ngôi nhà mới mà trước kia cô không biết, chuyện khám phá rất dễ thương. Hai chị em đều tiếc là Tammy không có mặt ở đây, nhưng họ nghĩ cô không thể bỏ việc vì nó rất quan trọng.

Khi họ đến nhà Candy vẫn còn ngủ. Nghe họ vào, cô mới dậy và ra đứng ở ngoài cầu thang nhìn xuống, người chỉ mặc chiếc quần lót nhỏ xíu bằng xa tanh hồng và áo cánh mỏng lét. Cô ta ngáp và sung sướng khi thấy họ.

- Chào mừng về nhà, - cô nói với Annie, khi chị cô đang mò mẫm tìm đường đi quanh. Điều quan trọng cho Annie là cố tìm biết đồ đạc gì nằm ở đâu để có thể đi từ chỗ này đến chỗ khác dễ dàng, thoải mái. Sau khi đã cố tập trung nhớ để đi quanh phòng khách và phòng giải trí, Annie đi lên cầu thang, rồi thay vì vào phòng mình, cô lại vào phòng Candy, nên vấp phải cái vali, suýt ngã.

- Gì thế? - Cô nói lớn rồi thoa ống quyển và đứng thẳng người. - Em là đồ lười.

- Xin lỗi. - Candy vội đến dẹp cái vali để rộng đường cho Annie vào. - Chị muốn em chỉ phòng của chị ở đâu không? - Cô ta hỏi, muốn giúp đỡ chị, nhưng Annie mắng cô em. Làm quen đường đi nước bước trong nhà là điều rất mệt cho Annie, nhưng cô muốn tự mình tìm đường để dễ dàng về sau.

- Không, chị có thể tự tìm lấy, - Annie gay gắt đáp. Lát sau, cô tìm ra phòng mình, Sabrina đã để vali của cô ở trên giường. Cô biết Annie muốn tự mình mở vali. Mấy phút sau, cô đến để xem mọi việc có được tốt đẹp không. Annie nói nho nhỏ: - Cảm ơn chị đã không mở vali của em ra. - Cô không muốn mọi người đối xử với cô như trẻ con.

- Chị nghĩ em cần cất đồ đạc vào tủ, và em đã biết tủ ở đâu rồi. Nếu cần gì, em cứ gọi.

- Chắc em không cần gì, - Annie đáp. Cô đi quanh phòng, tìm cái tủ rồi kiểm tra các ngăn kéo. Cô tìm ra phòng tắm, bèn đem mỹ phẩm vào đấy. Với kiểu tóc mới hót ngắn, cô dễ gội đầu và làm tóc hơn để tóc dài.

Đến giờ ăn tối, Sabrina đến kiểm tra Annie xem sao, Candy đi theo chị. Cô thấy đây là lúc thích hợp để nói về chuyện gia đình, nên liền nói cho Candy biết chuyện người mà cô đã quen từ thời còn trung học, đến nhà tán tỉnh bố họ.

- Chị đùa à? - Candy ngạc nhiên hỏi. Annie cười, ngồi xuống giường. Cô mệt, nhưng đồ đạc trong vali đã lấy ra hết. Đồ đạc của cô không nhiều, vì cô đem từ Florence về rất ít. - Chị ta bao nhiêu tuổi?

- Ba mươi hai, nhiều lắm là 33, - Sabrina đáp.

- Kinh quá.

- Bố nói sao? - Candy hỏi. Ba chị em bàn chuyện với vẻ lo lắng, nhưng họ nghĩ chắc chuyện này sẽ không có gì nghiêm trọng. Họ hiểu bố.

- Bố nói chẳng có gì đâu, - Annie đáp. - Bố như đứa trẻ vậy.

- Em muốn biết chị ta như thế nào.

- Em cũng muốn, - Annie đáp, vẻ buồn bã. Sabrina nhìn Candy cảnh cáo. Chị cam đoan cô ta tóc vàng và làm ngực giả, - cô nói, quên rằng Candy cũng thế. - Ồ... xin lỗi... chị không có ý gì đâu... chị chỉ muốn nói Leslie rất lẳng lơ thôi.

Candy cười vui vẻ. - Không sao. Chắc chị đúng.

Tối đó, họ gọi cho Tammy, nói cho cô biết chuyện ấy, và khi Chris đến chơi sau khi đã xem xong trận bóng, họ cũng nói cho anh nghe. Người bạn cùng xóm xem trận đấu bóng bầu dục cùng Chris cũng là luật sư trong công ty luật của anh, rất đẹp mã. Mỗi khi thấy Candy mặc quần soóc, áo cánh hở vai mỏng manh, chàng ta như muốn xỉu. Candy nhún nhảy đi trong nhà trông rất hấp dẫn, ai nhìn thấy cũng phải nghẹt thở. Nhưng Chris nghĩ rằng Leslie đến thăm vô tình thôi, có lẽ thế.

Sabrina không đồng ý với anh. - Ồ, cô ta đến không vô tình đâu. Tại sao cô ta đến thăm bố lại mang theo bánh nhân táo?

- Có lẽ cô ta tốt bụng. Vì trước kia cô ta đã cướp bạn trai của em khi em học trung học, cho nên bây giờ không thể tiếp tục như vậy.

- Khi ấy em học năm cuối trung học, còn cô ta mới 15 tuổi mà đã lẳng lơ rồi! Có lẽ bây giờ cũng thế thôi.

- Các cô gay quá! Chris đáp rồi cười với họ. Mọi người có vẻ phẫn chấn, sung sướng trong ngôi nhà mới. Anh cũng thích ngôi nhà.

- Anh cũng y như bố em, - Sabrina nói rồi tròn xoe mắt.

Tất cả đều quyết định đi ăn tối ở ngoài, họ xuống phía nam thành phố, đến quán ăn Ý ở đường The Twenties. Mới đầu, Annie không muốn đi, nhưng mọi người năn nỉ nên cuối cùng cô bằng lòng đi. Từ khi xảy ra tai nạn đến giờ, đây là lần đầu cô đi ăn nhà hàng. Cô đeo kính đen, níu chặt cánh tay Candy. Mới đầu, cô hơi bối rối, nhưng sau đó bắt đầu quen, cô thú nhận rất vui, và nói rằng bạn của Chris có vẻ dễ thương.

- Trông anh ta như thế nào?

- Cao, đẹp mã, - Candy đáp. - Anh ta có cặp mắt xanh lục.

- Anh ta học ở Harvard, - Sabrina nói thêm. - Chị nghĩ anh ta đã có bạn gái và cô ấy đã đi khỏi thành phố. Nếu em muốn, chị sẽ hỏi Chris. - Chris định tối đó về nhà mình ngủ, anh muốn để cho các chị em sống ổn định đã. Anh thích ở lại, nhưng không muốn quấy rầy Candy và Annie. Đây là điều duy nhất trong việc thu xếp cuộc sống mới của họ mà anh không thích. Anh không muốn làm các chị em họ mất tự nhiên, mặc dù họ nói rằng họ rất thương mến anh, mong anh đừng nghĩ thế. Nhưng anh vẫn về nhà. Anh nói với Sabrina rằng sẽ đến ở lại vào tối thứ ba, vì tối đó Candy và Annie về với bố tại Connecticut. Sabrina ở lại thành phố cả tuần. - Chị sẽ tìm hiểu xem Philip có bạn gái hay không, - Sabrina nói một cách tự nhiên.

- Chị đừng bận tâm làm gì, - Annie đáp nhanh. Cô không muốn quan tâm đến đàn ông, bây giờ hay về sau. - Em chỉ nghĩ anh ta có vẻ dễ thương và tự hỏi không biết trông anh ta ra sao. Em ghét việc không hình dung được mặt khi nghe giọng nói. Trông cô rất khổ sở khi nói như vậy. - Em sẽ không hẹn ai đi chơi đâu, - cô khẳng định.

- Đừng ngốc vậy, - Candy thẳng thắn nói. - Chị sẽ có bạn trai và đi chơi, chị rất đẹp mà.

- Không có chuyện ấy đâu. Sẽ không có ai muốn hẹn hò đi chơi với em. Nếu làm như vậy họ chỉ thương hại em thôi.

- Không. - Sabrina bình tĩnh đáp. - Nếu em chối bỏ cuộc sống khi mới chùng ấy tuổi mới đáng thương. Em mới 26 tuổi, vui vẻ, thông minh, có tài, đi du lịch nhiều. Anh chàng nào đi chơi với em, dù mắt em sáng hay không nhìn thấy, cũng đều may mắn. Em có những thứ khác để bù vào

chỗ không thấy. Vấn đề em thấy hay không chẳng quan trọng, em không cần người nào thương hại hết.

- Phải, có lẽ thế, - Annie đáp, nhưng lòng không tin. Cô và bác sĩ Steinberg đã nói đến chuyện này. Annie không nghĩ đến chuyện hẹn hò lại, hay sẽ có người đàn ông nào yêu cô với tình trạng như thế này.

- Cứ đợi một thời gian rồi sẽ thấy, Annie à. - Sabrina dịu dàng nói. - Em vừa chia tay với người yêu, chúng ta mất mẹ, em gặp tai nạn, bị thương. - Nghề nghiệp mà Annie đã bỏ công học tập, bây giờ tan thành mây khói. Họ phải tập làm quen với thực tế ấy, có nhiều người phải thích nghi với cuộc sống mới, vì chỉ trong nháy mắt đời họ đã thay đổi.

Đêm đó, họ nằm ngủ trong phòng mới. Khi Annie mới nằm thì chuông điện thoại di động reo. Điện thoại để ở bàn, nghe reo bỗng cô hy vọng người gọi là Charlie. Cô mong anh đổi ý, bỏ cô gái kia, trở về với cô. Nhưng nếu qua thật như vậy, cô sẽ nói gì với anh ta? Cô định không trả lời nhưng rồi vẫn cầm lấy máy. Tuy không thấy, nhưng cô lấy máy một cách dễ dàng và mở máy ra nghe. - Alô, ai đấy? - Cô dè dặt hỏi, và kinh ngạc khi nhận ra người gọi là Sabrina. Chị gọi cho cô từ phòng ở lầu trên.

- Chị gọi để chúc em ngủ ngon và nói cho em biết là chị yêu em. - Chị nói rồi ngáp. Chị nghĩ đến cô em, định sẽ gọi cho cô ấy trước khi ngủ.

- Em cũng yêu chị. Lúc này em cứ tưởng Charlie gọi. Em mừng vì không phải. - Có lẽ cô nói dối, nhưng Sabrina cảm động khi nghe em nói, cô thấy thương em đang phải đối diện với những thử thách quan trọng. Cuộc đời thật bất công. - Em thích ngôi nhà mới của chúng ta, - Annie vui vẻ nói, cô mừng vì có người để nói chuyện.

- Chị cũng thích, - Sabrina đáp. Chị nhớ Chris, buồn vì không có anh ngủ cùng, nhưng có các em trong nhà như thế này cũng vui.

- Chị nói chuyện với ai đấy? - Candy hỏi Annie, cô thò đầu vào phòng Annie, thấy Annie đang nói chuyện.

- Với Sabrina, - cô cười đáp.

- Chúc ngủ ngon! - Candy hét lớn lên phía lầu trên. - Tại sao chị không gọi cho em? - Cô hỏi đùa, rồi cúi người hôn Annie để chúc ngủ ngon. - Annie, em yêu chị, - cô nói nhỏ và đắp chăn cho chị.

- Chị cũng yêu em. Chị yêu cả hai người, - Annie nói vào máy rồi nói trống giữa phòng cho cả hai đều nghe: - Cảm ơn hai người đã thuê nhà cho tôi ở chung như thế này.

- Bọn em thích thế, - Candy đáp. Nghe vậy, Sabrina cảm thấy hài lòng.

- Chúc ngủ ngon, Annie - Sabrina nói rồi tắt máy. Giọng họ vẫn còn vang vọng trong nhà, và Candy trở về phòng. Annie nằm suy nghĩ đến chuyện vừa qua, mặc dù tai nạn đã xảy ra, nhưng cô thấy mình vẫn còn may. Cuối cùng, dù đã trải qua nhiều phong ba bão táp, nhưng họ vẫn ở bên có nhau. Họ là chị em ruột thịt, lại giống như bạn bè thân thiết. Đây là vấn đề quan trọng, và bây giờ họ chỉ cần có thế.

Chương 16

Thời gian trôi nhanh. Tammy đã tìm ra diễn viên mới cho chương trình, cô bay về nhà vào tối thứ sáu để nghỉ cuối tuần vào dịp lễ Lao động. Sabrina ra phi trường đón cô. Candy và Annie ở tại Connecticut cả tuần, họ nói bố đã khá hơn. Thật khó mà tin mẹ họ đã chết được hai tháng. Từ đó đến nay có bao nhiêu chuyện đã thay đổi.

Như mọi khi, Tammy đem theo Juanita trong túi xách. Cô hỏi mọi người thấy ngôi nhà mới ra sao, Sabrina đáp họ rất thích. Điều khiến cô lo là Chris không đến thường xuyên. Anh có vẻ ngại ngùng, sợ quấy rầy cảnh yên ấm của các chị em.

- Anh ấy sẽ quen thôi, - Tammy nói. - Anh ấy giống như người trong nhà rồi. Chắc cuối tuần này anh ấy sẽ đến.

- Anh ấy muốn để cho chúng ta ở với nhau một đêm. Em hiểu ý chị rồi chứ? Khi chúng ta họp mặt, anh ấy thường rút lui.

- Em nghĩ anh ấy rất tôn trọng chúng ta.

Trên đường đến Connecticut, họ nói chuyện vui vẻ với nhau và đến đây lúc 9h30 tối. Mọi người đang ngồi chơi ngoài hồ bơi, và các con chó thấy Juanita chúng rất mừng. Các cô em và bố họ rất sung sướng khi gặp Tammy. Đêm đó họ thức khuya như mọi khi. Sau một thời gian xa cách, gặp nhau lại là họ chuyện trò đến khuya. Tammy đã đi gần sáu tuần. Mọi người thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Chris đến vào buổi sáng và họ có ngày cuối tuần thật vui vẻ, thoải mái. Họ chơi đồ chữ, xúc xắc và đọc báo chủ nhật. Nhưng Annie không tham gia được, Sabrina thấy mặt cô, hiểu tâm trạng, bèn bảo mọi người đừng bận tâm đến cô, cứ tiếp tục chơi. Nhưng họ vẫn đẹp và xoay đề tài sang việc trêu chọc bố họ với chuyện Leslie Thompson, nhắc lại chuyện cô ta đến thăm và đem bánh cho ông.

- Các con thật vô tâm, - ông cười nói. - Cô ấy rất tội, vừa ly dị chồng. Cô ấy bắt đầu công việc của mình lại, vì anh chồng đã lấy hết tài sản của cô.

- Tại sao bố biết chuyện ấy? - Annie hỏi, nhìn ông với vẻ nghi ngờ. - Khi Leslie đến đây con không nghe chuyện ấy. - Trừ khi cô ta đã nói trước khi Annie ra ngoài. Nhưng không thể có trường hợp ấy vì bố cô đã nói rõ rồi.

- Cô ấy đến lấy cái đĩa khi con và Candy chuyển nhà ra thành phố.

- Thế thì nhanh quá, - Tammy nói, đưa mắt nhìn Sabrina. Bố họ không thấy hai chị em nhìn nhau. - Cô ta nói sao?

- Cô ấy đã gặp khó khăn. Cô ấy lấy chồng bảy năm, phải bỏ việc để theo anh ta. Họ sinh đứa con duy nhất, nó chết vì chứng SIDS (trẻ em tử vong đột ngột).

Sau đó Leslie bỏ về đây. Bố nghĩ chuyện ấy mới xảy ra năm ngoái. Cô ấy nói việc ly dị vừa xong. Nhưng có lẽ vì thế mà cô ấy cảm thấy buồn về việc đứa con. Cô ấy biết khi người ta mất người thân đau đớn như thế nào. Đứa bé chỉ mới năm tháng, nhưng đủ lớn để cô ấy nhớ nó. - Nghe bố nói, họ nghĩ câu chuyện giữa hai người rất lâm ly bi đát.

- Cô ta đến lấy đĩa rồi ở lại với bố bao lâu? - Sabrina hỏi.

- Khi nghe Leslie kể chuyện đời, bố thấy tội nên đã mời cô ấy đi ăn trưa. Cô ấy rất dễ thương. Hiện cô ấy ở với bố mẹ cho đến khi tìm được nhà mới. Các con nên thông cảm cho hoàn cảnh của cô ấy.

- Được rồi, thôi... có lẽ... - Sabrina đáp, cô cảm thấy thương xót cho đứa con của Leslie đã mất, nhưng vẫn không vui khi nhớ lại quá khứ. Chuyện đã xảy ra 18 năm rồi, bây giờ họ đều trưởng thành, mọi việc đã thay đổi. - Chuyện đứa con của cô ta thật đáng buồn.

- Cô ấy khóc mỗi khi kể lại chuyện đó. Bố nghĩ nó còn mới. - Ông bối rối và nói tiếp. - Khi bố nói chuyện về mẹ con, bố cũng khóc.

- Chắc bữa trưa rất vui, - Tammy nói nhỏ với Sabrina, mắt lộ vẻ lo lắng. Sau đó một lát, bố họ đi vào nhà, cô nói rằng ông quá ngây thơ, rất dễ làm mỗi ngon cho các phụ nữ muốn lợi dụng ông. Cô hy vọng Leslie không như vậy.

- Chị không tin. Cô ta còn quá trẻ, không hợp với bố, - Sabrina đáp, cô tin lời mình nói là đúng.

- Chị không hiểu, - Tammy công kích chị. Ở L.A. chị sẽ thấy nhiều trường hợp như thế, những cô cùng tuổi chị đã cặp với những ông bằng tuổi bố. Họ sẽ trở nên xứng đôi vừa lứa nếu ông ta có tiền.

- Có lẽ bố nghĩ đến cô ta như chúng ta thôi, xem như cô ta còn bé. Mặc dù cô ta nhỏ hơn chị hai tuổi, - Sabrina nói.

- Em nghĩ khác, - Tammy cảnh báo.

- Chúng ta không thể nhốt bố một chỗ. Có lẽ chúng ta phải làm thế thôi, cho đến khi bố hiểu hơn về những cám dỗ trong cuộc sống. Có lẽ có trường cho ông học, để cảnh cáo ông về những phụ nữ xảo quyệt. Tất cả đều cười khi nghe Tammy nói.

Ngày cuối tuần trôi qua nhanh, mọi người đều đi vào sáng thứ hai, để Tammy có thể xem ngôi nhà mới. Khi họ vẫy tay chào bố, ông có vẻ buồn, Candy và Annie hứa sẽ sớm trở lại, và lần này họ đem chó theo, vì họ đã ổn định nhà cửa. Ông nói ông sẽ nhớ tất cả.

- Có lẽ chúng ta nên mua cho bố một con chó, - Tammy trầm ngâm nói. - Bố ở nhà một mình sẽ rất buồn.

- Chị biết, Sabrina đáp. - Chị thấy mình có tội vì đã đem con Benlah đi, nhưng Chris cũng nhớ nó.

- Em thấy bố rất tội, - Tammy nói. - Em nghĩ có chó bố sẽ đỡ buồn. Không biết ông có chăm sóc nó hay không. Đây là vấn đề, nhưng dù sao có chó bầu bạn với ông cũng tốt hơn.

Con Juanita và con Benlah ngủ ngon lành ở ghế sau xe. Annie đi với Candy, họ đem theo Zoe trên xe. Chris đón họ ở trước nhà.

Tammy nhìn thấy ngôi nhà là thích ngay, cô nói họ đã sửa sang ngôi nhà quá đẹp. Đồ đạc của Sabrina trang hoàng khắp nhà, trông rất xinh xắn. Cô và Annie đã mua về nhiều cây cảnh. Khi Tammy nhìn phòng ngủ nhỏ đối diện với phòng Sabrina, cô rất thích. Mọi thứ trong phòng có màu hồng nên trông căn phòng giống như một hộp kẹo. Mặc dù nó nhỏ, nhưng ai nhìn cũng đều cho là đẹp.

- Bất cứ khi nào em về đây, phòng ấy sẽ là của em. - Tammy vui mừng hơn hở và Juanita cũng thế. Nó nhảy lên giường nằm ngủ ngay. Benlah chạy lên chạy xuống cầu thang, Zoe gặp ai cũng sủa, nó sung sướng vì tất cả đều ở chung một nhà. Annie trong phòng nghe chó sủa mãi ở ngoài, thấy bức mình bèn đi ra ngoài la con chó. Nó chạy đến quẩn quít bên chân Annie, khiến cô ngã lên người nó, nằm sấp xuống nền nhà.

- Đồ chó chết tiệt! - Cô hét vào nó. Zoe đứng dậy và liếm mặt cô. Mặc dù tức giận, nhưng Annie cũng thấy buồn cười khi Zoe liếm vào mũi cô. - Không ai nói với mày tao ghét chó à? Nếu mày làm tao ngã lần nữa, tao sẽ tống cổ mày ra vườn đấy.

- Chị đừng hòng! - Candy từ trong phòng mình nói vọng ra. - Nó muốn chào chị đấy.

- Thôi, bảo nó tránh xa chân chị ra. - Nói xong, Benlah chạy hòng hộc qua họ, nó chạy lên lầu trên để tìm Sabrina. - Ôi lạy Chúa, nhà này quả là một nhà thương điên, Annie nói, tìm cách vào phòng lại. Nhờ trời, tôi không có chó.

- Chị thích ngôi nhà, - Tammy hơn hở nói. - Ước gì chị có thể ở lại đây.

- Khi nào muốn, em cứ đến, - Sabrina mời. - Em có phòng riêng đấy. - Chris thích ở một mình

trên tầng lầu với Sabrina để anh có thể mặc quần soóc thoải mái. Nhưng nếu Tammy ở lại cuối tuần chơi cũng không sao, vì anh thương các em của Sabrina cũng như em ruột mình.

Tối đó họ ăn tối ở nhà. Mọi người đều tham gia làm đồ ăn, sau đó Sabrina lái xe đưa Tammy ra phi trường để kịp chuyến bay cuối cùng đi L.A.

- Em không thích đi chút nào, - Tammy nói, buồn bã nhìn chị. Họ ôm nhau một hồi lâu mới thả ra để cho cô lên máy bay. Họ nhớ lại lời mẹ đã dặn, bà thường nói rằng món quà quý giá nhất là được ở bên cạnh những người thân.

- Tammy, chị yêu em, - Sabrina nghẹn ngào nói.

- Em cũng yêu chị, - Tammy thì thào đáp, rồi bắt con chó bỏ vào túi xách, vẫy tay chào chị lần cuối, đi qua hàng rào an ninh đến cổng vào phi trường, lên máy bay đi L.A.

Máy bay đến Los Angeles lúc một giờ sáng, giờ Thái Bình Dương. Đã quá trễ nên cô không thể gọi cho các chị em được nữa. Khi mở điện thoại di động, Tammy nhận được tin nhắn của mỗi người. Khi về đến nhà, cô cảm thấy thật cô đơn. Thường mỗi lần về nhà ở L.A. Tammy đều cảm thấy rất sung sướng nhưng bây giờ khi mẹ họ đã mất, Annie mù, sống ở đây cô cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Tối đó khi nằm trên giường, cô thấy mình có tội, vì không cùng mọi người chúng sức vượt qua khó khăn. Nhưng cô không còn cách nào khác làm. Cô yêu ngôi nhà, yêu công việc, sự nghiệp mà cô đã dày công xây đắp bao năm qua, nhưng nghĩ về gia đình cô thấy mình giống như người vô trách nhiệm vậy. Thậm chí Juanita khi về nhà cũng buồn. Nó nằm trên giường Tammy, rên rỉ. Nó nhớ những con chó khác.

- Thôi, đừng khóc nữa, mày khóc chẳng ích gì đâu, - Tammy mắng nó, vuốt cái đầu mượt mà của nó. Đã năm giờ sáng, Tammy tắt đèn, cố ngủ một chút. Trong giấc ngủ, cô nằm mơ thấy các chị em trong ngôi nhà mới ở New York.

Sáng hôm sau, khi đi làm việc, cô mệt phờ người. Như mọi lần trước, ngày làm việc sau khi nghỉ cuối tuần rất chán. Các chuyên gia về âm thanh có vấn đề khó khăn, các chủ nhiệm bộ môn than phiền, các diễn viên nổi nóng, ồn ào, dọa thôi việc. Một trong những người đỡ đầu quan trọng nhất của họ đã rút lui. Giám đốc hãng truyền hình trách cô về việc này. Ngôi sao có thai nộp đơn kiện cô vì đã thay cô ta, mặc dù bác sĩ nói cô ta không thể làm việc.

Cầm lá thư hăm dọa do người luật sư của ngôi sao đưa tới, đi đi lại lại trong phòng, Tammy nói một mình:

- Nào, nói cho tôi biết việc này có hợp lý không. Cô ta nói với tôi cô ta nghỉ hộ sản sáu tháng. Vậy nhân vật trong chương trình diễn xuất của tôi cũng cho nghỉ luôn à? Cô ta “không thể” làm việc. Cô ta đã nói thế. Rồi bây giờ muốn kiện chúng tôi à? Tôi ghét các diễn viên lật lọng, ghét chương trình truyền hình khốn nạn!

- Cô phải gặp phòng pháp lý để nói cho họ biết về giá trị và hậu quả tiềm ẩn của việc đe dọa kiện tụng này. Và sẽ nói hết những việc không hay diễn ra trong ngày hôm đó. Tối đó khi cô rời khỏi trường quay lúc 9h, cô đã nắm bắt một mình “Chào mừng đến Hollywood”, và lái xe về nhà. Con Juanita nằm trong túi xách của cô.

Khi Tammy đang lái xe về nhà thì Sabrina gọi cho cô. Lúc ấy ở New York là 12h đêm, Sabrina hỏi: - Ngày làm việc của em ra sao?

- Chị hỏi đùa phải không? Ngày đầu ở Hiroshima khi bom nguyên tử nổ như thế nào thì ngày hôm nay có lẽ cũng khủng khiếp như thế. Em bị kiện và nhiều chuyện lồi thối. Em cảm thấy ghét công việc của mình.

- Còn ngày khác thì thích phải không? - Sabrina nói.

- Phải - Tammy chấp nhận. - Em nhớ mọi người quá. Mọi người khỏe chứ?

- Khỏe. Có hơi căng thẳng. Ngày mai Annie đi học. Nó khó chịu lắm. Chị nghĩ do nó quá sợ.

- Việc này dễ hiểu thôi. - Lo lắng cho cô em khiến Tammy quên công việc trong ngày. - Có lẽ

Annie giống như trẻ con đi học lần đầu, chỉ có điều cô không nhìn thấy thôi. Ngày em mới đi học, em cứ sợ không tìm ra phòng vệ sinh nhưng may là có chị ở đấy, nên mọi việc đều tốt đẹp. - Hai chị em cười khi nghe Tammy nhắc lại chuyện cũ. Tammy có tính rụt rè, bây giờ mặc dù cô làm việc giỏi, nhưng thỉnh thoảng vẫn hay e ngại. Trong những hoạt động ngoài xã hội, cô thường rất bảo thủ, nhưng hiểu lòng người. - Chị có đi với Annie không?

- Nó không để chị đi. Nó nói nó muốn đi xe buýt. - Sabrina đáp với giọng lo lắng. Cô đã thành "gà mẹ" trong hai tháng qua.

- Nó có làm được không?

- Chị không biết. Nó chưa bao giờ đi xe buýt.

- Có lẽ Annie nên học cách đi xe buýt ở trường đã, rồi hãy tự đi. Chị hãy nói với Annie tạm thời nên đi taxi nếu muốn đi một mình. - Ý kiến rất thực tế mà Sabrina không nghĩ ra. Chị thấy ý này rất hay.

- Ý kiến rất hay. Sáng mai chị sẽ nói với nó.

- Nói nó chấm dứt việc chi tiêu quá tiết kiệm đi. Nó có khả năng đi taxi mà. - Cả hai đều cười. Annie nổi tiếng bình dị, vì thế cô tiêu pha dè sẻn.

- Chị sẽ nói với nó là em nói thế. - Sabrina cười. Tammy đã về nhà, nhưng vẫn ngồi trên xe nói chuyện

với Sabrina vài phút. Khi ấy đã gần 10h, Tammy chẳng

ăn gì mấy từ bữa sáng đến giờ. Cô không có thì giờ để ăn, và đã quen như thế. Cả ngày cô ăn bánh kẹo để trừ bữa.

- Ngày mai chị nhớ gọi cho em biết chuyện ra sao nhé, - Tammy nói. Juanita đứng dậy, nó ngồi ở chỗ gần cô, duỗi thẳng chân và ngáp. Buổi trưa nó được ăn thịt gà tây xắt lát. Tammy chăm sóc nó còn cẩn thận hơn chăm sóc mình.

- Ừ, chị sẽ gọi, - Sabrina hứa. - Nghỉ đi một lát, ngày mai vẫn còn nhiều chuyện rắc rối cho em đấy.

- Em không thể điều chỉnh mọi việc trong một ngày đâu.

- Đúng, nhưng em sẽ cố gắng, ngày mai em phải giải quyết nhiều việc rất khó khăn. - Tammy đáp, rồi tắt máy.

Và quả thật cô nói đúng. Ngày hôm sau, nhiều chuyện xấu hơn đã xảy đến. Họ gặp phải cuộc đình công bất thần ập đến. Các chuyên gia về ánh sáng bỏ đi chơi, mọi việc trên sàn quay đều dừng hẳn. Đây là cơn ác mộng cho bất kỳ người đạo diễn nào. Tammy lại còn nghe nói ngôi sao có bầu của họ đã nộp đơn kiện. Báo chí gọi cô để hỏi tin.

- Ôi lạy Chúa, tôi không tin chuyện này, - Tammy đáp, cô ngồi ở bàn làm việc, cố gắng để nước mắt không chảy ra. - Chuyện này không thể xảy ra được, - cô nói với người phụ tá. Nhưng chuyện đã xảy ra. - Phải có lý do tôi mới làm việc trong đài truyền hình và đảm nhận chức vụ quan trọng. Tôi nghĩ chắc có lý do gì đấy, nhưng có lẽ tôi không được khỏe nên không nhớ. - Cô ở lại văn phòng cho đến nửa đêm và không nói chuyện với Sabrina, chỉ gửi cho chị bốn tin nhắn ở văn phòng và hai tin qua mạng internet, nói rằng mọi việc đều tốt đẹp, nhưng Tammy không hồi âm và bây giờ quá trễ. Bây giờ đã ba giờ sáng ở New York. Cô phân vân không biết ngày đi học đầu tiên của Annie ra sao.

Chương 17

Ngày đầu tiên Annie đến Trường mù Parker rất tệ hại. Hay ít ra bước đầu đến trường gặp nhiều chuyện rắc rối. Cô đã làm theo ý của Tammy do Sabrina nói lại là đi taxi đến trường. Trường nằm ở West Village, khu vực này rất vui, cách chỗ ở của họ khá xa. Xe cô đến đây rất khó và cô đã đi muộn. Cô cầm chiếc gậy trắng, nói rằng cô biết cách sử dụng, không chịu để cho Sabrina dẫn đi như đứa bé năm tuổi.

- Em đã sống ở Ý và khi mới đến không nói được tiếng Ý. Bây giờ, dù không thấy đường, nhưng em có thể đi ở thành phố New York được, - cô đã đáp lời Sabrina như vậy, nhưng vẫn để cho chị gọi taxi. Annie đưa cho tài xế địa chỉ nơi đến và lòng Sabrina đau như cắt khi nhìn chiếc xe chạy đi. Chị muốn gọi cho Annie để dặn cô hãy cẩn thận. Bỗng chị lo anh chàng tài xế có thể bắt cóc cô, hay hiếp dâm cô, vì cô trẻ đẹp và lại bị mù. Chị đi vào nhà mà lòng nặng trĩu, lo sợ cho Annie.

Khi vào nhà, cô thấy Candy đang khóc, chị cũng khóc, buồn cho thân phận của Annie. Candy nói cô làm việc trở lại trong tuần này, ngày mai cô sẽ bay đi Milan để chụp ảnh quảng cáo cho tờ Harper's Bazaar. Khắp nơi đều có áo quần và vali của Candy. Annie đã vấp phải hai cái vali khi đi ra. Sabrina lại dặn Candy đừng để đồ đạc lung tung, chắn lối đi của Annie. Khi nói thể với em, chính Sabrina đã ngã trên con chó của Candy.

- Đúng là ngôi nhà điên, - Sabrian nói khi lên lầu để mặc áo quần. Sabrina đã trễ giờ làm và chiều này cô phải ra tòa để hòa giải vụ ly dị tồi tệ mà mới đầu không muốn nhận. Nhưng trí óc cô cứ nghĩ về Annie khi mặc đồ.

Sau này, Sabrina biết công việc của Annie nhờ em kể lại. Cô nói hôm đó cô đến trường yên ổn, trả tiền xe rồi bước ra ngoài. Cô tháo chiếc gậy ra như người ta đã chỉ cho cô cách sử dụng và bắt đầu đi. Nhưng ngay lập tức cô vấp phải hè đường cao một cách khác thường và té ngã xuống, hai đầu gối bị trầy da qua lớp vải quần jeans. Cô xé chỗ rách, sờ thấy hai đầu gối chảy máu. Đúng là ngày khởi đầu thật xui xẻo.

Khi cô vào trường, người giám thị của trường thấy vậy bèn chạy đến giúp cô. Anh ta đưa cô đến văn phòng, lấy băng y tế băng đầu gối cho cô, rồi đưa cô lên lầu để đến phòng hướng dẫn. Anh ta chỉ hướng đến phòng ấy cho cô, nhưng cô lạc lối ngay, đi nhầm vào phòng dành cho học viên cũ học về tình dục. Họ hỏi cô có đem bao cao su không, cô nói vì là ngày đầu đến trường nên nghĩ không cần, cô hứa hôm sau sẽ mang. Sau một tràng cười thoải mái, có ai đó đã đưa cô đến phòng cô học, nhưng các học viên trong lớp đã đi ra ngoài tham quan trường. Cho nên cô lại lạc đường, cuối cùng đành nhờ người dẫn đến nhóm đang học ở một lớp khác. Sau này, cô thú thật với các chị em rằng khi ấy cô đã khóc. Có người thấy cô khóc, bèn dẫn cô đến nhóm cùng học chung. Cô sờ thấy máu ở trên quần jeans màu xanh bị rách, nhận ra hai bàn tay cũng bị trầy xước, cô khóc thảm thiết, muốn đi đến phòng vệ sinh mà không biết ở đâu, không tìm được khăn để hỉ mũi.

- Em đã làm gì? - Sabrina hỏi, sau khi nghe cô nói. Nghe thế, cô chị cũng muốn khóc. Sabrina muốn ôm em vào lòng, không để cho cô ra khỏi nhà.

- Em phải dùng tay áo để làm khăn, - Annie đáp, rồi cười. - Nghĩa là em hỉ mũi vào tay áo cho đến khi tìm ra nhà vệ sinh. Cuối cùng nhóm bạn cùng lớp đã tìm ra em.

- Ôi lạy Chúa, chị quá ghét chuyện này, - Sabrina nói.

- Em cũng vậy, - Annie đáp, và cười. Nhưng khi ở trường cô không cười.

Ở phòng hướng dẫn, họ cho biết học viên phải học gì trong thời gian sáu tháng tiếp theo. Họ sẽ học cách đi ngoài đường, đổ rác, nấu ăn, xem giờ, học chữ nổi, nộp đơn xin việc - văn phòng tuyển dụng sẽ tìm việc cho cô, nếu cần - đi mua áo quần ở nhà hàng, tự mặc áo quần, làm tóc, chăm sóc thú nuôi, và làm việc với chó dẫn đường nếu họ muốn có chó. Chương trình làm việc với chó sẽ kéo dài thêm thời gian tám tuần để họ có thể đi chơi với chó ra ngoài khu vực

trường. Họ nói rằng có lớp dạy về tình dục cho những học viên lớn tuổi, và có nhiều lớp dạy nghề kể cả lớp về hội họa. Khi Annie nghe hết danh sách các môn dạy, đầu cô quay như chong chóng. Theo họ thì chỉ có những việc họ không thể làm được là lái xe và lái máy bay, còn ngoài ra, Trường mù Parker có thể dạy hết. Trường lại còn có lớp dạy thể dục, có hồ bơi với đường riêng như các kỳ thi đấu thể dục thể thao vậy. Chỉ nghe về các thứ ấy, cô đã thấy choáng ngợp. Sau khi nghe hướng dẫn chọn nghề xong, họ đi ăn trưa ở quán ăn, được chỉ dẫn cách gọi thức ăn, cách trả tiền, cách chọn các món mình thích. Các thực đơn đều bằng chữ nổi nên rất tiện. Hôm nay, những người phụ trách nói với họ có những món ăn gì để chọn, và giúp họ để thức ăn vào khay rồi bung đến bàn. Bữa ăn trưa hôm nay miễn phí để chào mừng học viên đến trường Parker. Annie chọn lon trái cây và bao khoai tây chiên. Cô quá lo sợ nên không ăn được. Lon trái cây là dưa, loại này cô không thích.

Người ngồi bên cạnh cô cất tiếng hỏi:

- Có căng thẳng không, cậu? Tôi đã tốt nghiệp đại học Yale. Ở đây thoải mái hơn ở đây nhiều. Cậu sao, khỏe không? - Anh ta có vẻ còn trẻ và bồn chồn lo sợ như cô.

- Căng thẳng, - cô đáp, vẻ thận trọng.

- Vậy tại sao cô đến đây?

- Tìm cuốn sách, - cô đáp, có vẻ khiếm nhã.

- Ồ. - Anh ta tỏ ra thất vọng. - Tôi mù. - Bỗng cô ân hận vì đã nói một câu thiếu lịch sự.

- Tôi cũng vậy, - cô tỏ ra dịu dàng hơn. - Tôi tên Annie. Anh tên gì? - Cô thấy có sự đồng cảm vì đây là buổi học đầu tiên của hai người.

- Tôi tên Baxter. Mẹ tôi nghĩ tôi phải đến đây. Chắc bà không thích tôi như thế này. Còn cô, cái gì đưa cô đến đây?

- Tai nạn xe hơi trong tháng bảy. - Họ thấy thân mật vì đang sống trong cảnh tối tăm, như cùng ở trong phòng xưng tội vậy. Cô thấy dễ nói chuyện hơn khi không thấy mặt anh ta, cũng như anh ta không thấy mặt cô.

- Tôi đi xe gắn máy bị tai nạn vào tháng sáu, đi với người bạn. Trước đây, tôi làm thiết kế đồ họa cho nên bây giờ chắc tôi phải đi bán hàng rong ngoài đường. Mù thì còn làm gì được với nghề thiết kế! - Anh ta nói, giọng vừa khô hài vừa chua xót. Nhưng cô thích nghe vì anh có vẻ thân thiện.

- Tôi .. tôi là họa sĩ. Tôi cũng gặp khó khăn như anh. Tôi đã sống ở Florence.

- Ở đây họ lái xe như điên. Thảo nào mà cô gặp tai nạn.

- Tôi gặp tai nạn ở đây, vào ngày 4 tháng 7. - Cô không nói gì về mẹ cô. Mới biết nhau mà nói chuyện này là quá sớm, dù họ không thấy mặt nhau. Có lẽ sau này sẽ hay, khi họ đã thân quen. Nhưng ngày đầu mà có người để nói chuyện thì thật dễ chịu.

- Luôn tiện xin nói, tôi là người đồng tính, - bỗng anh ta nói, hoàn toàn vô cớ.

Annie cười.

- Tôi khác giới đồng tính. Người bạn trai của tôi bỏ tôi ngay sau khi tôi bị tai nạn. Nhưng anh ta không biết tôi mù.

- Thế thì tệ quá.

- Đúng, tôi cũng nghĩ vậy.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

- Hai mươi sáu.

- Tôi 23, mới tốt nghiệp đại học năm ngoái. Cô học ở trường nào?

- Risdy, - cô đáp. Đây là từ viết tắt để chỉ Trường Thiết kế ở Rhode Island, những người am hiểu nghệ thuật đều biết. - Sau khi tốt nghiệp ở đây, tôi sang học ở trường Beaux Arts ở Paris, lấy bằng thạc sĩ. Từ đó, tôi sang Florence để học thêm về hội họa. Học cho nhiều bây giờ chẳng để làm gì. Risdy, Yale, rồi bây giờ đến đây để học cách sử dụng lò viba, học cách đánh răng. Sáng nay khi ra khỏi taxi ở trước cổng trường, tôi bị ngã sắp xuống đường. - Cô nói với giọng khôi hài chứ không bi thảm. - Rồi tôi đi nhầm vào lớp dạy về tình dục, họ hỏi tôi có đem bao cao su theo không. Tôi nói ngày mai sẽ đem. - Anh ta cười rồi hỏi.

- Cô hiện ở với bố mẹ phải không? - Tôi ở với mẹ từ tháng sáu. Trước đó, tôi sống với người bạn trai, - anh ta nói tiếp với vẻ trang trọng. - Anh ấy mất khi xảy ra tai nạn. Chúng tôi đi xe của anh ấy.

- Thật đáng tiếc! - Cô nói một cách chân tình, nhưng không cho anh ta biết về mẹ cô. - Tôi sẽ sống với các chị em trong vòng một năm cho đến khi tôi tự túc được. Họ rất tốt với tôi.

- Mẹ tôi cũng rất tốt với tôi, nhưng bà xem tôi như mới hai tuổi.

- Tôi nghĩ các chị em tôi cũng thế, - Annie đáp.

Rồi người ta báo cho họ biết đã đến giờ vào lớp. Họ được chia thành bốn nhóm.

- Tôi hy vọng được ở cùng nhóm với cô, - Baxter nói nhỏ. Annie cũng vậy. Cô đã có bạn mới ở trường. Họ lắng nghe danh sách các nhóm và sung sướng khi được ở cùng nhóm. Họ theo mọi người trong nhóm vào lớp, tìm chỗ ngồi. Đây là lớp chữ nổi Braille 101.

- Tôi nhớ khi học đại học không có môn học này phải không? - Anh nói thì thầm và cô cười khúc khích. Anh ta vui vẻ, lanh lợi, duyên dáng, cô thấy thích anh ta. Cô không biết anh ta cao hay thấp, mập hay gầy, da đen hay da trắng... Cô chỉ biết cô thích anh ta, cả hai đều là nghệ sĩ, và anh ta sẽ là bạn của cô.

Đến cuối ngày, cả hai đều mệt nhoài. Cô nói, nếu anh ở phía bắc thành phố, tức là sẽ đi cùng đường với cô, như vậy anh có thể cùng đi xe với cô về nhà. Nhưng anh nói anh phải đi hai chuyến xe buýt rồi đi tàu điện ngầm mới đến Brooklyn, từ đây đi xe buýt nữa mới tới nhà.

- Làm sao anh đi cho được? - Cô hỏi với vẻ thán phục.

- Tôi hỏi người ở dọc đường. Tôi phải đi hai giờ mới đến đây. Nhưng nếu tôi không đi, mẹ tôi sẽ giết tôi mất.

Annie cười khi nghe, cô nói: - Các chị em tôi cũng vậy.

- Cô sẽ có chó chứ? - Anh hỏi. - Mẹ tôi nói tôi phải có thôi.

- Chắc tôi không nuôi. Tôi ghét chó, chúng sửa ồ ào và hôi hám.

- Nếu thế tôi nghĩ họ sẽ giúp cô, - anh ta nói. - Khi tôi ở nhà riêng một mình, chắc tôi sẽ có bạn tốt đến chơi. Tôi không tin sẽ có nhiều người mù đồng tính. Chắc tôi sẽ sống cô đơn mãi thôi. - Anh ta buồn bã nói như nhắc cô nhớ rằng phụ nữ mà đồng tính thì rất khó tìm.

- Tôi cũng nghĩ như anh.

- Tiếc thay tôi không có đời sống tình dục bình thường, - anh nói nhỏ.

- Phải, đúng thế. Anh có thể chữa lành.

- Chữa cái gì? - Anh ngạc nhiên hỏi.

- Bệnh đồng tính luyến ái.

- Cô nói thật không đấy?

- Thật. - Cô đáp và anh bật cười.

- Tôi thích cô, Annie.

- Tôi cũng thích anh, Baxter. - Cả hai đều nói thật lòng mình. Họ gặp nhau trong quán ăn và

cùng ngồi chung bàn, thật là sự tình cờ thú vị. Hai hoa sĩ mù trong biển người. Người ta nói đây là trường dạy người mù tốt nhất trên thế giới. Trước khi đến đây, họ luôn nghĩ mình bị trừng phạt, nhưng bây giờ họ lại thấy mình thật may mắn.

Trước khi chia tay nhau ra về, Baxter hỏi: - Chúng ta làm bạn tốt được không? - Đường về nhà cô ngắn hơn, dễ hơn. Đường về nhà anh đối với cô dài bất tận.

- Được, - cô nói và hai người bắt tay nhau. - Chúc về nhà bình an.

- Tôi cũng chúc cô như thế. Cô đừng ngã nữa đấy. Nhà trường sẽ mang tiếng xấu. Mới vào thì ngã cũng được, nhưng khi về, ít ra cô cũng tỏ cho thiên hạ thấy cô đã học hỏi ở đây được cách đi đứng. - Cô cười và anh biến mất.

Ở hành lang có những người hướng dẫn để giúp các học viên mới tìm ra cửa chính, giúp họ tìm phương tiện đi lại bên ngoài. Annie nói với một người rằng cô cần xe taxi, anh ta bảo cô đứng đấy đợi, khi nào gọi được xe, anh ta sẽ đến đưa cô đi. Cô đứng ở tiền sảnh, đang thấy mình lạc lõng thì bỗng có người lên tiếng. Giọng ông ta bình tĩnh, dịu dàng:

- Cô có phải là cô Adams không?

- Phải, - cô đáp, vẻ lưỡng lự, thẹn thùng.

- Tôi là Bard Parker. Tôi muốn đến chào cô, chúc cô đến trường vui vẻ. Ngày đầu tiên cô học ở đây như thế nào? - Cô không biết có nên nói thật hay không. Ông ta có vẻ đã lớn tuổi chứ không như Baxter, anh ta như trẻ con, nhỏ hơn tuổi của cô nữa.

- Rất tốt, - cô vui vẻ đáp.

- Tôi nghe sáng nay khi vào trường cô đã gặp chuyện không hay. Chúng tôi đã yêu cầu thành phố chữa lại lề đường ở đây vì nó thường gây ra những chuyện không hay ở đây. Nghe ông ta nói, cô thấy bất ngờ ngẩn khi để cho mình vấp ngã lúc sáng. Dù điều ông ta nói thật hay không, cô cũng cảm thấy rất tốt. - Cô khỏe không?

- Khỏe, cảm ơn ông.

- Cô thấy các lớp học đều tốt cả chứ?

- Tốt. - Cô cười. Cô không nói chuyện đã vào nhầm lớp học. Cô chưa biết nhiều về ông ta.

- Tôi biết cô nói tiếng Ý thông thạo và đã sống ở Florence. - Ông ta có vẻ biết nhiều về cô, cô rất ngạc nhiên.

- Tại sao ông biết việc ấy?

- Hồ sơ của cô đã ghi rõ điều ấy, tôi đã đọc hết. Tôi rất thích thú vì tôi đã sống một thời gian ở Rome. Khi tôi còn nhỏ, ông nội tôi làm đại sứ Hoa Kỳ ở đấy. Chúng tôi thường đi thăm ông vào mùa hè.

Vì ông ta biết cô rõ ràng như thế - ngay cả chuyện cô ngã hồi sáng - nên cô lấy làm lạ, bèn hỏi: - Ông mù phải không?

- Không, tôi không mù, nhưng bố mẹ tôi mù. Tôi xây trường này là để tưởng nhớ họ. Họ để lại cho tôi tiền để thực hiện mục đích này. Họ mất trong một vụ rơi máy bay khi tôi đang học đại học.

- Thật ngạc nhiên. - Annie cảm thấy kinh ngạc trước những gì ông ta nói và Bard có vẻ là người dễ thương. Cô cảm động khi ông muốn nói chuyện với cô, đọc hồ sơ của cô trước khi đến nói chuyện, thậm chí còn biết cả chuyện cô ngã hồi sáng. Ông đã có được thông tin rõ ràng, đầy đủ, nhất là khi quản lý một ngôi trường to lớn như thế này.

- Nhà trường phát triển mạnh từ khi mới thành lập. Chúng tôi chỉ mới thành lập 16 năm. Tôi hy vọng cô sẽ thích ngôi trường trong thời gian cô học ở đây, nếu cô cần gì, xin cứ cho chúng tôi biết.

- Cảm ơn ông, - cô đáp. Cô không dám gọi ông ta là Brad. Annie không biết ông ta bao nhiêu tuổi, nhưng vì ông ta là người thành lập ngôi trường này nên chắc không còn trẻ. Ông ta có vẻ lớn tuổi, không như Baxter cho nên cô rất để ý lời ăn tiếng nói.

Khi họ đang nói chuyện, người hướng dẫn đi vào để tìm cô. Anh ta đã gọi được taxi, và xe đang đợi ở ngoài. Anh ta chào Brad tạm biệt cô rồi đưa cô ra ngoài, giúp cô vào xe. Cô cảm ơn anh ta rồi đưa địa chỉ cho tài xế. Như cô đã hứa với Sabrina, khi xe chạy cô liền gọi điện thoại cho chị ở văn phòng.

- Buổi học của em thế nào? - Sabrina hỏi, giọng lo lắng. Chị lo cho cô suốt ngày.

- Tốt đẹp cả, - Annie đáp.

- Chà, nghe em nói chị mừng quá. - Sabrina cười nhẹ nhõm. - Chị có cảm giác như đã cho đứa con duy nhất vào trại lính. - Chị cứ lo sợ mãi. Sợ rằng em không thích lớp học. Sợ có người đối xử không tốt với em. Em đã học gì?

- Bao cao su 101, - cô nói và cười vang.

- Em nói gì?

- Thật đấy, em đi nhầm vào lớp học về tình dục. Trước đó, em đã vấp trên lề đường và ngã nhào xuống. Em được học chữ nổi Braille.

- Tốt hơn là lát nữa chị về nhà em kể cho chị nghe mọi chuyện nhé. Khoảng nửa giờ nữa chị sẽ về đến nơi. - Annie rời trường sau 5h. Hằng ngày họ bắt đầu học từ 8h và kết thúc lúc 5h, năm ngày mỗi tuần, liên tục sáu tháng như thế. Khóa học rất căng.

Khi Annie về nhà, Candy đang chuẩn bị hành lý để đi Milan, vali để khắp phòng cô. Candy sẽ đi ba tuần, nhưng sáng nay sau khi nghe Annie lên lớp, cô đã giữ đồ đạc trong phòng mình, để Annie khỏi vấp ngã khi về nhà. Bỗng cô thấy quần jeans của Annie bị rách ở đầu gối, máu chảy thấm ra ngoài, bèn hỏi: - Chị sao thế? - Candy hỏi, vẻ chưa xót.

- Em muốn nói gì?

- Hai đầu gối của chị.

- Ồ, chị bị ngã.

- Chị có sao không?

- Không sao.

- Học hành như thế nào?

- Không tệ lắm. - Annie đáp, cười với em, vẻ trẻ trung hơn trước. - Thực ra, trường rất tuyệt.

- Rất tuyệt à? - Candy cười. - Chị gặp người nào phải không?

- Phải. Người học cùng lớp là một chuyên viên thiết kế đồ họa. Anh ta học ở Yale, và là người đồng tính. Rồi chị gặp ông hiệu trưởng trường nữa nhưng chị không đến trường để gặp đàn ông.

- Nhưng không có nghĩa là chị không gặp họ nếu chị đi học.

- Đúng vậy.

Candy thấy Annie rất vui vẻ, ngoài việc hai đầu gối chị bị trầy xước, chị cô không bị gì nghiêm trọng đâu. Mọi người đều thấy ngày đầu đi học mà như thế là tốt. Annie chịu đi học vui vẻ. Sáng hôm sau, Tammy gọi về để hỏi xem Annie đi học ra sao, và khi nghe như thế, cô rất mừng. Sabrina hỏi cô công việc có suôn sẻ hơn trước khi cô về nghỉ lễ không.

- Không suôn sẻ bằng. Em đang gặp cuộc đình công bất thần và phải đương đầu với nhiều chuyện rắc rối, nhưng không sao. - Cô có vẻ bị căng thẳng và lo cho Annie. Tất cả các chị em đều mừng cho Annie vào ngày đi học đầu tiên của cô, Tammy cũng vậy.

Sabrina hy vọng đây là điềm lành, tối đó họ mở sâm banh để ăn mừng.

Chương 18

Công việc của Tammy đi từ rắc rối này đến rắc rối khác. Khó khăn với diễn viên, với hệ thống truyền hình, với công đoàn và cả với kịch bản. Đến cuối tuần, công việc của cô hoàn toàn đình trệ. Ngoài ra, cô còn cảm thấy có lỗi với các chị em vì không giúp họ giải quyết công việc ở nhà. Bố cô về bị khủng hoảng trầm trọng, Candy đi châu Âu ba tuần, cho nên Sabrina phải quán xuyến tất cả. Một mình cô trông coi Annie, động viên tinh thần bố từ xa, giải quyết nhiều công việc ở văn phòng. Không có việc nào hoàn hảo cả. Và vì phải chăm sóc Annie, phải về thăm bố bất cứ khi nào về được, cho nên cô không có thì giờ gặp Chris. Anh ngủ ở nhà cô mỗi tuần vài lần, nhưng Sabrina không có thì giờ để nói chuyện với anh nhiều. Tất cả mọi trách nhiệm đều đè lên vai cô, không ai chia sẻ với cô, ngay cả khi Candy ở nhà. Candy còn quá trẻ, không giúp gì được cho cô cả. Tuy cô đã 21 tuổi nhưng cô ta cứ như mới 12, hay mới lên 6 vậy.

Tammy trải qua ngày cuối tuần dài lê thê, lặng lẽ, chỉ biết ngồi trầm tư suốt ngày. Chương trình diễn xuất ngưng trệ vì cuộc đình công và họ biết cuộc đình công còn kéo dài, tuần sau vẫn chưa thu hình được. Công đoàn cho biết cuộc đình công sẽ kéo dài hàng tháng và nếu thế, hãy truyền hình sẽ mất một số tiền lớn. Nhưng Tammy không thể làm gì được, nên cô quay sang nghĩ đến đời sống của mình. Suốt buổi cô vừa suy nghĩ vừa vuốt ve con chó. Juanita ngủ trong lòng cô. Vuốt ve con chó thường làm cho Tammy cảm thấy bình an, và đến tối chủ nhật, cô quyết định phải làm gì đó. Quyết định khó khăn thật, nhưng cô muốn thực hiện, dù đó là điều đáng sợ nhất trong đời cô.

Vào sáng thứ hai, cô hẹn gặp người giám đốc điều hành hãng truyền hình vào xế chiều hôm đó rồi hẹn gặp thủ người phụ trách chương trình vào hôm sau. Cô muốn nói chuyện với cả hai người, cô có bốn phận phải thông báo cho họ biết.

Khi cô bước vào phòng của ông giám đốc điều hành, trông cô buồn bã vô cùng. Ông giám đốc nhìn cô và cười.

- Đừng u sầu như thế. Cuộc đình công sẽ không kéo dài lâu đâu, chỉ trong vòng hai tuần là chúng ta giải quyết xong và trở lại làm việc thôi. Ông ta có vẻ lạc quan hơn cô nhiều. Cô nghe người ta nói chương trình sẽ gặp nhiều khó khăn, chứ không như ông tưởng.

Cô ngồi xuống ghế, không biết bắt đầu ra sao, bèn nói:

- Tôi hy vọng như thế.

- Luôn tiện xin chia buồn về việc mẹ cô mất. - Cô rất ghét lời chia buồn như thế này. Người ta nói câu ấy chỉ để xã giao thôi. Như chúc nhau thắng lợi trong đợt làm phim vậy. Nhưng đây không phải là chuyện vui, mà là sinh mạng của mẹ cô và thị giác của em gái cô. Vì thế mà cô đến đây. Nhưng đây không phải lỗi của ông. Ông là người tốt, là ông chủ nhân từ. Và cô thích chương trình, cô xem nó như đứa con tinh thần của mình. Bây giờ cô đến để trả lại đứa con, cô phải từ giã nó. Trước khi cất tiếng nói, nước mắt giàn giụa trên mặt cô.

- Tammy, sao thế? Trông cô có vẻ chán nản.

- Đúng vậy, - cô đáp rồi lôi khăn trong túi, lau nước mắt. - Tôi không muốn làm công việc tôi sắp làm, nhưng tôi phải làm.

- Cô đừng làm cái gì mà cô không muốn, - ông bình tĩnh đáp. Ông cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra.

- Tôi đến đến đây để xin từ chức - cô đáp, nước mắt chảy xuống hai má.

- Cô không thấy làm thế là hơi quá đáng à, Tammy?

- Ông dịu dàng nói. Ông đang phải đương đầu với các khủng hoảng, cố giải quyết các trường hợp ấy. Cô cũng vậy, vì đây là nguyên tắc. Nhưng bây giờ, hoàn cảnh đã khác, cô biết mình không thuộc nơi đây. Cô cần phải về nhà. Từ ngày ra trường đến giờ, L.A. đã thành quê hương của cô, cô thích công việc mình làm và thích ngôi nhà mình ở. Nhưng cô yêu các chị em hơn. -

Đây chỉ là một cuộc đình công mà thôi.

- Tôi xin lỗi, không phải vì cuộc đình công.

- Vậy thì vì cái gì? - Ông hỏi như hỏi một đứa bé. Dù ông rất kính trọng cô, nhưng ông vẫn xem cô như cô bé hay làm nũng. Đối với cô, trường hợp như thế này không thể hiện được bản chất của cô.

- Như ông biết, mẹ tôi chết vào tháng bảy, em gái tôi bị mù sau tai nạn xảy ra, và bố tôi hiện đang khủng hoảng. Tôi cần phải về nhà để giúp đỡ gia đình một thời gian.

- Cô muốn nghỉ phép một thời gian không, Tammy?

- Ông hỏi. Ông cần cô, không muốn mất cô. Cô rất năng nổ và có tài, rất cần cho chương trình truyền hình.

- Tôi rất muốn, nhưng làm thế thật bất công cho ông. Tôi muốn về nhà một năm, cho nên tôi đến xin thôi việc. Tôi thích công việc, thích mọi người ở đây, nhưng tôi cần về nhà để giúp gia đình. Họ cần tôi. Chị đầu của tôi đang phải gánh vác hết công việc do cô em út tôi còn quá trẻ. Cô em kế tôi bị mù, cần sự giúp đỡ của người khác. Cho nên, tôi phải xin thôi việc để về nhà. - Cô rất đau khổ khi nói lên điều này. Cô biết làm thế là hy sinh rất lớn, nhưng cô phải làm. Từ bỏ chương trình truyền hình giống như từ bỏ ngôi nhà ấm cúng vậy.

- Cô nói thật chứ? - Ông hỏi, vẻ sững sốt. Ông biết không làm sao tranh cãi với cô về vấn đề này. Ông biết cô rất yêu thương gia đình, cho nên bây giờ là giai đoạn rất khó khăn cho cô. Nếu không vì gia đình, chắc cô sẽ không bao giờ xin thôi việc.

- Tôi nói thật đấy.

- Cô bỏ việc như thế này rất thiệt thòi cho cô.

- Tôi biết. Khó mà kiếm được việc mà tôi thích như thế này. Nhưng tôi không thể để cho gia đình sa sút. - Cô đã nói thật lòng mình. Từ khi trở lại L.A., lòng cô bồn chồn không yên.

- Ở New York, không có chương trình truyền hình tốt cho cô làm đâu.

- Tôi biết vậy. Nhưng ở đây tôi có cơ hội để giúp đỡ gia đình. Nếu tôi bỏ bê họ, tôi sẽ ân hận suốt đời. Nói cho cùng thì gia đình cũng là chương trình, chương trình sống, rất thật. Các chị em tôi cần tôi giúp đỡ, và bố tôi cũng vậy.

- Cô thật cao quý, Tammy à, nhưng cô làm thế là đã hy sinh quá nhiều. Việc giúp gia đình ảnh hưởng lớn đến sự nghiệp của cô.

Nếu tôi ở lại đây, thử hỏi tôi là người có lương tâm hay không? - Cô nhìn xoáy vào mắt ông hỏi. Cô không bao giờ nao núng khi quyết định làm việc gì. Ông quá kinh ngạc trước ánh mắt cương quyết của cô.

- Cô muốn khi nào thì về? - Ông đành hỏi.

- Sớm chừng nào hay chừng ấy. Tùy ông, nhưng tôi muốn về nhà sớm để giúp họ.

- Nếu chúng ta đợi đến tuần sau thì sẽ tốt, vì tôi có thời gian mời người hợp tác sản xuất phim thay cô. Cuộc đình công có lẽ còn tiếp tục, cho nên chúng ta còn thời gian để chuẩn bị. - Trong nghề của họ, khi họ đã ra thông báo thì không ai được nán lại ở cương vị cũ. Thực vậy, họ sẽ bị lực lượng an ninh dẫn đi trong vài phút. Ông không muốn làm thế với cô. Công việc này hoàn toàn tùy ông. Cô đã chuẩn bị tư thế làm theo bất cứ điều gì ông muốn, dù ông bắt buộc cô phải ra đi trong vòng một giờ. Cô đã quyết định rồi.

- Tuần sau rất tốt. Tôi thật sự xin lỗi. - Cô nói, rồi bật khóc.

- Tôi rất buồn cho cô, - ông nói, rồi đứng dậy, ra khỏi ghế, đến ôm ghì lấy cô. - Tôi hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp, mong sao em gái cô được như ý.

- Tôi cũng vậy. - Tammy cười qua nước mắt. - Cảm ơn ông đã quá tốt, không đuổi tôi đi.

- Tôi không thể làm thế với cô.

- Tôi sẽ thông cảm nếu ông làm.

Ông cảm ơn cô lại và chúc cô mọi sự như ý, rồi tiễn cô ra khỏi văn phòng. Họ đồng ý cô sẽ ra đi vào thứ sáu tuần sau. Cô còn làm việc chín ngày nữa và sự nghiệp của cô gần như là chấm dứt. Sẽ không bao giờ cô tìm được công việc tốt như thế này. Khi ra khỏi văn phòng khác, cô biết sự thật là thế, nhưng cô vẫn ra đi vì không còn lựa chọn nào.

Hôm sau, cô gặp người phụ trách chương trình truyền hình, cuộc gặp ít cảm động hơn. Mới đầu ông ta tức giận, rồi thôi. Ông ta nói rằng Tammy thôi việc là điều điên rồ. Ông nói cô đã vứt sự nghiệp xuống sông. Theo ông, chuyện cô bỏ việc sẽ không làm cho mắt em gái cô sáng lại được. Tammy đáp rằng, điều ông nói rất thật, nhưng cô thôi việc sẽ có thời gian giúp em trong lúc ngặt nghèo và bốn chị em họ sẽ cùng chung lưng đấu cật. Ông chấp nhận lời cô, nhưng nếu là ông, ông sẽ không quyết định thôi việc như cô. Vì thế, ông ta mới phụ trách chương trình truyền hình, chứ không phải cô. Nhưng Tammy biết gia đình ông ta rất bê bối. Cách đây hai năm, vợ ông đã bỏ ông ta để theo người khác, cả hai đứa con của ông đều nghiện ma túy. Cho nên, có lẽ xét về quan điểm nghề nghiệp thì ông ta đúng nhưng về cá nhân, cô không muốn đánh đổi cuộc đời mình để lấy cuộc đời của ông ta. Cô thả bỏ sự nghiệp còn hơn để các chị em suy sụp. Và có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ kiếm được công việc tốt, ngay cả việc ở hãng truyền hình khác. Còn hiện tại, cô tin vào số phận. Cô đang làm đúng vai trò của mình, giống như ông ta làm đúng vai trò của ông ta vậy.

Cô cảm ơn người phụ trách chương trình truyền hình đã bỏ thì giờ để tiếp cô, sau đó ra khỏi văn phòng của người phụ trách chương trình. Công việc thế là xong. Cô chỉ làm việc ở đây hai tuần nữa thôi. Cô quyết định không nói cho Sabrina và Annie biết chuyện này. Cô biết họ sẽ phản đối cô về chuyện thôi việc.

Cô lặng lẽ thu dọn đồ đạc trong hai tuần sắp tới. Cô quyết định không cho ai thuê nhà. Hiện cô còn khả năng giữ ngôi nhà, nên chỉ đóng cửa thôi. Cô đã chi tiêu cẩn thận nên để dành được một số tiền lớn, dù năm sau không làm việc, cô cũng có tiền tiêu, nhưng cô dự định sẽ kiếm việc ở New York. Ở đời ai biết chuyện mai sau. Nếu gặp may, trong một năm nữa cô sẽ về lại đây. Cho nên cô không bán gì hết hay cho ai thuê nhà. Nếu không có việc, ít ra cô cũng có cái nhà để ở.

Ngày làm việc cuối cùng của Tammy rất buồn. Khi cô ra đi, mọi người đều khóc và Tammy cũng vậy. Tối đó, cô về nhà, nằm trong bóng tối, còn Juanita ngủ trên ngực cô. Cô dọn những đồ cần thiết vào bốn vali lớn, còn bao nhiêu để lại đây. Hôm sau, cô đáp chuyến bay lúc chín giờ sáng, ngày chủ nhật, đáp xuống phi trường JFK ở New York lúc 5h30. Cô bấm chuông nhà ở phố Đông 84 trước 7h. Cô không biết các chị em có ở nhà hay về Connecticut nghỉ cuối tuần. Nếu không có họ, cô sẽ ra khách sạn ở cho đến tối chủ nhật.

Trong nhà không có tiếng động vài phút, rồi Sabrina ra mở cửa, chị nhìn Tammy ngạc nhiên. Cô đang đứng trước mặt chị, rất trang trọng, bốn vali lớn để bên cạnh và con chó Juanita ở trong cái túi xách đeo vai.

- Em làm gì ở đây? - Sabrina ngạc nhiên hỏi. Chị không biết Tammy về như thế này. Tammy muốn về lặng lẽ, cô quyết định về chứ không phải họ.

- Em muốn làm chị và các em ngạc nhiên. - Tammy cười đáp, cô lôi các vali vào nhà. Trời ở New York còn nóng nhưng không khí rất dễ chịu.

Sabrina vừa giúp cô vừa hỏi: - Em về nghỉ cuối tuần mà đem theo nhiều đồ như thế này à? - Sabrina phân vân không biết cô em gái về làm gì mà mang nhiều thứ vậy. Mắt Tammy có vẻ kỳ lạ.

- Không, - Tammy đáp. - Em không về để nghỉ cuối tuần đâu.

- Vậy em gái về làm gì? - Sabrina dừng tay, nhìn cô em với vẻ ngạc nhiên.

- Em về nhà. Em đã thôi việc ở đây.

- Em làm gì? Em điên à? Em thích việc ấy và làm ra tiền nhiều hơn Chúa nữa.
 - Em không biết Chúa làm ra bao nhiêu tiền, - Tammy cười nhìn chị. - Nhưng hiện em thất nghiệp, nên Chúa làm nhiều tiền hơn em.
 - Em sẽ làm quái gì ở đây?
 - Em sẽ không để chị làm việc nhà một mình, - Tammy đáp. - Họ cũng là em gái của em.
 - Ồ, em điên rồi, - Sabrina nói rồi quàng hai tay ôm quanh cổ Tammy. - Em sẽ làm gì ở đây? Em không thể ngồi giữ nhà.
 - Em sẽ kiếm việc làm. Có lẽ làm ở nhà hàng McDonald. - Cô cười. - Vậy em còn căn phòng màu hồng đấy chứ?
 - Phòng ấy luôn luôn là của em. - Sabrina bước sang một bên. Annie xuất hiện trên đầu cầu thang, hai tai nghe máy cầm ở tay. Cô đang nghe bài giảng ở trường, nhưng khi tháo ra, cô nghe tiếng của chị gái.
 - Tammy à? Chị làm gì ở đây?
 - Chị dọn về đây ở. - Cô cười đáp.
 - Thật không?
 - Thật. Tại sao các người vui với nhau mà không có tôi? - Cô vừa nói vừa nhìn chị và em gái, cô nghĩ mình đã làm đúng. Khi Sabrina giúp cô kéo vali lên lầu, Tammy tin chắc rằng mẹ cô sẽ rất hài lòng về việc cô làm. Hơn thế nữa, chắc bà sẽ rất tự hào về cô.
- Khi họ vào căn phòng dành riêng cho Tammy, Sabrina quay nhìn cô, cười sung sướng và nói nhỏ với cô:
- Tammy, cảm ơn em. - Lời nói của Sabrina đáng giá nghìn vàng, như nét mặt hân hoan của chị.

Chương 19

Việc Tammy về đã làm thay đổi không khí sinh hoạt trong nhà. Cô đã chia sẻ với Sabrina và hai em. Dù Candy đang đi xa, nhưng ai cũng thấy rằng khi cô trở về, không khí trong nhà nhộn nhịp hẳn lên. Nhà có bốn người phụ nữ và ba con chó! Chris nói rằng anh cảm thấy lúc nào cũng bị kích thích, nhưng nói thế vẫn còn chưa thể hiện được tâm trạng của anh. Trong nhà luôn luôn có đồ dùng của phụ nữ như giày, mũ, áo lông, áo khoác, áo ngực, quần lót, tất cả đều vương vãi khắp nơi. Sau một tuần về nhà, Tammy cảm thấy mình giống như người giúp việc.

- Như thế này không xong rồi, - cô nói vào một sáng chủ nhật, sau khi giặt đồng khăn tắm thứ ba. Candy đã về tối qua, cô đem theo về nhà số áo quần dơ, mặc dù đã đưa cho khách sạn nơi cô ở giặt bớt rồi. Nhưng cô nói lần cuối cùng khách sạn không chịu giặt, nên cô phải đem về nhà, không phải cho mẹ giặt, mà cho các chị giặt. Và Tammy đã thành bà thợ giặt từ khi cô bỏ việc.

- Tôi yêu mọi người, - Tammy tuyên bố vào lúc ăn sáng. Chris cố không góp ý vào các cuộc tranh luận của các chị em. Tuần trước, Annie đã gọi anh là "người chị danh dự". Nghe thế, Chris không vui nhưng anh nghĩ đó là lời khen. Nhưng anh nói anh cảm thấy mình như nhân vật Dustin Hoffman trong phim Tootsie hay tệ hơn là nhân vật Robin Williams trong phim Mr Doubtfire. - Tôi cần có hai điều mới được hạnh phúc hoàn toàn, - Tammy nói tiếp. - Đó là việc làm và có người giúp việc. - Cô nhận thấy vì không làm việc nên đã trở thành người đầu bếp, người giúp việc nhà. Cô cần có việc để làm và họ cần có người giúp việc. Cô không làm những việc đó khi ở L.A. thì tại sao làm việc ấy ở đây?

- Ý kiến rất hay, - Sabrina đáp với vẻ thờ ơ, cô vừa nói vừa đưa cho Chris trang thể thao của tờ Times ra ngày chủ nhật. Họ ngồi quanh bàn ăn, ăn bánh hình nón, bánh mì sôcôla và bánh nướng bằng trái việt quất. Ba chị em ăn với nhau, và Chris đã ăn nhiều rồi, còn Candy không đụng một miếng. Họ đều nhận thấy thế, và họ còn nhận thấy cô giảm cân hơn trong chuyến đi vừa qua nhưng không ai nói. Sabrina định sẽ nói với Tammy chuyện này.

- Tôi thấy mọi người có vẻ kinh ngạc khi nghe tôi nói, - Tammy nói, vẻ phật ý. Cô lấy cái bánh mì hình nón khác để ăn. Không như Candy, cô ăn rất nhiều. Vì không có việc gì để làm, nên sau khi giặt xong cô lại ăn. Họ đã làm hỏng cái máy giặt của chủ nhà. - Thôi được rồi, cứ mặc tôi, tôi tự tìm người giúp việc vậy. - Và tìm việc làm nữa, mặc dù Chúa mới biết cô tìm ở đâu cho ra việc.

Chiều hôm đó, cả năm người đều đi xem phim. Khi đi, Tammy nhận thấy Annie đã sử dụng cây gậy trắng một cách thông thạo. Ba tuần học ở trường Parker đã làm cô thay đổi rất nhiều. Cô đi lại quanh nhà một cách dễ dàng, dùng máy vi ba thông thạo và làm được nhiều việc khác. Khi đến trường, cô vui vẻ với Baxter, và anh thường gọi điện nói chuyện với cô vào ngày cuối tuần. Cô không gặp Brad Parker lại. Ông có nhiều việc để làm hơn là nói chuyện với cô.

Annie không thấy thú vị gì khi đi xem phim với họ, nhưng cô đi để giết thì giờ. Cô chỉ theo dõi đàm thoại để suy ra nội dung, và sau đó cô nói rằng bộ phim thật ngớ ngẩn. Xem phim xong, họ đi ăn pizza, Candy trêu Chris về việc anh đi hộ vệ bốn chị em họ.

- Có người chắc sẽ cho rằng tôi là tên ma cô cao cấp, - anh than phiền. Nhưng bốn chị em gán bó nhau như keo sơn. Bây giờ, họ sống với nhau, anh rất khó có thì giờ ở riêng với Sabrina. Anh không than phiền về việc này, nhưng anh để cho cô biết anh chú ý đến việc đó. Trước khi Tammy về, vì phải chăm sóc Annie, nên chị hiếm khi ở lại đêm với anh tại nhà anh.

Tối đó là chủ nhật nên anh phải về nhà sau khi ở với Sabrina tại phòng chị một lát. Bất cứ về nhà họ giờ nào cũng có người ở đó, tại bếp, tại phòng giải trí, phòng khách, phòng ăn. Chris rất lịch sự, nhưng Tammy nói với Sabrina rằng không nên để Chris phải khó xử.

- Sabrina này, dù sao anh ấy cũng còn trẻ. Chris rất muốn ở riêng với chị, mà lúc nào cũng thấy chúng ta ngồi với nhau, chắc anh ấy rất buồn. Tại sao chị không dành thời gian nhiều hơn để ở với anh ấy?

- Khi chị ở nhà anh ấy, chị nhớ các em. - Chị thường nhắc nhở mình rằng họ chỉ ở với nhau một năm. Nhưng Tammy nghĩ rằng làm thế là không công bằng với Chris.

Theo Tammy, cô thấy nhiều lúc Chris có vẻ bức tức, nhưng Sabrina không thấy thế.

- Chị hiểu anh ấy nhiều hơn em, - Tammy nói, - nhưng nếu em là chị, em sẽ không làm như chị. Em nghĩ có ngày anh ấy sẽ bỏ chị.

Sáng hôm sau, Tammy làm theo lời mình đã nói, cô gọi cho văn phòng giới thiệu người giúp việc. Cô trình bày cho họ biết công việc phải làm trong nhà, người trưởng văn phòng nói họ có hai người có thể làm cho cô. Người đầu là một phụ nữ đã từng làm trong khách sạn 10 năm, không ngại làm việc trong nhà có nhiều người. Nhưng chị ta chỉ làm hai buổi trong tuần thôi, và như vậy không đáp ứng được nhu cầu của cô. Tammy nghĩ họ cần người làm việc hàng ngày. Trong nhà có bốn người, thỉnh thoảng có thêm Chris, cho nên công việc sẽ rất nhiều. Người thứ hai thì “khác thường” hơn. Bà ta là người Nhật, không nói được tiếng Anh, nhưng rất giỏi, làm việc như nô lệ vậy. Bà ta làm việc cho một gia đình người Nhật, bây giờ gia đình ấy dọn đi chỗ khác. Ông ta cấp cho bà một giấy giới thiệu rất tốt.

- Nếu chỉ biết tiếng Nhật làm sao tôi nói chuyện với bà ta?

- Bà ta biết cách làm. Gia đình bà ta giúp việc trước đây có năm đứa con nhỏ, tất cả đều là con trai, khó phục vụ hơn nhà có bốn người phụ nữ đã lớn và ba con chó.

- Tôi không biết có khó hơn không, - Tammy đáp, cô hoang mang, nhưng cô nghĩ có người giúp việc không biết nói tiếng Anh còn hơn không có ai, và tốt hơn là việc cô tự làm lấy.

- Bà ta tên là Hiroco Shibata. Cô có muốn tôi giới thiệu bà ta đến trong chiều nay không?

Chiều đó bà Shibata đến phỏng vấn liền, bà ta mặc áo Kimono. Thực ra bà ta không phải “không nói được tiếng Anh”, nhưng bà nói được khoảng mười tiếng, và thường lặp lại các tiếng đó, dù thích hợp hay không. Trông bà ta rất gọn gàng và khi vào nhà, bà lịch sự bỏ giày ở ngoài cửa. Có điều người của văn phòng giới thiệu việc đã quên nói đến, hay có lẽ không muốn nói đến, là bà ta có vẻ chừng 75 tuổi và không có răng. Mỗi lần Tammy nói gì bà đều cúi chào, chào mãi khiến cho Tammy cũng cúi chào lại. Bà ta có vẻ không quan tâm đến chó, ít ra đây là điều đáng nói. Nhiều lần bà ta nói “chó rất dễ thương”. Tammy cố gắng làm cho bà ta hiểu rằng sáng mai hãy đến làm thử bằng cách làm dầu hay hét to và sáng mai khi thấy bà đến, cô rất mừng.

Bà Shibata đi vào cửa trước, tháo giày ra, cúi chào mọi người rất lễ phép, kể cả Candy đang mặc đồ hở hang. Bà cúi chào Annie đang vội vã đi ra khỏi nhà để đến trường, chào Sabrina khi cô đi làm, và bất cứ khi nào bà thấy những con chó bà cũng chào. Rồi bà bắt tay vào làm việc không hề nghỉ ngơi. Tammy rất sung sướng khi thấy bà làm việc cho đến sáu giờ chiều mới ra về và khi bà ta về, mọi việc không chệch vào đâu được. Giường thay ga sạch sẽ, tủ lạnh sạch bong, áo quần trong nhà đều được giặt giũ, khăn tắm sạch sẽ, xếp gọn gàng. Thậm chí bà còn cho chó ăn. Chỉ có điều bà cho chó ăn rong biển còn thừa trong bữa ăn trưa của bà. Bà mang theo bữa trưa gồm có rong biển, dưa chua và cá tươi, các thức ăn bốc mùi kinh khủng, và món rong biển làm cho chó đau bụng. Tammy phải bỏ nhiều thì giờ để lau chùi những chỗ chúng phóng uế, còn mệt hơn lau cả nhà nữa. Cho nên, hôm sau khi bà Shibata đến làm, Tammy phải đóng kịch cãi với bà, nào là chỉ vô tội chó ăn, chỉ vào các con chó, chỉ vào rong biển, rồi nhả mặt làm dầu như các diễn viên kịch trên sân khấu, yêu cầu bà đừng cho chúng ăn nữa. Bà Shibata cúi đầu chào tứ phía, ít ra cũng trên mười sáu lần để cho Tammy biết bà hiểu.

Đêm qua có bạn bè của Candy đến chơi, họ xả rác đầy nhà, nên bà Shibata phải dọn dẹp hết. Công việc được thu xếp ngăn nắp. Tammy báo cho văn phòng tìm việc biết cô đồng ý thuê bà ta làm. Bà Shibata hằng ngày dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, sắp xếp đồ đạc có thứ tự, Tammy cảm thấy rảnh tay, khỏe người. Cô sẽ không phải giặt khăn tắm, đổ rác nữa. Công việc này chẳng có ai trong nhà chịu làm cả.

Vấn đề khó khăn nhất đã tạm ổn, nhưng trước khi đi tìm việc làm Tammy phải giải quyết thêm vấn đề quan trọng khác nữa. Cô và Sabrina đã đồng ý sẽ giải quyết vấn đề biếng ăn của Candy để cô em khỏi hại đến sức khỏe nữa, cho nên họ phải nói chuyện với cô vào tối hôm đó. Tối đó

thật lý tưởng, vì Chris bận tham gia trận đấu bóng bầu dục với bạn để anh khỏi nghe Candy la hét vì giận dữ, giọng cô rất lớn, ở nhà ai cũng nghe. Các bà chị cô nói rằng họ không quan tâm đến lý do khiến cho cô giảm cân. Cô có hai sự chọn lựa, bệnh viện hay bác sĩ tâm lý. Candy quá đổi kinh ngạc, cô la lớn:

- Các chị nói thật phải không? Tại sao các chị nhỏ nhen vậy? Đặt vấn đề giảm cân của tôi như thế này là qua thô bạo. Mẹ không bao giờ làm thế. Mẹ tế nhị hơn các chị nhiều.

- Đúng vậy, - Tammy đáp, không chối cãi điều đó. - Nhưng không có mẹ ở đây mà có các chị và nếu em không chịu ăn thì sẽ chết và không còn ở đây với bọn chị nữa. Candy, các chị yêu em, nếu em không ăn sẽ bệnh và chết. Chúng ta đã mất mẹ rồi nên không muốn mất em nữa. - Họ thương yêu cô nhưng cương quyết. Cô đóng sầm cửa phòng, nhảy lên giường nằm, khóc suốt mấy giờ liền, nhưng các chị không nhúc nhích. Họ biết cô làm ra nhiều tiền, đủ sức thuê nhà khác dọn đi, nhưng cô không làm thế. Cô không nói với họ hai ngày, suy nghĩ, và cuối cùng cũng chấp nhận ý kiến của họ, chọn giải pháp tìm bác sĩ tâm lý. Mọi người đều ngạc nhiên và sung sướng. Cô nói cô vẫn ăn ngon miệng, không có gì đáng lo, họ chỉ không thấy cô ăn đó thôi, và những thứ cô ăn đều bổ dưỡng. Nhưng có lẽ cô chỉ ăn một chút xíu như chim hoàng yến hay chuột nhắt, chứ không đủ cho người cao 1m85. Họ nói với cô rằng cô không cần mập để làm vừa lòng họ và họ không ganh với cô. Candy còn nói rằng Tammy lên cân, điều này đúng, mặc dù cô không có cảm giác nặng nề nhưng vì thấp nên thấy mập ra hẳn. Từ khi về New York, Tammy đã tăng hai ký. Nhưng vấn đề khó khăn của họ là việc Candy biếng ăn.

Tammy liền hẹn gặp bác sĩ tâm lý và dẫn em đi gặp. Cô không vào với cô em, nhưng đã gọi điện nói chuyện với bác sĩ trước rồi. Khi Candy bước ra, cô ta giận dữ, nhưng cũng đưa cho họ phiếu mua hàng. Tammy liền đi mua ngay và bây giờ ít ra họ đã thấy Candy ăn. Dù họ đến ở chung là vì Annie, nhưng Candy cũng rất cần họ giúp đỡ. Cùng ở một nhà, vấn đề giúp đỡ nhau rất dễ.

- Em có cảm thấy mùa hè này chúng ta đã sinh ra hai đứa con lớn tuổi không? - Sabrina hỏi Tammy, khi chị nằm trên ghế nệm dài sau một ngày làm việc mệt nhọc. Hôm ấy chị phải ra tòa ba lần.

- Có, em cảm thấy thế. - Tammy cười đáp. - Bây giờ em mới phục mẹ hơn bao giờ hết. Em không biết làm sao bà nuôi dạy nổi chúng ta khi chúng ta còn nhỏ.

Họ vẫn còn lo cho bố, họ không có thì giờ đến thăm ông cuối tuần. Họ đều bận việc ở nhà. Riêng Tammy có nhiệm vụ hướng dẫn bà Shibata bằng cách làm dấu cho bà hiểu và đưa Candy cùng Annie đến bác sĩ. Cô cảm thấy mình còn hơn một bà mẹ thành phố có hai con gái vị thành niên, vì quá lo cho con nên không thực hiện được kế hoạch số ba, tìm việc làm. Cô biết không thể tìm việc được như ở California, cô không có ảo tưởng như thế. Nhưng cô cần có việc để làm, nếu không, Candy nói cô chỉ ngồi một chỗ để ăn. Cô cần có việc làm để khỏi phải mang tiếng như thế. Candy và Sabrina làm việc, Annie đi học. Chỉ có mình cô không làm gì, đợi tối khi họ về nhà mới có người nói chuyện. Cô cảm thấy mình như một bà nội trợ, đã đánh mất bản thân.

Kế hoạch số ba mất nhiều thì giờ hơn số một và hai. Đến giữa tháng mười, cô đi dự phỏng vấn để xin việc. Cô nói chuyện với những người làm phim truyền hình nhiều tập, cô không thích kết cấu trong phim của họ. So với chương trình cô làm trước đây, các chương trình này được đánh giá loại hai. Cuối cùng cô nói chuyện với người phụ trách chương trình mà cô đã nghe nhưng chưa thấy. Đây là chương trình thời sự rất hấp dẫn, sôi nổi. Chương trình nhắm vào các cặp vợ chồng lung củng về đường tình duyên, khiến cho họ sẵn sàng lên tivi để đấu nhau. Không được thương cảm chân hạ căng tay, nhưng họ được nói năng hay chửi bới nhau tùy ý. Có nhà tâm lý học theo dõi họ trên chương trình. Chương trình này có tên là "Tình duyên này có còn cứu vãn được không? Tùy bạn!". Tên chương trình nghe thật kêu, mặc dù Tammy nghi ngại nhưng cô cũng thấy tò mò, muốn tìm hiểu. Với tay nghề cao như cô, xin vào làm trong chương trình này quả là đã hạ mình rất nhiều, nhưng nó được đánh giá tốt, rất phù hợp cho các đạo diễn có khả năng. Người đạo diễn thực hiện chương trình này vừa đi xa để làm chương trình vào giờ cao điểm của đài truyền hình. Họ không tin một người có thành tích như Tammy lại xin vào phỏng vấn ở đây, và cô cũng không tin.

Cô không nói cho chị em biết cô đã đi xin việc. Cô nghĩ rằng họ sẽ rất kinh ngạc khi biết chuyện này, và chính cô cũng vậy. Nhưng cô ngồi ở nhà rất chán, chỉ đợi đến tối mới có người về. Annie tiến bộ rất nhiều sau năm tuần học ở trường Parker. Chỉ có Tammy là người duy nhất sống không có mục đích, mặc dù cô hài lòng việc mình đã trở về để sống một năm với họ. Cô cảm thấy như thể mọi người cần cô về đây, đều có lợi do việc cô về.

Chiều thứ năm, Tammy đi gặp người lãnh đạo chương trình. Cô đã gửi cho họ lý lịch của mình, họ đã biết thành tích của cô ở L.A. Cô là đạo diễn nổi tiếng. Nếu cô đến làm với họ, cô sẽ có nhiều sáng kiến hay để chương trình trở nên sinh động. Chương trình đã bắt đầu sa sút, nhưng Tammy ngạc nhiên là nội dung chương trình còn làm cho khán giả say mê. Chương trình có vẻ đã phản ánh được những khó khăn, rắc rối phức tạp trong chuyện tình cảm hay tình trạng tệ nạn xã hội lan tràn trong các gia đình. Rõ ràng, khán giả muốn xem những cảnh này. Bảng đánh giá xếp loại Nielson đã cho biết như vậy.

Tammy đến gặp giám đốc điều hành chương trình với tâm trạng lo lắng. Cô hết sức ngạc nhiên khi thấy ông ta có vẻ bình thường. Ông có bằng về tâm lý học ở trường Columbia, và thích giữ chương trình căn cứ vào những chuyện xảy ra ở New York như khi ông mới thành lập. Ông lấy vợ đã 30 năm, có sáu con. Trước khi vào làm cho đài truyền hình, ông làm cố vấn hôn nhân trong nhiều năm. Mới đầu, ông phụ trách mục thể thao trên đài, rồi sau đó ông nhảy sang chương trình thời sự. Giấc mộng của ông xem như thành sự thật, giống như việc dựng phim là giấc mộng của Tammy vậy. Chương trình của ông là loại hình rất khác biệt. Và như hầu hết các chương trình thời sự, kết cấu của chương trình rất ít giống nhau. Những cặp vợ chồng mà họ xây dựng thành phim có vẻ hợp lý, ngay cả đối với Tammy. Mặc dù họ đã đối xử với nhau rất tồi, nhưng đây là điểm khán giả thích xem.

Họ nói chuyện rất tương đắc, cô thừa nhận rằng mình thích ông ta, mặc dù người cộng sự với ông có vẻ không ưa cô. Anh ta bảo vệ địa hạt của mình, muốn nhận luôn công việc ấy, nhưng không đủ khả năng để làm cả hai việc.

Khi buổi họp gần kết thúc, Irving Solomon, giám đốc điều hành hỏi cô:

- Vậy cô nghĩ sao?

- Tôi nghĩ đây là chương trình hấp dẫn, - cô đáp, có phần thành thật. Cô không nói thích, vì nói thế không thật lòng do có nhiều chỗ rập khuôn, thiếu sáng tạo, không vừa ý cô. Cô không có xu hướng khám phá những chuyện rắc rối của người đời, cũng không đi sâu vào loại hình ấy mà chỉ muốn làm việc. Ở New York khó mà tìm ra những công việc vừa ý, như thế này có vẻ được rồi. Cô chỉ thắc mắc hỏi: - Ông có nghĩ đến chuyện làm cho chương trình thật hơn một chút không? - Cô không biết làm sao cho thật hơn, nhưng cô muốn nghĩ đến chuyện đó.

- Khán giả không muốn sự thật. Họ đã mệt mỏi trong cuộc sống rồi, nên họ muốn hư cấu, muốn tưởng tượng, muốn người khác chiến đấu đến cùng cho họ. Chúng ta là bạn của họ, chúng ta có sự quyết tâm mà họ không có. - Đây là cách nhìn vấn đề của ông ta, nhưng Tammy không nghĩ như thế. Nhưng họ thuê cô không phải để sửa lại chương trình, hay cải tiến nó, mà chỉ cố giữ cho chương trình được phát sóng, và nếu được, đưa chương trình đến chỗ được xếp loại cao. Đây là mục đích của các chương trình trên truyền hình. Làm sao để chúng ta được xếp loại cao? - Nhân tiện xin hỏi cô, cái gì đã đưa cô đến New York? Chương trình cô đang làm rất tuyệt vời, sao cô lại bỏ đi. - Cô nghĩ trong câu hỏi của ông có điều thắc mắc. Cô lắc đầu.

- Tôi không bị sa thải, - cô đáp. - Tôi xin nghỉ việc để về đây. Trong mùa hè này, gia đình tôi có chuyện buồn, nên tôi muốn về nhà. - Ông ta gật đầu.

- Tôi rất buồn khi nghe thế. Bây giờ chuyện gia đình đã được giải quyết rồi chứ? - Ông hỏi với vẻ quan tâm.

- Đã khá hơn. Nhưng tôi muốn ở đây để cùng gia đình lo mọi việc.

- Cô có thì giờ để làm việc ở đây không?

- Có. - Cô đáp, và ông ta tỏ ra sung sướng. Cô là đạo diễn có tài, ông nghĩ nếu cô không muốn

làm việc, thì chắc cô đã không đến nói chuyện với ông. Ông đưa cho cô nhiều cuốn băng của chương trình, yêu cầu cô xem xong trả lại cho ông và góp ý. Họ không muốn để mất công trình đã làm, và ông muốn cô tôn trọng điều đó.

- Tôi sẽ trả lại cho ông trong vòng hai ngày sau, - cô hứa. Cô muốn xem những cuốn băng của chương trình, và khi đi ra, cô gặp nhà tâm lý học. Cô rất ngạc nhiên khi thấy bà ta có dáng dấp như thế. Chỉ dùng từ “phô trương” để nói đến bà ta là đủ. Bà ta đeo kính gọng giả kim cương, mặc áo dài chật ních, bộ ngực căng phồng. Bà ta có vẻ như mù trong nhà thổ hạng bét, nhưng ông giám đốc nói khán giả và những cặp vợ chồng trong chương trình rất thích bà. Tên bà là Désirée LaFayette, có lẽ đây không phải tên thật của bà. Đối với Tammy, bà ta có vẻ như đàn ông, và cô phân vân không biết giới tính của bà ta thế nào. Trong chương trình này, không có gì làm cho cô kinh ngạc, nhà nữ tâm lý học từng là đàn ông lại càng không.

Cô về nhà, mở cuốn băng đầu tiên ra xem. Cô đang chăm chú xem thì Annie đi học về. Cô đứng ở phòng giải trí một lát, lắng nghe cuốn băng Tammy đang xem, rồi phá ra cười.

- Cái quái gì thế? - Annie hỏi.

- Chị đang xem cuốn băng, - cô đáp, mắt vẫn chăm chú nhìn cặp vợ chồng trên màn hình. Họ dùng lời lẽ thô tục để phỉ báng nhau.

- Chắc chị xem cho vui phải không?

- Chị xem thật, không phải xem cho vui đâu. Đi học ra sao?

- Tốt.

Tammy nhìn đồng hồ. Cô phải đưa Annie đến bác sĩ tâm thần, cô nhắc em như thế, để có cần ăn gì trước khi đi.

- Em đã 26, chứ không phải lên hai. Nếu chị cần tiếp tục xem cuốn băng vợ vẫn ấy thì em có thể đi taxi.

- Chị có thể xem sau, - Tammy đáp rồi tắt máy. Nhưng cô đã quyết định làm công việc này. Công việc khủng khiếp thật đấy, nhưng tại sao không nhận? Désirée LaFayette quá kỳ cục, thật không lời nào miêu tả hết. Nhưng chương trình mới quan trọng, đây là loại chương trình dở, nghèo nàn, nhưng cô vẫn hy vọng có thể làm điều gì đó khiến nó trở nên hấp dẫn hơn. Tammy thích làm công việc ấy. Nội dung chương trình không phải khuyến người ta thù yêu nhau, trái lại, Désirée thuyết phục mọi người phát triển tình yêu, dù tình yêu này hơi vô lý và những người trong chương trình rất thô lỗ. Khi hai chị em đi ra, Annie nói: - Chắc chị thích công việc này.

- Có lẽ thế, - Tammy đáp. Trong thời gian chờ đợi Annie, cô suy nghĩ về vấn đề này. Những lần gặp gỡ của Annie với bác sĩ tâm thần có lẽ đã làm cho cô khá hơn nhiều, cô có vẻ chấp nhận hoàn cảnh hơn trước và điều đáng chú ý là ít tỏ ra giận dữ. Tammy nghĩ rằng việc các chị em cùng ở chung với Annie như thế này cũng là nguyên nhân làm cho tinh thần em gái tốt hơn.

Tối đó, Tammy xem sổ băng còn lại một mình ở trong phòng. Có cuốn hay có cuốn dở. Bây giờ thì cô hiểu rõ chương trình. Đọc lịch lý của cô, thấy cô đã thực hiện những chương trình có chất lượng ở L.A. chắc người ta sẽ thấy kỳ cục khi cô nhận làm chương trình này. Nhưng trong thành phố, chỉ có việc này thôi. Cô đã gọi cho những người quen biết, nhưng hiện không có ai cần đạo diễn nên cô không có việc gì để làm.

Sáng hôm sau, cô gọi cho Irving Solomon, nói với ông ta rằng cô bằng lòng làm việc với ông. Ông ta nói về tiền lương, nhưng Tammy bảo người đại diện của cô sẽ gọi cho ông. Cô gọi cho bà ta đang sống ở L.A. và gọi luật sư riêng để báo cho họ biết tình hình. Cô sẽ mất nhiều thời gian trình bày cho họ biết lý do tại sao cô nhận làm chương trình này. Trong hợp đồng trước đây có câu: “Đương sự không được làm chương trình cạnh tranh khác”. Hợp đồng đó có hiệu lực một năm, nhưng chương trình này so với chương trình trước không phải đối thủ. Cô sẽ thẳng thắn nói rõ như thế. Lương ông ta đề nghị tương đối cao. Và mặc dù chương trình không hấp dẫn lắm đối với cô nhưng là công việc tốt. Cô không phải loại người lười biếng, không phải

sống chỉ để mua hàng, hay đi ăn với bạn bè. Ở New York cô không có bạn, còn các chị em thì bận đi làm cho có việc. Cô cũng muốn đi làm cho có việc. Irving nói rằng nếu họ làm hợp đồng nhanh thì ông ta muốn cô tuần sau đi làm. Cô đáp sẽ đi làm ngay nếu thỏa thuận xong xuôi.

Khi ăn tối, cô báo cho các chị em biết quyết định này, họ nhìn cô sửng sốt. Annie đã biết, còn Sabrina nghĩ rằng cô bị điên. Candy nói đã xem chương trình đó, cô thấy chương trình thô tục quá.

- Em nói thật chứ? - Sabrina hỏi Tammy, vẻ lo lắng.

- Liệu chương trình có làm cho em đau đớn không?

- Chắc là không, - Tammy đáp với vẻ tin tưởng. - Em nghĩ chương trình sẽ không làm cho em đau đớn. Làm chương trình thời sự có lẽ hơi kỳ, nhưng chắc sẽ không sao, không có gì nguy hại cả. Trước đây em đã làm rồi, công việc này chẳng ảnh hưởng gì đến sự nghiệp. Từ lâu em không làm chương trình về đời sống thực ngoài đời.

Sabrina cảm thấy mình có lỗi khi thấy Tammy bỏ sự nghiệp ở L.A. để về đây giúp cô. Nhưng điều quan trọng là cô về vì Annie. Thế nhưng, đối với Tammy, cô không hề ân hận vì đã xa L.A. Cô đã từ bỏ sự nghiệp huy hoàng để về New York làm chương trình thời sự vợ vẫn. Sabrina nghĩ đến chuyện đó với tâm trạng bồn chồn, lo lắng, còn Tammy thì cười.

Chương 20

Khi Tammy đi làm, cuộc sống ở ngôi nhà phố Đông 84 có vẻ tất bật hẳn. Sabrina trải qua một mùa thu bận bịu, dân ở New York hết một nửa cặp vợ chồng muốn ly dị, nên họ gọi cho chị. Sau mùa hè, khi các con họ tựu trường lại, người ta gọi luật sư và nói: “Hãy đưa tôi đi khỏi đây!”. Sau lễ Giáng sinh họ cũng làm thế.

Candy sau khi từ châu Âu trở về, ngày nào cô cũng đi chụp ảnh quảng cáo. Việc các chị cô xen vào chuyện biếng ăn của cô đã giúp cô được chút ít. Hàng tuần, cô phải cân để xem trọng lượng ra sao. Sabrina luôn luôn giám sát việc này, mỗi khi lo ngại, cô lại gọi cho bác sĩ để kiểm tra. Mỗi khi Candy không đến bác sĩ, Sabrina và Tammy nhắc nhở cô. Họ thường để ý đến việc ăn uống của Candy, trông cô có vẻ khá hơn, tăng cân được đôi chút, nhưng còn dưới tiêu chuẩn rất nhiều. Khi Sabrina nói chuyện với bác sĩ của Candy, bà ta thường nói đây là vấn đề “nhìn ăn vì nghề nghiệp”. Cô không có những rối loạn tâm lý từ thời thơ ấu hay lúc khôn lớn mà thích thấy mình gầy như thế, hàng triệu phụ nữ đọc các tạp chí thời trang cũng đều thích như vậy. Đây cũng là thị hiếu chứ không phải là bệnh tâm thần. Người bác sĩ nói rằng đây là yếu tố quan trọng. Nhưng các chị cô lo sợ cho sức khỏe của cô.

Sau hai tháng học ở trường Parker, Annie đã tiến bộ nhiều. Cô và Baxter trở thành bạn bè thân thiết. Thỉnh thoảng, họ nghỉ cuối tuần với nhau, nói về hội họa, phát biểu ý kiến, bàn những chuyện mà họ cho là quan trọng, nói đến những tác phẩm mà họ đã xem và thích. Cô nói với anh hàng giờ về phòng trưng bày Uffizi ở Florence, và bây giờ thay vì tức giận, cô nói cô mừng vì đã đến đây xem trước khi bị mù. Cô không nói về Charlie, cô hoàn toàn thất vọng về y và vẫn còn cảm giác đau đớn khi bị y phản bội. Nhưng nếu cô biết sự thật, chắc cô còn thất vọng hơn nữa. Các chị em cô không hề nói gì về chuyện này. Baxter đã gặp một người đàn ông anh thích tại buổi tiệc mừng lễ Halloween tại thành phố. Annie nói với anh ta rằng mù mà đi dự tiệc thật kỳ cục, nhưng người đàn ông mà anh hẹn hò đi chơi rất dễ thương. Anh ta đã ăn trưa với Annie và Baxter một lần, Annie nói anh ta có vẻ là người ba phải vì luôn đứng ở giữa khi họ tranh cãi. Annie đã dần tự lập. Cô không còn sợ mỗi khi đi ra ngoài, đi siêu thị, hiệu thuốc và các nhà hàng nữa.

Vấn đề khó khăn nhất với cô là cô không có các hoạt động với cộng đồng. Cô không có bạn bè ở New York, rụt rè mỗi khi đi ra ngoài. Trước đây, cô rất ít giao tiếp với các chị em, chỉ sống hướng nội, ngồi một mình hàng giờ để vẽ phác thảo. Bây giờ mất thị giác, cô lại càng sống cô lập hơn. Cô chỉ muốn đi đâu đó với các chị em thôi, nhưng các chị em cô đều bận việc, năm thì mười họa họ mới đưa cô đi. Candy bận bịu với các nhiếp ảnh gia, người mẫu, đạo diễn và những người trong giới thời trang. Sabrina làm việc liên miên, cô muốn có thì giờ sống với Chris, và cả hai đều quá mệt mỏi nên không đi chơi đâu được nhiều. Tammy trải qua những giây phút tất bật với công việc mới, công việc này cũng gặp nhiều rắc rối, tệ hại như công việc cũ ở L.A. Cho nên hầu hết thời gian Annie không có ai để cùng đi chơi, dành ngồi ở nhà. Một tuần họ đi ăn tối một lần là điều rất trọng đại đối với Annie, các chị em cô đều nói rằng thế là quá ít, nhưng họ không có cách nào giải quyết vấn đề. Annie thì nhất quyết nói cô thích ở nhà. Cô đã học chữ nổi được, cô mang tai nghe để nghe nhạc hàng giờ và ngồi mơ mộng. Với một cô gái mới 26 tuổi, cuộc sống như thế là không đầy đủ. Cô cần gặp nhiều người, cần đi dự tiệc, đến thăm các nơi, cần có bạn gái và người yêu, nhưng chuyện này thật khó. Cô cũng sợ nhưng không hề than với các chị em. Đời cô bế tắc như đời bố của họ. Bây giờ ở lì trong nhà tại Connecticut, thường khóc cho bà vợ quá cố. Sabrina và Tammy lo sợ cho cả hai người, muốn làm gì để giúp họ nhưng không ai có thì giờ.

Cuộc sống của Tammy không bình thường. Thì ra ông Irving Solomon muốn giao chương trình cho cô để cô giải quyết. Ông ở lại Florida hết nửa tuần, khi nào có dịp chơi gôn là ông đi. Ông ta mệt mỏi, muốn về hưu sớm, nhưng chương trình truyền hình là nơi cho ông hốt bạc. Khi Tammy muốn bàn thảo với ông những vấn đề khó khăn trước mắt, ông vẫy tay mời cô ra khỏi phòng, viện cớ rằng cô đã giải quyết được những vấn đề khó khăn hơn ở chương trình cũ tại L.A. thì bây giờ cũng có thể làm ở đây, ông hoàn toàn tin tưởng cô.

Một hôm, cô nói với người phụ tá chương trình rằng:

- Tôi phải làm gì ở đây? Tôi đang điều hành một chương trình mà người ta đấu đá nhau trên truyền hình. Họ chỉ muốn được xếp loại tốt, và vì họ tốt, nên chẳng ai muốn nghe họ.

Cô nghĩ ra ý kiến là “những cặp vợ chồng” của chương trình ít ra cũng có bề ngoài để coi, nên bảo người phụ tá gọi nhà hàng Barney hỏi xem thử ở đây có cung cấp áo quần cho họ không. Họ liền chộp ngay ý kiến ấy.

- Ít ra chúng ta cũng khỏi thấy những hình xăm của họ, - Tammy hồ hởi nói. Cô cố nâng cấp chương trình, làm cho chương trình tiến bộ, nhưng cô biết điều này rất khó thực hiện.

- Đừng hàn gắn những gì không đổ vỡ, - người phụ tá cảnh cáo cô, nhưng cô vẫn kiên quyết giữ ý kiến, cô nghĩ người ta sẽ cho việc này tốt hơn và quan tâm đến hơn, nếu lâu nay họ xem chương trình chỉ là loại trích đoạn quảng cáo. Cô muốn vạch cho mình vị thế rõ ràng trên đài.

Cô thuê hai thợ uốn tóc lành nghề làm cho truyện phim nhiều kỳ nổi tiếng để làm tóc cho các phụ nữ, và cố làm cho vẻ ngoài của Désirée nghiêm túc hơn một chút. Désirée tức giận vì Tammy không thích bề ngoài của mình, nhưng khán giả thích kết quả của việc đổi mới này. Thực vậy, Tammy đã nhờ những nhà thiết kế nổi tiếng may cho nhà tâm lý một bộ com lê màu be rất đẹp và mang những chiếc áo dài bằng lụa nghiêm túc hơn, khiến cho ngực bà gọn lại. Bỗng nhiên trông bà có uy hấn, chứ không còn vẻ đàn ông mặc áo quần phụ nữ nữa. Tammy thực hiện những sự thay đổi được ba tuần thì họ có được hai nhà tài trợ mới. Và sự đánh giá đối với chương trình tăng cao.

Tuy nhiên, những việc này không loại bỏ được những chuyện rắc rối mà họ gặp phải với rất đông những cặp vợ chồng ở đây. Một ông chồng đã dí súng vào người giới thiệu chương trình khi ông này mắng y là đồ lưu manh, gọi y là đồ “lừa dối lật lọng”. Y giận dữ suốt cả buổi chiều và ngay khi buổi phát sóng vừa hết là y dí súng vào bụng người giới thiệu chương trình, đẩy ông ta vào tường. Không ai biết tại sao y mang súng đi qua ban an ninh được. Khi Tammy tình cờ đi qua mới thấy cảnh diễn ra như thế. Cô bình tĩnh nói:

- Jeff, tôi đồng ý với anh. Ông ta là đồ rác rưởi. Tôi cũng không thích ông ta, nhưng không đáng phải đi ở tù vì chuyện này. Tôi nghĩ chương trình đã nói quá rõ ràng vợ anh vẫn yêu anh. Tại sao anh phủ nhận điều đó? Désirée nghĩ rằng hai anh chị đã trình bày minh bạch chuyện anh chị đã làm lành với nhau. - Tammy cố lấy giọng thuyết phục, giữ bình tĩnh, thậm chí còn tỏ ra có thiện cảm, như cô làm cho anh chàng có khả năng nổ súng này bình tĩnh, để đợi nhân viên an ninh đến trước khi anh ta cũng bắn cô luôn.

- Thật ư? - Anh ta hỏi, rồi nói tiếp với vẻ hung hăng.

- Các người xem chúng tôi là đồ đê tiện.

- Tôi không nghĩ thế. Khán giả thích anh, nhờ các anh chị mà chúng tôi được đánh giá cao. - Vợ hấn khi xuống sân khấu đã khóc ở đâu đó, vì chị ta nghe hấn không chỉ ngủ với người bạn thân của chị mà còn ngủ với em gái chị. Chị không biết chuyện này. Gia đình này có cứu vãn được không? Để trả thù, vợ hấn ngủ với em trai hấn và với nhiều đàn ông khác trong khu vực. Theo Tammy thì họ đáng phải ở tù, và Jeff đã ở tù hai lần vì tội tấn công người khác. Thế nhưng họ làm gì trong chương trình? Tại sao cô cho trình chiếu? Đây mới là vấn đề. Cô phải mất hai mươi phút mới làm cho hấn bình tĩnh. Khi ấy cảnh sát mới được gọi đến, họ còng tay hấn dẫn đi, và ngày hôm sau tờ New York Post đăng tin này lên báo. Và dĩ nhiên, chuyện này chỉ giúp cho việc đánh giá họ mà thôi, Tammy nghĩ rõ ràng như thế. Đây là chương trình đã mang đến cho quần chúng mặt trái của xã hội. Họ đã xâm nhập vào đời sống riêng tư của người khác, và những gì họ thấy đã làm cho họ thích thú. Hầu như lúc nào chương trình cũng làm cho Tammy ghê tởm.

- Hừ, thật ngộ, - cô nói với người phụ tá khi đã trở về văn phòng, ngồi vào bàn, mặt còn tái mét.
- Ai đưa những người này lên màn hình và chúng ta kiểm họ ở đâu ra thế? Kiểm ở số những người cam kết để ra khỏi nhà tù Attika phải không? Cô có nghĩ là việc đưa những người điên này lên màn hình rồi sau đó làm cho họ bức mình là công việc tốt đẹp, nên làm không? - Tại

buổi họp để bàn về việc sản xuất tiếp theo, cô quyết liệt đả kích vấn đề này khiến cho người phụ tá xin lỗi rối rít. Người giới thiệu chương trình của họ trước đây đã bị bắn một lần rồi. Nhờ thế mà ông ta được tăng lương cao, và vị trí của ông ta hiện được xem là rất nguy hiểm.

- Mình làm gì ở đây? - Cô tự hỏi khi ra khỏi phòng họp và Désirée đã đón đường cô. Bà ta nói bà ta thích áo mới, nhưng có phải Tammy nghĩ rằng cô sẽ nói với Oscar de la Renta về chuyện may áo quần riêng biệt cho bà không? Bà thích áo quần ông ta may. Tháng trước đây, họ đã để cho bà mặc áo quần bán hạ giá tại Payless, và bây giờ bà muốn Oscar de la Renta may áo quần cho bà. Quả thật họ đều điên cả.

- Tôi sẽ cố gắng, Desi. Nhưng chuyện này có lẽ không dùng vào những chương trình thuộc loại này được. - Nhất là vào các chương trình có người tham gia bị còng tay dẫn đi sau mỗi lần trình diễn. Ngày hôm trước đã xảy ra một chuyện động trời không kém. Một bà vợ đã đánh ông chồng chảy máu mũi khi họ đang phát sóng. Máu chảy đầm đìa khiến cho khán giả ré lên khoái chí. - Hôm nay tôi thích áo của bà.

- Tôi cũng thích, - bà ta sung sướng đáp. - Tôi cũng thích cái áo hôm qua. Nhưng thằng ngu kia đã làm vấy máu khắp áo tôi. Khi ở hậu trường tôi chỉ nói với hần tôi nghĩ vợ hần đồng tính. Tôi không ngờ hần nói với vợ khi đang phát sóng. Vả lại chị ta nói với tôi như thế, nhưng lại không muốn hần biết. Cho nên khi hần nói chị ta đập hần bể mũi khi phát sóng. Cô hãy suy nghĩ coi, - Désirée nói, vẻ bối rối. - Tôi hy vọng họ tẩy sạch máu dính nơi áo.

- Bà đã thêm một ý vào hợp đồng cho phép bà giữ áo quần nguyên vẹn khi phát sóng. Thảo nào mà bây giờ bà muốn Oscar may áo cho bà. Tammy cũng thích có áo quần cho mình, nhưng cô cứ mặc cái áo bông, quần jeans, đi giày thể thao để làm việc. Cô muốn đi lại thoải mái để dễ bề phản ứng, xoay xở khi làm việc.

- Vâng, tôi sẽ suy nghĩ xem sao, - Tammy đáp, tự nhủ rằng nhà tâm lý học này không bình thường. Nhưng dù điên khùng, bà ta cũng kéo thêm được hai nhà tài trợ mới tham gia vào chương trình trong vòng hai tuần tiếp theo. Chương trình trở nên hấp dẫn, nổi tiếng, gây xôn xao dư luận, tờ Variety cho là nhờ cô mới được thế. Đối với cô, chuyện này thật vớ vẩn, cô muốn giữ kín, nhưng không được. Bạn bè cũ của cô ở L.A. gọi cô, trêu cô về việc cô đã làm ở New York. Một người nói:

- Tôi tưởng cô về đây để chăm sóc em gái chứ?

- Đúng thế.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra?

- Cô ấy đi học, tôi ngồi ở nhà buồn quá.

- Này, chắc cô làm chương trình này không buồn.

- Đúng, có lẽ khi kết thúc tôi phải đi tù mất thôi.

- Tôi không tin. Có lẽ ngày nào đó cô sẽ điều hành việc phát sóng của đài. Tôi nóng ruột mong đợi đến ngày đó.

Thật đúng như lời mong đợi của cô bạn, mấy ngày sau khi vụ người chồng rút súng dọa bắn người giới thiệu chương trình, chương trình Entertainment Tonight (Giải trí đêm nay) mời cô phỏng vấn, và Irving muốn cô tham dự. Cô muốn giữ kín chuyện này, không xem đây là điều đáng hãnh diện. Nhưng mọi người đều biết chuyện, ngay ngày hôm sau, người giới thiệu chương trình mời cô đi chơi. Ông ta đã 55 tuổi, ly dị vợ bốn lần, hai hàm răng giả và tóc uốn ở Mexico. Lúc trẻ, ông ta làm diễn viên phụ trong phim truyền hình nhiều tập và lo rèn luyện thân thể. Đứng xa trông ông ta bảnh bao, nhưng đến gần thì rất khủng khiếp. Ông ta mới theo đạo Thiên Chúa lại, việc này cô thấy rất khó chịu. Cô thích vấn đề duy linh tế nhị hơn, và ông thường đưa cho cô những tập sách bướm nói về sự cứu rỗi. Có lẽ ông ta cần thế để đương đầu với nguy cơ bị bắn hàng ngày.

- Tôi...ừ... ông rất tốt, Ed... tôi trung thành với nguyên tắc là không đi chơi với đàn ông làm việc

cùng chương trình với tôi. Nếu tình hình không ổn, mọi người sẽ bàn tán.

- Tại sao tình hình không ổn? Tôi là người nghiêm túc. - Ông ta tươi cười nói với cô. Ông ta có bảy đứa con với bốn người vợ, ông lo cho tất cả, điều này làm ông rất hạnh diện, và vì thế mà ông đi chiếc xe cũ 20 năm, sống ở căn hộ trên tầng bốn của một chung cư chỉ có cầu thang đi bộ, chung cư ở vùng West Side. Việc bị bắn vào bụng đã giúp ông được tăng lương rất nhiều. Ông ta nói thảng sau ông ta sẽ dọn đến nơi ở mới tốt hơn. - Tôi nghĩ có lẽ chúng ta sẽ đi ăn tối sau khi làm việc xong. Chỉ ăn đơn giản thôi. Hiện tôi đang ăn chay.

-Ồ, hay nhỉ. - Cô làm ra vẻ quan tâm đến việc này, chỉ vì lòng tốt thôi. - Ông ăn chay súc ruột à? - Cô đã gặp nhiều người điên như thế này ở L.A. Đây là bằng chứng đầu tiên khiến cho ông ta không phải là người thích hợp để đi chơi với cô. Cô không hẹn hò đi chơi với người đàn ông nào kiêng ăn để súc ruột. Cô thả vào tu viện còn hơn, và cái đà này có lẽ có ngày cô sẽ vào. Với tình trạng hiện nay, việc đi tu có vẻ hấp dẫn với cô hơn.

- Không, tôi không ăn chay để súc ruột. Tôi nghĩ ở miền tây có nhiều loại người ấy hơn ở đây. Tôi có người bạn làm ở tờ Match Point ăn chay trường. Cô có ăn chay không, Tammy?

- Không, tôi không ăn chay. Tôi thích ăn vặt và thích những thức ăn ngon. Tôi đã có thói quen ấy từ lúc nhỏ rồi. Tôi không bao giờ ăn chay để súc ruột hết.

- Vậy thì bậy quá. - Ông ta có vẻ thương hại cô, rồi hạ giọng, hỏi: - Tammy, cô đã gặp Chúa Jesus chưa? - Ở đâu? Dưới bàn ư? Trên gác xếp à? Ông ta đùa phải không?

- Cô đã gặp Ngài rồi phải không? Không phải Ngài ở khắp nơi ư?

- Tôi nghĩ ông có thể nói tôi đã gặp, - cô đáp một cách lễ phép. - Khi tôi còn nhỏ, tôn giáo đối với tôi rất quan trọng. - Cô không biết nói sao với ông ta, và điều này có phần đúng sự thật. Khi còn nhỏ, họ đi học trường Thiên Chúa giáo, nhưng giờ cô không sùng đạo nữa, mặc dù cô tin có Chúa.

- Cô là người Cơ Đốc giáo phải không? - Ông ta nhìn cô đăm đăm còn cô không nhìn tóc ông và mái tóc nhuộm quá tệ. Cô thầm nghĩ trong đầu rằng cô sẽ tìm cho ông ta một người thợ uốn tóc giỏi. Cô không hiểu tại sao cô không để ý đến màu tóc của ông ta xấu như thế này. Mái tóc uốn vụng đã làm cho cô không chú ý đến màu tóc.

- Tôi theo Thiên Chúa giáo.

- Hai trường hợp không giống nhau. Người Cơ Đốc giáo sống cởi mở hơn nhiều. Họ có cách suy nghĩ, cách xử thế và cách sống rất hay. Đây không phải chỉ đơn thuần là tôn giáo.

- Đúng, tôi đồng ý với ông về điểm này. - Cô lén nhìn đồng hồ. Còn bốn phút nữa cô phải họp về công việc của đài truyền hình, để tránh đình công. Đây là công việc quan trọng, cô không thể vắng được. - Tôi nghĩ chúng ta nên nói về chuyện này vào dịp khác. Còn bốn phút nữa tôi phải họp rồi.

- Đúng. Vậy bữa ăn tối thì sao? Ở phố Tây 14 có tiệm ăn chay rất ngon. Tối nay được không?

- Tôi... ờ... không được... ông nhớ nguyên tắc của tôi chứ? Không đi với đàn ông làm cùng chương trình. Tôi không phá hỏng nguyên tắc ấy và tôi phải về nhà chăm sóc em gái tôi.

- Cô ấy bệnh à? - Ông ta hỏi, có vẻ quan tâm ngay. Tammy không thích nói cho ông ta biết chuyện nhà mình, nhưng nếu không nói thật, ông ta sẽ đeo theo cô mãi. Cho nên cô âm thầm cáo lỗi với Annie, ngược mắt buồn bã nhìn ông ta. - Cô ấy bị mù. Tôi không thích đi chơi, để cô ấy một mình ở nhà tự lo hết mọi việc.

-Ồ, tôi xin chia buồn... tôi không biết... đúng là cô quá tốt khi tận tình chăm sóc cô ấy. Cô sống với cô ấy à?

- Phải. Cô ấy mới bị năm nay và mới 26 tuổi.

Tammy thấy xấu hổ khi lấy sự tàn tật của em để từ chối đi chơi, nhưng đây là giải pháp tốt nhất. Lẽ ra cô phải nói dối là bà ngoại thì hay hơn.

- Tôi xin cầu nguyện cho cô ấy và cho cô.

- Cảm ơn ông, Ed, - Tammy đáp, mừng rỡ trong lòng. Nói xong, cô đi họp. Có lẽ ông ta dễ thương, chỉ có điều là thiếu hấp dẫn và hơi kỳ. Có một điều đặc biệt là ở L.A. cũng có những người đàn ông như ông ta đã mời cô đi ăn.

Tối đó, sau khi ăn xong, Tammy nói chuyện ấy cho các chị em nghe khi họ rửa bát đĩa. Annie rửa qua và cho bát đĩa vào máy. Sabrina kiểm tra tô cháo và biết Annie đã cho chúng ăn rồi. Annie nói Sabrina xem cô như nàng Lọ Lem, chị cả cô nghe thế nhưng không nói gì. Tammy đã làm cho họ say sưa khi nghe cô miêu tả Ed.

- Mọi người biết không? Chỉ có những người đàn ông như thế mới mời tôi đi chơi. Răng thì kỳ cục, tóc uốn, ăn chay súc ruột. Ở L.A. có nhiều người như thế. Tôi xin thề rằng, từ lâu nay tôi không có ông bồ nào bình thường hết. Tôi nghĩ chắc sẽ không bao giờ có người bình thường để yêu đương.

- Chắc em cũng không có, - Candy tiếp lời. - Em chỉ gặp toàn đàn ông bị đồng tính thôi. Họ như đàn bà, nhưng giống con trai mới lớn. Chắc em không bao giờ gặp được người đàn ông bình thường.

Annie không nói gì. Từ khi xảy ra tai nạn đến giờ, cô cảm thấy mình như người ngoài cuộc. Thường thì sau khi chuyện tình cảm tan vỡ, chỉ vài tháng sau là cô hẹn hò với người khác. Thế mà bây giờ, cô thấy chuyện ấy như đã chấm dứt. Người duy nhất làm bạn với cô trong nhiều tháng nay là Baxter ở trường mù. Anh ta có đời sống tình ái hạnh phúc hơn cô. Cô nghĩ mình sẽ không bao giờ như trước.

- Người duy nhất trong nhà không bao giờ kêu ca về chuyện tình cảm là chị Sabrina, - Candy nói. - Em thấy Chris là người bình thường duy nhất trên đời.

- Phải, chị cũng nghĩ thế, - Tammy đáp. - Bình thường và dễ thương. Hai ưu điểm không ai chối cãi được. Khi chị gặp những người bình thường, hay những người có vẻ như thế, thì hóa ra anh ta là đồ rác rưởi hay có vợ rồi. Chị thường được người cùng làm chương trình mời đi chơi. - Cô nói cho họ nghe chuyện vừa xảy ra sáng nay, và Sabrina lắc đầu. Cô không tin Tammy lại làm việc cho chương trình thời sự. Bỏ công việc cô đã làm lâu nay là sự hy sinh lớn cho cô. Tammy không kêu ca về việc ấy, cô rất giỏi chịu đựng và cảm thấy sung sướng vì có việc để làm, còn Irving Solomon, giám đốc điều hành, là người rất tốt, đáng cho cô hợp tác.

Tuần sau có người đàn ông khác mời Tammy đi chơi. Người này rất hấp dẫn nhưng đã có vợ. Anh ta lừa dối vợ và nói hôn nhân của họ không hạnh phúc nhưng cô thừa hiểu. Cô liền đáp:

- Chị ấy có thể chịu đựng anh, nhưng tôi thì không. Nếp sống của tôi như vậy, xin cảm ơn anh. - Cô từ chối, và cảm thấy nhục nhã vô cùng. Cô thường cảm thấy như thế khi đàn ông có vợ mời cô đi chơi như thể cô là gái điếm rẻ tiền, họ có thể mua vui với cô rồi về nhà với vợ. Nếu cô có người yêu thì người đó phải là của riêng cô chứ không phải giành của người khác. Cô chưa có người yêu thành thật với mình, nhưng cô mới 30 tuổi, nên không lo việc ấy lắm.

Vào ngày sinh nhật thứ 35 của Sabrina, cô và Chris sẽ đi xa nghỉ cuối tuần. Anh đã tặng cho cô chiếc vòng đeo tay rất đẹp. Mặc dù từ khi cô chuyển nhà anh ít ở với cô hơn, nhưng tình cảm của họ vẫn mặn mà như trước. Sabrina thường nhắc anh rằng họ chỉ cần chịu khổ một năm thôi, đến khi Annie tự lập được, thì mọi việc lại như cũ. Anh không nói gì hay phản nản kêu ca về việc này. Chỉ có điều khiến anh khó chịu là Candy thường ăn mặc hở hang, bất chấp việc trong nhà có đàn ông. Mấy chị em không để ý đến chuyện này, nhưng Chris thì ái ngại. Lại còn chuyện chó trong nhà nữa, mặc dù anh yêu chó, nhưng nhiều chó quá khiến anh phát khiếp. Ngoài những chuyện đó, anh còn không được tự do ở riêng với Sabrina nữa, vì bây giờ Tammy ở cùng tăng lâu với họ. Nhiều lúc chuyện này đã làm cho anh khó chịu.

Điều khiến cho mọi người trong nhà bất an là người đàn ông mà Candy đã mời về nhà chơi vào đầu tháng mười. Khi cô đi chụp ảnh quảng cáo ba ngày ở Hawaii về thì hẳn cùng về với cô. Sabrina nói đã thấy vẻ lưu manh hiện trên mặt hắn. Tammy chưa bao giờ nghe ai nói đến hắn, còn Annie nói cô có cảm giác rờn rợn về hắn. Tuy không thấy, nhưng nghe giọng hắn cô có thể

đánh giá được. Cô nói hẳn có vẻ giả tạo như Leslie Thompson khi cô ta đến thăm bố họ với cái bánh nhân táo. Theo Annie thì hẳn là loại người gian xảo.

Hắn nói hẳn là hoàng thân nước Ý, có giọng Ý chính cống, tên là Principe Matcello di Stromboli. Sabrina nghĩ hẳn nói dối, và tất cả đều sững sốt khi biết hẳn 44 tuổi. Candy nói cô đã gặp hẳn lần đầu tiên ở Paris khi dự tiệc do Valentino tổ chức. Cô quen một người làm mẫu khác, người này đã hẹn hò đi chơi với hẳn, nói rằng hẳn rất dễ thương. Hẳn đưa Candy đến các điểm nóng hợp thời trang ở New York và đi dự các buổi tiệc sang trọng. Báo chí liền đưa tin họ ngay và khi Sabrina lo lắng hỏi cô, cô liền đáp rất vui sướng khi đi chơi với hẳn.

- Hãy cẩn thận đấy, - Sabrina dặn. - Anh ta đã lớn tuổi. Nhiều đàn ông cỡ tuổi anh ta rất nguy hiểm. Đừng đi đâu một mình với anh ta hay là vướng vào vòng yêu đương vớ vẩn. - Sabrina cảm thấy lo lắng còn cô em út nghe nói lại cười.

- Tôi không phải đồ ngốc đâu. Tôi 21 tuổi rồi. Tôi sống một mình từ năm 19 tuổi. Tôi thường gặp đàn ông như anh ta. Có người còn già hơn. Có sao đâu?

Mấy hôm sau, Sabrina lo lắng hỏi Tammy:

- Cô nghĩ hẳn ta chạy theo cái gì?

Nhiều tờ báo lá cải đã đưa tin hai người cặp với nhau, và trước đây hai tuần, tờ Post cũng đưa tin trên trang sáu. Nhưng phải công nhận rằng Candy là người mẫu nổi tiếng, còn hẳn là người có địa vị cao trong xã hội ở New York. Mẹ hẳn là nữ diễn viên nổi tiếng. Và hẳn có chức tước. Hoàng thân là chức tước được giới thượng lưu trọng vọng, cho nên mọi người đều bỏ qua tội lỗi của hẳn. Nhiều lần đến đón Candy tại nhà, hẳn xem các chị em cô như người giúp việc. Hẳn lại không thèm nói chuyện với Annie, vì cô không thấy dung nhan đẹp đẽ của hẳn. Hẳn quả thật rất hấp dẫn với vẻ ngoài quý phái và cách ăn mặc hợp thời trang. Hẳn mặc bộ com lê Ý, áo sơ mi có khuy cài bằng ngọc xa phía, chiếc nhẫn vàng có hình gia huy trên mặt, giày được John Lob đóng. Và khi Candy khoác tay hẳn, trông hẳn như diễn viên điện ảnh. Hai người thật đẹp đôi, ai nhìn cũng sững sốt.

- Một đêm, sau khi hẳn đến đón Candy đi trong chiếc Bentley màu đen, - chiếc xe hẳn thuê để dùng vào buổi tối, - Sabrina lo sợ hỏi Tammy:

- Cô không cho đây là chuyện nghiêm túc chứ? - Candy mặc chiếc áo dạ hội bằng sa tanh, màu xám bạc, đi giày cao gót bạc. Trông cô như một bà hoàng trẻ.

- Không chút nào, - Tammy đáp, tỉnh khô.

- Em đã thấy nhiều đàn ông như hẳn ta trong thời gian làm việc cho hãng truyền hình rồi. Họ chạy theo những nữ diễn viên nổi tiếng và những người mẫu như Candy. Họ cần nhân mác để tôn mình lên. Hẳn ta không quan tâm đến Candy bằng đôi giày của hẳn đâu.

- Candy nói hẳn muốn gặp nó tại Paris khi sang làm phim vào tuần sau.

- Có thể, nhưng chuyện này sẽ không kéo dài lâu đâu. Có ai đấy quan trọng hơn, đẹp hơn sẽ đến với hẳn. Loại người như hẳn đến nhanh rồi đi nhanh.

- Chị hy vọng hẳn sẽ chóng ra đi. Hẳn có cái gì đó làm cho chị lo sợ. Candy còn dại dột lắm. Candy có thể là người mẫu hấp dẫn nhất thế giới, nhưng dưới vẻ đẹp lộng lẫy, hào nhoáng kia, nó vẫn chỉ là một đứa bé.

- Đúng vậy, - Tammy đáp. - Nhưng cô ấy đã có chúng ta. Ít ra hẳn biết có chúng ta ở đây như bố mẹ để mắt canh chừng.

- Chị nghĩ hẳn chẳng quan tâm đến chúng ta đâu. Hẳn khôn ngoan hơn chúng ta nhiều. Chúng ta không có ai ở trong giới của hẳn.

- Em nghĩ Candy có thể xử lý được trường hợp này, - Tammy đáp với vẻ tự tin. - Nó đã gặp nhiều đàn ông như hẳn.

- Chị không tin, - Sabrina nói, mỉm cười gượng gạo. Chris khác xa vị hoàng thân này, anh tốt

hơn rất nhiều. Chris là người đáng tin, chung thủy, Sabrina nghĩ thầm Marcello không đáng tin chút nào. Chuyện này rất dễ thấy. Nhưng Candy nghĩ rằng hẳn rất hấp dẫn, mặc dù các chị của cô thấy hẳn quá già và có vẻ nguy hiểm.

Khi Candy đi Paris về, cô nói họ đã sống qua một thời gian tuyệt vời. Hẳn đã đưa cô đi dự tiệc liên miên, kể cả buổi dạ vũ ở điện Versailles, và giới thiệu cô với tất cả các nhân vật quan trọng ở Paris. Mọi người hẳn quen đều có tước vị. Hẳn đã làm cho cô thờ ơ với gia đình và có vẻ gầy hơn trước nhiều. Khi Sabrina nói về chuyện này, Candy nói cô đã phải làm việc rất căng thẳng ở Paris. Sabrina gọi cho bác sĩ của Candy để nói chuyện này với bà. Bà ta không nói gì nhưng cảm ơn Sabrina đã gọi cho bà.

Tuần sau là đến lễ Tạ ơn, tất cả đều đến nhà bố họ ở Connecticut. Ông cũng gầy hơn. Tammy hỏi ông có khỏe không. Ông nói khỏe, nhưng có vẻ lặng lẽ, cô đơn, và mừng khi gặp các con.

Cuối tuần đó, họ chia nhau đồ đạc của mẹ theo ý kiến của ông. Họ chỉ muốn áo quần của bà thôi, nên số còn lại ông đem cho các cơ quan từ thiện. Làm thế rất đau đớn, nhưng ông muốn mọi người đem hết đi. Họ giúp Annie chọn một số bằng cách miêu tả cho cô nghe. Cô rất thích những chiếc áo len bằng casomia màu phấn nhạt của mẹ, khi cô mặc vào trông cô rất đẹp. Cô có màu tóc giống mẹ.

Sau khi mặc vào một cái, cô hỏi họ:

- Em trông như thế nào? Có giống mẹ không?

Lê úa đầy mắt Tammy, cô đáp: - Giống, rất giống. - Nhưng Tammy cũng giống mẹ, mặc dù mái tóc đỏ của cô nhạt hơn và dài hơn. Mẹ họ và hai chị em Tammy, Annie trông rất giống nhau.

Buổi cuối tuần tĩnh lặng, êm ả, họ không có chương trình gì bên ngoài. Các cô tự làm bữa tối với thịt gà tây, ho nhồi gia vị vào bụng gà và nhặt rau rất vui vẻ. Annie cũng giúp một tay.

Vào ngày Tạ ơn, Chris đến mừng lễ với họ rồi đi trượt băng cuối tuần ở Vermont với bạn. Sabrina chọn giải pháp ở nhà với em và bố. Ngày cuối tuần sum họp gia đình như thế này rất quan trọng đối với họ, nhất là năm nay.

Vào hôm thứ bảy thì Tammy tìm thấy đôi giày đế mềm trong căn phòng bên ngoài nhà bếp, nơi mẹ cô dùng để lượ các cành hoa cắt ở vườn. Đôi giày cỡ số chín, chân mẹ cô chỉ mang giày cỡ số sáu. Đôi giày cũng không phải của các cô. Và chân bà quản gia cũng nhỏ hơn.

Sau khi họ đã tìm hết áo quần của mẹ, họ xếp thành từng chồng cho mỗi người và một chồng để đem cho cơ sở từ thiện, Tammy mới hỏi bố:

- Giày này của ai thế bố? Giày này không phải của mẹ.

- Con có chắc không? - Ông thần thờ hỏi và Tammy cười.

- Chắc, trừ phi chân mẹ đã lớn tăng lên ba số trong năm nay. Con có nên ném chúng đi không?

- Tại sao con không để chúng ở chỗ con thấy? Có lẽ có ai đấy để quên, họ sẽ đến lấy. - Ông đang bận gắp cái gì đấy khi cô hỏi, quay lưng lại phía cô, nên cô không thấy mặt.

- Nhưng ai? - Cô hỏi. Cô bỗng trở nên lì lợm, muốn biết giày của ai, nên hỏi tiếp: - Bố có hẹn hò với ai không? - Ông quay lại như bị cô bắn vào lưng, đưa mắt nhìn cô.

- Tại sao con hỏi thế?

- Con chỉ thắc mắc thôi. Đôi giày có vẻ hơi kỳ. - Dĩ nhiên ông có quyền hẹn hò với người nào ông muốn. Ông là người tự do, nhưng làm thế có vẻ hơi sớm. Mẹ cô mới chết, thiếu một tuần mới đủ năm tháng.

- Cách đây vài tuần, bố có mấy người bạn đến ăn trưa. Có lẽ có người để quên giày ở đấy. Bố sẽ gọi để hỏi.

- Ông không trả lời câu hỏi của cô và cô không muốn đi sâu thêm nữa. Cô chỉ hy vọng người đó không phải là Leslie Thompson. Cuối tuần đó, cô ta không mang bánh đến, không có bằng

chứng gì chứng tỏ có phụ nữ trong nhà. Trên đường về nhà, cô nói cho các chị em ngồi trên xe biết chuyện này. Họ về vào sáng sớm chủ nhật để tránh bị kẹt xe dọc đường.

- Chấm dứt việc rình mò bố đi, - Candy nặng lời với chị. - Bố có quyền làm gì bố muốn.

Sabrina thật sự lo lắng, nên chị lên tiếng đáp lời em:

- Chị không thích thấy bố rơi vào nanh vuốt của những người phụ nữ quỷ quyết chỉ vì bố cô đơn không có mẹ. Thỉnh thoảng, đàn ông lâm vào trường hợp như vậy.

- Bây giờ ông có vẻ yếu đuối, dễ bị tấn công. Ít ra trong mùa hè ông đã có con gái ở cùng mình. Bây giờ, họ

không có thì giờ để đi chơi với ông, thăm viếng ông. Nhưng họ có kế hoạch sẽ nghỉ Giáng sinh với ông. Mặc dù họ nhớ mẹ, nhưng đã hưởng một ngày lễ Tạ ơn thoải mái, vui vẻ.

- Em nghĩ bố rất khôn ngoan, không để những người đào mỏ lợi dụng đâu. - Tammy trấn an họ. Cô rất tin vào sự khôn ngoan của bố.

- Chị hy vọng em nói đúng, - Sabrina nói.

Khi họ về đến nhà, Candy liền thay áo quần đi chơi. Tammy ngạc nhiên nhìn cô và hỏi:

- Em sắp đi đâu?

- Marcello mời em đi dự tiệc. - Candy đáp và kể tên nhiều nhân vật có vai vế trong xã hội mà Tammy thường đọc trên báo. Tammy cười.

- Em sống sướng quá, công chúa à. - Tammy trêu.

- Em chưa phải công chúa, - cô đáp trả với vẻ đùa cợt. Nhưng cô cảm thấy đi với Marcello cô như công chúa vậy. Cô không nói cho các chị biết cô đã ngủ với hắn, hắn rất tài về mặt này. Họ đã hai lần uống Ecstasy để tăng cường sự kích thích. Cô biết thỉnh thoảng hắn có dùng ma túy, và uống Viagra để cứng mãi, có thể làm tình với cô suốt đêm. Hắn uống thuốc kích thích rất nhiều, và cô nghĩ mình đã yêu hắn. Hắn nói bóng nói gió đến hôn nhân. Dĩ nhiên, cô còn trẻ, nhưng trong vài năm nữa... có lẽ... hắn nói hắn muốn có con với cô. Nhưng bây giờ họ chỉ làm tình thôi. Cô định tối nay ở lại tại nhà hắn và khi đi cô chỉ nói cho các chị biết đại khái thôi. Cô sẽ gặp hắn tại căn hộ hắn ở để cất cái túi xách nhỏ ở đấy. Cô phân vân không biết họ có đi dự tiệc không. Thỉnh thoảng, họ không ra khỏi cửa, thay vì đi dự tiệc, họ lại cùng lên giường hay nằm ngay trên nền nhà. Cô không quan tâm đến chuyện đó.

- Đêm nay có lẽ em không về nhà. - Đi ra khỏi cửa, cô ngoái đầu lại nói một cách thản nhiên như thế.

- Này, đợi một lát..., - Sabrina nói. - Tại sao thế? Em ở đâu?

- Tại nhà Marcello, - Candy đáp. Cô đã 21 tuổi, đã sống tự lập từ hai năm nay, các chị cô không có quyền bảo cô nên làm việc này, không nên làm việc nọ. Họ phải biết điều ấy, dù họ lo cho cô.

- Cẩn thận đấy, - Sabrina dặn, vừa bước tới hôn cô. - Luôn tiện hỏi Candy, anh ta ở đâu?

- Anh ấy có căn hộ ở phố Đông 79. - Anh ấy có nhiều tranh rất tuyệt. - Sabrina muốn nói những thứ ấy không làm cho anh ta tốt. Candy mặc cái váy đen ngắn cùn cùn, đi ủng cao gót bằng da cao đến đùi, chiếc áo len casomia đen chật ôm lấy người và chiếc áo khoác lông chồn xám làm cho cô cực kỳ xinh đẹp.

- Trông em thật đẹp, - Sabrina cười nói. Quả thật, Candy cực kỳ xinh đẹp. - Nhà số mấy ở phố Đông 79? Phòng khi có chuyện xảy ra, chị còn biết em ở đâu. Điện thoại di động của em thường không mở.

- Không có gì xảy ra đâu. - Candy bực mình vì Sabrina làm như thể mình là mẹ chứ không phải chị. Nhưng cô chiều chị lần này nữa. - Số 41, phố Đông 79. Đừng tìm em đấy nhé!

- Chị không làm thế đâu, - Sabrina hứa và Candy bước đi.

Chris đi trượt băng cuối tuần đã về, họ vào phòng Sabrina để nói chuyện, âu yếm nhau và xem phim trên TV. Tối đó, anh ngủ lại nhà chị và Tammy ngủ ở phòng của Candy, cho nên họ được tự do. Chị nhìn vào phòng Annie để kiểm tra trước khi về phòng ngủ. Annie đang làm bài tập ở nhà bằng chữ Braille.

- Tốt đẹp cả chứ? - Sabrina hỏi.

- Tốt, - Annie đáp. Cô có vẻ khó chịu vì bài khó, nhưng ít ra cô đã cố gắng để làm. Mọi việc dần dần trở nên tốt đẹp cho cô, tất cả đều hài lòng và đã có ngày cuối tuần mừng lễ Tạ ơn vui vẻ, dù vắng mẹ.

Chương 21

Thứ hai sau lễ Tạ ơn, cuộc sống trở lại như mọi khi. Sabrina và Chris cùng đi làm, Tammy họp với ban lãnh đạo chương trình cô thực hiện để xúc tiến nhanh công việc. Annie đón taxi đi học. Cô đã định đi xe buýt, nhưng chưa làm. Cô đi học ở trường Parker vậy là đã ba tháng. Hôm đó, việc vào trường hơi khó khăn cho cô, vì tối hôm trước trời sa tuyết khiến cho mặt đất trơn khó đi. Lần này cô trượt chân trên đồng băng ở trước trường, ngã ngồi xuống chứ không bị thương ở đầu gối như lần trước. Nhưng không như lần trước, khi gần khóc thì có chuyện làm cho cô cười.

Khi ngã, cô nghe tiếng Baxter, liền chào anh. Anh ngạc nhiên nghe thấy tiếng cô, bèn hỏi:

- Chuyện gì thế? - Anh nghe giọng cô ở dưới đất, mà cô lại cười.

- Tôi ngã. Hiện đang ngồi dưới đất.

- Lại ngã à? Cô thật dở. - Hai người cùng cười, và khi ấy có người đến giúp cô đứng dậy. Bàn tay nắm tay cô thật mạnh, rắn chắc.

- Đừng trượt tuyết trước mặt trường, cô Adams à, - người giúp cô đứng lên trêu chọc cô, mới đầu cô không biết ai. - Cô nên trượt ở Central Park mới đúng. - Khi ông ta giúp cô đứng dậy, cô mới nhận ra quần bị ướt hết. Cô không có quần để thay. Rồi bỗng cô nhớ giọng nói. Chính là Brad Parker, hiệu trưởng trường. Từ ngày đầu tiên đến trường, bây giờ cô mới gặp lại ông ta.

Baxter nghe ông ta nói chuyện với cô, họ đã trễ rồi, cho nên anh hẹn với Annie sẽ gặp cô tại lớp và giục cô nhanh lên.

- Tôi sung sướng khi thấy hai người là bạn cùng lớp, - Brad vui vẻ nói, rồi khoác tay cô, dẫn cô đi vào. Mặt đất đóng băng. Năm nay tuyết rơi sớm. Khi tuyết rơi, thường có nhiều chuyện rủi ro xảy ra trên sân trường, mặc dù họ đã cẩn thận cào tuyết đi.

- Anh ấy rất vui, - cô nói về Baxter. - Chúng tôi đều là họa sĩ, đều gặp tai nạn trong năm nay. Tôi nghĩ chúng tôi có nhiều điểm giống nhau.

- Mẹ tôi cũng là họa sĩ, - Brad Parker vui vẻ nói. - Thực ra bà chỉ vẽ cho vui thôi. Bà là vũ công ba lê ở Paris. Bà gặp tai nạn xe hơi năm 20 tuổi và thế là chấm dứt cả hai nghề. Nhưng bà làm những việc khác rất tuyệt.

- Bà ấy làm gì? - Annie hỏi. Cô rất ngạc nhiên thấy nhiều người đã chết và cơ thể bị hủy hoại vì tai nạn xe hơi. Cô đã gặp nhiều người bị tai nạn xe hơi ở trường, có người là họa sĩ như cô. Trường có tám trăm người, nhiều người có chuyện đời rất thương tâm.

- Bà dạy múa, và bà dạy rất giỏi. Bà gặp bố tôi năm 30 tuổi, sau khi họ lấy nhau, bà vẫn dạy như thường. Bà làm việc rất nhiệt tình. - Ông ta cười. - Bố tôi bị mù từ khi mới sinh, thế mà bà vẫn dạy ông khiêu vũ. Bà muốn lập một ngôi trường như thế này. Sau khi bà mất, tôi lập trường này cho bà toại nguyện. Ở đây, chúng tôi cũng có lớp khiêu vũ. Cả khiêu vũ trong phòng và múa ba lê. Khi nào cô hãy vào thử xem cho biết, chắc cô sẽ rất thích.

- Không thấy thì thích làm sao được! - Annie đáp một cách cộc cằn.

- Nhiều người mù đến lớp học múa có vẻ rất thích, - ông nói, không chùn bước. Bỗng ông nhận thấy cô sờ chỗ ướt ở quần. Cô phân vân không biết có nên về hay không thì ông nói tiếp: - Chúng tôi có tủ đựng áo quần dự phòng những trường hợp như thế này. Cô biết nó ở đâu không? - Cô lắc đầu. - Tôi sẽ chỉ cho cô. Mặc quần ướt như thế này cô sẽ khổ sở cả ngày. - Giọng ông tử tế, dịu dàng, pha chút hài hước. Cô nghĩ ông có vẻ dễ thương. Thái độ của ông như người cha đối với con vậy. Cô tự hỏi không biết ông bao nhiêu tuổi. Cô có cảm giác ông không còn trẻ, nhưng không dám hỏi.

Ông dẫn cô lên lầu, đến phòng chứa đồ, trong phòng có nhiều giá móc áo quần. Họ cho các học viên được học bổng một số, hay để dùng vào các trường hợp như thế này. Ông nhìn cô rồi tìm

và đưa cho cô chiếc quần jeans.

- Chắc cái này vừa với cô. Đẳng góc phòng có chỗ thay đồ, kéo màn lại mà mặc. - Cô mặc thử, cảm thấy ngượng ngập, quần rộng nhưng khô. Cô bước ra, trông như trẻ mồ côi và ông cười. - Tôi xắn ống quần lên cho cô được không? Nếu để dài luộm thuộm, cô sẽ ngã nữa đấy.

- Được chứ, - cô đáp, vẫn cảm thấy ngượng. Ông xắn ống quần và họ cảm thấy tự nhiên. - Cảm ơn ông. Ông nói đúng. Quần tôi bị ướt. Tôi định đến giờ ăn trưa sẽ về nhà để thay quần.

- Làm thế cô sẽ bị cảm lạnh ngay, - ông nói còn cô cười.

- Ông có vẻ giống như chị tôi. Chị tôi luôn luôn sợ tôi bị mắc bệnh, bị ngã, hay bị thương. Chị như thể mẹ tôi vậy.

- Điều đó chẳng có gì xấu hết. Chúng ta đều cần có người mẹ như vậy. Mẹ tôi mất đã gần 20 năm, tôi vẫn còn nhớ bà.

Annie trả lời nho nhỏ: - Mẹ tôi mất tháng bảy vừa rồi.

- Xin lỗi! - ông đáp với vẻ chân thành. - Thế thì rất buồn.

- Phải, rất buồn, - cô đáp. Lễ Giáng sinh năm nay sẽ khác hẳn mọi năm. Cô mừng vì họ đã ăn lễ Tạ ơn vui vẻ, nhưng cô sợ lễ Giáng sinh thiếu mẹ sẽ rất buồn. Khi họ chia nhau áo quần của bà, họ đã nói đến chuyện này.

- Tôi mất bố mẹ cùng một lúc, - ông nói khi đưa cô ra khỏi phòng chứa đồ và dẫn cô đến lớp học. - Trong một vụ rớt máy bay. Khi mình sống trơ trọi một mình giữa dòng đời, mình sẽ trưởng thành rất nhanh.

- Tôi không nghĩ như thế, - cô đáp, vẻ trầm ngâm. - Nhưng có lẽ ông nói đúng. Tôi vẫn còn bố. - Khi ấy họ đã đến phòng học chữ nổi. Sáng nay, cô học chữ nổi, và buổi chiều học kỹ năng làm bếp. Họ phải học cách làm chả, cô không thích học giờ này, nhưng Baxter học cùng lớp với cô, họ thường đùa giỡn với nhau rất vui. Bây giờ, cô có thể làm bánh gatô rất ngon hay nấu thịt gà. Cô có thể làm hai món đó ở nhà, không chê vào đâu được. - Cảm ơn ông đã cho mượn quần. Ngày mai tôi sẽ đem trả cho ông.

- Khi nào cũng được, - ông vui vẻ đáp. - Chúc cô một ngày học vui vẻ. - Rồi ông nói thêm: - hãy cố hòa đồng với mọi người nhé.

Nghe lời khuyên, cô cười. Ông có lợi thế hơn cô, là nhìn thấy cô như thế nào. Còn cô không thấy ông, nhưng cô nghe giọng ông dịu dàng, dễ thương.

Cô vào chỗ mình ngồi trong lớp chữ nổi, Baxter liền trêu cô: - Ê, bây giờ ông hiệu trưởng mang sách cho cô học phải không?

- Thôi, dẹp chuyện đó đi, - cô cười đáp. - Ông ấy dẫn tôi đi tìm quần khô.

- Ông ấy có giúp cô mặc quần không?

- Dừng lại đi có được không? Không giúp tôi mặc quần, nhưng xắn ống quần thì có. - Baxter huýt sáo nho nhỏ rồi tiếp tục trêu cô suốt buổi sáng.

- Tôi nghe nói ông ta rất hấp dẫn.

- Theo tôi thì ông ấy già rồi, - Annie đáp một cách tự nhiên. Brad Parker không tán tỉnh cô mà giúp đỡ cô, làm đúng vai trò người hiệu trưởng. - Vả lại, tôi không thấy anh giúp tôi khi tôi ngã trên băng.

- Tôi không thể giúp được, vì tôi mù, nàng ngốc à.

- Anh đừng gọi tôi là đồ ngốc! - Họ như trẻ mới lên hai vậy. Giáo viên phải nhắc họ giữ im lặng, rồi một lát sau, Baxter lại nói: - Tôi nghĩ ông ta 38 hay 39 tuổi.

- Ai? - Cô đang chú tâm đến bài tập chữ nổi làm ở nhà, giật mình vì đã làm sai gần một nửa. Do đó, cô không nghĩ đến câu hỏi của anh ta.

- Ông Parker chứ ai. Tôi nghĩ ông ta 39 tuổi.
- Sao anh biết? - Cô ngạc nhiên hỏi.
- Tôi biết nhiều chuyện nữa. Biết ông ta ly dị, không có con.
- Thế à? Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến chúng ta không?
- Có lẽ ông ta mê cô. Cô không thấy ông ta, nhưng ông ta thấy cô. Có ba người đã nói với tôi rằng cô rất đẹp.
- Họ nói láo với anh đấy. Tôi có ba đầu, mỗi đầu có cảm chẻ. Ông ta không tán tỉnh tôi, mà rất lịch sự khi giúp tôi.
- Không có chuyện lịch sự giữa nam và nữ, mà chỉ có chuyện thích và không thích. Có lẽ ông ta thích cô.
- Ông ta thích hay không chẳng thành vấn đề, - Annie đáp. - Ba mươi chín tuổi là quá già. Tôi chỉ mới 26.

- Phải, đúng thế, - Baxter đáp với vẻ tự nhiên. - Cô nói đúng, ông ta già quá. - Nói xong, hai người trở lại với công việc, cố thực hành bài học chữ nổi.

Tối đó, khi đi học về, Annie thấy hai người chị đều chưa về, và Candy cũng vậy. Còn bà Shibata thì sắp về. Annie cho chó ăn rồi bắt đầu làm bài tập ở nhà. Đến bảy giờ tối, Tammy về, Annie vẫn còn làm bài tập. Tammy đi vào, thở dài nhẹ nhõm rồi cười ửng ra, khi thấy Annie, cô nói quá mệt và hỏi Annie học hành ra sao.

- Tốt. - Annie không nói chuyện cô bị ngã. Cô không muốn làm cho các chị lo sợ. Cả nhà đều sợ Annie ngã, có thể va đầu vào vật cứng. Trước đây năm tháng, Annie đã bị mổ não, nên bây giờ họ sợ đầu cô dễ bị chấn thương lại. Nhưng cô chỉ ngã ngồi, mông va vào đất thôi. Nửa giờ sau, Sabrina về, cô liền hỏi có ai gặp Candy không. Chiều đó, cô gọi điện thoại di động cho Candy nhiều lần nhưng không được.

- Chắc có lẽ nó bận làm việc, - Tammy thản nhiên nói, cô đang ăn bữa tối. Candy không còn bé bỏng gì, dù họ xem cô còn bé. Tammy hỏi Annie: - Candy có nói với em hôm nay nó làm gì không? - Annie lắc đầu, rồi bỗng cô nhớ ra, liền đáp:

- Chiều nay nó phải chụp ảnh để quảng cáo. Nó nói phải về vào buổi sáng để lấy vật dụng và hồ sơ. - Candy thường mang theo túi xách chứa đầy mỹ phẩm và những thứ dùng khi làm việc.

- Candy có về nhà lấy đồ không? - Sabrina hỏi. Annie đáp rằng cô đi học cả ngày nên không biết.

- Để chị đi xem, - Sabrina đáp rồi chạy lên lầu, vào phòng của Candy. Hồ sơ và cái túi xách vẫn còn đấy. Candy đi đâu cũng đem theo Zoe, nhưng hôm nay Zoe vẫn ở nhà với các con chó khác. Sabrina có cảm giác lo sợ khi thấy hồ sơ và túi xách làm việc của Candy ở trong phòng. Cô định gọi cho hãng Candy làm để hỏi xem hôm nay Candy có đăng ký làm việc không, nhưng cô nghĩ làm thế có vẻ nghiêm trọng quá. Nếu cô hỏi, thế nào Candy cũng nổi giận, dù với ý tốt. Cô rất lo cho em út.

Khi cô xuống bếp lại, Tammy hỏi: - Sao? - Cả Tammy và Annie đều ở trong bếp.

- Đồ đạc của nó còn ở trong phòng, - Sabrina đáp, vẻ lo lắng. Sau khi ăn tối xong, họ gọi cho Candy nhiều lần nữa, nhưng lần nào cũng không liên lạc được. Rõ ràng máy đã khóa. Sabrina định muốn hỏi Candy về số điện thoại của Marcello, nhưng không hỏi, mà chỉ hỏi địa chỉ của hắn. Cô không thể vào nhà hắn để hỏi cô em mình ở đâu. Làm thế Candy sẽ nổi điên. Ít ra, hắn ở tại khu vực tốt, cho nên họ bớt lo. Nhưng đến quá 12h đêm mà họ vẫn không nghe tin gì của Candy cả. Tammy và Sabrina vẫn còn thức, còn Annie thì đã đi ngủ.

- Chị không thích làm nhiệm vụ của người mẹ như thế này, - Sabrina nói với Tammy một cách khổ sở. - Chị quá lo cho Candy rồi. - Tammy cũng lo, nhưng có vẻ bình tĩnh hơn. Việc Candy mất tích như thế này rất đáng lo, họ không biết làm sao. Bỗng Tammy nhớ lại hãng của Candy có đường dây nóng, có thể gọi đến bất cứ khi nào kể cả ngày lẫn đêm, phòng khi những người mẫu

có chuyện gì rắc rối gọi về. Một số người mẫu còn rất trẻ, ở tại các thành phố khác hay nước khác, cần sự giúp đỡ hay cần lời khuyên. Cô liền bấm số máy ở phòng dịch vụ trả lời, yêu cầu phòng này nối đường dây với trưởng đại lý khi nào có thể nối được. Hai phút sau, có giọng gái ngủ trả lời. Chính là giọng của Marlene Weissman.

Tammy xin lỗi đã gọi vào lúc đêm khuya như thế này, nhưng cô nói họ lo cho cô em gái là Candy Adams. Cô đi từ đêm qua không về. Cô đi với người bạn, từ ấy đến giờ họ không nghe tin tức gì của cô em cả.

Marlene Weissman cũng lo lắng không kém. Bà ta đáp:

- Hôm nay cô ấy không đến để chụp ảnh. Trước đây Candy không hề như thế. Đêm qua cô ấy đi với ai?

- Đi với người hiện cặp bồ với nó, hắn nói hắn là hoàng thân người Ý, tên là Marcello di Stroboli. Hắn già hơn Candy rất nhiều. Họ đi dự tiệc ở Đại lộ 5.

Bây giờ thì Marlene tỉnh ngủ hẵn. Bà ta vội giải thích:

Hắn giả mạo đấy. Hắn là tên lưu manh. Hắn có tiền, nên là mời ngon của các người mẫu. Hắn đang gặp rắc rối về pháp luật vì đã quyến rũ hai người mẫu ở hăng tôi. Tôi không biết hắn đi chơi với Candy, nếu không, tôi đã nói cho cô ấy biết về thành tích của hắn. Hắn thường theo các cô còn trẻ hơn cô ấy.

- Báo chí đã đăng tin họ nhiều lần rồi mà,- Tammy nói, cảm thấy hai đầu gối như quy xuống

- Tôi biết. Tôi nghĩ bây giờ hắn mới đến đây. Hắn thường đăng báo như thế. Cô biết hiện hắn ở đâu không?

- Candy có cho chúng tôi địa chỉ. - Cô đọc địa chỉ cho Marlene nghe.

- Hẹn hai mươi phút nữa sẽ gặp nhau ở đấy. Tôi nghĩ chúng ta cùng nhau vào nhà hắn. Có lẽ hắn đang giữ Candy ở đấy, cho uống say thuốc hay tệ hơn nữa. Cô có bạn trai hay có chồng không? - Bà ta hỏi một cách sỗ sàng.

- Chị tôi có, - Tammy đáp.

- Gọi anh ta theo. Nếu hắn không cho chúng ta vào, chúng ta sẽ gọi cảnh sát. Thằng cha này bê bối lắm, tôi không thích hắn. - Các chị của Candy không muốn nghe những lời như thế này. Cảm ơn Chúa, họ đã gọi cho bà ta.

Sabrina liền gọi cho Chris, đánh thức anh dậy, nói cho anh nghe chuyện đã xảy ra. Anh nói mười phút nữa sẽ đón họ. Tammy không biết có nên đánh thức Annie dậy để nói cho cô biết họ sẽ đi hay không. Cô đang ngủ say, Tammy nghĩ rằng trong khi họ đi, Annie có thức cũng vậy thôi, nên họ để cho cô ngủ. Họ mặc áo khoác dày và đi ủng vào rồi lên đường. Khi Chris đón họ, trời đổ tuyết dày, anh nói máy mắn lắm mới gọi được taxi vào lúc 12h30 vào một đêm đầy tuyết như thế này. Mười phút sau họ đến nhà Marcello, đi trượt lên trượt xuống trên ngõ nhà hắn đóng đầy băng. Marlene đã đến đấy. Bà mặc quần jeans và áo khoác lông chồn. Bà ta tóc đã bạc và có giọng nói dịu dàng.

Bà ta bảo người gác cửa mở cửa với vẻ quyền thế. Bà nói hoàng thân đang đợi họ, bà khỏi cần gọi ông ta làm gì. Bà có vẻ dữ tợn khiến người gác cửa hết hồn, bèn làm theo lời bà. Bà ta lại cho y thêm tờ 100USD, nên y để cho bốn người lên lầu. Y nói căn hộ của hắn mang số 5E. Họ lặng lẽ lên thang máy, và Tammy cảm thấy tim đập thình thịch, cô ngược mắt nhìn bà già, mái tóc chải ngược ra sau, búi thành lọn gọn gàng, láng mượt. Chiếc áo lông chồn trên người bà xinh xắn, đẹp đẽ.

- Tôi không thích chuyện như thế này, - bà nói và những người khác gật đầu.

- Chúng tôi cũng không, - Sabrina đáp, chị nắm chặt bàn tay của Chris. Anh có vẻ vẫn còn buồn ngủ, không biết chuyện gì sẽ xảy ra hay hy vọng sẽ tìm được cái gì. Anh nghĩ nếu Candy ở đây, dĩ nhiên vì cô muốn thế, nên có thể sẽ rất tức giận khi thấy bốn người họ xâm nhập vào đây để

cứu cô. Dù chuyện gì xảy ra, cảnh tượng này cũng thật hấp dẫn.

Một lát sau họ đến cánh cửa căn hộ số 5E. Marlene nói nhỏ bên tai Chris anh hãy tự xưng mình là cảnh sát. Chris kinh ngạc, lo sợ vì họ có thể bị bắt vì việc mạo danh này. Anh có vẻ bớt vui.

- Tôi là luật sư. Không biết tôi có nên làm một việc như thế không, - anh đáp lại cũng nho nhỏ. - Tôi có thể bị kết tội đã giả danh cảnh sát.

- Hẳn sẽ bị kết tội nặng hơn. Anh cứ nói vậy đi, - bà thì thào nói với anh, giọng cương quyết. Anh cảm thấy ngu ngốc nhưng cũng đưa tay bấm chuông làm theo lời Marlene và đợi có tiếng đàn ông trong nhà trả lời. Tammy và Sabrina rất cảm ơn bà ta, và Chris đã đến đây.

- Mở cửa ra, cảnh sát đây, - Chris hô to, giọng đồng dục. Trong nhà im lặng một hồi lâu, rồi có tiếng mở chốt cửa. Hẳn mở cửa nhưng cứ để sợi dây xích nằm ngang, Chris liền tỏ vẻ cứng rắn, anh đứng lọt vào cửa và nói tiếp: - Tôi bảo anh mở cửa ra. Tôi có lệnh bắt anh. - Sabrina mở to mắt nhìn Chris. Có lẽ như thế là đã đi quá xa rồi.

- Vì tội gì? - Marcello hỏi, giọng hẳn còn ngái ngủ.

- Bắt cóc và giam người trong nhà. Và chúng tôi tin đây là sào huyệt buôn bán ma túy. - Những người phụ nữ đứng sau lưng Chris nên Marcello không thấy.

- Thật kỳ cục, - hẳn nói, rồi tháo sợi dây xích ra. - Thừa ông cảnh sát, ông nghĩ là tôi bắt ai? - Hẳn không yêu cầu xem huy hiệu cảnh sát hay thẻ chứng minh, nhưng Chris có vẻ rất giống cảnh sát với áo khoác đen và quần jeans. Anh có vóc dáng to cao, khỏe mạnh và khi muốn, trông anh có vẻ oai phong. Nhưng anh làm như thế là vì Sabrina và các em cô. Cánh cửa đã mở rộng. Chris liền bước vào nhà để hẳn khỏi đóng cửa, và nhìn xuống Marcello. Anh cao hơn hẳn, ít ra cũng nặng hơn và có vẻ vạm vỡ, trông khỏe mạnh hơn hẳn nhiều. Marlene bước vào đứng bên cạnh anh và lên tiếng vạch trần tội lỗi của hẳn.

- Lần trước tôi không tố cáo anh về tội quyến rũ phụ nữ vì cô gái mới 17 tuổi và tôi sợ cô ấy quá đau khổ. Lần này thì không. Cô ấy hoàn toàn đủ khả năng tố cáo anh và tôi cũng vậy. Cô ấy đâu rồi?

- Ai ở đâu, - hẳn hỏi, mặt tái xanh, rõ ràng hẳn biết Marlene hỏi ai, hẳn tỏ vẻ căm tức bà.

- Giữ hẳn đấy, - Marlene nói với Chris, rồi đi vào trong nhà như thể đây là nhà bà.

- Tôi sẽ tố cáo bà! - Hẳn hét theo. - Bà đã đột nhập nhà tôi!

- Hãy để chúng tôi vào, - bà đáp và đi nhanh theo hành lang. Hẳn vùng chạy theo Marlene, bất chấp Chris đang canh chừng hẳn và xem như Tammy và Sabrina không có đó. Nhưng quá trễ rồi, Marlene đã mở cửa phòng, bà đoán đây là phòng ngủ và thấy Candy nằm bất tỉnh, có dải băng bịt miệng cô, tay chân bị trói vào bốn cọc mắc màn. Có vẻ như cô đã chết. Marcello hoảng hốt khi những người khác theo Marlene vào phòng. Candy trần truồng bất tỉnh, nhiều nơi trên cơ thể bầm tím, hai chân dang rộng. Cả hai người chị đều hét lên, còn Chris chộp lấy Marcello đẩy hẳn sát vào tường.

- Đồ chó đẻ, - anh rít lên qua kẽ răng, đẩy hẳn va mạnh vào tường. - Tao thề sẽ giết mày nếu mày làm cho cô ấy chết. Sabrina vừa khóc vừa giúp Marlene cởi trói cho em. Candy không có dấu hiệu gì tỉnh lại, Tammy đã gọi 911, tay run run, cô miêu tả hiện trường cho họ biết. Cô không thở nổi. Marlene bắt mạch nơi cổ Candy, cô vẫn còn sống. Khi họ cởi trói cho cô, cô gục đầu xuống ngực và người ta đắp khăn vải cho cô. Xe cấp cứu nói họ sẽ đến đó trong vòng năm phút nữa.

- Gọi cảnh sát, - Chris nói với Tammy, tay vẫn giữ chặt Marcello vào tường.

- Họ sẽ đến cùng với xe cấp cứu, - Tammy nói bằng giọng ghen ngào. Candy như người sắp chết, Marlene nói nhỏ rằng Candy bị hẳn cho uống nhiều chất kích thích. Có lẽ cuối cùng hẳn sẽ giết cô chết, nhưng hẳn chưa giết.

Marlene nói như là để cho họ yên tâm:

- Cô gái trước có vẻ tệ hơn thế này nhiều. Hắn đánh đập cô ta như tử. - Nhưng họ không thấy yên tâm. Rồi họ nghe còi hụ, và một lát sau, cảnh sát và nhân viên y tế vào phòng. Họ khám cho Candy, truyền xê rum cho cô, úp mặt nạ oxy lên mặt cô, để cô lên xe cáng rồi đẩy cô ra khỏi phòng. Các chị cô đi theo, còn cảnh sát còng tay Marcello, Marlene và Chris miêu tả cảnh tượng họ thấy cho mọi người nghe. Họ ra khỏi nhà, Marlene và Chris đi cuối. Anh nói với giọng ghen ngào rằng anh không nghĩ cảnh tượng lại xảy ra như thế này. Còn Marcello đã hy vọng nó không xảy ra, nhưng không như ý muốn.

Các cô đi theo Candy trong xe cấp cứu, còn Marcello bị đưa đi trong xe cảnh sát. Họ đưa Candy đến bệnh viện. Marlene và Chris gọi xe taxi để đi theo xe cấp cứu đến bệnh viện.

Cảnh ở bệnh viện rất hãi hùng: nhiều người bị thương vì đạn, hai người bị đâm, một người đàn ông vừa chết vì bị bệnh tim. Họ đưa Candy vào phòng chấn thương, những người khác đứng chờ ở ngoài. Sau khi trải qua cảnh khủng khiếp của mẹ và Annie trong mùa hè, bây giờ Tammy và Sabrina quá ngán trước cảnh tượng xảy ra cho cô em út.

Lát sau, bác sĩ ra nói chuyện với họ, tin tuy xấu nhưng tốt hơn điều họ lo sợ nhiều. Như họ đã nghi, cô bị hiếp dâm. Trên người cô có nhiều vết bầm, nhưng không có gì nguy hiểm, và cô đã say thuốc nặng. Bác sĩ nói phải mất một ngày nữa cô mới tỉnh lại được, và khi ấy họ có thể đưa cô về nhà. Họ chụp những chỗ bầm tím trên người cô để cho vào hồ sơ cảnh sát. Họ nói Candy người không có thương tích gì nặng, chỉ bị chấn thương về tinh thần thôi, nhưng không đáng kể. Bác sĩ còn nói cô bị hiếp trong lúc bất tỉnh, cho nên sẽ không nhớ chuyện gì xảy ra, đây là điều đáng mừng.

Nghe nói, hai người chị rơi nước mắt, Marlene cũng khóc, còn Chris mặt hầm hầm. Anh muốn giết Marcello vì hắn đã làm cho cô gái dễ thương như Candy một điều tồi tệ.

Marlene hậm hực nói:

- Quí vị không biết chuyện như thế này đã từng xảy đến cho nhiều cô làm người mẫu. Họ rất trẻ, nên không biết cách đề phòng.

- Candy nói hắn rất tuyệt vời, - Tammy vừa nói vừa lau nước mắt. Cảnh sát nói với cô sáng mai họ sẽ nói chuyện với gia đình. Tammy tình nguyện ở lại với Candy, cho nên Sabrina và Chris có thể về nhà với Annie, và Marlene cũng muốn ở lại bệnh viện. Tammy nói bà không cần ở lại, nhưng bà nhất quyết như vậy và họ ngồi hai bên giường của Candy, nói chuyện thật nhỏ để cho Candy ngủ.

Mười giờ sáng mai Candy mới tỉnh lại. Cô không biết mình ở đâu và chuyện gì đã xảy ra. Cô chỉ biết cơ thể đau khắp nơi, nhất là vùng kín, như lời cô nói. Sau khi tỉnh dậy, cô nhìn quanh và hỏi:

- Marcello đâu?

Cô nhớ lần cuối nhìn thấy hắn là lúc đang ăn tối với hắn tại nhà hắn trước khi họ đi dự tiệc theo dự định. Hắn đã bỏ thuốc ngủ vào thức ăn của cô.

- Ở trong tù chứ ở đâu nữa, - Marlene đáp, rồi bà nhẹ vuốt tóc cô. Vài phút sau, bà ra về, vẻ mệt mỏi, bơ phờ, nhưng bà tin Candy sẽ bình thường trở lại.

Họ đưa Candy về nhà lúc 5h chiều. Tammy gọi đến văn phòng báo rằng cô vắng mặt hôm đó còn Sabrina rời văn phòng sớm để đưa Candy về nhà. Họ nói cho Annie chuyện xảy ra, mọi người đều rất buồn. Sabrina gọi cho bác sĩ tâm thần của Candy, nói cho bà biết chuyện đã xảy ra. Họ rất cần bà ta giúp đỡ, có lẽ trong một thời gian dài. Bà ta giới thiệu một bác sĩ chuyên về các vụ chấn thương tâm lý, và Sabrina cũng gọi cho người đó. Họ phải chịu thêm một tai họa nữa. Khi họ đưa Candy về nhà, cô khóc nức nở, nhưng không biết tại sao. Cô không nhớ gì hết chuyện trong hai ngày qua, chỉ nhớ mặt của Marcello khi cô lịm vào giấc ngủ.

Cảnh sát đến nói chuyện với Sabrina và Chris trước khi họ đi làm. Họ đã đến bệnh viện để lấy những lời khai của Tammy và Marlene. Trong khi họ còn đó, Candy vẫn nôn thuốc còn trong ruột ra ngoài. - Marcello bị kết tội hiếp dâm, tấn công hành hung người khác, giam giữ người

trái phép, bắt cóc Candy và cho cô uống thuốc ngủ. Họ đã lên án hắn một loạt tội danh, ông chánh án đòi số tiền thế thân là 500 ngàn USD. Tội đó bạn hắn đã nộp tiền và hắn được tự do để tiếp tục làm những việc tương tự như thế.

Sabrina và Tammy chiều chuộng Candy hết lòng. Mặt cô sưng húp, ngực bị bầm tím và không thể ngồi được. Không ai có thể quên được chuyện như thế này.

Nhiều ngày sau, Tammy rầu rĩ nói:

- Sau vụ này, chắc tôi không dám hẹn hò đi chơi với ai.

Mọi người nghe nói, đều cười.

- Tôi không cực đoan như thế, nhưng đây là bài học để đời, mọi người phải đề cao cảnh giác. - Marlene đáp. Bà thường đến thăm họ, bà nói ngoài đời có rất nhiều kẻ nguy hiểm cho các cô gái đẹp nhẹ dạ. Điều này khiến cho Sabrina nghĩ rằng Annie rất dễ bị tấn công vì cô không những trẻ đẹp, mà còn bị mù nữa. Nhưng Candy cũng mù vì không thấy những nguy hiểm trước mắt. Marcello duyên dáng thật đấy, nhưng tâm địa thật xấu xa.

Vào cuối tuần, Candy bình phục, đi lại được. Marlene nói rằng cô phải nghỉ vài tuần cho các vết bầm lành hẳn. Cô đi gặp bác sĩ tâm thần hàng ngày. Nhưng cô không nhớ gì hết, không nhớ những kỷ niệm đau đớn, hãi hùng, cơ thể cô chỉ còn lại những vết bầm, chúng sẽ từ từ biến mất. Nhưng các cô chị thì không bao giờ quên được chuyện họ đã tìm ra cô, đã chứng kiến cảnh cô bị hành hạ, và Chris cũng không. Họ rất cảm ơn bà Marlene đã phản ứng kịp thời, nhanh chóng và rất can đảm. Dù Candy đã gặp chuyện không hay, nhưng cô còn may mắn. Và mọi người đều nhẹ nhõm khi nghe chuyện Marcello bị trục xuất ra khỏi nước, bị dẫn độ về Ý vào cuối tuần vì nhiều tội danh khủng khiếp khác. Marlene đã dùng sự quen biết, tiếp xúc với nhiều cơ quan chính quyền để đẩy nhanh tiến độ xét xử. Chuyện này không gây nên tai tiếng vì họ không mở phiên tòa xét xử, không có báo chí đưa tin. Hắn sẽ bị trừng phạt tại Ý và Candy sẽ không bao giờ gặp lại hắn.

Chương 22

Vào ngày cuối trước kỳ nghỉ Giáng sinh, Brad Parker chặn Annie ở tiền sảnh để tạm biệt cô.

- Annie, chúc cô lễ Giáng sinh vui vẻ! - Ông ta chúc, mặc dù ông biết năm nay lễ Giáng sinh sẽ rất khó khăn cho cô. Ông đã làm một việc khác thường. Ông sống rất quy củ nhưng đã phá lệ để chúc cô. Ông nghĩ đến cô từ ngày ông giúp cô đi lấy quần khô để thay. Cô rất thông minh, vui vẻ, dễ thương và có vẻ chín chắn dù tuổi còn trẻ. Nhưng cô đã trải qua nhiều chuyện khiến cho cô trưởng thành hơn. Chuyện của Candy vừa rồi đã làm cho cô lo sợ, thức tỉnh.

- Tôi không biết trong thời gian nghỉ lễ cô có muốn thỉnh thoảng đi uống cà phê cho vui không?
- Họ sẽ được nghỉ trong ba tuần.

Mới đầu, Annie kinh ngạc, cô không biết nói sao, cho nên cô chỉ đáp “ạ”. Cô không muốn tỏ ra cộc cằn với ông, vì dù sao ông ta cũng là hiệu trưởng. Cô cảm thấy mình bé bỏng khi ông hỏi. Nhưng Annie không còn nhỏ bé nữa. Cô đã trưởng thành nhiều năm nay, và trước đó cô đã sống tự lập rồi.

- Tôi có số điện thoại trong hồ sơ của cô. Tôi sẽ gọi cho cô. Có lẽ vào cuối tuần này. Tôi không biết cô có thích kẹo không, chứ tôi rất thích kẹo. Có quán ăn tên là quán Cầu May ở gần đây, kẹo ăn trắng miệng ở đây rất ngon.

- Tôi rất thích, - cô đáp. Cô nghĩ chuyện này vô hại, ông ta không thể tấn công cô khi uống sôcôla nóng và ăn bánh táo. Ít ra, cô hy vọng không có chuyện như thế xảy ra. Chuyện của Candy rất buồn, nhưng cô biết Brad Parker là người tốt. Ngay cả các chị cô cũng không thể phản đối được.

Trái lại, khi ông ta gọi cho cô vào tối đó, họ reo hò như điên, khiến cho Annie thấy bối rối khi cúp máy. Họ đã nghe chuyện cô và Brad hẹn hò nhau.

- Cảm ơn Annie, chị đã có 100USD rồi. - Sabrina nói và sờ tay cô. Annie có vẻ ngạc nhiên.

- Có vì chuyện gì?

- Chúng ta đã đánh cá trong tháng bảy. Chị đã nói trong vòng sáu tháng em sẽ có người hẹn hò. Em nói em sẽ không có. Chúng ta đã cá 100USD. Từ đây đến nay đúng năm tháng một tuần. Vậy trả tiền cho chị đi.

- Khoan, đây không phải là chuyện hẹn hò, mà em chỉ đi uống cà phê với ông hiệu trưởng thôi.

- Thế thì gọi là gì, - Sabrina đáp. - Cần gì phải trang trọng mới gọi là hẹn hò. Không ai nói người hẹn hò đi chơi với nhau là phải ăn mặc chỉnh tề, phải đi ăn tối. Chỉ cần đi uống cà phê với nhau là hẹn hò rồi.

- Không được! - Annie cương quyết nói. Nhưng Candy và Tammy đứng về phe với Sabrina, họ nói Annie đã thua, phải trả tiền cho chị. Candy đã tương đối bình phục, mọi người đều vui vẻ trở lại. Các vết bầm trên người đã hết, tinh thần thoải mái, chuyện xảy ra coi như không còn ảnh hưởng gì đến cô. Mọi người đều mong đến ngày Giáng sinh. Họ sung sướng phần lớn vì Marcello đã biến mất, Candy sẽ không gặp hắn ở đâu nữa. Marlene cũng sung sướng. Hắn là mối nguy hiểm cho bất kỳ cô gái nào hắn gặp. Nhưng Brad Parker hoàn toàn khác so với hắn. Họ rất mừng cho Annie.

Ông đề nghị đón Annie, nhưng cô nói sẽ gặp ông tại nhà hàng. Quả đúng như lời ông nói, đồ ăn trắng miệng ở đây rất ngon. Cô ăn món “Mochaccino” đông lạnh, loại thức ăn gồm kem lạnh sôcôla, nước đá và cà phê, tất cả trộn lẫn với nhau, với kem đánh và lớp sôcôla mỏng ở trên mặt. Ông gọi kẹo có đậu nghiền rất thơm và hai người cùng ăn bánh nhân hồ đào peecan.

Khi ăn xong, cô ngồi dựa người ra ghế, cảm thấy như sắp bể bụng và nói:

- Chắc ông phải lặn tôi ra khỏi cửa.

Ông miêu tả nhà hàng cho cô nghe. Cô nghĩ nhà hàng xây theo kiểu thời Victoria, rất đẹp, phòng có đèn Tiffany, bàn cũ hợp cho việc ăn kem lạnh và trong nhà hàng có nhiều thứ ngon vật lạ. Ông nói ông đã đến đây với mẹ từ khi còn nhỏ. Annie trước đây có nghe đến nhà hàng này nhưng chưa bao giờ đến.

Họ nói đến nước Ý và hội họa, nói đến thời gian cô sống ở Florence, và thời gian ông sống ở Rome. Ông còn nói được vài tiếng Ý và cô nói tiếng Ý đã bắt đầu mai một trong cô. Họ nói sơ lược về nhà trường, về hy vọng của ông trong việc mở mang, phát triển trường. Ông hy vọng sẽ mở thêm loại trường như thế này tại các thành phố khác. Cô miễn cưỡng xác nhận rằng làm thế sẽ rất có ích.

- Tôi đã học được cách nấu thịt gà và làm bánh. - Cô cười nói.

- Tôi hy vọng nhà trường sẽ dạy cho cô nhiều hơn thế. Tại sao cô không theo học lớp điều khắc? Mọi người có vẻ thích môn học ấy. Tôi rất muốn theo học, nhưng tôi nghĩ tôi không phải nghệ sĩ, không có tài về hội họa.

- Tôi nghĩ tôi cũng không, - cô đáp, vẻ buồn bã.

- Tôi không tin. Bộ não có cách chuyển hướng khi cần. Có lẽ cô sẽ thích lớp học này. Nếu cô thích, cô có thể ghé vào đấy chơi. Tôi cho phép cô vào mà. - Cả hai người đều cười.

Hai người rất vui vẻ trong thời gian đi chơi với nhau. Khi về, Brad tiễn cô đi bộ theo Đại lộ 3, hai người nói về nhiều đề tài. Cô đã đi với các chị em của mình trên đường này nhiều lần rồi, và khi về đến nhà, bỗng cô thấy khó nói lời chia tay với ông. Cô bèn mời ông vào nhà chơi một lát. Cô biết Candy và bà Shibata có mặt ở nhà. Ông nói chỉ vào một lát thôi, vì chiều nay ông còn bận đi mua quà Giáng sinh. Năm nay, Annie thấy rất bối rối, vì không biết làm sao đi mua sắm. Cô định sẽ nhờ các chị em giúp đỡ cô việc này.

Khi ông vào nhà, bà Shibata đang mở máy hút bụi kêu ù ù và Candy mở nhạc thật lớn, không ai nghe gì hết.

Giọng Prince đang hát trong máy. Cả ba con chó đều sủa, điện thoại reo và khi ông mới đi vào cửa, Juanita tấn công ông, xông đến cố cắn vào mắt cá chân ông. Thấy ông, bà Shibata tắt máy hút bụi, cúi thấp chào, vừa khi đó Candy xuất hiện ở đầu cầu thang, đội cái mũ Giáng sinh có chuông trên mũ và mặc bộ bikini cô mới mua khi đi mua sắm đồ.

- Chào! - Cô lớn tiếng chào từ trên đầu cầu thang rồi chạy vào mặc áo khoác dài để ông khỏi thấy những chỗ bầm còn lờ mờ trên cơ thể cô.

- Em gái Candy của tôi đấy, - Annie nói. - Nó có mặc áo quần không?

- Cô ấy chỉ mặc bikini và đội mũ Giáng sinh.

- Thế là nhiều rồi đấy. Thường nó mặc rất ít. Xin lỗi chó ồn quá.

- Không sao. Tôi thích chó.

- Tôi thì không. Nhưng sau một thời gian tôi cũng quen dần. Lúc nào ở đây cũng lộn xộn. Nhất là khi cả bốn chúng tôi đều ở nhà.

- Các cô thường ở với nhau à? - Ông ngạc nhiên hỏi. Khi vào nhà, ông thấy không khí vui tươi, ấm cúng. Người ta có thể nhận thấy người trong nhà này thương yêu nhau, và ông nghĩ đúng. Không khí ở đây làm cho người ta muốn ở mãi. Ông nói như thế với Annie, cô rất cảm động.

- Thực ra chúng tôi chỉ ở với nhau trong năm nay thôi. Các chị em tôi thuê ngôi nhà này để ở chung cho tôi quen với cuộc sống mới sau khi xảy ra tai nạn. Chúng tôi chỉ thuê nhà một năm. Tammy bỏ công việc rất tốt ở L.A. để về đây ở. Chị ấy làm cho đài truyền hình ở đây, chương trình thời sự về những chuyện kinh khủng trong xã hội. Người ta dọa bắn nhau trên chương trình ít ra một lần trong một tuần. Chương trình có tên là "Tình duyên này cứu vãn được không? Tùy bạn!".

- Ôi lạy Chúa, tôi đã xem chương trình này. - Ông cười to. - Chương trình này khiếp lắm.

- Vâng, đúng thế, - Annie đáp với vẻ tự hào. - Chị Tammy của tôi làm đạo diễn chương trình. - Cô nói cho ông nghe về chương trình trước đây của Tammy, ông hết sức ấn tượng, nhất là về chuyện chị bỏ làm chương trình để về New York vì Annie. - Nhưng chị Sabrina của tôi thì ở tại New York. Chị ấy là luật sư. Chị có bạn trai tên là Chris, anh ấy thường ở lại đây với chúng tôi. Anh ấy cũng là luật sư. Trước khi xảy ra tai nạn, tôi sống ở Florence, tôi muốn về lại đây, nhưng không biết có đi được không. Tôi còn giữ căn hộ ở bên ấy. Không có ai rảnh để sang lấy đồ đạc của tôi về. Và lại, tiền thuê nhà quá rẻ, nên không thành vấn đề. Còn cô em Candy của tôi thì đi khắp thế giới. Cô ấy là người mẫu.

- Candy à? Cô Candy ư? Tháng nào cô ấy cũng có hình đăng trên trang bìa tờ Vogue phải không?
- Ông ngạc nhiên hỏi. Người trong gia đình cô đều thành đạt quá mức, và nhà cô có những con chó ngang bướng.

- Chính là người hồi nãy ông gặp đấy. Nó nghỉ làm việc vài tuần. - Annie không nói lý do. Việc này không liên quan gì đến ông và không ai trong số họ muốn nói gì về chuyện này. Chris và Marlene là hai người duy nhất ngoài gia đình biết chuyện. Ngay cả bố họ, họ cũng không nói. Nói cho ông ấy biết bây giờ là điều không nên.

- Chị em như thế thì tuyệt quá! - Brad thốt lên với vẻ khâm phục. Bỗng ông quên những hoàn cảnh bi thảm đã đưa họ đến với nhau. Không có gì nơi họ bi thảm hết.

- Mới đầu tôi hơi lo, nhưng khi ở đây, tôi mới thấy mọi việc rất tuyệt vời.

- Chuyện gì mà tuyệt vời? - Candy bước đến hỏi.

- Ở với nhau, - Annie đáp. - Cô có mặc áo quần đấy chứ?

- Có, - Candy cười, - em mặc áo khoác dài, đội mũ Giáng sinh. Em nghĩ tối nay chúng ta nên đi mua cây Giáng sinh. - Mặc dù chuyện không hay đã xảy ra cho cô, nhưng cô vẫn vui vẻ đón Giáng sinh. Cô cảm thấy rất may vì đã tai qua nạn khỏi.

Brad không rời mắt khỏi Candy. Chưa bao giờ ông thấy người đẹp như thế này. Candy hoàn toàn thoải mái, không có thái độ tự cao. Cô giống mọi cô gái cùng trang lứa, chỉ có điều rất đẹp. Nhưng ông nghĩ Annie cũng đẹp, đẹp theo phong cách riêng. Annie nhỏ nhắn hơn, dịu dàng hơn, và đặc biệt ông thích mái tóc hung đỏ của cô. Nó giống như tóc của các nàng tiên vậy.

- Tôi đã mua cây Giáng sinh đêm qua rồi, - ông nói. Candy mời ông ngồi xuống uống trà. Ông ngần ngại, nhưng khó mà không ở lại chơi với họ vài phút. Ông đi theo Candy xuống bếp, Annie đi theo sau ông, và cả ba đều kinh ngạc khi ngửi thấy trong bếp có mùi hôi.

- Ôi lạy Chúa, - Candy thốt lên, và Annie giải thích cho Brad hiểu.

- Bà Shibata ăn dưa muối kiểu Nhật có mùi nặng như thế đấy. - Ông cười vui vẻ trước cảnh kỳ quái diễn ra trong nhà này. Bà Shibata thấy họ đi vào, liền cất hộp dưa và cúi thấp chào họ. Bà ta vừa bỏ ít rong biển vào trong tô chó ăn, Candy liền lấy ra. Cô nói cho Brad biết rong biển do bà giúp việc cho chúng ăn đã làm chúng mắc bệnh.

Ông quay qua Annie, nói với cô:

- Cô đã nói là cô không thích chó mà.

- Đúng. Chó này không phải của tôi. Chúng là của những người khác trong nhà.

- Zoe là chó của tôi, - Candy nói rồi bế con chó lên. Benlah bị chạm tự ái liền quay mặt đi, ngồi xuống nền nhà. Ông cúi xuống đùa với nó, và Juanita lại tấn công ông, nhưng cuối cùng, nó bỏ cuộc và liếm tay ông.

- Cô nên kiếm một con, - ông nói với Annie. Ông đã khuyên cô nên có chó dẫn đường, nhưng cô không nghe theo. Cô nói với ông rằng chó dẫn đường đi với mình tức là khi mình đi đến chỗ nào cũng chứng tỏ mình là người mù. Đi với gậy trắng thì khi đến chỗ công cộng hay vào nhà hàng, cô có thể kiếm chỗ nào đấy để cất gậy đi là được. Cô chưa sẵn sàng từ bỏ tính kiêu căng này.

Lát sau, Brad cáo từ, ông rất vui khi vào thăm nhà cô. Ông thích thú khi được gặp Candy, thích nói chuyện với Annie, mời cô đi ăn tối sau mấy ngày nữa, trước khi cô đi Connecticut để mừng Giáng sinh với bố. Annie ngần ngừ một giây rồi chấp nhận. Hẹn đi chơi với người mình không thấy được hơi đáng lo đấy, nhưng cô thích ông. Hai người đã chia sẻ với nhau rất nhiều ý kiến và quan điểm chung.

Sabrina về nhà sau khi Brad gọi mời Annie đi ăn tối. Annie liền bước đến chỗ chị ngồi nghỉ sau một ngày mệt mỏi, cô bỏ vào lòng chị năm tờ giấy bạc 20USD, không nói năng gì. Sabrina ngược mắt nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.

- Sao đấy, hôm nay em trúng số à? Tiền này là sao vậy?

- Đừng hỏi lời thôi, - Annie càu nhàu, giả vờ bực bội, nhưng thật ra cô rất vui, sung sướng khi được Brad mời đi ăn tối. Cô chỉ mới 26 tuổi, được người đàn ông có vẻ dễ thương mời đi chơi nên cô thấy vui sướng. Cô trả nợ tiền đánh cược cho Sabrina. Khi hiểu rõ vấn đề, Sabrina liền lấy số tiền với vẻ mặt của người thắng cuộc, rồi cười vang.

Khi Annie đóng mạnh cửa phòng ngủ, cô liền nói to: - Chị đã nói như thế rồi mà.

Chương 23

Cả ba chị em của Annie đều giúp cô mặc quần áo để đi ăn tối với Brad. Cô đã thử bốn bộ quần áo khác nhau, và người nào cũng có ý kiến riêng về cách phục sức của cô. Người thì nói nên đi giày cao gót, người thì nói đi giày đế thấp, người thì nói mặc áo quần đơn giản, người thì nói nên mặc sang trọng hơn, nên mặc áo len khêu gợi, có màu tươi sáng, hoa cài trên tóc, đeo hoa tai, hay không đeo hoa tai. Cuối cùng, Candy lấy cho Annie cái áo len casomia màu xanh nhạt, cái váy màu xám đẹp mắt, đôi ủng bằng da có đế thấp để khỏi ngã khi đến nhà hàng và đôi hoa tai của mẹ. Mặc vào, trông Annie xinh đẹp, trẻ trung hẳn, không có vẻ muốn gây ấn tượng cho ông hay dụ dỗ ông. Họ nhất trí với nhau phục sức như thế là quá đẹp, đang trầm trồ khen thì chuông cửa reo. Cửa vừa mở, Brad liền thấy cả bốn cô ra cửa chào đón, và cả ba con chó cũng chạy ra.

- Mọi người có mặt đông đủ quá, - ông nói. Annie giới thiệu Brad với Sabrina và Tammy, họ mới gặp nhau lần đầu. Và hai phút sau, Chris cũng đến.

- Bây giờ thì ông biết hết rồi đấy. - Annie vui sướng nói. Năm phút sau, hai người đi, họ đến một nhà hàng Ý nhỏ gần đấy. Nhà hàng rất gần nên họ đi bộ chứ không cần taxi. Candy cho Annie mượn cái áo vét lông chồn màu xám ngấn trông rất đẹp và ấm áp. Cô cảm thấy hân hoan khi hẹn hò đi chơi sau nhiều tháng trời nay. Chuyến đi chơi này khác xa những lần đi chơi với Charlie khi cô còn sống cuộc đời của một họa sĩ ở Florence. Lần này, cô cảm thấy mình trưởng thành hơn. Khi ăn, Brad nói cho cô biết mình 39 tuổi.

- Ông có vẻ chưa đến tuổi ấy, - cả hai đều cười.

- Cô cũng có vẻ trẻ hơn tuổi. - Cô có thể nghe được tiếng cười trong giọng Brad. - Mới đầu, tôi cứ nghĩ cô còn nhỏ. - Rồi Brad bối rối nói tiếp: - Tôi đã xem hồ sơ của cô.

- Ô! Lọc lợi hồ sơ tìm thông tin của người khác là không công bằng đây nhé. Ông biết nhiều về tôi hơn tôi biết về ông.

- Cô muốn biết gì về tôi?

- Đủ thứ. Ông đi học ở đâu, học gì, ông lớn lên ở đâu, ông lấy ai, tại sao ly dị. - Ông nghe cô nói và tỏ ra rất ngạc nhiên.

- Tại sao cô biết tôi ly dị vợ?

- Có người ở trường nói cho tôi biết. - Nhưng cô muốn biết nhiều hơn nữa. Vì cô không thấy, nên muốn nghe anh nói. Cô muốn biết nhiều hơn nữa về đời ông.

- Tôi sống với vợ được ba năm. Cô ấy là người yêu từ thời học cùng trường đại học với tôi. Cô ấy rất tuyệt vời. Bây giờ, cô ấy lấy người khác và có ba đứa con, chúng tôi là bạn bè. Chúng tôi có quan điểm về cuộc sống rất khác nhau. Cô ấy muốn gây dựng sự nghiệp ở đài truyền hình, như chị cô ấy. Còn tôi muốn có con. Tôi mất bố mẹ khi còn nhỏ, nên tôi muốn có gia đình của mình còn cô ấy thì không. Thật lạ là bây giờ cô ấy lại có con nhưng mới có gần đây thôi. Chúng tôi ly dị đã lâu rồi. Chúng tôi ly dị năm tôi 25 tuổi, cách đây 14 năm. Lúc ấy, chúng tôi giận nhau. Cô ấy cảm thấy bị ép buộc còn tôi thấy bị lừa dối. Chúng tôi lớn lên ở Chicago, nhưng cô ấy muốn sống ở L.A., còn tôi muốn sống ở New York. Tôi muốn bắt tay vào việc xây dựng trường. Cô ấy ghét dự định ấy. Chúng tôi trải qua ba năm căng thẳng khủng khiếp.

- Vậy tại sao ông không lấy vợ lại?

- Sợ, thất vọng, bận bịu. Bắt đầu xây dựng trường có rất nhiều việc phải làm. Tôi có sống với một cô gái trong bốn năm. Cô ấy rất tuyệt vời, nhưng là người Pháp, nên muốn về nước vì nhớ nhà. Lúc đó tôi đã bắt đầu xây dựng trường nên không muốn di chuyển. Tôi nghĩ tôi đã kết hôn với trường này suốt 16 năm nay. Ngôi trường giống như con tôi, vợ tôi vậy. Khi người ta vui, họ thấy thời gian trôi nhanh và tôi vui với công việc. - Cô thông cảm cho hoàn cảnh của ông. Cả hai người chị của cô cũng cảm thấy vui với công việc và cô cũng vậy khi còn là họa sĩ. Công việc

không cản trở tình yêu của cô, nhưng trường hợp của Tammy lại khác và cũng ảnh hưởng một phần nào đó đến cuộc sống của Sabrina. Hai chị cô quá tham công tiếc việc, và có vẻ Brad cũng vậy. Người ta thường phải trả giá đắt vì việc này, có khi còn sống cô đơn một mình.

- Còn cô thì sao, Annie? Hiện cô không có bạn trai ư?

- Cô cười chua chát. Từ khi xa Charlie ở Florence đến giờ, cô không có bạn trai, và cô nghĩ sẽ không có lại.

- Trước khi xảy ra tai nạn, tôi có người bạn trai ở Florence. Anh ta bỏ tôi để theo người khác trước khi tôi biết mình bị mù. - Cô luôn luôn mừng vì chuyện này. - Tôi nghĩ chuyện đó rất buồn, nhưng không sao. Hay không nghiêm trọng như tôi nghĩ. Trước đây, khi học xong đại học, tôi chỉ có một người bạn trai. Tôi luôn luôn say mê công việc hội họa nên không để tâm đến các vấn đề khác. Bây giờ không vẽ, tôi thấy cuộc đời thay đổi nhiều. Tôi không biết rồi đây mình sẽ làm gì. - Cô im lặng một lát rồi nhún vai, nhìn về phía Brad, mặc dù không thấy gì. Nhưng Brad thấy cô rất xinh đẹp, cởi mở và chân thành khiến ông xúc động. Cô không có vẻ gì là giả tạo hết.

- Rồi cô sẽ tìm được công việc thích hợp với mình thôi, - Brad dịu dàng nói.

Họ gọi thức ăn và tiếp tục nói chuyện. Họ ngồi nói chuyện mãi cho đến giờ nhà hàng đóng cửa Brad mới đưa cô về nhà. Lần này, cô không mời anh vào nhà vì đã khuya và không có ý định làm thế. Các chị em cô chắc đã thay pijama và đang ngủ say. Cô cảm ơn anh về bữa ăn tối rồi đi vào nhà. Khi sắp đi vào, cô quay lại cười, chúc anh Giáng sinh vui vẻ, lòng ước ao thấy được mặt anh. Các chị em cô đều nói anh đẹp trai, cao to, tóc vàng. Họ nghĩ hai người là một cặp rất xứng đôi.

- Annie, tôi cũng chúc cô Giáng sinh vui vẻ, - Brad nói nhỏ. - Được ở bên cô thật là tuyệt.

- Tôi cũng vậy, - cô đáp, rồi đóng cửa vào nhà. Mọi người đã ngủ say, cô đi rón rén lên phòng, trong lòng hân hoan vui sướng.

Ngày cuối ở chương trình truyền hình của Tammy trước đợt nghỉ Giáng sinh diễn ra thật lộn xộn như dự đoán của nhiều người. Một cặp vợ chồng đấu đá nhau rất kịch liệt, họ phải cắt để khỏi gây ấn tượng xấu cho khán giả. Và hôm ấy là lần đầu tiên Désirée bị đâm vào mặt, bà gọi luật sư và dọa kiện họ. Toàn bộ nhân viên còn uể oải vì hậu quả của việc nhậu nhẹt mừng Giáng sinh đêm trước.

- Cuộc sống vội vã sinh ra đủ thứ chuyện buồn, - Tammy nói với người cô gặp khi chạy đi lấy bao nước đá cho Désirée để bà đắp vào chỗ bị đánh. Thực ra, cặp vợ chồng đánh nhau trên chương trình đã đánh phải bà. Tammy đã nói với Désirée rằng chương trình là một thành công vĩ đại cho cô.

Chương trình thường diễn loạn như thế này. Hôm ấy có hai vị lãnh đạo của đài truyền hình đến xem chương trình của họ cho biết sự tình. Họ muốn thấy sự náo loạn của chương trình ra sao. Từ khi Tammy làm ở đây, các nhà tài trợ đều có mặt ở sàn quay, và chương trình được đánh giá cao. Khi cô đem nước đá đến cho Désirée, cô được giới thiệu với hai người điều hành, và một trong hai người hỏi không biết cô đã học qua lớp tự vệ chưa trước khi làm việc cho chương trình.

- Không, tôi chỉ được huấn luyện về sơ cứu do Hội Chữ Thập Đỏ tổ chức thôi, - cô đáp. - Chúng tôi chỉ học cách sốc điện để dùng khi có người bị đánh bất tỉnh. - Cô cười. Khi cô đem nước đá vào phòng thay áo quần cho Désirée rồi trở ra, anh ta vẫn còn đứng đấy.

- Có phải vì thế mà cô muốn vào làm ở một nơi có nhiều người mắc bệnh tâm thần không? - Anh ta hỏi vì nghĩ chương trình rất vui nhưng cũng rất nguy hiểm và khó chịu. Tammy biết thế nhưng cô có lòng thương người, muốn quan tâm đến những khó khăn của họ.

- Chuyện này đông dài lắm. Tôi có việc phải đến ở New York một năm. Vì vậy, tôi đã xin thôi việc ở L.A.

- Chắc cô đến vì chàng trai nào đấy. - Anh ta nói với vẻ hiểu biết, nhưng cô cười, lắc đầu.
- Không, tôi đến vì em gái tôi. Cô ấy bị tai nạn giao thông, các chị em tôi và tôi quyết định chăm sóc cô ấy một năm. Chúng tôi dọn đến ở chung với nhau, rất tuyệt. Tôi nhận làm y tá trong trạm chữa bệnh điên này, đi lấy nước đá và thuốc ngủ valium. - Anh ngạc nhiên nhìn cô thích thú. Anh chỉ lớn hơn cô vài tuổi, từ Philadelphia tới. Cô cũng thích anh ta, theo cô anh ta đẹp trai và có vẻ điềm đạm.
- Nay cô, ờ... tôi sẽ đi St.Bart's vào dịp Giáng sinh với gia đình. Tôi muốn khi về lại sau đầu năm mới sẽ gặp cô, khi ấy chắc sẽ rất vui.
- Ông đừng lo, - cô cười đáp. - Từ ngày học mẫu giáo đến giờ tôi chưa hẹn hò gặp ai vào đêm giao thừa hết. Chúc ông vui vẻ ở St.Bart's.
- Khi trở về, tôi sẽ gọi cho cô, - anh ta hứa. Cô nghĩ rằng anh ta nói thế vì lịch sự, chứ có lẽ anh ta nhủ thầm: "Chắc sẽ không bao giờ tôi để ý đến cô đâu, giấy ghi số điện thoại của cô tôi sẽ ném vào toa lét hay vào sọt rác khi về nhà". Cô không mong gì nghe lại giọng anh ta. Anh ta quá đẹp trai. Chắc anh ta không ăn chay trường hay súc ruột tẩy uế.
- Cảm ơn ông đã đến thăm chương trình, - cô đáp rồi vội vã đi làm những công việc cần thiết khác và bắt đầu quên anh ta. Anh ta nói tên là John Sperry, và cô chắc sẽ không bao giờ nghe lại cái tên đó.

Ngày hôm sau, các chị em cô cùng về Connecticut với bố. Chris đi với họ, và tất cả cùng đi nhà thờ dự lễ với bố vào lúc nửa đêm. Việc này càng khiến họ nhớ đến mẹ, vì năm nào họ cũng cùng đi lễ với mẹ tại nhà thờ này. Tammy nhìn bố, thấy ông đang khóc, cô bèn vòng tay quanh khuỷu tay ông, rồi ghì mạnh ông. Khi có dấu hiệu của linh mục, mọi người ôm ghì nhau. Đây là lúc mọi người tỏ tình thương yêu, nhớ những kỷ niệm đẹp đã qua và là lúc tràn đầy hy vọng. Dù chuyện gì đã xảy ra, họ vẫn gắn bó với nhau, thương yêu nhau.

Thời tiết ở Connecticut lạnh, trời sa tuyết nhiều lần vào ngày cuối tuần. Các cô và Chris chơi trò ném tuyết, và họ làm người tuyết. Bố họ có vẻ vui đôi chút. Ngày cuối tuần vào dịp Giáng sinh như thế là quá tuyệt. Vào ngày cuối cùng, họ tụ tập tại nhà bếp, ăn bữa trưa thịnh soạn do mọi người cùng nấu nướng, chuẩn bị.

Sabrina nhận thấy bố họ có vẻ lặng lẽ. Cô nghĩ có thể do họ sắp về và ông lại trơ trọi một mình. Cô biết ông không thích sống cô đơn. Cuối bữa ăn, ông đằng hắng giọng một cách miễn cưỡng và bảo ông có chuyện muốn nói cho các cô biết. Tammy sợ ông sẽ bán nhà và chuyển vào thành phố ở. Cô thích ngôi nhà này, nên không muốn bố bán nó. Cô hy vọng không phải thế.

Ông nói một cách khổ sở:

- Bố không biết nói sao với các con. Các con quá tốt với bố, bố rất yêu các con. Bố không muốn làm cho các con phật ý. - Ông bật khóc, họ cảm thấy đau đớn cho ông.

- Sáu tháng qua, không có mẹ các con, cuộc sống của bố rất khốn khổ. Có nhiều lúc bố tưởng sẽ không sống nổi. Rồi bố thấy bố vượt qua được, đời bố không kết thúc theo mẹ các con. Chính nhờ các con bố mới được như thế. - Các con gái ông rất cảm động và họ mỉm cười trước lời nói của bố.

- Bố nghĩ chắc mẹ các con không muốn bố cô đơn, đau khổ. Bố cũng không muốn bà ấy như thế. Những người vào tuổi bố và mẹ không muốn sống cô đơn. Người ta cần có bạn đời, cần có người chia sẻ ngọt bùi. - Họ bắt đầu phân vân không biết ông muốn nói điều gì. Ông có vẻ như muốn lái đề tài sang hướng khác, càng lúc càng khó hiểu. Bỗng cả Tammy và Sabrina nghĩ rằng có lẽ ông đã lẩm cẩm. Cả hai cau mày nghĩ ngợi khi ông nói tiếp để kết thúc vấn đề. - Bố ở một mình rất khó. Bố biết nói ra điều này sẽ khiến các con kinh ngạc, sửng sốt, nhưng bố vẫn nói, và bố hy vọng các con hiểu bố làm việc này không phải vì không thương yêu mẹ các con, hay bất kính đối với bà ấy. Bố rất yêu mẹ các con, nhưng bây giờ đời bố đã thay đổi nhiều rồi. Leslie Thompson và bố sẽ cưới nhau. - Cả bốn cô con gái đều ngồi lắng nghe ông nói, mới đầu họ rất sung sướng, nhưng khi nghe chuyện ông và Leslie Thompson sắp kết hôn, họ đều bàng hoàng

sửng sốt. Tammy là người có phản ứng đầu tiên.

- Bố nói sao??? Mẹ mới mất sáu tháng mà bố đã lấy vợ khác à??? Bố nói đùa à??- Bố cô lẩm cẩm rồi, cô nghĩ. Rồi bỗng cô nhận ra người mà bố cô sẽ cưới, cô thấy thật vớ vẩn. Tự nhiên cô buột miệng nói: - Leslie à? Người đàn bà lẳng lơ ấy à? - Ông có vẻ tức giận khi nghe cô hỏi.

- Con đừng bao giờ nói như thế nữa. Cô ấy sắp là vợ của bố rồi. - Cả hai bố con đứng nơi bàn ăn, nhìn nhau chằm chằm. Những người khác nhìn họ, há hốc mồm kinh ngạc. Rồi Tammy ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu.

- Ôi lạy Chúa, vui lòng nói cho con biết không có chuyện này xảy ra đi. Con chỉ nằm mơ thôi, mơ thấy ác mộng. - Cô giương mắt kính hoàng nhìn bố. - Bố, bố không cưới Leslie Thompson chứ? Bố nói đùa chứ? - Cô van lơn bố, nhưng ông đau đớn nhìn lại cô.

- Bố sẽ cưới cô ấy. Bố hy vọng các con sẽ thông cảm, ủng hộ bố. Các con không hiểu được nỗi lòng của người chết vợ đã đầu gối tay ấp từ 35 năm nay đâu.

- Vì thế mà bố tìm người thay thế chỉ mới trong vòng sáu tháng ư? Làm sao bố có thể làm như thế với mẹ và với chúng con?

- Các con không ở đây. Các con có đời sống riêng. Bố cần đời sống của bố. Leslie và bố yêu nhau.

- Tôi muốn mưa quá! - Candy nhìn xuống cái bàn và nói, rồi cô đứng dậy đi khỏi bếp. Sabrina nhìn bố chằm chằm.

- Bố, bố không nghĩ làm thế là quá vội hay sao? Bố không biết người ta thường nói chết vợ là đại tang, phải chờ một năm mới mãn tang ư? Có lẽ bố làm thế là hơi vội.

- Có lẽ ông buồn quá mà hóa quẩn, hay mắc chứng tâm thần gì đấy. Thế còn Leslie Thompson thì sao? Ô, không... ai thì còn có thể được chứ cô ta thì... Sabrina muốn khóc.

Tất cả đều muốn khóc. Và bố họ cũng vậy. Ông có vẻ thất vọng về họ. Chắc ông mơ rằng các con sẽ bằng lòng khi ông thành hôn với người khác và sẽ mừng cho ông. - Bố định khi nào thì cưới? - Sabrina cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng không làm sao bình tĩnh được. Chris lặng lẽ rời khỏi bàn đi ra ngoài. Anh nghĩ rằng mình không nên ở lại. Đây là chuyện nội bộ của gia đình họ.

- Chúng tôi sẽ cưới vào dịp lễ Valentine. Còn bảy tuần nữa.

- Tuyệt quá, - Tammy nói, hai tay vẫn ôm đầu. - Cô ta bao nhiêu tuổi, bố?

- Cô cũng vừa đúng 33 tuổi vào tuần trước. Bố biết bố và cô ấy cách biệt nhau rất nhiều, nhưng cả hai đều thấy đây không phải là vấn đề quan trọng. Chúng tôi tâm đầu ý hợp, và bố nghĩ chắc mẹ các con sẽ bằng lòng.

Tammy liền đứng dậy, tháo găng tay. Cô rất tức giận bố.

- Mẹ con nếu còn sống nghe tin này chắc sẽ đứng tim ma chết. Bố có điên không? Mẹ con sẽ không bao giờ làm như thế với bố! Không bao giờ! Tại sao bố làm thế với mẹ con, với chúng con? Thật ghê tởm!

- Bố rất buồn khi nghe con nói thế, - ông nói với ánh mắt lạnh lùng. Ông lớn hơn người phụ nữ ông sắp cưới 26 tuổi, chỉ sau khi vợ mất có bảy tháng. Và ông mong các con mừng cho ông. Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Tammy đứng nhìn ông, vẻ rất giận dữ, Sabrina cũng vậy. Candy bước vào phòng lại. Mọi người đều thấy cô ấy đã khóc sau khi nôn mưa xong. Cô đến quàng tay ôm vào cổ bố và nói:

- Bố, tại sao bố làm thế? Chị ta trẻ hơn cả Sabrina.

- Khi người ta yêu nhau tuổi tác không quan trọng, - ông đáp. Các con ông phân vân không biết ông làm thế có điên không. Họ không biết Leslie có yêu ông không, nhưng thật sự họ không cần quan tâm, mà chỉ muốn cô ta biến mất khỏi đời ông. Candy bước lại, nhìn bố đăm đăm, vẻ thất vọng nào nề.

Sabrina bèn đề nghị ông hoãn lại ngày thành hôn.

- Bố à, tại sao bố không hoãn lại một thời gian? Đợi một năm cho mãn tang mẹ, không được à?

Bỗng Tammy hốt hoảng nói:

- Ôi lạy Chúa, cô ta có thai phải không?

- Đương nhiên là không. - Bố họ đáp, vẻ bị xúc phạm. Annie khi ấy mới góp ý. Nãy giờ cô lắng nghe câu chuyện giữa họ, nghe giọng Tammy tức giận, giọng Sabrina lo sợ, giọng Candy đau đớn, và giọng bố chán nản.

Annie nhìn về phía bố, và nói:

- Con không biết bố có quan tâm đến những suy nghĩ của con không. Con không tin bố làm cho chị ta có thai, nhưng con nghĩ bố đã làm một việc quá tồi tệ, không phải cho chúng con mà cho chính bố. Làm thế rất đau đớn cho mẹ, bố à. Nếu cần thì chúng con chịu đựng thôi. Nhưng mẹ mới mất được có bảy tháng mà bố cưới vợ thì bố thật điên rồ. Tại sao Leslie vội vàng như vậy? Bộ chị ta không biết làm như thế chỉ khiến chúng con ghét chị ta thôi sao? Tại sao bố và chị ta không đợi ít ra một năm rồi hãy cưới để tỏ lòng tôn kính mẹ? Việc bố và chị ta cưới nhau sớm như vậy chẳng khác nào bố nói hằn với chúng con và mẹ rằng "Tôi không cần quan tâm đến ai hết". - Khi ấy Annie cũng đang đứng để nói. - Con rất thất vọng về bố. Con thường nghĩ rằng bố tốt hơn thế nhiều. Khi sống với mẹ, bố rất dễ thương. Con nghĩ Leslie không cần quan tâm đến chúng con hay bố đâu, chị ta chỉ cần có lợi cho mình là được. - Nói xong, Annie lấy cây gậy trắng rồi đi ra khỏi phòng. Cô gặp Chris ngồi bình thản ở phòng khách. Ngày lễ Giáng sinh kết thúc rất ảm đạm.

Sabrina dọn bàn, bỏ chén đĩa vào máy rửa, và khi rửa xong, họ chào bố ra về. Họ không đề cập gì tới lời bố nói nữa, cùng lái xe về New York.

Trên đường về nhà, họ bàn tán rất sôi nổi trên xe, Tammy thề rằng sẽ không bao giờ gặp lại bố nữa. Sabrina sợ ông mắc chứng lẩm cẩm ở người già vì thế mà Leslie lợi dụng ông. Candy nói đã mất người cha vào tay một người đàn bà lẳng lơ, cô khóc suốt cả chặng đường dài về thành phố. Annie bình tĩnh nói rằng ông là đồ điên, trên đời không có ai như ông, và cô nói chẳng có ai thuyết phục cô đi dự đám cưới của ông được. Sabrina cam đoan ông sẽ không mời họ đến dự lễ cưới. Họ không biết ông định tổ chức đám cưới ở đâu. Tất cả các chị em đều cảm thấy ghét Leslie và tức giận bố họ. Trên đường về, Chris không hé răng nói một tiếng nào.

Chương 24

Không ai trong số các cô nói chuyện với bố họ trong suốt cả tuần ấy. Họ nghĩ việc nên có nhiều thì giờ nói về chuyện của ông. Dù họ nghĩ sao về chuyện này, thì tất cả đều ghét Leslie, ghét thay cho mẹ họ và giận bố.

Không ai nghĩ đến chuyện đi đâu để đón năm mới, nên họ đều ở nhà. Sabrina không thích đi chơi vào đêm giao thừa. Còn Tammy thì không có ai. Candy nói rằng cô có người bạn ở L.A. sẽ đến chơi và họ sẽ cùng nhau ăn tết ở nhà. Annie thì sau lễ Giáng sinh hai hôm, Brad gọi cho cô, mời cô đi chơi vào đêm giao thừa, nhưng cô mời ông đến ăn ở nhà mình. Cô nói thay vì đi chơi vào tối giao thừa, ở nhà có lẽ vui hơn.

Vào tối giao thừa, Chris và mấy chị em cùng làm bữa tối. Brad mang đến mấy chai sâm banh, anh và Chris trò chuyện vui vẻ suốt buổi tối. Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất tối hôm đó là bạn của Candy từ L.A. đến. Có lẽ anh ta là diễn viên trẻ nổi tiếng nhất lúc ấy, hóa ra anh ta và Candy đã quen nhau trước đó ba năm trong một chuyến chụp hình quảng cáo, và họ đã thành bạn bè thân thiết của nhau. Mỗi lần anh ta từ L.A. đến đây, anh đều đi chơi với cô, và giữa họ không dính dáng gì đến chuyện tình cảm, anh chỉ đến cho có bạn vui chơi. Anh ta đã làm cho họ cười suốt cả buổi tối, và Brad rất ngạc nhiên là một người tài hoa như anh ta đã đến chơi cùng họ. Annie nói rằng cô không biết em gái đã quen biết anh ta.

- Phải, đúng thế. Ai đến chơi thế nhỉ? Brad Pitt và Angelia Jolie ư. - Brad nói.

- Đừng ngốc, - cô cười Brad. - Tôi xin thề là hầu như lúc nào trong nhà này cũng chỉ có chúng tôi với chó và Chris.

- Tốt, này nhé, em gái cô là người mẫu nổi tiếng nhất nước, có lẽ cả thế giới. Người chị cô là đạo diễn nổi tiếng nhất L.A. và bây giờ là đạo diễn của chương trình best nhất New York. Chúng ta đang ăn tối với người diễn viên nổi tiếng khiến cho phụ nữ từ 14 đến 90 đều say mê, như vậy làm sao tôi tin các cô ở đây là người tầm thường được?

- Ờ, có lẽ họ không tầm thường. Nhưng tôi tầm thường. Trước đây sáu tháng, tôi chỉ là một họa sĩ chết đói ở Florence. Bây giờ tôi không được như thế nữa.

- Được, sẽ được. - Brad dịu dàng đáp. - Cô sẽ tìm ra con đường khác trong nghệ thuật. Nghệ thuật không biến mất trong cô. Cô hãy đợi một thời gian rồi sẽ tìm ra con đường ấy. - Brad có vẻ tin tưởng cô sẽ tìm được lối thoát.

- Có lẽ, - cô đáp, nhưng không tin anh. Đến nửa đêm, họ nâng ly chúc mừng nhau và ôm ghì nhau. Brad ở lại nói chuyện với họ cho đến ba giờ sáng, người bạn diễn viên của Candy nằm ngủ ở ghế nệm dài, sau khi uống quá nhiều sâm banh. Còn Sabrina và Chris lên đi từ khi còn sớm, mới sau nửa đêm một lát là anh ra hiệu bảo cô lên lầu, những người khác không thấy họ lại.

Khi Chris đóng cửa phòng của Sabrina, anh liền hôn cô. Trong ngôi nhà này được ở riêng với nhau quả là một thắng lợi lớn. Anh đã mang theo hai chai sâm banh và hai cái ly. Bao nhiêu chuyện đã xảy ra, nhưng bất cứ khi nào cô cần, Chris luôn luôn có mặt. Chuyện đáng buồn về bố họ như gia tăng thêm nỗi buồn cho gia đình cô, nhưng cô vẫn luôn luôn tin tưởng nơi Chris.

Hôn xong, anh lấy trong túi cái hộp nhỏ, ôm chị vào lòng, dùng một tay mở hộp, lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón tay cô. Mới đầu Sabrina không biết anh làm gì, nhưng sau đó cô thấy chiếc nhẫn trên ngón tay. Chiếc nhẫn đính hôn rất đẹp đựng trong hộp Tiffany. Anh đã định làm thế này từ nhiều tháng nay.

Sabrina hoảng hốt lên tiếng:

- Ôi lạy Chúa, Chris, anh làm gì thế này?

Anh quỳ xuống một chân, nhìn cô đắm đắm và đáp:

- Anh cầu hôn em, Sabrina à. Anh yêu em! Em có bằng lòng làm vợ anh không? Mắt cô giàn giụa nước khi nghe anh nói. Cô không nghĩ đến chuyện hôn nhân, nên nghe anh hỏi, cô càng thêm bối rối. Cô đã gặp quá nhiều chuyện đau buồn dồn dập đến trong thời gian ngắn. Từ cái chết của mẹ đến việc mù lòa của Annie, Candy bị tấn công rồi bố sắp lấy vợ lại. Sabrina chưa muốn lấy chồng hay đúng hơn là chưa sẵn sàng. Sabrina muốn dành một năm để ở bên cạnh Annie. Sau đó có lẽ cô và Chris sẽ trở lại cuộc sống như trước, nhưng không kết hôn. Cô chưa muốn hay không muốn lấy chồng. Cô yêu Chris nhưng không muốn lấy anh. Sống như thế này quá đủ cho cô rồi.

Cô tháo chiếc nhẫn đưa cho anh, nước mắt đầm đìa chảy xuống má, lòng đau như cắt.

- Chris, em không thể kết hôn được. Hiện giờ em không có lòng dạ nào để lấy chồng. Trong năm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện đau buồn. Tại sao chúng ta phải kết hôn?

- Vì anh đã 37, và em đã 35. Anh muốn có con với em. Chúng ta đã yêu nhau bốn năm rồi, anh nghĩ chúng ta không thể đợi lâu hơn nữa.

- Có lẽ em đợi được, - Sabrina đáp, giọng buồn rầu. - Em yêu anh, nhưng em không muốn kết hôn. Em thích cuộc sống như trước, chúng ta cứ sống tại nhà riêng, rồi khi nào muốn chúng ta lại gần gũi nhau. Em nghĩ cuộc sống với các cô em gái rất thú vị, cứ sống với chúng, đồng thời yêu anh. Em không muốn kết hôn để sống suốt đời với chồng. Nếu hôn nhân tan vỡ thì sao? Hàng ngày em đã thấy nhiều cặp vợ chồng ly dị nhau rồi. Họ cũng đã nghĩ như chúng ta, lấy nhau để có con, rồi cuộc sống trở nên tồi tệ và dẫn nhau ra tòa.

- Chúng ta cứ nhắm mắt đưa chân thôi. Ai biết cuộc đời ra sao mà nói? Chắc em biết như thế rồi. Em cứ hít một hơi, nhắm xuống hồ nước, cứ bơi là được

- Nếu chúng ta chìm nghỉm thì sao? - Sabrina hỏi, giọng khỏ sở.

- Nếu không thì sao? Có một điều anh biết chắc là anh không muốn sống như thế này nữa. Cuộc đời sẽ trôi qua nhanh chóng. Nếu chờ lâu, chúng ta sẽ già, không có con, và sẽ không có cuộc sống đích thực. Anh muốn sống với em. - Mắt anh thể hiện sự cầu xin và khi cô lắc đầu, lòng anh nặng trĩu buồn rầu.

- Em không thể kết hôn được, không muốn làm thế.

- Sabrina hoảng hốt đáp. - Nếu em nói được tức là em nói dối.

- Do em lo sợ quá thôi. Chúng ta yêu nhau là đủ, Sabrina à.

- Với em thì không đủ.

- Vậy em muốn gì? - Anh hỏi, vẻ giận dữ

- Em muốn có sự bảo đảm rằng chuyện hôn nhân là đúng.

- Không có cái gì tuyệt đối hết.

- Em quá lo sợ nên không dám mạo hiểm. Em đã quyết định như vậy. - Anh đang nắm chiếc nhẫn trong tay, bèn bỏ lại vào hộp và đóng nắp.

- Em yêu anh, nhưng không biết có nên kết hôn hay không, - Sabrina thật tình nói, cô không muốn nói dối Chris.

- Anh nói thật lòng đấy. Anh nghĩ bố em đã làm một việc điên khùng, nhất là sau khi mẹ em vừa mới mất, và lấy vợ còn trẻ hơn em. Nhưng dù chúng ta coi đó là chuyện ngu ngốc, thì ít ra chúng ta cũng phải kính trọng về việc ông đã mạnh dạn nắm lấy cơ hội.

Sabrina gật đầu. Cô không nghĩ chuyện này như thế, mà chỉ tức giận ông. Chris đã nói đúng. Bố cô đã biết lựa đúng lúc để nắm bắt cơ hội. - Em nghĩ quả vấn đề đúng thế, nhưng em không dám làm vậy.

- Đúng, em không dám, - anh nói xong bèn bước ra khỏi phòng, đóng cửa, bước xuống cầu thang và đi ra ngoài. Anh đã hy vọng họ đính hôn, nhưng ngược lại tình duyên của họ tan vỡ.

Đây là đêm giao thừa không diễn ra như mong muốn của anh. Anh đã mơ đến giây phút này từ lâu, thế mà Sabrina lại phản đối, phá tan điều anh mơ ước. Sabrina còn lại trong phòng, cô ngồi xuống giường và khóc nức nở.

Những người khác không hay biết gì cho đến sáng mai khi Sabrina mới nói cho họ biết. Mọi người đều kinh ngạc vô cùng. Tammy sững sốt nói với chị:

- Em cứ tưởng hai người ở trên lầu quần quýt như cặp chim bồ câu chứ.

- Không, anh ấy về trước một giờ. Chị trả chiếc nhẫn lại cho anh ấy và anh ấy đã bỏ về. - Chị ngồi nơi bàn ăn với các em, lòng đau như cắt, nhưng vẫn nghĩ mình đã làm đúng. Cô không muốn lấy chồng, dù đó là Chris. Đối với cô, sống như hiện nay là đủ, vượt quá giới hạn sẽ không tốt.

Họ rất buồn khi nghe chuyện này, nhưng người buồn nhất vẫn là Sabrina vì cô rất yêu anh, nhưng sợ không dám kết hôn với một người tuyệt vời như anh.

Tháng giêng thật buồn đối với những người sống trong ngôi nhà ở phố Đông 84 vì hai việc: chuyện tan vỡ giữa Sabrina và Chris và chuyện bố họ lấy vợ lại. Chris không gọi cho Sabrina và cô cũng không gọi cho anh. Không có gì để nói thì gọi làm gì. Cô không biết nói gì, còn anh thì quá buồn không thể gọi. Việc cô từ chối kết hôn khiến cho anh tan nát cõi lòng, anh không muốn tiếp tục mối tình mà họ đã kéo dài trong mấy năm nay. Anh muốn lập gia đình, còn cô thì không. Chuyện tình cảm của họ bỗng tan vỡ, họ không có gì để nói, không biết phải như thế nào nữa.

Mấy tuần đầu của tháng giêng, không khí trong gia đình rất buồn, rồi mọi việc từ từ trở lại nhịp sống cũ. Annie đi ăn tối với Brad nhiều lần. Họ rất vui vẻ với nhau, Brad khuyên cô nên theo học lớp điêu khắc và cô rất thích bộ môn này. Và dù không thấy, nhưng tác phẩm điêu khắc của cô rất đẹp. Anh nói với cô rằng sẽ tổ chức nhiều buổi thuyết trình về văn hóa, kịch, âm nhạc và hội họa. Anh mời cô thuyết trình về nhà triển lãm Uffizi, và cô rất phấn khích về việc này. Cô đánh máy bản thảo bằng chữ nổi và thuyết trình lần đầu vào cuối tháng giêng. Buổi nói chuyện thành công rực rỡ.

Candy đi Paris trong tuần thứ ba của tháng giêng để trình diễn thời trang cho cửa hàng Channel. Họ trả tiền cho cô rất hậu hĩnh để giữ độc quyền việc trình diễn này, và cô ở tại khách sạn Ritz, có buổi dạ vũ ở đấy. Khi rời Paris về nhà, cô gặp một thanh niên trên máy bay. Anh làm phụ tá cho một nhiếp ảnh gia, phần thực hành trong chương trình tốt nghiệp đại học ở Brown. Anh 24 tuổi và cười suốt từ Paris về New York. Anh ta tên là Paul Smith, sẽ lấy bằng thạc sĩ nhiếp ảnh vào tháng sáu. Anh dự kiến sau khi tốt nghiệp sẽ mở phòng nhiếp ảnh riêng. Trước đây hai năm, anh đã chụp ảnh quảng cáo với cô tại Rome, nhưng vì anh còn là sinh viên nội trú nên họ không gặp được nhau.

Cô nói cho anh nghe về Annie, về việc mẹ cô chết vì tai nạn trong tháng bảy, cả chuyện bố cô sẽ lấy vợ khác trong vòng hai tuần nữa.

- Trời, thế thì quá đáng thật! - Anh ta đáp, giọng thương cảm. Bố mẹ anh ly dị nhau khi anh 10 tuổi, và cả hai đều lập gia đình khác. Nhưng anh nói những người bố mẹ kế này rất tuyệt. - Cô nghĩ sao về chuyện này? - Anh ta hỏi về việc bố cô lấy vợ lại.

- Theo tôi thì quá bậy, - cô đáp.

- Cô đã gặp cô ta chưa?

- Chưa. Các chị tôi gọi cô ta là “đồ lẳng lơ”. Khi cô ta mới 15 tuổi đã tìm cách chiếm mất bạn trai của chị tôi.

- Có lẽ cô nên để cho cô ta có cơ hội sửa chữa.

- Có lẽ. Chỉ có điều là bố tôi lấy vợ lại sớm quá.

- Khi người ta yêu nhau, họ thường làm những việc ngu ngốc, - anh đáp với vẻ thông hiểu, rồi chuyển sang nói chuyện khác. Anh ở Maine, thích lái thuyền buồm, anh kể cho cô nghe những

cuộc đua thuyền ngoạn mục của mình.

Họ cùng nhau đi taxi vào thành phố, và khi để cô xuống tại nhà cô, anh nói lần sau đến thành phố sẽ gọi cho cô. Hôm sau, anh sẽ trở lại trường Brown ở Rhode Island. Anh sẽ ở đấy cho đến khi tốt nghiệp vào tháng sáu. Candy rất vui khi được tâm sự với người cùng trang lứa, đang theo đuổi sự nghiệp mình ưa thích.

Khi Candy vào nhà, mọi người đều đi khỏi. Sabrina bây giờ làm việc nhiều hơn, vì không gặp Chris nữa. Tammy làm việc quần quật với chương trình truyền hình như mọi khi. Còn Annie học nhiều hơn trước và cuối tuần cô thường gặp Brad. Hai tuần sau, Candy rất vui mừng khi Paul mời cô đến Brown chơi. Anh đang trưng bày tác phẩm nhiếp ảnh của mình ở đấy. Thật là một ngày cuối tuần tuyệt vời cho cả hai người, và cô thích gặp bạn bè của anh. Họ đều ngạc nhiên khi có nhiều người nhận ra cô là ai, nhưng mọi người đều cảm thấy cô rất hòa đồng. Cô thấy vui và tuyệt vời hơn đi dự tiệc ở New York rất nhiều.

Tammy dự cuộc họp với ban lãnh đạo đài truyền hình, và cô gặp lại người đàn ông đã tiếp xúc trước khi nghỉ lễ. Anh ta đi St.Bart's nghỉ lễ với gia đình và khi trở về, anh đã không gọi cho cô. Cô không mong gì việc anh ta gọi, nên không buồn. Sau khi họp xong, anh ta lại tự giới thiệu mình với cô. Tên ông ta là John Sperry, ông nói rất xin lỗi vì đã không gọi cho cô.

- Tôi bị mắc bệnh cúm gần hai tuần, - anh ta nói. Đây là lý do quá quen thuộc, nhưng cũng tạm được. Tammy nhìn anh ta và cười. - Chắc cô nghĩ tôi nói dối phải không? Xin thề là tôi bị bệnh thật, tôi suýt bị sưng phổi.

Trước đây, cô đã nghe nhiều người nói như thế nên nói:

- Tôi đã để mất số điện thoại của ông cho nên không làm sao gọi cho ông được. - Nhưng ông ta có thể gọi cho cô tại nơi làm việc.

- Tôi không có số điện thoại của cô, - anh ta nói, vẻ bối rối. - Nhưng này, tại sao bây giờ cô không cho tôi số điện thoại nhỉ? - Cô đưa cho anh ta nhưng cảm thấy mình ngốc, vì sẽ không có thời giờ để đi chơi với anh ta. Bây giờ, họ có hàng loạt những chuyện rắc rối tại chương trình. Hợp đồng của người giới thiệu chương trình đã hết hạn và anh ta muốn tăng lương gấp đôi. Anh ta bị bắn một lần, bị tấn công hai lần. Anh ta nghĩ mình đáng được trả tiền khi làm việc cho chương trình. Việc này trở nên rắc rối vì khán giả thích anh ta, cho nên anh ta có quyền làm mưa làm gió. Cô đã thảo luận chuyện này với Irving Salomon và những nhân vật trong ban lãnh đạo cả buổi sáng. Họ khuyên Tammy loại anh ta, nhưng cô sợ việc đánh giá xếp loại sẽ xuống thấp và những nhà tài trợ không thích như thế.

Khi trở về văn phòng cô liền quên mất John Sperry. Trên bàn làm việc của cô có giấy nhắc cô làm chương trình đặc biệt về ngày Valentine. Nhìn đến tin nhắn này, bỗng cô nhớ đến bố. Ông sẽ cưới vợ lại vào ngày Valentine, và từ Giáng sinh đến giờ, sau khi nghe ông nói chuyện này, họ không gặp lại ông. Cô không biết phải làm gì. Họ không thể lờ ông mãi, nhưng cô chưa sẵn sàng gặp Leslie và dự đám cưới của bố. Không ai trong nhà chấp nhận việc này.

Khi ăn tối, cô nêu vấn đề này với mọi người.

- Chúng ta sẽ làm gì về chuyện của bố?

Ông cũng không gọi cho họ. Rõ ràng phản ứng của họ đã làm cho ông đau đớn, và họ bàng hoàng trước việc ông sắp làm. Họ cho rằng ông đã phản bội mẹ họ. Đã năm tuần rồi không ai nói chuyện với ông, đây là điều không hề xảy ra trước kia.

- Có lẽ một người trong chúng ta nên gọi cho bố, - Sabrina đề nghị, nhưng không ai tình nguyện cả.

- Em không muốn đi dự đám cưới, - Candy vội nói.

- Không ai trong chúng ta muốn, - Tammy thở dài đáp. - Làm sao chúng ta đi được? Việc này quá kinh khủng.

- Nhưng ông ấy là bố chúng ta, - Candy e dè đáp.

- Tại sao chúng ta không mời bố ăn trưa rồi nói chuyện? Hay là mời bố đến đây? - Annie nói nhỏ. Cô đã nghĩ đến chuyện này mấy tuần nay. Và sự thật họ rất nhớ ông. Họ chỉ không muốn Leslie có mặt trong đời họ thôi, ít ra là chưa muốn, và có lẽ không bao giờ muốn, chuyện này còn tùy thuộc vào cách cư xử của cô ta. Không ai trong số họ sẵn sàng muốn cô ta gia nhập vào gia đình họ. Đây là tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng họ không muốn mất bố.

- Các em có nghi họ sắp có con không? - Sabrina hỏi. Tammy nghe hỏi, bèn cầu nhàu rên rỉ một cách khổ sở.

- Thôi, đừng nói đến chuyện ấy, em nhức đầu quá! Cuối cùng, sau nhiều giờ bàn thảo, họ quyết định mời ông đến nhà uống rượu. Làm thế ít căng thẳng hơn ngồi ăn tại nhà hàng, có nhiều người lạ xung quanh. Họ chỉ định Sabrina gọi cho bố, vì cô là con đầu trong nhà. Khi cô gọi cho ông, cô cảm thấy e dè, lo lắng. Nếu Leslie trả lời điện thoại thì sao?

Chuông điện thoại reo sang hồi thứ hai thì ông trả lời. Ông có vẻ sung sướng khi nghe Sabrina gọi. Điều này khiến cho cô cảm thấy thương xót ông. Rõ ràng ông cũng không muốn mất họ. Ông bằng lòng ngày hôm sau sẽ đến thành phố. Ông không nhắc đến Leslie. Bỗng Sabrina hy vọng ông đã đổi ý. Nhưng cô nghĩ nếu ông đổi ý, chắc ông đã báo cho họ biết rồi.

Họ làm việc về sớm để gặp ông. Họ nhận thấy ông có vẻ lo lắng khi đến nhà. Tất cả vào ngồi trong phòng khách.

- Chúng con nghĩ rằng bố sẽ làm đám cưới vào ngày Valentine, - Tammy nói với ánh mắt hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra.

- Phải. Bố và Leslie sẽ bay đi Las Vegas để làm đám cưới. Chuyện này có vẻ ngốc thật, nhưng bố nghĩ các con không ai muốn đến dự đám cưới.

- Bố lấy vợ lại như thế quá sớm, - Tammy nói. Bố cô nhìn thẳng vào mắt cô.

- Nếu con mời bố đến đây để nói chuyện này, thì bố nói thẳng rằng con nói mấy cũng không làm bố rút lui đâu. Bố biết các con cho thế là sớm, nhưng với tuổi bố, bố không có nhiều thời gian. Chúng tôi không có lý do gì để đợi nữa.

- Bố có thể đợi vì chúng con và vì mẹ, - Sabrina nói.

- Đợi thêm sáu tháng nữa thì có khác gì không? - Ông hỏi. - Liệu các con có thương yêu Leslie không? Bố nghĩ chắc các con sẽ không thương yêu cô ấy. Đây là cuộc sống của bố, chứ không phải của các con. Bố không xen vào công việc của các con. Bố không nói với Sabrina rằng con nên lấy chồng, rằng Chris là người tốt, nếu Sabrina muốn có con thì nên kết hôn với anh ấy. Bố không nói với Tammy rằng hãy chấm dứt làm việc cho các chương trình điên loạn ấy đi và kiếm một ông chồng đứng đắn. Bố cũng không nói với Candy cần phải đi học đại học, hay Annie nên kiếm việc làm dù bị mù. Mẹ các con và bố tôn trọng các con, có những việc các con làm, bố mẹ không bằng lòng, nhưng vẫn để cho các con tự do hành động, đôi khi mắc sai lầm. Bây giờ các con hãy để cho bố quyền tự do ấy. Có thể việc bố làm là điên, có thể Leslie sẽ bỏ bố trong vòng sáu tháng để theo người khác trẻ hơn, hay có thể chúng tôi sẽ hạnh phúc suốt đời và cô ấy sẽ cư xử tốt với bố. Bố cần phải làm đám cưới mới biết được điều này và bố muốn làm như thế. Các con không thích việc bố làm, nhưng bố lại thích việc này. Cô ấy là người phụ nữ tốt. Dù bố làm gì đi nữa thì mẹ các con cũng không thể sống lại. Bà ấy là tình yêu của đời bố, nhưng bà đã chết rồi và sự thật là bố không muốn cô đơn. Bố không thể sống một mình được. Sống một mình, bố rất khổ và Leslie là người bạn đời rất tốt. Chúng tôi yêu nhau, mặc dù tình yêu đó rất khác với tình yêu của bố và mẹ các con. Nhưng tại sao bố không thử vận may lần nữa? - Họ nghe ông nói mà không ngắt lời ông và những điều ông nói ra nghe có vẻ chí lý. Họ cùng nín thở lắng nghe, không nói năng gì, và sau cùng Candy quàng tay ôm ghì lấy ông. Cô nghĩ đến lời Paul đã nói với cô trên máy bay về việc nên để cho Leslie có cơ hội thử thách. Thời gian sẽ trả lời cho họ. Vì số phận của bố, cô mong sao Leslie là người tốt, dù họ có thích cô ta hay không. Còn quá sớm để cho họ đánh giá tình hình.

- Bố à, chúng con yêu bố, - Tammy nói. - Chúng con không muốn bố mắc phải sai lầm, hay bị đau khổ.

- Tại sao không? Các con đều mắc phải sai lầm. Tất cả chúng ta đều mắc. Ở đời ai cũng có lúc mắc phải sai lầm. Nếu sai lầm quá lớn, bố sẽ gọi cho Sabrina để giải quyết vấn đề này. - Ông và cô gái đầu trao đổi nhau nụ cười.

- Con hy vọng việc này sẽ diễn tiến tốt đẹp, - Sabrina nói. Gặp lại bố, chị thấy vui mừng. Họ đều rất nhớ ông.

- Bố cũng vậy. Bố chỉ biết cố gắng mà thôi. Bố rất lo các con buồn, bố biết chuyện này làm cho các con đau khổ. Đây cũng là chuyện đổi thay lớn cho bố. - Chuyện này đối với họ còn mới mẻ.

- Chúng con có cần gặp Leslie không bố? - Annie cất tiếng hỏi. Không ai muốn gặp cô ta, nhưng họ nghĩ ông muốn các cô gặp. Họ nghĩ ông vẫn là người bố mà họ rất mực yêu thương và thấy những lời ông nói rất hợp lý.

- Hãy để một thời gian đã rồi hay, - ông đáp. - Trước hết, chúng ta hòa thuận nhau, trở lại với nhau đã. Bố cứ tưởng sẽ không còn gặp lại các con. - Ông đã khổ sở suốt một tháng nay.

- Chúng con rất nhớ bố, - Candy nói.

- Bố cũng nhớ các con, - ông đáp. Sabrina mở chai vang để uống với ông và bố con họ ôm ghì nhau. Một lát sau, ông ra về. Buổi hội ngộ diễn ra tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng của họ. Ông sẽ cưới Leslie, nhưng ít ra ông và các con đã nói chuyện lại với nhau. Ông không mong các con sẽ rộng lòng với Leslie, hay thậm chí họ sẽ không gặp mặt cô ta trong một thời gian. Ông hy vọng với thời gian họ sẽ quên với ý nghĩ Leslie là vợ ông. Ông nói với họ rằng năm nay sẽ không có buổi tiệc mừng lễ 4 tháng 7. Buổi tiệc này sẽ rất buồn cho họ. Bây giờ, ngày này là ngày giỗ mẹ họ, chứ không phải ngày vui để ăn tiệc.

Ông nói rằng ông và Leslie sẽ đi châu Âu vào tháng bảy, họ sẽ tự do thực hiện những kế hoạch khác. Đây là sự giải thoát cho tất cả mọi người khỏi phải đối diện với buổi tiệc ấy.

- Chúng ta sẽ làm gì vào ngày 4 tháng 7? - Candy hỏi.

- Bây giờ đừng lo đến chuyện ấy, - Sabrina đáp. Ít ra, họ cũng đã nói chuyện lại với bố. Họ đều đồng ý sẽ gửi hoa và rượu sâm banh đến tặng hai người tại Las Vegas vào ngày Valentine. Hành động này thể hiện lòng hiếu thảo của họ. Họ tin rằng việc này sẽ làm cho bố vui. Nhưng rõ ràng họ vẫn cho đây là việc rất kỳ cục, vì họ có bà mẹ kế nhỏ tuổi hơn cả chị đầu của họ. Họ không tin việc này sẽ xảy ra khi mẹ họ chết. Chính bố họ cũng không tin như vậy. Leslie ghé thăm và mọi việc đều thay đổi.

Họ đang nói về chuyện này thì điện thoại di động của Tammy reo. Cô không biết giờ này ai gọi cho cô. Khi nghe, cô mới biết người gọi là John Sperry. Anh ta gọi để mời cô trưa mai đi ăn.

- Tôi rất ngạc nhiên khi thấy ông gọi.

- Tôi đã nói tôi sẽ gọi cho cô rồi mà. Tại sao cô ngạc nhiên? - Cô muốn đáp: "Vì người bình thường không ai gọi cho tôi, mà chỉ có người điên, người lập dị mới gọi thôi". Có thể ông ta là người điên nhưng bề ngoài có vẻ bình thường. Ai biết được? Cô không biết ông ta là người như thế nào cả.

- Tôi không hiểu tại sao tôi ngạc nhiên. Tôi nghĩ vì hầu hết mọi người đều không làm đúng như lời hứa. St.Barts như thế nào?

- Vui lắm. Giáng sinh nào tôi cũng cùng đi với gia đình đến đó. Tôi có ba anh em trai, họ đem theo vợ con đến nghỉ ở đấy.

- Tôi có ba chị em gái, - cô cười đáp. Bức tranh gia đình John rất thú vị, giống như cảnh gia đình cô, chỉ khác một điều là các chị em cô chưa ai có chồng, có con.

- Tôi biết. Cô đã nói cô bỏ việc để về đây chăm sóc cô em. Tôi rất kính phục cô về việc ấy. Có chuyện gì lạ xảy ra cho cô ấy không? - Tammy cầm điện thoại ra khỏi phòng khách để nói chuyện.

- Chuyện dài dòng lắm, nhưng cô ấy khỏe. - Vừa nói đến đây, bỗng cô nhận ra hợp đồng thuê

nhà đã hết một nửa thời gian, cô cảm thấy buồn. Cô thích sống với các chị em. Có lẽ khi hợp đồng thuê hết hạn, họ sẽ tìm thuê cái nhà khác. Không ai có vẻ muốn ra ở riêng, họ muốn cùng sống với nhau dưới một mái nhà. Bốn cô gái không chồng dưới một mái nhà. Người duy nhất trong gia đình cô tìm được tình yêu mới là bố cô. Còn Annie có vẻ đang hạnh phúc cùng Brad. Cô cũng thích anh chàng mà Candy đã gặp trên máy bay. Còn cuộc sống tình ái của cô và Sabrina đang lâm vào cảnh bế tắc. Cô đã quen với chuyện đó, nhưng may thay cô còn có chương trình thời sự.

- Cô nói em cô bị tai nạn. Chuyện xảy ra như thế nào? - anh ta hỏi với vẻ muốn biết sự thật. Có lẽ anh ta chỉ hiểu kỳ thôi, nhưng nói chuyện với anh ta rất thú vị. John có vẻ là người tốt, thông minh, đẹp trai và có công việc tương đối ổn.

- Cô ấy mất thị giác. Đây là chuyện rất bi đát cho cô ấy. Trước khi xảy ra tai nạn cô ấy là họa sĩ. Hiện cô ấy đang theo lớp học đặc biệt tại trường mù Parker.

- Thật kỳ lạ, - John nói, vẻ trầm tư. - Một trong số các anh em trai của tôi bị điếc bẩm sinh nên tất cả chúng tôi phải lo cho cậu ấy. Cậu ấy chắc sẽ rất khó khăn mới hòa nhập được với cuộc sống.

- Đúng vậy. Cô ấy rất can đảm và giàu nghị lực.

- Cô ấy có dùng chó dẫn đường không? - John hỏi.

- Không. - Tammy cười. - Nó rất ghét chó. Ở đây chúng tôi có ba con chó, mỗi người một con, trừ cô ấy. Hai con là chó nhỏ. Chó của chị tôi là giống chó Baxê, tên là Benlah. Chị ấy đang thất tình. - Nghe nói, anh ta cười.

- Có lẽ chị gái cô cần bác sĩ tâm lý, - John đùa.

- Chúng tôi có nhiều rồi.

- Nói đến chuyện bác sĩ tâm thần tôi mới nhớ ra. Xin cô nói cho tôi biết về Désirée Lafayette đi. Có phải bà ta thường mặc áo quần như đàn ông không? - Tammy cười to.

- Tôi cũng thường tự hỏi như thế.

- Bà ta có vẻ như người thoát y.

- Có lẽ bà ta thích thế. Bà ta muốn tôi sắm cho bà ta một tủ áo quần, đặc biệt do Oscar de la Renta thiết kế. Tôi chưa muốn yêu cầu ông ta làm.

- Tôi nghĩ việc này có thể thu xếp được.

- Tôi không hy vọng được.

Họ cười về chương trình trong ít phút, rồi anh ta lặp lại lời mời ăn trưa. Anh đề nghị nhà hàng cô thích. Nhà hàng có vẻ hấp dẫn, đi khỏi văn phòng để thay đổi không khí có lẽ sẽ vui và thú vị hơn. Cô thường không làm thế, do công việc đầu tắt mặt tối không có thì giờ để đi ra ngoài ăn uống. Họ hẹn lúc một giờ ngày hôm sau.

Khi cô tắt máy và vào lại trong phòng, mọi người hỏi ai gọi cho cô.

- Người ở đài truyền hình, tôi gặp anh ta trong các buổi họp của ban lãnh đạo. Anh ta mời tôi đi ăn trưa. - Cô đáp với vẻ thờ ơ.

- Thế thì vui quá, - Sabrina nói rồi cười buồn. Từ ngày cô và Chris chia tay, cô không đi đâu hết. Cô chỉ lo làm việc, làm xong về ngay nhà vì cô không có lòng dạ nào để làm việc khác. Từ ngày anh bỏ đi, cô rất nhớ anh, không nghĩ đến chuyện khác. Cô luôn nhớ lúc anh đeo chiếc nhẫn vào tay cô và không nghe tin tức gì của anh cả. Lời đề nghị đã làm cho cô khiếp sợ. Cô không can đảm như bố. Sabrina luôn nghĩ cuộc hôn nhân giữa bố và Leslie sẽ không đi đến đâu. Nhưng cô ước sao họ được hạnh phúc, mặc dù cuộc hôn nhân của họ thật bất công đối với mẹ cô. Tuy nhiên, cô thương bố, cảm thấy vui vì họ đã nói chuyện lại với nhau. Tuy vậy, các chị em họ đều lo sợ cuộc hôn nhân của bố sẽ làm cho mối quan hệ cha con giảm sút.

Hôm sau, Tammy đi ăn trưa với John Sperry. Anh ta thật thông minh, hấp dẫn. Cô cảm thấy thích anh ta. Anh có rất nhiều chương trình làm việc, quan tâm đến nhiều việc, chơi nhiều môn thể thao, thích kịch, có tham vọng trong công việc. Anh gần gũi với gia đình, năm nay đã 34 tuổi. Ăn xong, cô thấy hai người có nhiều điểm giống nhau.

Khi ra khỏi nhà hàng, anh hỏi:

- Tiếp theo ta làm gì? Ăn tối hay ăn trưa nữa? - Rồi bỗng anh có ý kiến khác: - Sáng thứ bảy ta chơi Tennis tại câu lạc bộ của tôi, được không?

- Tôi chơi tennis tệ lắm, - cô đáp. Nhưng cô thấy có vẻ vui.

- Tôi cũng vậy, - anh đáp. - Nhưng tôi thích quần vợt. Sau khi chơi xong, nếu cô có thì giờ, ta ăn trưa ở câu lạc bộ hay ở đâu đó cũng được. - Anh bắt đầu rất chậm rãi, cô thích thế. Cô không thích những người đàn ông mới đưa cô đi ăn tối một lần đã đòi ngủ với cô. Nếu họ trở thành bạn bè thì chắc cô hài lòng hơn. Ở New York cô không có nhiều bạn bè. Bạn của cô đều ở L.A. nhưng cô không có thì giờ để gặp họ.

Tình thần cô rất phấn khởi khi về lại văn phòng, và ngày hôm sau John gọi lại cho cô. Anh gửi cho cô bản ghi nhớ với lời nói đùa kèm trong đó, khiến cô thấy thoải mái. Anh đã thêm niềm vui vào đời cô. Anh không phải là tiếng sét ái tình, cô cũng không muốn thế. Cô chỉ muốn anh đi vào đời cô vững vàng, chậm rãi như người ta từ từ bước vào nhà. Cô cảm thấy sự hiện diện của anh không làm cho cô run sợ, bồn chồn lo lắng, trái lại nó làm cho cô thoải mái, hân hoan. Anh xuất hiện trước mắt cô một cách tự nhiên, không cầu kỳ, không nghi lễ phiền phức. Sự kỳ diệu của cuộc đời là ở điểm này.

Cô nói rất ít về anh cho các chị em cô nghe. Việc hai người đi chơi với nhau chưa có gì rõ ràng. Vào thứ bảy, cô về nhà vui vẻ, sung sướng, nhưng một sau khi chơi tennis với John. Anh thắng cô một cách dễ dàng vì chơi hay, chứ không phải như lời anh nói, nhưng cô đã gắng hết sức để đánh. Sau đó, họ đi ăn trưa và đi dạo một vòng trong công viên. Trời vẫn còn lạnh, nhưng đi bộ rất thú vị. Khi họ ra khỏi công viên để về nhà, cô gặp Brad và Annie. Brad đưa Annie đi xem trưng bày hội họa bằng cảm nhận xúc giác. Họ nói chuyện rất vui với nhau và Brad tin rằng Annie rất thích buổi trưng bày này. Anh muốn cô thuyết trình lần nữa ở trường. Anh nghĩ Annie nên thuyết trình về viện bảo tàng, hay là về hội họa tại mỗi thành phố ở Ý mà cô đã đến thăm. Ký ức của cô rất tốt, và cô có thể chia sẻ nó cùng với các học viên trong trường.

- Chị đi đâu về thế? - Annie hỏi. Cô có vẻ sung sướng khi đi với Brad. Tammy rất mừng trước việc này. Candy lại đi Brown để nghỉ cuối tuần với Paul. Đây là lần thứ hai Candy đến Brown.

- Chị chơi tennis với người bạn, - Tammy vui vẻ đáp.

- Có Sabrina ở nhà không?

- Chị ấy ở trên lầu. Em nghĩ chị ấy bị bệnh thì phải. Tammy gật đầu. Sabrina có vẻ bị bệnh từ đêm giao thừa.

- Chúc hai người vui vẻ. Hẹn gặp lại.

- Chúng tôi về trễ. Xem trưng bày xong, chúng tôi còn đi ăn tối.

- Tốt. Chúc vui vẻ. - Tammy về nhà, cười thầm trong bụng. Annie có vẻ rất đẹp đôi với Brad, hai người có vẻ thoải mái, sung sướng. Cô mừng vì Sabrina đã thắng cá cược.

Cô lên lầu để xem Sabrina ra sao. Tammy thấy chị nằm trên giường, trong bóng tối. Cô nghĩ chị không bệnh, mà buồn. Tammy ghét cảnh Chris và Sabrina chia tay nhau. Chris là người tốt. Anh đã đối xử rất tốt với Sabrina trong một thời gian dài. Việc cô không thích hôn nhân thật vô vẩn. Nếu Sabrina muốn lấy chồng thì Chris là người lý tưởng nhất. Nhưng khổ thay cô lại không muốn, cô thà để mất anh hơn là thành hôn với anh.

- Chị khỏe không? - Tammy hỏi Sabrina, giọng rất dịu dàng. Sabrina nhún vai. Cô xanh xao, mệt mỏi, bơ phờ, mắt thâm quầng. Việc chia tay nhau không thoải mái như nhiều cuộc tình tan vỡ khác, mà là một sự mất mát lớn. Cô thấy buồn phiền cả tháng nay.

- Không khỏe lắm, - Sabrina đáp, rồi nằm ngửa, ngược mắt nhìn trần nhà. - Có lẽ bố đúng. Có lẽ mình phải liều, thử vận may mới được. Nhưng cô không thích lấy chồng, không muốn có con. Việc này sẽ trút lên vai mình quá nhiều trách nhiệm, thật đáng sợ.

- Chị có thể chăm sóc tất cả bọn em mà, - Tammy nhắc nhở. - Chị làm mẹ cả ba chúng em, nhất là Candy và Annie. Giữa em gái và con, có gì khác nhau không? - Sabrina cười buồn và đáp:

- Chị có thể yêu cầu các em làm một việc khó khăn, nhưng không thể yêu cầu con mình làm thế. Chị đã biết quá rõ điều ấy.

- Chị nên làm người tổ chức đám cưới thay vì làm luật sư ly dị. Làm thế chị mới có tương lai. - Sabrina cười để đáp lại lời em.

- Phải. Có lẽ nên như thế. Chắc Chris rất ghét chị. Tối hôm đó, anh ấy đeo nhẫn vào tay chị rất dịu dàng, nhưng chị đã trả lại, mặc dù chị rất thương yêu anh ấy. Chị sẵn sàng chung sống với anh ấy, nhưng không muốn kết hôn với anh. Tờ hôn thú như sợi dây vô hình ràng buộc lấy mình. Cho nên muốn thoát khỏi sợi dây ấy, tốt hơn là nên giã từ hôn nhân. Mình không cần phải dùng cưa máy để tách cuộc sống của nhau ra.

- Chị là chiếc cưa máy phải không? - Tammy hỏi.

- Công việc của chị là như thế, - Sabrina đáp. Chị thấy nhiều cặp vợ chồng phải cần đến cưa máy để giải thoát nhau. - Chị cưa hết mọi thứ người ta có, cưa đầu, cưa tim, cưa ví, cưa con. Cưa tất cả thành hai phần để chia cho mỗi người, công bằng, ngay thẳng. Lạy Chúa, ai muốn như thế đâu?

- Khổicười người muốn làm thế. - Tammy không lo vấn đề ấy như Sabrina, nhưng cô cũng quan tâm đến. - Nói đến chuyện này em mới sực nhớ. Em lo cho bố gặp điều không hay khi lấy vợ lại, nhưng em không nói gì với bố hết.

- Bố không đại gì đâu, - Sabrina đáp rồi ngồi dậy. Cô nằm đã mấy giờ rồi và chỉ nghĩ đến Chris. - Cô đã gửi email cho bố để nhắc nhở ông. Đây không phải là việc của cô, nhưng phải có người nói cho ông biết, hay nên nói với ông

- Chị nghe em nói rồi chứ? Chị chăm sóc chúng em được, tại sao không thể thế cho con chị? Có con sẽ rất vui đấy.

- Có lẽ thế. - Sabrina cười, nhưng không tin.

Chị xuống lầu để kiểm cái gì ăn và bảo Tammy cũng nên ăn cái gì đó. Một lát sau, Candy gọi về báo cho các chị biết cô bình thường. Sau vụ kinh hoàng với Marcello, đi đâu cô cũng báo về nhà để nói cho họ biết hiện cô đang ở đâu. Cô không đến nhà ai mà chỉ ở khách sạn, dù đến thăm Paul ở Rhode Island. Sabrina nghĩ chắc hai người chưa ngủ với nhau. Candy tỏ ra thận trọng, còn Paul thì không cần chuyện này, điều đó chứng tỏ anh ta là người tốt. Anh ta còn trẻ, khỏe mạnh, không chơi trò lừa bịp hay dụ dỗ con gái. Còn Brad và Annie tuy tuổi tác giữa hai người cách biệt nhau nhưng điều đó không thành vấn đề. Annie chín chắn, già trước tuổi, nhất là bây giờ. Còn Brad thì luôn luôn che chở Annie, khiến cho hai người chị của cô thấy yên tâm. Họ chấp nhận mối tình của Brad và Annie.

Sabrina và Tammy cùng trải qua một đêm yên lặng. Họ xem phim, chơi đồ chữ trên tờ Times, nghỉ ngơi thoải mái sau mấy tuần bận rộn. John gọi cho Tammy vào chủ nhật. Hai người nói chuyện với nhau một lát. Tối chủ nhật, Tammy tắm cho con chó của mình còn Annie lại đi chơi với Brad. Họ ăn tối với bạn bè.

- Chúng ta sống một cuộc sống kỳ lạ đấy chứ, phải không? - Tammy vừa lau khô lông chó vừa nói. Sabrina mang đến một ômkhăn tắm sạch. Họ nhìn nhau cười. Khi Candy về nhà, hai người rất vui.

- Đi chơi vui không? - Tammy hỏi, khi Candy vừa để vali xuống nền nhà.

- Rất vui. Chúng em vui chơi với bạn bè của anh ấy. - Candy đã trải qua ngày cuối tuần rất tuyệt vời với những người cùng trang lứa.

Tối đó, cả bốn chị em đều quây quần bên nhau trong nhà. Họ để cửa phòng ngủ mở, gọi nhau để chúc ngủ ngon. Người nào cũng nghĩ rằng họ quá may mắn khi được ở chung với nhau như thế này, dù họ đã gặp phải những chuyện không như ý.

Chương 25

Ngày Valentine, ngủ dậy nghĩ đến chuyện hôm đó bố họ sẽ cưới vợ ở Las Vegas, người nào cũng thấy lòng mình nặng trĩu. Việc bố cưới vợ làm cho họ càng nhớ đến mẹ. Họ có vẻ lặng lẽ khi ăn sáng. Họ gửi đến cho bố và Leslie hoa cùng rượu sâm banh tại khách sạn hai người ở. Trước đó hai tuần, Sabrina đã gửi email cho ông, nói về giấy tờ giao kèo trước khi cưới. Ông trả lời rằng đã nghĩ đến chuyện ấy rồi. Sabrina cảm thấy yên tâm khi nghe thế, vì nếu cơm không lành canh không ngọt, hai người ly dị, Leslie sẽ cuốn hết tài sản của ông.

Để ăn mừng lễ Valentine, Brad sẽ đưa Annie đi ăn tối vào đêm đó. Tammy ngạc nhiên khi được John mời đi chơi tối đó. Anh đề nghị họ đi ăn tối rồi đi xem phim. Cô thấy ý kiến hay, không có gì gượng ép mà cũng không tình tứ quá, vì họ mới bắt đầu hẹn hò đi chơi với nhau. Paul cũng sẽ từ Brown đến thăm Candy vào buổi tối. Mọi người đều có nơi đi chơi, có việc để làm, trừ Sabrina. Cô định sẽ ở nhà để làm việc. Những người khác khi đi chơi đều cảm thấy ái ngại cho Sabrina. Cô tự nấu xúp để ăn, và khi Tammy ra khỏi nhà, cô cảm thấy có lỗi với chị, vì để chị ở nhà một mình.

- Đùng ngốc, - Sabrina nói, - chị không sao đâu. - Sabrina cười vui vẻ và nói Tammy rất đẹp. Cô nói với Tammy rằng mình rất thích John. Cô nói anh ta đẹp trai, thông minh, tốt bụng, hoạt bát, lanh lợi. Anh có nghị lực và giàu sáng kiến như Tammy, lại làm cùng lĩnh vực với cô. Và cô cũng thích Paul Smith. Anh ta trong sáng, lành mạnh hơn những người đàn ông từng đến với Candy. Và cô rất có thiện cảm với Brad. Sabrina nói rằng mỗi khi Annie đi đâu, trông cô thật đẹp. Tammy giúp cô mặc áo, Candy làm tóc nên nhìn Annie giống như nàng tiên mỗi khi Brad đến chơi. Annie thường ngẩn ngơ trước sắc đẹp của Annie. Rõ ràng anh say đắm Annie, và Annie cũng tỏ ra sung sướng khi ở bên cạnh Brad. Mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi.

Đến 9h, nhà chỉ còn Sabrina. Cô ngồi một mình nơi bàn ăn, nhìn tô xúp, nghĩ đến Chris và tự hỏi tại sao chuyện của họ đến nông nỗi này. Cô đã mất người đàn ông mà mình yêu thương suốt bốn năm nay. Cuối cùng, Sabrina không ăn mà đổ hết xúp vào bồn rửa. Cô không thể ăn, cũng không thể làm việc vì chỉ nghĩ đến Chris. Cô không có tin gì của anh từ đêm giao thừa đến giờ.

Cô đi loanh quanh trong phòng khách một hồi rồi ngồi ở phòng giải trí cố xem ti vi nhưng không thể tập trung tư tưởng để xem, bèn đi lên phòng, đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài. Bên ngoài, trời sa tuyết và cuối cùng chị không chịu đựng được nữa. Cô muốn gặp Chris, cho dù chỉ một lần rồi thôi. Cô xuống lầu, đi ủng, mở tủ lấy áo khoác để mặc, rồi vội vã đi bộ đến nhà anh. Cô bấm máy nội đàm ở dưới lầu, và sau gần hai tháng, bây giờ cô mới nghe lại giọng anh. Chỉ nghe giọng anh thôi, Sabrina cảm thấy mình như người thiếu dưỡng khí sáu tuần bây giờ mới được hít thở lại.

- Ai đấy?
- Em đây. Em lên phòng anh được không?
Im lặng một hồi lâu anh mới nói “Được, cứ mở cửa mà vào”. Sabrina mở cửa, lên lầu, đến phòng anh. Chris đứng ở ngưỡng cửa, cau mày, mặc áo len, quần jeans và đi chân trần. Bốn mắt gặp nhau, cô từ từ đi về phía anh. Anh tránh sang một bên cho cô vào nhà. Sabrina nhìn quanh, không có gì thay đổi, anh cũng vậy.

- Có gì không ổn à? - Anh lo lắng hỏi. Trông Sabrina có vẻ không khỏe. - Em khỏe không?
Cô nhìn anh với ánh mắt buồn bã. - Không, em không khỏe, còn anh? - Anh nhún vai. Chris đã khổ sở suốt sáu tuần qua.

- Em muốn uống gì không? - Chris hỏi và cô lắc đầu. Sabrina vẫn còn lạnh, vẫn mặc áo khoác ngồi trên ghế nệm dài. - Tại sao em đến đây? - Cô không nhắc anh nhớ hôm nay là ngày Valentine. Ngày lễ này không còn quan trọng với hai người nữa.

- Em không hiểu tại sao em đến đây, - Sabrina đáp.

- Em phải đến. Không có anh, mọi việc đều rất kinh khủng. Em không biết có gì không ổn cho em. Em quá sợ hôn nhân. Không sợ anh mà sợ em. Bố em đã lấy Leslie sau khi mẹ em vừa mới mất. Tại sao ông ấy không sợ nhỉ? Đáng ra ông ấy phải sợ chứ. Thế mà em lại sợ. Em ghét cảnh hôn nhân tan vỡ.

- Không phải lúc nào hôn nhân cũng tan vỡ, - anh dịu dàng đáp rồi ngồi xuống chiếc ghế bành trước mặt chị. Chiếc ghế bành bọc da này anh rất thích, thường ngồi ở đây hàng giờ với con chó. - Nhiều lúc hôn nhân cũng tốt đẹp.

- Không thường. Em chưa hề thấy cuộc hôn nhân nào tốt đẹp. Chúng ta phải cưới nhau ư? Chúng ta không có cách nào khác để làm ư?

- Chúng ta đã làm rồi đấy. Anh không muốn giâm chân tại chỗ suốt đời, Sabrina à. Anh muốn sống đàng hoàng hơn thế nhiều. Em cũng nên như thế. Anh định gọi cho em để bàn với em lại. - Anh ngần ngại một lát. - Anh đã suy nghĩ nhiều về vấn đề này. Anh không thích từ bỏ những gì mình muốn có và em cũng không nên. Nếu chúng ta sống chung một thời gian thì sao? Không lâu, có lẽ chỉ sáu tháng thôi, cho đến khi em quen với ý niệm vợ chồng. Chúng ta có thể sống thử trong một thời gian. Nếu em muốn, em có thể sống ở đây, hay chúng ta có thể tìm nhà riêng. Anh không biết. Có lẽ giấy hôn thú không quan trọng như anh nghĩ. Chúng ta nên sống chung với nhau để xem tình hình xảy ra như thế nào và biết đâu nhờ thế mà em không lo sợ bước tiếp theo. - Anh dừng lại đột ngột khi Sabrina lắc đầu.

- Đừng làm thế nếu anh không muốn. Đừng thu xếp như vậy, Chris à. - Sabrina nói một cách khổ sở, cố bảo vệ sở thích của anh, vì cô yêu anh, nhưng sở thích của anh lại trái ngược với sở thích của cô.

- Anh muốn em, - anh nói thẳng. - Anh muốn thế đấy. Anh muốn như vậy từ khi mới gặp em. Em và cuộc sống tất bật, các em gái của em, bố em, các con chó ngu ngốc của chúng ta... và ngày nào đó, các con của chúng ta. Em chăm sóc các em gái như họ là con của em vậy. Hãy để cho họ trưởng thành. Họ phải trưởng thành thôi. Chúng ta có thể có con.

- Nếu chúng ta ghét chúng thì sao? Lỡ chúng nghiện ma túy hay phạm pháp thì sao? Điều đó không làm cho anh sợ à? - Mắt Sabrina lộ vẻ lo sợ, khiến Chris thương hại, muốn quàng tay ôm cô vào lòng. Nhưng anh không làm, mà cứ ngồi nhìn cô chăm chú.

- Sống với em, anh không sợ gì hết, - anh đáp. - Không có gì làm anh sợ hết. Nếu chúng phạm pháp, chúng ta sẽ bỏ chúng, có đứa khác. - Anh cười. - Anh chỉ muốn em thôi, em yêu à. Miễn em thấy tốt là được. Nếu em thích sống chung, chúng ta hãy sống. Nhưng nếu có con, chúng ta phải kết hôn đấy nhé. Anh thích con được pháp luật thừa nhận là hợp pháp. Ngày nào đó, chúng sẽ cần sự hợp pháp này. - Sabrina gật đầu, mỉm cười với anh.

- Có lẽ sau sáu tháng sống chung, em sẽ quen với đời sống vợ chồng.

- Anh hy vọng thế, - anh đáp rồi đứng dậy, sang ngồi bên cạnh cô, quàng tay ôm cô, còn cô gục đầu tựa vào anh. Sabrina đã không được như thế này từ đêm giao thừa. Mất Chris với cô còn kinh khủng hơn mất tứ chi.

- Em xin lỗi vì đã làm anh thất vọng trong đêm giao thừa, - cô nói nhỏ. - Em quá sợ.

- Anh biết. Không sao, Sabrina à. Chuyện này sẽ tốt đẹp thôi... rồi em sẽ thấy...

- Tại sao anh lại tự tin như vậy? - Sabrina hỏi. Trong năm qua, nhiều chuyện xảy ra làm cho cô luôn sống trong tâm trạng lo âu, sợ sệt. Việc mẹ mất làm cho cô khủng hoảng và hụt hẫng nhất. Tâm hồn cô trở nên bất loạn. Và anh nói đúng: cô có thể chăm lo cho mọi người tại sao lại không lo cho anh? Và có lẽ nên lo cho con họ. - Chris, em yêu anh, - Sabrina nói và ngược mắt nhìn Chris.

- Anh cũng yêu em. Không có em, anh rất khổ. Anh đã nghĩ đêm nay sẽ đến nhà em, nhưng anh sợ em sẽ không để anh vào. - Cô lắc đầu và anh hôn cô. Họ chưa giải quyết hết những chuyện khó khăn, nhưng dù sao cũng đã tháo gỡ được rắc rối vừa qua.

- Khi hết hạn thuê nhà, em sẽ dọn đến ở với anh, - Sabrina hứa. - Nhưng em sẽ rất nhớ ngôi nhà, nó rất tuyệt vời.

- Annie khỏe không? - Anh hỏi. Anh rất nhớ mọi người ở đây. Anh xem họ như những người trong gia đình. Họ đã mất mát quá nhiều.

- Cô ấy khỏe. Cô ấy đã yêu Brad. Em nghĩ tình yêu của họ chân thật. Anh ấy yêu cầu Annie học rất nhiều thứ, điều khắc, thuyết trình về hội họa ở Florence. Anh ấy muốn Annie sang năm sẽ dạy ở đây. Và anh ấy cũng cố khuyên nó kiếm một con chó dẫn đường.

- Anh ấy là người tốt. Anh thích anh ấy. - Anh không hỏi Sabrina, không biết cô có nghĩ đến chuyện họ lấy nhau không vì họ chỉ mới hẹn hò đi chơi với nhau hai tháng. Người trong gia đình cô đáng ra không nên lập gia đình thì lại lập đó là bố cô. Chuyện đời quả thật không ai lường trước được.

Tối đó Sabrina ngủ lại nhà Chris. Cô gọi về cho các em, nói rằng không sao, nhưng không nói đang ở đâu. Tammy tin chắc cô ở lại với Chris, và họ không muốn gọi.

Sáng hôm sau, Sabrina và Chris cùng về nhà cô, vẻ hơi bẽn lễn, nhưng sung sướng vì đã đoàn tụ lại với nhau. Các chị em quàng tay ôm ghì Chris như một người anh lâu ngày gặp mặt. Tất cả đều vui mừng trước cảnh đoàn tụ của họ.

- Chào mừng trở lại nhà, - Sabrina hôn anh và nói nhỏ. Benlah sửa như điên, vẫy đuôi mừng rỡ như máy đánh nhịp.

Chương 26

Tháng ba đã đem đến cho những người sống trong ngôi nhà ở phố Đông 84 nhiều niềm vui. Tammy hạnh phúc bên John Sperry, và vào ngày lễ Thánh St. Patrick, cô được mời làm một công việc mà cô không ngờ đến. Mạng truyền hình muốn có chương trình mới, giao cho cô tổ chức chương trình vào giờ cao điểm của hệ thống truyền hình ở New York. Chương trình nói về ba nhân vật nữ sống chung với nhau gồm một bác sĩ, một luật sư và một diễn viên. Cuộc sống của họ gặp nhiều khủng hoảng trầm trọng. Chương trình sẽ được quay ở New York và lấy đề tài cơ bản tại đây. Họ muốn những nữ diễn viên có tên tuổi tham gia chương trình này và mời những nam diễn viên tài danh đến góp ý. Họ đã có những nhà tài trợ rồi, và họ muốn Tammy làm chủ nhiệm chương trình. Đây là công việc cô đã làm ở L.A, chỉ khác là chương trình ở đây đồ sộ hơn và hay hơn. Cô rất thích công việc như thế này, có thể nói đây là điều cô mơ ước. Cô không ngờ mình may mắn gặp được cơ hội ngàn vàng. Cô liền nhận lời mời ngay. Họ muốn chương trình phát sóng vào mùa xuân tới, như vậy nghĩa là cô phải ở lại thành phố sau khi ngôi nhà thuê hết hạn. Có lẽ cô phải bán ngôi nhà ở L.A. và mua nhà khác ở đây. Có thể các chị em cô sẽ cùng đến ở với cô, vì công việc của họ hiện rất thuận lợi ở đây.

Mạng truyền hình đã có văn phòng cho cô làm việc, có người phụ tá, và thư ký. Cô có thể chọn đạo diễn làm việc với mình. Họ cho cô toàn quyền hành động và cấp cho cô nguồn ngân sách lớn. Họ muốn cô đem về cho họ giải Emmy, và họ tin cô sẽ làm được.

Khi rời khỏi văn phòng ra về, Tammy nôn nóng muốn nói chuyện này cho John nghe. Họ muốn cô bắt đầu vào tháng sáu, và kế hoạch do cô hoạch định. Việc này sẽ cho phép cô có ba tháng để tìm người thay thế trong chương trình “Tình duyên này có cứu vãn được không? Tùy bạn!”. Có lẽ đây là chương trình best nhất trong đời cô, nhưng cô rất thích thú, thật là điều bất ngờ. Cho nên, cô sẽ nhớ một vài người đã từng làm việc với cô. Chương trình đã làm cho cô bận rộn, thu được nhiều tiền, và chỉ trong vòng sáu tháng cuộc sống của cô đã thay đổi. Chương trình mới này sẽ là cơ hội ngàn vàng cho cô tiến bước trên con đường sự nghiệp. Khi cô nói cho John nghe, anh mừng cho cô. Anh nói anh không hay biết gì về việc này và Tammy tin anh.

- Đây sẽ là chương trình hấp dẫn nhất, - anh đáp. Họ nói về chuyện này rất hào hứng vào giờ ăn trưa, và tối đó khi về nhà, cô nói cho các chị em biết.

- Tuyệt quá! - Candy mừng rỡ reo lên. Ngày mai cô sẽ đi Nhật hai tuần để chụp ảnh quảng cáo. Họ trả cho cô rất nhiều tiền, và cô định khi về sẽ ghé Brown để thăm Paul. Annie sung sướng với Brad. Còn Chris đã trở lại với Sabrina. Tất cả họ đều toại nguyện, như ý.

Các chị em Tammy chúc mừng cô có chương trình mới để làm. Ngày hôm sau, cô ra thông báo tuyển người cho chương trình cô đang làm. Irving Solomon rất buồn khi nghe cô chuyển sang công việc khác, nhưng ông nói cô đã làm rất tốt chương trình của ông, nhờ cô mà nó được đánh giá cao.

Annie đáng ra sẽ tốt nghiệp trong tháng đó, nhưng Brad thuyết phục cô cố gắng thêm một thời gian để làm quen với chỗ dẫn đường. Cô không thích công việc này, nhưng cô đành phải học thêm. Cô mua con chó màu sôcôla để dẫn đường, và sẽ tốt nghiệp vào tháng năm. Baxter rời trường vào cuối tháng ba, nhưng hai người hứa sẽ tiếp tục liên lạc với nhau. Anh là người bạn thân của cô. Nhờ anh mà cô vượt qua được những ngày đầu khó khăn ở trường này. Bây giờ cô có Brad thay anh giúp đỡ cô, và anh muốn cô dạy những lớp hội họa vào mùa xuân. Dạy cả lịch sử hội họa lẫn dạy vẽ. Cô nghĩ không thấy thì làm sao vẽ, nhưng Brad đề nghị cô vẽ tranh trừu tượng, mà tranh trừu tượng thì cô vẽ rất giỏi. Cô lại thấy không rành điêu khắc, nhưng cô thích làm bình và nung gốm sứ, cô đã làm nhiều thứ đem tặng cho Brad.

Đến đầu tháng tư thì Candy đi Nhật về, và điều hay nhất là chị em họ tổ chức một chuyến đi cùng nhau. Tammy và John tổ chức chuyến đi trượt băng ở Vermont cho tất cả mọi người. Anh thuê một ngôi nhà ở đây để cho tất cả cùng ở chơi ngày cuối tuần. Mọi người đều trượt băng, ngoại trừ Annie, nhưng cô vui vẻ đi dạo quanh đây. Cô mang theo con chó mới mua nhưng chỉ làm bạn, vì họ chưa được huấn luyện cách dẫn đường. Cô đặt tên cho con chó là Jessica, nó rất

để thương. Nó hòa đồng với những con chó trong nhà rất nhanh.

Đợt nghỉ cuối tuần đi trượt băng hoàn toàn tốt đẹp. Annie dùng thang máy trượt băng để chơi và ban đêm, Brad đưa Annie đi trượt. Cô rất thích môn thể thao này, khi nắm tay Brad để trượt, cô trượt một cách rất dễ dàng, thoải mái, và hai người cực kỳ vui sướng. Paul lái xe từ Brown đến thăm Candy. Sabrina và Chris chưa bao giờ vui như thế. Họ bằng lòng với thỏa thuận mới, không có gì thay đổi cho đến ngày họ trả lại nhà. Còn bốn tháng nữa mới hết hạn, và khi ấy Sabrina sẽ dọn đến ở chung với Chris. Tất cả các cô đều nói chuyện với bố khi ông đi hưởng tuần trăng mật với vợ ở Las Vegas trở về. Ông nói mọi việc đều tốt đẹp. Họ định sẽ đi thăm ông, nhưng họ muốn chờ thêm một thời gian nữa để cho mọi việc yên ổn đã.

Vào hôm cuối của chuyến đi chơi trượt băng, họ đồng ý cùng đi du lịch vào mùa hè sắp đến. Khi họ cố gắng để suy nghĩ chỗ đi chơi, thì Annie đưa ra đề nghị nên đi thuyền. Cô thích thuyền và muốn lái thuyền. Họ đồng ý đi chơi trên biển và quyết định đi vào tháng bảy. Brad, Paul và Annie sẽ nghỉ công việc ở trường, còn Chris và Sabrina xin nghỉ phép. John nói anh có thể lên đi trong một thời gian. Khi ấy Candy đã trình diễn thời trang xong và trở về, Tammy đã vạch kế hoạch cho chương trình xong, xúc tiến việc khai triển kế hoạch. Còn lại là việc nên đi thuyền máy hay thuyền buồm.

Sau hai tuần đi chơi trượt băng về, các cô gọi cho bố, mời ông ăn trưa. Họ gặp ông tại câu lạc bộ 21, trông ông có vẻ bất an, rầu rĩ hơn lần trước. Lần ấy là sau lễ Giáng sinh, ông nói cho họ biết chuyện ông yêu Leslie, nên ông có vẻ lo sợ. Trái lại, lần này ông tỏ ra bối rối.

Ông đợi ăn xong bữa mới nói cho họ biết chuyện khiến ông bối rối. Họ nghe xong liền sửng sốt, nhưng nghĩ chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Ông nói rằng Leslie đã có thai và sẽ sinh vào tháng mười một. Họ nghĩ chắc cô ta có thai vào tối hôm đám cưới, điều mà họ không muốn hay không cần.

- Bố làm con sửng sốt, bố à. - Tammy nói. - Con phải chúc bố may mắn thôi, nhưng bố có muốn nuôi thêm đứa con nữa không? Con còn trẻ mà cũng không dám nghĩ đến chuyện đó. Khi đứa bé vào đại học thì bố đã bảy mươi tám tuổi.

- Bố không thể ngăn Leslie có con, - ông bình tĩnh đáp. - Có con rất quan trọng cho cô ấy.

- Chắc thế, - Candy nói. Khi Leslie có con, nếu họ ly dị thì cô ta sẽ có nhiều quyền lợi hơn, nhưng không ai nói thế với bố họ. Ông đang sống với ảo giác, ông cứ tin rằng họ lấy nhau vì tình yêu. Cô là ai mà nói họ sai lầm? Ngay cả Sabrina mà cũng phải im hơi lặng tiếng khi nghe bố họ nói hai người sắp có con. So với những chuyện đã xảy ra cho họ trong năm qua, thì việc bố họ sắp có con chưa phải là chuyện chấm hết. Riêng Sabrina cảm thấy mừng vì hài nhi không phải là một cặp sinh đôi.

Ngày tốt nghiệp của Annie, không khí rất nhộn nhịp, gia đình và bạn bè của sinh viên tốt nghiệp đều đến dự.

Annie đã gặt hái được rất nhiều thành quả để có tấm bằng này, và cô đã dùng con chó dẫn đường khá thành thạo, mặc dù cả người và chó còn cần phải học nhiều thao tác nữa.

Cô mời bố đến dự, nhưng yêu cầu không có vợ ông. Mới đầu ông rất đau đớn vì yêu cầu này. Ông luôn muốn các con thân thiện với Leslie, nhưng khi nghe Annie yêu cầu như thế, ông thấy các con ông muốn ông đến một mình, không thiết đến vợ ông. Thực vậy, các cô không ai nói đến việc có thai của Leslie, hay đã động gì đến cô ta. Họ muốn tạm quên việc ông lấy Leslie lâu chừng nào hay chừng ấy, đến sau tháng mười một sẽ hay. Khi ấy, họ có có không nói đến Leslie mà chỉ nói đến đứa con của bố thôi. Sabrina nói nghĩ đến chuyện bố có con mà rùng mình, và các cô khác đồng ý với chị. Chuyện bố họ có con mọn thật phiền phức. Ông đã quá già không nên có thêm con. May thay là Leslie còn trẻ.

Họ không tiếp xúc với cô ta từ khi cô ta đến cho bánh nhân táo. Các cô không biết họ cư xử với Leslie như thế là đúng hay sai. Họ hy vọng mình sai và bố họ đúng. Trong lúc chờ đợi, họ mong bố có sức khỏe tốt. Mọi người đều nhận ra rằng có lẽ phải đợi một thời gian nữa mọi chuyện mới trở lại bình thường như xưa. Họ vẫn yêu bố như ngày nào, nhưng mở lòng với bà vợ kế của

ông sớm quá là chuyện rất khó. Có lẽ ngày nào đó mới có, chứ bây giờ thì chưa thể.

Đến tháng năm, họ thuê chiếc thuyền buồm ở Newport, tại Rhode Island, để cùng đi chơi với nhau. Thuyền có thuyền trưởng, hai thủy thủ, và có bốn cabin cho họ. Đây là chuyến du lịch đáng nhớ đối với họ.

Hai ngày trước khi lên thuyền ở Newport, Tammy nhận được lời đề nghị làm cho cô sướng đến run người. Chương trình cạnh tranh với chương trình cô đang triển khai muốn cô làm đạo diễn trong mùa sắp đến. Nghĩa là cô sẽ có cơ hội trở lại Los Angeles làm việc, gặp lại bạn bè cũ, sống trong ngôi nhà cô yêu thích. Cô có thể quay về đây ngay khi ngôi nhà thuê ở đây hết hạn. Việc này rất khó khăn cho cô chọn lựa, nhưng sau một đêm suy nghĩ, cô quyết định sẽ tiếp tục làm cho chương trình ở New York, cô muốn ở gần các chị em. Hôm trước ngày họ lên đường đi du lịch bằng thuyền, cô đã từ chối đề nghị ở L.A. Sau khi từ chối, cô nói quyết định ấy cho John biết, anh rất vui mừng. Tammy và John đã yêu nhau được sáu tháng nay, từ lâu rồi Tammy mới cảm thấy hạnh phúc như thế này. Những kẻ điên khùng và lập dị trong đời cô chỉ còn là quá khứ. Cô ngạc nhiên và vui sướng vì cuối cùng đã tìm được tình yêu đích thực. Anh có tư cách, nhạy cảm, thông minh, và họ yêu nhau say đắm. Họ yêu cả gia đình của nhau.

Vào buổi tối trước khi lên thuyền, họ nhận được cuộc điện thoại đặc biệt khiến mọi người phải suy nghĩ. Khi ấy, họ đang bận thu xếp đồ đạc để lên đường. Candy mang theo năm cái vali, trong khi những người khác chỉ đem một cái. Những con chó cũng được đi theo. Cuộc gọi là của người môi giới địa ốc. Bà ta gọi để nói về ngôi nhà họ đang thuê. Bà nói chủ nhà thích Viên, chương trình nghiên cứu của ông ta lâu hơn dự kiến, nên ông hỏi để biết họ có muốn thuê nhà tiếp cho đến cuối năm hay không. Nếu muốn họ có thể gia hạn thuê nhà thêm năm tháng nữa.

Họ bàn về chuyện này rất kỹ, nhưng Sabrina đành rút lui, vì không thể để Chris chờ đợi thêm nữa. Cô đã hứa sẽ dọn đến ở với anh vào đầu tháng tám. Anh đã kiên nhẫn chờ cô quá lâu rồi, cô không muốn họ xa cách. Người thuê nhà Candy sẽ trả nhà lại cho cô và cô định trở về đó ở, nhưng cô thấy ở thêm đây năm tháng chắc sẽ rất vui. Tammy hết sức sung sướng vì cô đang bận bịu với chương trình mới, không có thì giờ để tìm chỗ ở khác hay dọn nhà. Còn Annie thì cười vui vẻ, cô nói tiếp tục ở đây sẽ rất thuận tiện cho chương trình của cô. Ít ra có hai người muốn ở lại đây, và có lẽ ba. Họ nói sẽ rất nhớ Sabrina, nhưng họ đều nhất trí đã đến lúc cô phải dọn đến ở chung với Chris. Anh đợi cô đã quá lâu rồi.

Sáng hôm sau, tám người đáp máy bay đi Providence, bốn chị em và bốn người yêu của họ. Đến phi trường, có xe chở họ đến bến, nơi chiếc thuyền họ thuê đang đợi. Họ sẽ nghỉ hai tuần nên có chương trình sẽ đi quanh vùng biển Vineyard ở Martha và vùng Nantucket, thăm bạn bè trên đường đi. Trong tuần thứ hai, họ sẽ đến thăm gia đình Paul ở Maine.

Các cô rất buồn khi nghĩ đến chuyện mẹ họ chết đã tròn một năm. Họ mừng vì việc Jim đã bỏ buổi tiệc ngày 4 tháng 7. Bây giờ, họ chỉ còn kỷ niệm ngày mất của mẹ để nhớ bà thôi.

Sáng ngày mừng bốn, các cô tổ chức buổi lễ nhân ngày mẹ họ mất trên boong tàu. Mỗi người ném một cành hoa xuống nước để tưởng nhớ bà. Tammy thấy Annie ném hai cành hoa.

- Em ném cái thứ hai để làm gì vậy? - Tammy hỏi. Annie ngần ngừ một lát rồi đáp:

- Để tưởng nhớ đôi mắt của em.

Một lát sau đó, thuyền tiếp tục lên đường, đi quanh vùng Vineyard ở Martha, và đến lúc ăn tối, thuyền sẽ vào cảng để nghỉ đêm. Chuyến đi hết sức thú vị. Khi ăn tối, Brad siết mạnh tay Annie để ra dấu. Annie thở mạnh, đợi cho mọi người ngừng nói chuyện. Brad phải lấy cây dao ăn gỗ vào ly rượu để mọi người chú ý đến Annie. Annie cười, nắm tay anh.

- Chúng tôi có chuyện muốn nói, - Annie nói, giọng run run, hồi hộp. Sabrina và Chris nhìn nhau cười. Chris nghĩ không biết điều Annie nói có đúng với ý nghĩ của anh hay không. Anh hy vọng điều cô sắp nói giống với điều anh nghĩ về việc của mình. Nhưng anh không nói gì. Đạo này Sabrina có vẻ mạnh dạn hơn khi nghĩ về tương lai của họ. Thậm chí, cô còn nói đến chuyện sẽ có con. - Chúng tôi sẽ tổ chức cưới vào tháng chạp, - Annie nói, nhìn về phía Brad. - Tôi sẽ làm việc tại trường với Brad... và làm vợ anh ấy... - Mọi người vui sướng vỗ tay hoan hô.

Một lát sau, Sabrina lên tiếng:

- Lẽ ra chị phải đánh cá hai ba việc khác nữa. Cách đây một năm, em còn nhớ mình đã nói gì không? Em nói em sẽ không có bạn trai nữa, sẽ thành gái già... và không có con. Nếu chị cá thì bây giờ đã giàu rồi. - Mọi người cười vang. Brad vòng tay ôm Annie và hôn cô. Annie ép mình vào lòng Brad, trông họ hạnh phúc vô cùng. Chris hôn Sabrina và quàng tay quanh chị. Lát sau, Tammy nói cô sẽ đi nghỉ hè với John và các anh em của anh vào tháng tám. Candy và Paul chỉ cười. Họ còn trẻ, nên chưa nghĩ đến chuyện hôn nhân. Họ chỉ muốn vui vẻ bên nhau như trong năm tháng qua thôi.

Bốn chị em ngồi trên thuyền lặng lẽ nhìn nhau và nghĩ đến mẹ. Món quà mà bà dành cho họ thật ý nghĩa, đó là gắn bó, gắn gũi nhau như thế này.

Sabrina nâng ly chúc mừng tất cả:

- Chúc mừng các em gái! Và chúc mừng người yêu của các em!

Tám cái ly nâng lên cao, họ âm thầm cầu nguyện cho mẹ, vì tình yêu bà đã chia sẻ với họ, vì những bài học bà đã dạy cho họ, và vì sợi dây ràng buộc đã gắn bó họ lại với nhau, mãi mãi không bao giờ xa rời.

Hết!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>